

Leiner Laura - Késtél

hu.wikipedia.org/wiki/bexi_enekesno

Budai Rebeka, ismert nevén Bexi (17 éves), magyar énekesnő

ÉLETE

Bexi hétéves kora óta foglalkozik zenével, a zenei általános iskola után tanulmányait zenetagozatos gimnáziumban folytatta. Számos iskolai verseny mellett tizennégy évesen egy országos énekverseny első helyezettje. Zongorán kora gyerekkora óta játszik, gitározni tizenkét évesen kezdett. Dalait saját maga írja, amiért a tavalyi (2013) évben a legjobb dalszerző díját nyerte egy internetes rádió szavazásán.

ZENEI KARRIER

Bexi szólókarrierje a véletlennek köszönhető. Tizenhat éves korában a gimnáziumi barátaival alapított együttesben játszott, amikor egyikük közösségi oldalára posztolt egy videót. „Az egész egy viccnek indult” - nyilatkozta később az ominózus felvételtől, amelyen önmagát gitárra! kísérve énekel, és aminek a felvételét saját maga készítette a laptopján, majd megosztotta a barátja profilján. A videót elsőként a közös ismerőseik látták, és nekik annyira megtetszett, hogy elkezdték megosztani. A felvétel hirtelen jött népszerűsége az énekesnőt is meglepte, aki később azt nyilatkozta a felvételtől, hogy „ha előre tudom, hogy ez lesz, normális ruhát veszek fel és tisztábban énekelek”. A közönséget azonban pont az egyszerű videó és tartalom fogta meg, amiben egy hétköznapi lány egy barátjának énekelve azt üzeni, hogy már megint késett. A *Késtél* című dallal annyian tudtak azonosulni, és annyira kedvesnek találták, hogy pillanatok alatt az egyik legtöbbször megosztott videó lett a közösségi oldalon. Így landolt a videó a tetoválművészből zenei menedzserré avanzsálódott Körte falán is, akivel egy ismerőse osztotta meg. „Csak néztem ezt a kölyköt, frappáns dalszöveggel, ügyes gitártechnikával, fülbemászó dallammal, bájos zavarral a fején, és arra gondoltam, pont ez kell a hazai zene piacra” - mesélte Körte egy rádiós interjúban, amikor Bexiről kérdezték.

„Itt várok, z fogalmam sincs, hol lehetsz, z már megint elfelejtettél, z ha

hallod ezt a számot, z remélem, eszedbe jut, z hogy pont háromnegyed órát késtél.” - Részlet a *Késtél* című dalból.

Körte a videót látva megpróbálta felvenni a kapcsolatot az akkor még Budai Rebeka néven létező gimnazista lánnyal, azonban a felvétel hatására Bexi annyi levelet és üzenetet kapott, hogy hetek múlva vette csak észre, hogy a sok gratuláló között egy menedzser is írt neki. „El sem hittem, azt gondoltam, hogy valamelyik barátom viccel, ezért nem is válaszoltam” - nyilatkozta Bexi egy magazinnak. Körte azonban nem adta fel, a közösségi oldalon megtalálta Rebeka édesanyját, és ezúttal neki írt a lányával kapcsolatban. A válasz hamarosan megérkezett, elkezdődtek a tárgyalások, és miután Körte hivatalosan Rebeka menedzsere lett, rekordidő alatt megérkezett az első lemezszerződés is. Miközben a *Késtél* megosztási rekordokat döntött, egyre nagyobb érdeklődés támadt a médiában a „szemrehányó videót” posztoló lány iránt, így Körte Bexi néven mutatta azt be a nyilvánosság előtt. „A nevem Rebeka, de a barátaim és ismerőseim csak Bekinek hívtak, így eredetileg ez lett volna az előadói nevem, de a menedzserem, Körte sokkal lázadóbbnak találta, ha szerepel egy x a nevemben, így lettem Bexi” — mesélte az énekesnő egy reggeli televíziós műsor felvételén.

Bexi debütáló lemeze szeptemberben jelent meg. Az album stílusosan a *Késtél* címet kapta, és a híressé vált internetes sláger is helyet kapott rajta, egy akusztikus, és egy rockverzióban is. Az albumon valamennyi dalt Bexi szerezte. Amikor egy tinimagazin erről kérdezte, így válaszolt: „Gyerekkorom óta írok dalokat és dalszövegeket, úgyhogy a lemez felvétele előtt csak elő kellett vennem pár teleírt füzetet, és Körtével együtt kiválasztottuk, hogy melyek szerepeljenek az albumon.”

A lemez a szeptemberi iskolakezdés idején jelent meg, és azonnal a listák élén landolt. A *Késtél* már szinte mindenki számára ismerős volt, de az albumon szereplő további két dal is a rádiós lejátszási listák első öt helyére ugrott. Az iTunes- on a *Késtél* a második legeladottabb album volt decemberig.

Az album megjelenésekor debütált Bexi Vevő csatornáján az első videoklip, továbbá elkezdődtek a koncertezések, majd a nyári turné is.

Bexi elfoglaltságai miatt az idei év szeptemberétől magántanulóként folytatja tanulmányait. A nyári koncertkörútja pontosan száz fellépésből állt. Ma Magyarország legsikeresebb tinielőadója. Az Év felfedezettje és az Év albuma díj nyertese.

Hát, ez vagyok én, a Wikipédia alapján. Impozáns, meg minden. Mondjuk,

azért ennél sokkal összetettebb a sztori, de egy online enciklopédia szerkesztői nyilván elég gyakorlatiasak ahhoz, hogy kizárólag azt tüntessék fel, amihez megfelelő hivatkozást találnak, és szakmai értelemben megállja a helyét.

Ha nekem kéne bemutatnom magam, akkor inkább azt mondanám: „Szia, Rebeka vagyok, vagy Beki, esetleg Bexi, egy szinte normális, majdnem tizenhét éves lány. Nincs bennem semmi különös, csak annyi, hogy elértem az álmodat. De ez még nem jelent semmit. Erre bárki képes, csak kellő kitartás, némi szerencse, sok küzdelem és elszántság kérdése. Jelenleg sokkal nagyobb munkában vagyok. Mert az, hogy elértem az álmod, csak egy dolog. Tizenöt perc hírnév mindenkinek jár. Nekem most az a dolgom, hogy meg is tartsam.” Szóval, valahogy így szólna a bemutatkozásom, ha én szerkeszteném a Wikipédiát. De nem én szerkesztem, úgyhogy hagyjuk.

Van egy világ, aminek sok tizenéves a részese akar lenni. Hírességek, sztárok, ha úgy tetszik, celebek alkotják. Akiket mindenki ismer, menő helyekre járnak, és velük foglalkozik a média. Reggelente róluk beszélnek a suliban, vannak imádók és utálók. Szép ruhákban járhatnak, meghívják őket a menő bulikra, megnyitókra, és ajándékokkal halmozzák el őket a szponzorok. Néha megjelennek itt-ott, tesznek ezt-azt, és vígan éldegélnek. Mert ők a híresek.

Én is ezt hittem, ezért is vágytam egy kicsit ebbe a világba. Aztán, amikor megtörtént, a sok jó dolog mellett jött a hideg zuhany is. Ami fagyos volt, de tényleg. Mert hagyjuk az MTV-t, Rihannát, a magángépeket, az exkluzív partikat és a világhírű dizájnerruhában parádézást a vörös szőnyegen. Hahó, ez itt Magyarország, konkrétabban pedig Budapest, ahol az egy négyzetméterre jutó zenész- énekes mennyiség kiugróan magas, az őszi tehetségkutató dömping miatt pedig ez a szám rohamosan nő, és egyszer csak majd azt vesszük észre, hogy megfordultak az arányok, és egy nézőre jut tizenkét zenész. Valahogy lavírozgatok ebben a totális káoszban, amit úgy hívnak, zeneipar. Egy év alatt, amióta megjelent a *Késtél* album, megedződtem, és megismertem ennek a világnak minden árnyoldalát. Kemény év volt, sok sírással, sok dühvel és mérhetetlenül sok csalódással. És miközben csak az lebegett a szemem előtt, hogy ezt az egészet azért csinálom, mert ez a legnagyobb álmod, szép lassan magamra maradtam. A régi barátaim nem állnak szóba velem, az újak érdekből kerestek meg, és már több mint egy éve senki nem kérdezi meg hátsó szándék nélkül, hogy mi van velem, hogy vagyok. Kemény tanulópénz volt az elmúlt egy év, éppen ezért kezdem ott a történetem, ahonnan senki sem ismeri. Minden más

guglizható.

Ha az ember tizenhét éves, az egész nyarát munkával töltötte (három hónap alatt száz koncert országszerte, ez bizony kőkemény munka), és beköszönt a szeptember, amikortól magántanulóvá válik, nos, abból alakul ki a totális ellustulás. Persze, amikor anyu beleegyezett, hogy a fellépések miatt, na meg azért, mert az egész régi sulim gyűlöl (ez egy hosszabb sztori, ráér még), magántanuló legyek, megígértem, hogy mindennap, amíg otthon vagyok, tanulni fogok, és minden házit megcsinállok, magamtól, önként, de tényleg. Akkor ezt még így is gondoltam. Csak hát az úgy volt, hogy elképesztően fáradt voltam, az egész nyaram egy nagy utazás volt, különféle koncerthelyszínekkel, autópályákkal és benzinkúti kajálásokkal. Ezért aztán szeptember elsején, amikor minden tizenéves elment a suliba, úgy döntöttem, pihenek pár napot, abból nem lehet baj, különben is megérdemlem. Eleinte fura volt. Mint amikor az ember beteg, és az orvos kiírja egy hétre, hogy maradjon otthon. A nyüzsgő nyár után szabályosan megállt az idő szeptember elején, mindenki dolgozott vagy a suliban szenvedett, leállt a net, sehol nem volt semmi. Én meg otthon voltam mint magántanuló. Nem fogok hazudni, a tankönyveimnek, amiket erre a tanévre kaptam, és amiből majd jól levizsgázom, még a borítóit sem néztem meg. Most komolyan, milyen kamasz lennék, ha elkezdtem volna otthon, egyedül tanulni? Naná, hogy lekaptam a kedvenc sorozataim részeit, maratoni filmnézésbe kezdtem, délig pizsamában fetrengtem, és evőkanállal ettem üvegből a Nutellát, mert nem volt kedvem mosogatni. Idilli napok voltak ezek, anyu dolgozott, Lili, a húgom suliban volt, Anti, az egyetlen barátom a gimiben ült, mint minden normális korombeli, Körte pedig hagyta, hogy délelőttönként, ha nincs semmi megjelenésem, pihenjek, elvégre kemény nyár állt mögöttünk. Simán elvegytáltam volna így egész évben, csak sajna attól, hogy az ember valamit elért, és már tizenhét évesen azt csinálhatja, amit igazán szeret, az anyja még szülőként viselkedik, úgyhogy kábé két hét lébecolás után (ami végül a pót nyári szünetem lett) közölte, hogy ez így nem mehet tovább, és magántanárt fogadott mellém. Heti négy nap, előre egyeztetett időpontban, amit csak indokolt esetben (nyilvános szereplés) mondhatok le. Na, ez is egy olyan dolog, amit soha nem mutat az MTV. Hogy egy zenész, vagy énekes nem csilivili partikon parádézik, hanem otthon magol egy zord külsejű, könyökvédős zakót hordó magántanárral, aki mellett még lazálni sem lehet, tekintettel arra, hogy nem kell egy egész

osztályt felügyelnie, hanem a figyelme kizárólag rám irányul. Bravó.

A „teljes megőrülésem hete” fantázianeveű eseménysorozatok előtti csütörtökön éppen magántanármentes napom volt, ezért azt tettem, amit mindenki más tenne hasonló helyzetben. Egész nap pizsamában lógtam otthon és összevissza kajáltam mindent, amit csak találtam. Popsztár élet, te csodás.

Anti aznap is, mint általában mindennap, délután kettő felé csengetett a lakásunk ajtaján.

— Te még pizsamában vagy? — kerekedett el a szeme, amikor belépett.

— Hát... - néztem végig magamon. Kockás flanelgatya, *Star Wars*-póló, kócos haj és előző estéről maradt, rosszul lemosott smink. - Lehet. De tegnap este egyetemi bulin léptem fel, volt vagy éjfél, mire Körte hazadobott.

— És? Most délután fél három lesz... — csóválta a fejét.

— Jó, összekapom magam — sóhajtottam. - Hányra megyünk?

— Ötre!

— Jó, jó. És mi ez az egész?

— Mozipremier. Animációs film. Sajtójegyek.

— Óriási — bólogtattam, miközben bementem a fürdőszobába.

— Hé! Iderohadt egy nutellásüveg a laptopodra - kiáltotta utánam, miközben becsuktam az ajtót, és megnyitottam a csapot.

Anti az egyetlen barátom. Már mint, aki velem egyidős. De komolyan. Ráadásul úgy, hogy soha nem voltunk jóban, a suliban, esküszöm, észre sem vettem. Azt sem tudtam, hogy van egy ilyen évfolyamtársunk. Tudom, ez nagyon durva, de hozzá kell tennem, hogy azóta kompenzálva lett a kellemetlenségek miatt. Amikor a zeneibe jártam, még a *Késtél* előtt, rengeteg haverom és barátnőm volt. Bár utálok ezt a megfogalmazást, de mondhatni, a népszerűbb diákok közé tartoztam. Elvégre gitároztam, benne voltam a sulis legjobb együttesében, és velem járt O, akiért mindenki totál odavolt. Aztán jött a videós poszt, ami mindent felrúgott. A hirtelen támadt érdeklődés sokak számára ellenszenvessé tett; Körié mint menedzser felbukkanása kiverte az együttesünknél a biztosítékot, tekintettel arra, hogy egyedül rám tartott igényt, a bandámra nem; O pedig azóta sem beszél velem, és egyszer sem keresett - úgyhogy az életem romokban hevert. Hiába lettem az, aki mindig is szerettem volna lenni, a régi barátok és ismerősök utálták, ami velem történt. Főleg miatta. Nevezzük nevén a gyereket, Geri miatt. Miután berágott rám, szakított velem, és minden erejével azon volt, hogy a szabad perceiben gyűlöljön, másra sem számíthattam. Minden olyan

gyorsan történt, és csak annyit éreztem az egészből, hogy előadóként éppen a legnagyobb álmom válik valóra, kamaszként viszont a legvadabb rémálmomat élem. Egyszerre voltam a padlón és az egekben. Az érzések kavalkádja szinte megbénított, és utólag visszanézve, ez egy nagyon nehéz időszak volt, mert míg délutánonként felléptem, ahol az emberek megtapsoltak és velem együtt énekelték a dalaimat, addig délelőttönként a suliban én voltam, akit mindenki kibeszél, akit elkerülnek, és aki gyomorideggel ül az órákon. Ebben sem Körte, sem anyu nem segíthetett, mert nem lehettek velem. Ekkor jött Anti, akinek a létezéséről tényleg nem tudtam, és amit utólag is nagyon sajnállok. Túlzásnak tűnhet, de ha ő akkor nem áll ki mellettem, könnyen dominóeffektus alakulhatott volna ki. Borult volna minden. Mert hiába voltam boldog, és hiába szerettem volna megélni azokat az élményeket, amik hirtelen rám zúdultak, a délelőttök rányomták a bélyegüket az egész napomra, sőt az éjszakáimra is.

Akkoriban sokat sírtam, mert a suliban tomboló közutálat mellett hirtelen számos egyéb utálom is akadt, akiket nem ismertem, csak kommentek, blogok, fórumok és megjegyzések formájában. Ez is új volt, erre sem voltam felkészülve, úgyhogy ezért is sírtam, meg mindenért sírtam, amikor egyszer csak kopogtak az ajtómon. Anyu szólt be, hogy egy iskolás társam van itt. Azonnal felvillanyozódtam, és lelki szemeim előtt már láttam, ahogy Geri belép, én a nyakába ugróm, megbeszéljük, hogy ki mit hibázott, majd azt mondja, hogy ő támogat, mert szeret, és... És nem Geri jött, hanem fogalmam sem volt, hogy kicsoda.

— Szia. Zavarlak?

— Nem tudom. Attól függ, hogy ki vagy - töröltem meg a szemem, és gyanakvóan néztem a göndör hajú, inget viselő srácra.

— Anti - közölte ünnepélyesen.

— Vagyis? - kérdeztem, jelezve, hogy nem segített sokat.

— Sleisz Antal.

— Tehát?

— Ne már! Egy évfolyamba járunk!

— Mióta? - rökönyödtem meg.

— Év elején jöttem a suliba.

-Ja, persze! - bólintottam a lehető leghatározottabban.

— Még mindig nem tudod, ugye?

— Nem. Bocs.

— Nem baj.

— Mit... mit csinálsz itt... izé...

— Anti - segített ki.

— Ne haragudj, mostanában rengeteg új nevet kellett megjegyeznem.

Szóval, mit csinálsz itt, Anti?

— Csak beszélgetni szeretnék veled.

— Oké, figyelj. Nincs több ingyen CD, elosztogattam minden példányomat. Nem tudlak bemutatni senkinek, elfogyott az összes promóciós ajándék, amit nekem küldtek, nincs semmim, nem tudok semmit, nem ismerek senkit, úgyhogy bocs. Megspóroltad volna az utat, ha felhívsz.

— Nem tudom a számod.

— Pedig nem cseréltem le, még mindig ugyanaz, mint régen.

— De nekem a régít sem adtad meg.

— Ó, hát, elnézést.

— Nem ingyen cuccért jöttem. Meg nem is akarok megismerni senkit általad. Komolyan ilyeneket kérnek tőled? - csodálkozott.

— Ha tudnád... - mosolyodtam el szomorúan. - De akkor mit akarsz?

— Csak megkérdezni, hogy vagy.

— Hogy mit?

— Hogy vagy?

— Miért érdekel?

— Mert mostanában sokszor tűnsz szomorúnak, ami gáz, mert most örülnöd kéne.

— Nekem mondd? - nevettem fel. - Tényleg ezért jöttél?

— Igen.

— Nem ingyen mozijegyet akarsz?

— Nem!

— Hú. Ez rendes tőled, izé...

— Anti - segített ki.

— Kösz. Szóval, Anti, ez igazán jólesik.

— Valamit mégis kérnék...

— Gondoltam - forgattam a szemem dühösen.

— Ne ijedj meg. Nem nagy dolog.

— Hallgatlak.

— Jegyezd már meg a nevem.

És ezen mindketten elröhögtük magunkat. Anti az óta a délután óta a legjobb barát szerepét tölti be az életemben. Azzal, hogy akkor, ott, életem legmegkérdőjelezhetőbb időszakában csak annyit kérdezett, hogy vagyok, azonnal a szívembe lopta magát. Akkoriban valaki vagy gyűlölt, amiért sikerült elérnem, amit elértem, vagy ki akart használni. Egy csomó sulis társam például kitergetett rólam a neten mindenféle régi hülyeséget, fotókat posztoltak, amiken bénán nézek ki, mások pedig úgy beszéltek rólam, mintha a legjobb barátok lennénk, sőt ezt még velem is el akarták hitetni. Közben a neten ért támadásokat sem kezeltem túl jól, dekoncentrált lettem,

ami miatt romlottak a jegyeim, a tanáraink pedig ahelyett, hogy segíteni próbáltak volna, azt mondták, hogy sztárocska lettem, aki nem hajlandó tanulni és készülni az órákra... Eközben a rádiócsatornák az én számomat játszották, rajongói oldalaim lettek, és megbolondult az összes közösségi oldalam, annyi jelölésem és követésem volt. Nem nagyon értettem, hogy mi történik velem, és ami a legrosszabb, felfogni sem volt időm, annyira gyors volt a tempó. Anti viszont a legjobbkor jött az életembe, felrázott, és átsegített azon a pár kritikus héten, amikor teljesen összezuhanám. Önzetlen volt és kedves. Egy igazi barát. Nem csoda hát, hogy ezek után ő az egyetlen a régi életemből, aki megmaradt, akihez ragaszkodom, és akit mindenbe beavatok. Például ő az egyetlen, aki ismeri Körtét, vagy aki átjár hozzám, aki eljön velem a legtöbb eseményre, koncertre, és akinek nemcsak kikérem, de el is fogadom a tanácsát.

- Na? - léptem ki a fürdőszobából.

Anti a laptopom előtt ült, és a Facebook-oldalamat olvasgatta. Hátrafordulva végigmért, és hunyorogva megrázta a fejét.

- Gyerekképfilmre megyünk, nincs más, mint a koponyás póló? - kérdezte.

- A film egy kisegérről szól. Akinek szintén van koponyája, tehát a pólóm passzol a mozihoz - védekeztem.

- Logikus - hümmögött, én meg visszamentem tovább készülődni.

Mire elkészültem a sminkemmel (premierfilm, fotózni fognak, hogy aztán mínuszos hír legyen belőle egy újságban, hogy mennyire jól szórakoztam rajta), Körte is megérkezett, rá pár percre pedig anyu futott be a bevásárlásból, tele szatyrokkal. A belvárosi lakásunk, ahol gyerekkorom óta lakunk, egyfajta központi helyként funkcionál, valamiért úgy szoktuk meg, hogy az egész csapat nálunk bandázik. A csapat egyébként ebből a pár emberből áll, vagyis anyu, Körte, Anti és én. Na meg a húgom, de ő akkor még a napköziben dekkolt.

- Klassz a pólód, gyerek - mért végig Körte, amikor kiléptem a fürdőből, ezúttal teljesen elkészülve. Körte az egyetlen, aki nem Bekinek, vagy Bexinek hív. Az első pillanattól kezdve, amióta csak ismerem, gyereknek nevez, ami a stílusából adódóan nem is annyira furcsa, sőt nagyon is kedves dolognak számít tőle. Mellesleg azt is gyakran mondja, hogy a neten kukázott engem. Na ja. Ő lenne a menedzserem. Egyébként nem meglepő, hogy Körtének tetszett a felsőm, totálisan egyezik az ízlésünk, anyu és Anti azonban hápogtak egy sort, amiért „ilyen morbid” cuccban megyek el, ráadásul nyilvános helyre, úgyhogy legalább tíz percig vitatkoztunk, röpködtek a pro és kontra érvek. Végül Körte és én nyertünk, mondván,

hogyan rockzenész lennék, vagy mifene, úgyhogy nem hordhatok Hello Kitty-s cuccokat. Csak, ha mondjuk nincs feje. Ez persze Körte ötlete volt, de jót mulattam rajta.

Az emberek furcsán viszonyulnak az ismertséghez. Nem tudom, mit gondolnak róla igazából, de tény, hogy ez a fajta indulás a moziba a koponyás pólóval, kisegérrel, meg a fejetlen Hello Kittyvel, remekül jellemzi, hogy nagyjából hogy néz ki egy ismert ember élete. Mint bárki másé, azzal a különbséggel, hogy felismerik az arcát, többször és hosszabban bámulják meg, és úgy tekintenek rá, mintha az ismertség kölcsönös lenne, vagyis mindenki azt hiszi, én is ismerem őt, nem csak ő engem. Amúgy minden más a szokásos. Az ember eszik, iszik, fáradt, nyugós, sír, nevet, dolgozik, pihen, boldog, szomorú, elege van, nincs elege, veszekszik, kibékül. ... Hétköznapi élet, csak nagyobb felhajtással.

- Jó mozizást - mondta anyu, kikísérve minket az ajtóig.

— Kösz. Biztos nem jössz? - invitálta Körte.

- Nem, még dolgozom.

- Nem ér rá?

— A te könyveléseden...

- Akkor nem ér rá - tette fel a kezét Körte.

- Lili is veletek megy, hozd haza időben, holnap sulis! - kiáltotta utánunk anyu a lépcsőházba.

— Hogyne - intett vissza Körte.

— Ó, és ha már iskola... - anyu hangjától zengett az egész lépcsőház. - Rebeka, ugye tanultál ma?

— Persze! Majd jövök. Szia! — szaladtam le a szokásosnál szaporább léptekkel.

— Tanult? - kérdezte Körte Antit.

- Fél háromkor találtam rá pizsamában...

- Nem lesz ez így jó, gyerek - szidott le Körte, amikor kiértünk a házból, és a kocsija felé indultunk.

- Jó, nem kell prédikálni, majd tanulok. Magántanuló vagyok, rengeteg időm van még.

- Én is ezt mondtam annak idején — ciccegett Körte.

- Na látod. Akkor?

- Engem kicsaptak — nosztalgizált.

-Akarjam tudni a részleteket? - hunyorogtam.

- Legyen elég annyi, hogy a sztoriban volt másnaposság, almapüré és egy lehányt napló.

- Fúj már — ültem be az anyósülésre fintorogva.
- Én hallani akarom! - pislogott izgatottan Anti a hátsó ülésről.
- Majd egyszer, ha nagy leszel, elmesélem neked, Sleisz.
- Miről beszélsz? Tizenhét vagyok — hadakozott Anti.
- Nem korban. Fejben - legyintett Körte, majd kezében a mobiljával felém fordult. - Mosolyogni gyerek, tollak az Instagramra.

Szófogadón felé fordultam, és hagytam, hogy lefényképezzen. Egy sima, „autóban ülök és indulok valahová” kép lett, semmi körítés, sztárallűr, vagy ne adj’ isten, ördögvilla- mutató. A víz lever azoktól az előadóktól, akik pózolnak vagy mutogatnak a fotókon. Sőt, soha nem készült még rólam selfie sem. Az Instámat Körte kezeli, ő tol fel rólam fotókat, amiket ő csinál, nem ömlesztve, csak nyugodtan, hetente egyet-kettőt. Nem árasztjuk el velem a netet, csupán időnként feltöltünk pár „ebben a pillanatban” fotót, életjelet adva rólam. Ez a mostani például olyan hashtaggel lett ellátva, mint a film címe, a mozi, illetve az úton. Ebből minden kiderül, ami érdekes lehet az 50K Insta-követőmnél. A képfeltöltés után kikanyarodtunk az útra, és Lili sulija felé vettük az irányt, hogy felszedjük, közben pedig a rádiót kapcsolgatva azt a saját fejlesztésű játékot játszottuk, amit a nyári turnézás alatt találtunk ki unalmunkban: hogy a rádióban szóló dalt énekeljük, de nem az eredeti dalszöveggel, hanem spontán, éppen aktuális sorokkal, amik az adott hangulatunkat vagy helyzetünket jellemzik. Hogy ne legyen kavarodás, mindenki két sort rögtönözhet, és egymás után következünk. Általában egy szám feléig jutunk, aztán nem bírjuk tovább a nevetéstől.

Körte, bár a negyvenes éveiben jár (senki sem tudja pontosan, hány éves), remekül kijön velünk. Több ő nekem, mint egy menedzser. Körte egy igazi barát. A megismerkedésünkkel mindketten rengeteget nyertünk. És ezt nem csak a dolog zenei részére értem. Körte pokoli jó érzékkel nyúl a szervezéshez, remekül tárgyal, fizimiskájából és habitusából adódóan meggyőző is tud lenni, de civilben, amikor nem menedzser, hanem csak úgy Körte, egy igazi idióta, totál infantilis, és egyáltalán nem olyan, mint egy felnőtt. Éppen ezért, amikor belépett az életünkbe, és simán lehetett volna a pótapám, tekintve, hogy az igazi apám lelépett és új családot alapított, amikor Lili még csak két éves volt, Körte inkább egy idős báty szerepét kapta, anyu meg még egy embert, akire gondja lehet. Hogy egy egyszerű példát mondjak, anyu könyvelőként dolgozik, és amikor elindult a zenei projektem, természetes volt, hogy a pénzügyi részét a dolognak ő kezeli. Ezzel Körte is egyetértett, sőt ha már így alakult, megkérte anyut, hogy az övét is vegye át. Na most, könyvelőként anyunak a karrierje csúcsát

jelentette, amikor végre nemcsak kiigazodott Körte számláin és adóbevallásán, de rendbe is tudta tenni. Körte egy fecnikkel, összegyűrt blokkokkal és elázott számlákkal teli dobozzal jelent meg, mondván, addig ő maga csinálta a könyvelését. Anyu átvette tőle, le is szidta, Körte pedig úgy állt ott előtte, mint egy kamasz, aki szembesül az anyai szigorral. Innentől kezdve Körte is a családunk azon részéhez csatlakozott, akit anya mindig leszid és kikérdez. így járt.

Lili sulija előtt leparkoltunk.

- Te maradj, én kihozom - szállt ki Körte a kocsiból.

A tízéves húgomért mindig szívesen jövök a sulis elé, csak az a bökkenő, hogy a felső évfolyam a potenciális hallgatóimat képezi, így nem szerencsés megjelennem az iskolájában, mert akkor sosem szabadulunk. Meg persze szeretném, ha legalább Lilinek normálisan telnének a suliban töltött évei, ezért igyekszem a lehető legkisebb feltűnést kelteni, ha róla van szó. Gyerek még, nem kellene neki álbarátok és olyanok, akik kihasználnák. A legtöbben tudják róla, hogy én vagyok a nővére, de mivel nem beszél rólam, én meg nem járok elé, az elmúlt évben ez a sztori visszaszorult az egészséges szintre, miszerint „Lili nővére híres”. Ennyi. Amúgy normális, hétköznapi gyerekéletet él, rajong egy halom nyálas popbandáért, kiplakátolja a szobája falát ezekkel a tagokkal (az egyik alatt például én voltam, és simán letakart), és a tolltartója és füzetei is olyanok, mint egy negyedikesnek. A közösségi oldaláról le van tiltva (ebben a korban ez amúgy sem probléma, korai lenne), mert ott jelölgetnék idegenek és írának neki miattam, másban azonban nem érzékeli azt, ami körülöttem van. Maximum annyi, hogy a meséket és animációs hülyeségeket mindig premieren nézi velem a moziban, de például anyu határozottan megtiltotta, hogy Lili megjelenjen bármilyen médiában, vagy a neten.

— Hahó - fordultam hátra, amikor beszállt Körte kocsijába.

— Sziasztok - ült be Anti mellé.

— Mi volt a suliban?

— Kaptam egy ötöst — mesélte büszkén.

— Ügyes vagy - mosolyogtam rá.

— Nagy ügy. Minden negyedikes ötöst kap - vonogatta a vállát Körte.

— Hé! Ne legyél már kretén! - förmedtem rá.

— Jól van, na — kuncogott. — De negyedikben még én is ötösöket kaptam.

— Aztán zülleni kezdte - motyogta Anti hátulról.

— Sleisz, akarsz gyalog jönni?

— Elnézést — húzta be a nyakát Anti, és Lilivel összemosolyogtak.

Miután leraktuk a kocsit a pláza mélygarázsában, mint minden alkalommal, most is kettéváltunk. Anti magával vitte Lilit a mozihoz, mi pedig Körtével ráérősen sétáltunk a folyosón.

Az emberek néznek. Mert felismernek. Mert ismerős vagyok valahonnan. Egymást bökdösik, és felém biccentenek. A hátunk mögött megállnak és visszanéznak. Pedig semmit sem csináltam. Csak végigsétáltam az üzletek közti folyosón, a moziig. Van, hogy megállítanak, és kérnek egy közös képet. Van, hogy csak csendben néznek, és utána írják a neten, hogy láttak. De legtöbbször csak észrevesznek, és tovább is mennek.

- Jól vagy, gyerek? - kérdezte Körte, amikor szemben a folyosón egy csapat diáklány vett észre, és messziről lefotóztak a mobiljukkal. Pár pillanat múlva a kép a neten landol, valamilyen kommenttel. Lehet, hogy szeretnek, lehet, hogy máinak. Talán kibeszélik a ruhámat, talán tetszik nekik, talán nem. Talán béna a hajam, talán pont nem. Ezt senki nem tudja előre. Ami a neten van, az nem rám tartozik.

- Persze - mondtam mosolyogva. A mosoly fontos. A legtöbbször őszinte, de van, hogy idegességet, szomorúságot vagy félelmet rejt. De általában azért őszinte.

Mögülünk a már megszokott „Ez a Bexi volt?”, „A képeken sokkal szebb”, „Ez nem ő volt, túl alacsony”, „A gitárja nélkül fel sem ismertem”, „Milyen nagyképu”, „Szerintem kedves” mondatokat hallottuk, aztán felmentünk a mozgólépcsőn, és már ott is voltunk a mozinál.

Feliratkozás rendszer, ha a neved a listán van, akkor bemehetsz a filmre. A miénk rajta volt, csakúgy, mint Lili és Anti neve (Körte mindig tesz róla, hogy négyen jöhessünk), és már bent is voltunk.

- Ügyesen.

- Köszí - biccentettem, és elléptem Körtétől, mert most én következtem.

A másik oldalról mindig sokkal érdekesebbnek tűnik a dolog. Az ember lapozgatja az újságot, lát egy filmpremiert, ott egy csomó híres embert kukoricával pózolni a plakát előtt, aztán továbblapoz, és már más a téma. A valóságban ez az egész sokkal kiábrándítóbb. Először is, nem én voltam az egyetlen, úgymond ismert ember, akit mozizni hívtak. Ott tobzódtak a plakát előtt, a fotósoknak pózolva. Nekem meg oda kellett mennem, hogy részt vegyek a parádében.

— Gyerek, várj már — sietett utánam Körte. — Tessék, fogd

— nyomott a kezembe egy óriási kólát.

— Ez meg mi?

- A képhez. Hogy ne állj ott szerencsétlenül. Fogd meg.
- Oké. Akkor pózoljunk hét deci kólával...
- Nem. Ez egy liter — javított ki.
- Kisebb nem volt?
- Most ezt tudtam szerezni.
- Rendben - sóhajtottam.
- Bexi, állj a plakáthoz, lefotóználak vele - kérte kedvesen a fotós, aki időközben felfedezett magának.
- Oh, hogyne, köszönöm - siettem oda, és megálltam a kisegeres plakát előtt. A fotómosolyom egy év alatt szinte tökéletesre lett fejlesztve, úgyhogy vigyorogva néztem a fotósra a bazinagy kólával a kezemben, amivel nem igazán tudtam mit kezdeni.
- Kicsit természetellenes pózban állsz. Nem megy lazábban? — nézett ki a gépe mögül a fotós.
- De. Bocsánat, egy pillanat - kértem időt, majd a számhoz emeltem a szívószálat, és beleittam a kólámba.
- Kész is, köszönöm.
- Mi? Ja, nem. Nem — ráztam meg a fejem. — Nem jó, pont ittam, csinálnánk egy újat?
- Jó lesz ez.
- De...
- Bocs, mások is várnak...
- Oké - kullogtam el. Körte, Anti és Lili a büfénél várlak.
- Na?
- Nem tudom. Hörpintő fejem lesz a képen.
- Nem gond, még mindig jobb, mint azok, ott — bökött Körte a popcornos dobozával a plakát felé, aminél az imént is álldogáltam. Éppen egy tévés műsorvezető állt be a fotóra a két gyerekével. Az egész család békejelet mutatott. Hát, ilyen dolog ez a VIP-mozi premier.
- Ezek aztán szeretik a békét - mondtam, mire Körte lel nyérített.
- Na, nézzük meg a kisegeret - javasolta végül.
- Nézzük.
- A moziteremben illedelmesen váltottam pár szót néhány olyan taggal, akiket az ilyen vetítésekről vagy egy-egy rendezvény megnyitójáról ismerek, aztán szerencsére elsötétült a terem, és jöhetett a film. Ami amúgy olyan volt, mint a legtöbb animációs film, úgyhogy bele is aludtam, valahol a felénél.
- Hát ez valami brutálisan rossz volt - motyogta Anti kifelé menet.

- Komolyan, nem értem. Akkor most mi a szar történt a kisegérrel? —
töprengett Körte, akin a jelek szerint kifogott a mese.

- Nekem ez nem tetszett - biggyesztette le a száját Lili csalódottan, pedig
hetek óta várta a vetítést.

- Bexi, egy pillanatra - pattant mellém egy fiatal srác, aki az egyik filmes
portáltól jött. Körte egy aprót biccentve jelezte, hogy ismeri, és hogy
beszélhetek vele, úgyhogy amíg a többiek továbbsétáltak, én félreálltam. -
Hogy tetszett a film? - érdeklődött.

- Szuper volt — mosolyogtam a lehető legmeggyőzőbben.

- Tényleg?

- Igen. Nagyon tanulságos volt - feleltem, tudva, hogy veszi a
beszélgetést a mobiljával.

- Mi volt a tanulságos benne? - kérdezte.

Ó, *hogy az a...*

- A kisegér gondolkodása — improvizáltam.

- A kisegér gondolkodása volt tanulságos? — kérdezett vissza.

- Nem, nem - ráztam meg a fejem. - A film tanulságos volt, a kisegér
gondolkodása pedig meggyőző.

- Meggyőző? — vont a szemöldökét.

- Igen, nagyon is!

A fiú összeráncolt homlokkal nézett rám. Ebből baj lesz.

- Te ugye most magántanuló vagy?

- Igen.

- Talán vissza kéne menned a suliba... - oltott le egy pillanat alatt, ezzel
be is fejezve a miniinterjút.

- A francba - értem be a többieket.

- Baj van? - kérdezte Körte.

- Nem lesz jó cikk.

- Mi? Na, várjál - emelte a füléhez a telefonját.

A kocsihoz sétálva végig beszélt, én meg közben lángoló arccal
magyaráztam Antinak, hogy leblokkoltam a kérdés közben, de csak azért,
mert elaludtam a hülye filmen!

- Példaértékű! Miért nem ezt mondtad? - kérdezte Lili. Na, szép, már a
tízéves húgomnak is jobban vág az esze, mint nekem.

- Mit mondtott? - néztem Körtére, aki letette a telefont.

Sajna ezt most buktuk, azt ír, amit akar... Kértem egy beszélgetést, de azt
mondta, neki ez bőven elég volt.

A fenébe. Mit fog írni?

Hamarosan kiderül.

Ki is derült. Este, miközben egy bögre kakaóval és a laptopommal ültem az ágyamon törökülésben, megjelent a Mogján. Jó kis cikk lett. A címe: „Hülye, mint a kiséger, BExivel moziztunk.”

Nagyszerű. A közel hetven kommentelőből volt, aki megvédett, volt, aki ellenségesen tovább oltott, belekeverve a cikkbe a „lagymatag zenémet” és „semmitmondó dalszövegeimet”, úgyhogy bezártam az ablakot. A gitáromat az kezembe véve pengettem párat, aztán bedugtam az erősítőbe, lehettem a fülest, és azt csináltam, amit mindig, ha egy kicsit el akarok bújni a világ elől. Írtam egy dalt. Sosem fog megjelenni, nem is azért csináltam. Egyszerűen csak jólesett. Amúgy a munkacíme: „Rohadj meg, kiséger”. Nem egy slágergyanús szerzemény, de a célnak megfelelt. Megnyugtató.

2.

— Nagyszerű hírem van, gyerek! — csörtetett be a lakásba Körte. Húzos hetünk volt, szinte végig stúdióztam, mert pár héten belül jön a második albumon, és utómunkálatok vannak vele, Körte pedig megállás nélkül tárgyalt.

— Körte, velünk vacsorázol? - érdeklődött anyu felé pillantva.

— Persze, de ez miért kérdés?

— Rendben, akkor rendelek... őt főre — emelte fel anyu a telefont.

Vasárnap lévén természetesen a bázison tartózkodott mindenki. Lili a konyhapultnál ülve leckét írt, anyu a házunk melletti gyrosossal beszélte le, hogy mit kérünk vacsorára, Anti hegedűn gyakorolt (hogy miért nálunk, az jó kérdés), én pedig rajongói e-mailekre válaszoltam a fotelben ülve, ölemben a laptopommal. Körte belépőjére mindenki felkapta a fejét. Pedig igazából csak nekem szólt.

— Jelöltek a Grammyre? - röhögtem el magam.

— Hogyne - legyintett. - Na, szóval, kapaszkodj meg, mert borzasztóan sűrű napok elé nézel.

— Hogy érted ezt? — csillant fel a szemem.

— Szóval... - kezdte —, duettezni fogsz, most zsíroztam le.

— - Duettezni? — ráncoltam a szemöldökömet. Nem énekeltem duettben azóta, Hogy... Szóval Geri volt az utolsó, akivel együtt énekeltem, de ennek már nagyon sok ideje.

- Duettezni bizony.

- Miről van szó? - érdeklődött anyu.

- Most kapaszkodjatok. De nagyon - nézett körbe izgatottan Körte. - Sleisz, nem látom, hogy kapaszkodnál.

- Oké, kapaszkodom a vonómba, jó?

- Felőlem, csak csináld.

- Na? Mi ez az egész? - hajtottam le a laptopom fedelét.

Pop/rock sztár leszek!

- He? - kérdeztem, de úgy tűnt, hogy csak én nem vettem a lapot, mert Lili, anyu és Anti sikongatni kezdett. Utóbbtól ez elég furcsa is volt, úgyhogy kérdőn néztem rá.

- Na, mit szólsz? Mindjárt kiugrók az ablakon, annyira őt ülök! — lelkesedett Körte.

- Hát azt azért inkább ne — javasoltam.

- Mi van veled, miért nem örülsz?
- Ez a tehetségkutató műsor?
- Az hát! - örült tovább, miközben még a többiek sem nyugodtak le.
- Nem is tudom... — gondolkodtam el.
- Megvesztél, gyerek? — förmedt rám Körte. — Hetek óta ezt intézem.

Csattanál már ki az örömtől!

- Örülök, persze, nagyon.
- Figyeljél már. A döntő előtti show. Garantált kétmillió néző. Kétmillió!

Duett az egyik versenyzővel.

- Oké, oké, szuper. Csak... nem tudom. Ez a mainstream vonal nekem nagyon idegen... Nem igazán az én terepem.

- Gyerek, hidd el, hogy nekem is derogál, de leszarom, ez kétmillió néző!

- Rendben, jó. Örülök. Tényleg - bólogattam, miközben kezdtem felfogni, hogy miről is van szó. A többiek teljes extázisban, egymást átkarolva ugráltak körbe.

- Na azért - vigyorgott Körte. - Reggeli tévéadások, exkluzívok a próbákról, közös interjúk, élő adás szombat este... Nagyot robbantunk. Az új albumodnak elképesztően nagy promó.

- Hű — kerekedett el a szemem.

- Amúgy, kivel fog duettezni? - kérdezte Anti, akinek elsőként jutott eszébe ez az apró részlet.

— Nagy Márkkal — felelte Körte.

Ekkor több dolog is történt egyszerre. Lili sikoltozni kezdett, Anti a vonójával csapkodta a combját örömében, a gyrosos rátenyerelt a csengőnkre, mert megérkezett a kajával, anyu tapsolva ment ajtót nyitni, én meg rezzenéstelen arccal néztem Körtére.

— Hogy kivel?

— Kemál, gyere be! Gyere csak be! — invitálta be anyu a török gyrosost, aki a megafogyasztóknak, mint amilyenek mi is vagyunk, saját maga szállítja ki az ételt. - Beki fellép a *Pop/rock sztár leszek!* műsorban!

— Bravó! — nézett rám a gyrosos elismerően.

— Köszönöm — mosolyogtam rá kedvesen. Teljesen hétköznapi dolog, hogy a nagy híreket Kemállal is megosztjuk, elvégre olyan régóta része az életünknek. Nemcsak a közeli gyrosbüfé tulajdonosa, de átlós-alsó szomszédunk is. Tehát szinte családtag.

Nagy Márkkal lép fel! - sikongatta Lili. Kemál az eddigieknél is lelkesebbnek tűnt.

- Én szavazni sokat - ígérte meg.
- Igazán köszönöm, de én nem eshetek ki, mert csak vendégelőadó leszek — magyaráztam.

- Nem, nem - rázta meg a fejét a gyrosos. - Szavazni Nadzs Márkra.

Ö, egy rajongója. Óriási - motyogtam elképedve. fogalmam sem volt, hogy ki a bánat az a Nagy Márk. Vagyis azt tudtam, hogy a hetvenmilliomodik tehetségkutató műsor egy indulója, meg láttam a fejét a tele vigyorral néhány címlapon, de átsiklottam felette, tekintettel arra, hogy a verseny ideje alatt az ilyen zenészek elárasztják a médiát, aztán mintha a csapat zárnák el, hirtelen semmit sem tudunk már róluk, amint nem aktuális a téma. Éppen ezért nem figyeltem fel senkire, szombatontként meg, amikor ezek a döntők szoktak lenni, rendszerint fellépésen vagyok Köriével, úgyhogy teljesen lemaradok a sztorikról. És később ifin pótolom be a lemaradásomat. Ellentétben Körtével, aki a jelek szerint vissza szokta nézni az adásokat, sőt totálisan képből van mindennel. Úgy beszélgettek ők négyen, plusz Kemál, a török gyrosos erről a Nagy Márkról, mintha személyesen ismernék.

- Bexi, te tényleg nem láttál egy produkciót sem tőle? kérdezte anyu terítés közben. Az öt tényért kivéve elgondolkodott, majd a gyrososra nézett. - Kemál, maradsz vacsorára?

- Nem láttam, fellépéseim vannak. Emlékeztek még? Én. énekes. Vagyok — mondtam szájbarágósán a környezetemnek.

- Amúgy Kemál maradt vacsorára, leült a konyhapulthoz, és figyelmesen hallgatott minket.

- Miért nem nézed vissza a műsorokat? - érdeklődött Körte.

- Mert nem érdekel? - tártam szét a karomat. - Jó, tegye fel a kezét, aki nézi ezt a műsort. - Mindenki feltette, rajtam kívül. — Jó, most az tegye fel a kezét, aki ennek a Nagy Márknak szurkol. — Mindenki feltette, rajtam kívül. — Ne már! - nevettem fél. - Kemál! Csalódnom kell benned - csóváltam a fejem.

— Gyerek, az egészben az a legdurvább, hogy Nagy Márkkal duettezhetsz. Ezért ekkora dolog ez. A többi versenyző feleannyira sem érdekes. Tutira ő a nyerő - magyarázta Körte.

- És? Hatszázan nyerték már előtte ezt a versenyt. Most ő is meg fogja nyerni. Lassan többen vannak, akik nyertek már énekes műsorban, mint azok, akik nem.

- Félreérted. Nagy Márk más - pislogott Lili olyan szerelmesen, ahogyan

csak egy tízéves tud beleszeretni valakibe a tévéből.

— Más? Miben más?

- Addig nem értheted meg, amíg nem látod a válogatáson készült videóját — szólalt meg most Anti.

— Ó, tényleg! - bólogatott anyu. — Amikor a *Sorry seems to be the hardest word*öt éneкли, és elcsuklik a hangja...

— És a zsűri sír — bólintott Körte.

— És Nagy Márk is sír - tette hozzá Lili.

— Akkor Kemál is sírt — fejezte be a gyrosos.

- Tényleg én maradtam az egyetlen értelmes ember ebben a lakásban? — ragadtam meg egy baklavát, és a szobámba indultam vele.

„It’s sad, so sad, it’s a sad sad situation” - énekelték >1 nappaliban.

Kétségtelen. Meghülyültek.

A többiek a nappaliban maradtak, és ezt a bizonyos Nagy Márkot éltették, én meg becsuktam magam mögött a szolím ajtaját, és értetlenül ültem le az ágyamra, felhajtva a laptopom fedelét. Na, most akkor utánanézek ennek a Nagy Márknak. Elsőként a Facebook-oldalát kerestem meg. Khm.

Lájkszámok az egekben. Komolyan, pár hete parádézik a kamerák előtt feldolgozásdalokkal, és bőven 70K feletti a követői száma. Az oldala ezerrel pörgött. Folyamatos képfeltöltések, kommunikáció a nézőkkel, sok smiley és még több szívecske. Mi a franc? Egy-egy posztjára elképesztő mennyiségű reakció, lájkok, kommentek és megosztások formájában.

- Nézzük, ki vagy te... - dűnnyögtem magam elé, és megnyitottam a képgalériát.

Na, ne! Én egy év alatt igyekeztem változatos, érdekes és nem melleleg különleges képeket feltölteni magamról, amik forgatáson, műsorban vagy fellépésen készültek. Mint említettem, kiakaszt a magamutogatás, szerintem egy előadónak a munkásságával kell felhívnia a figyelmet. Na mármost, ez a Nagy Márk óránként töltött fel magáról képeket, megosztva élete minden fontos, és többnyire kevésbé fontos pillanatát is. Mosolyog. Starbucks kávéit iszik. Felébredt. Megy aludni. Edz. Edzés után mosolyog. Zenét hallgat. Rajongókkal pózol. A saját kartonbábuja mellett áll, és tulajdonképpen önmagára vigyorog. Aztán átöleli a kartonbábut, vagyis saját magát! E-mailt olvas. Borotválkozik, viccesen (?) összehabozva közben az arcát. Aztán csak belemosolyog a tükörbe. Mikrofonnal áll, egy próbán. Próba közben nevet. Közös kép az énektanárral. És így tovább, csak görgettem az egeret, de sosem ért véget a fotósorozat. Döbbenetes mennyiségű kép, döbbenetes mennyiségű reakcióval. A kommentekbe beleolvastatva leginkább az

„ahhh”, „awww”, és „<333333” véleményekkel találkoztam. Kétségtelen, imádják. Átkattintottam a YouTube-ra, és beírtam a nevét a keresőbe. Azon túl, hogy egy halom montázsvideót kellett átugranom, amiben a rajongói az általuk legjobbnak ítélt képei alá szentimentális zenéket tettek, sikerült némi érdemi felvételt is találnom. Többek között a már említett válogatásvideót is. Kinagyítottam az ablakot, és hátradőlve, keresztbe font karral meredtem a képernyőre. A tehetségkutatókból megszokott kép tárult elém, amikor a zsűri fáradtan várja a következő balféket, és unottan figyelik a belépő srácot, akin majd jól lehet nevetni. De természetesen nem lett nevetés belőle. Sőt. Nagy Márk a nyári felvételen Converse-ben, farmerben és egy sima fehér pólóban sétált be a színpadra. Lazán megállt a színpadon, és a mikrofonhoz hajolva elengedte az első, azóta már védjegyévé vált mosolyát. A közönség már azelőtt olvadozni kezdett, hogy egy hang kijött belőle. Világosbarna haja a homlokába lógott, magabiztos tekintettel nézett körbe, aztán egy rövid bemutatkozás („Nagy Márk vagyok, tizennyolc éves, Budapestről érkeztem”) után közölte, hogy Elton John dalával készült. Mindenki izgatottan figyelte, aztán elindult a „Sorry seems to be the hardest word” hatásvadász instrumentális bevezetője, és Nagy Márk énekelni kezdett. Nem mondom, hogy rosszul. Sőt. Valójában nagyon is jól. Csak éppen számomra túljátszottá. A szívéhez kapott, ökölbe szorította kezét, elcsuklott a hangja, bepárasodott a tekintete, lehajtotta a fejét, majd az ég felé nézve (ebben az esetben a stúdió plafonjára), mindent beleadva elénekelte a refrént.

- Nem hiszem el, hogy ezt bekajálták - motyogtam el- kerekedett szemmel.

Pedig de. Vastaps, áll az egész stúdió, Nagy Márk zihálva,

A könnyeit nyelve várja a bírák véleményét. Akik elájultak tőle. Az egyikük szinte szó szerint, mert szintén túljátszva, leesett állal nézi a srácot, egyszerűen nem talál rá szavakat. Jött minden. Hogy világszintű produkció, hogy a legnagyobb urnákban van a helye, hogy ő a gigamegabrutál tehetség. Aha, hogyne. Nincs annyi nap az évben, mint ahány emberrel már megpróbálták elhitetni, hogy a Wembley-ben fog koncertezni. A tévéműsorok a túljásokra épülnek - pár pillanatra mindenki elhiszi, hogy ő a következő James Arthur, legalábbis karrier szempontjából, aztán majd ki fog derülni, hogy valójában nem, de addig lehet reménykedni. Nagy Márk egyenesen az élő műsorba került, és ahogy kattintgattam, rátaláltam azokra a produkciókra is. A nézettsége az egekben, a dalválasztásai mindig telitalálatnak bizonyultak a női nézők számára - nyálas, érzelmős produkciók, sok tiszta hanggal és sok hamis allűrrel. Talán a harmadik adás után kapott

rá arra, hogy a mosoly mellé még bele is kacsint a kamerába, amitől a stúdióban ülők ugyanúgy felsikkantottak, mint, gondolom, a tévénezők.

— Ezt a seggfejet — dörzsöltem meg az állam, mert valahogy elkerült a Nagy Márk-imádat, ellenben úgy éreztem, pillanatokon belül szivárványt hányok ettől a giccsparádétól.

Már éppen be akartam zárni az összes megnyitott ablakomat, hogy tovább nézzem a kedvenc sorozatomat a baklavám társaságában, amikor Nagy Márk Facebook-oldala frissült, nekem pedig elkerekedett a szemem. A következő volt a poszt. „Na, mit gondoltok, Márkerek, kivel duettezek a következő műsorban? Segítek egy kicsit...

És ott volt egy sajtófotóm, feltöltve, az ő oldalára. Több dolog is lesokkolt egy időben. Először is, mi a franc az a Márkerek? Ki ez a barom, aki már azelőtt elnevezi a saját rajongóit, hogy lenne egy saját dala? Egyáltalán hogy meri? És kik a Márkerek? De ezen ráértem később is agyalni, mert sokkal fontosabb volt, hogy bejelentette a duettünket, elsőként, önhatalmúlag, úgy, hogy én fel sem tudtam készülni. Elvégre ez egy közös projekt, evidens lenne, hogy egyszerre, előzetes megbeszélés alapján tesszük nyilvánossá. Erre ellopja a hírt, és kirakja az oldalára, a reakciók az egekben, a megosztások száma másodpercenként nő. Az én fotómmal adja el a hírt egy kis felhajtásért. Nagy Márk, én igazán utállak.

Kirontottam a szobámból: — Nagy Márk kirakta az oldalára, hogy duettezzünk!

— Báró - törölte meg Körte a száját egy szalvétával.

— Nem báró! - toporzékoltam, mire mindenki döbbenetben nézett.

— Ez most egy olyan kamaszhiszti lesz? Mert akkor lépek - nézett Körte anyura, aki széttárt karral jelezte, hogy passzol.

— Mi a gond? - érdeklődött Anti.

— Hogy kirakta! A beleegyezésem nélkül!

— Miért kéne beleegyezned? Mától publikus, hogy te vagy a duettpartnere.

— És? Attól még kirakhattuk volna egyszerre, vagy ilyesmi

- magyaráztam.

Miért nem raktad ki te is? — csodálkozott Körte.

Nagy Márk lopja a közönségem. Az én fotómmal I il oltatja a hülye oldalát - dühöngtem.

Erre mindenki egyszerre vette elő a mobilját, és ellenőriztem, hogy miről beszélek, mert túl zavarosnak ítélték meg hisztimet ahhoz, hogy tovább hallgassanak.

- Tök jó ez a kép — közölte Anti.
- Szerintem kedves tőle, hogy kirakta a fotódat - nézegette Körte válla felett a telefont Lili.

- Biztosan nagyon várja már, hogy együtt próbáljatok — mosolygott anyu.

- Lájkolom én is - nyomkodta a telefonját Kemál.

- Arghhh! - néztem idegesen a társaságra, majd dühödten dobbantottam egyet, és visszamentem a szobámba. Körte telefonja közben csörögni kezdett, egymást érték a hívások, a hír robbant, miután Nagy Márk úgy döntött, hogy egyeztetés nélkül egyszerűen bejelenti.

Leültem az ágyamra, és kiírtam a saját Facebook-oldalamra, hogy szerepelni fogok a *Pop/rock sztár Leszek!* című műsorban, Nagy Márk partnereként. És poszt.

Ahogy az várható volt, a legtöbb komment arról szólt, hogy ez tőkre jó, de már látták a hírt Nagy Márk oldalán. Csalódottan átléptem az oldalára, és naná, hogy mióta utoljára láttam, megtriplázódott minden reakció. Az össz' boldogságom, már ha egy ilyen helyzetben lehet bármi, ami feldobja az embert, hogy a fotó, amit felrakott rólam, az egyik legjobb volt. Még a *Késtél* album megjelenése előtt készült, gitárral a kezemben ülök a felvételen a stúdióban, szép, kissé füstös sminkben, és a hajamat is tök jól megcsinálták, mert sötétbarna hullámokban omlik kétoldalt a vállamra.

A fejemen füles, előttem egy mikrofon, aminek árnyéka az arcomra vetődik. Ha mondhat ilyet az ember saját magára, akkor nekem ez az egyik kedvenc fotóm, ami rólam készült. Persze gondolhatnám, hogy a kép kiválasztása Nagy Márk figyelmessége, de ezt magam sem hittem el, úgyhogy beírtam a nevem a Google-ba, és rákattintottam a képtalálatokra. Naná, hogy a legeslegelső fotót használta fel, amit kidob rólam a net.

3.

Körte jelezte ugyan, hogy káosz lesz az elkövetkező időszak, és valamennyire hozzá is vagyok szokva a pörgéshez, de ami abból kifolyólag történt, hogy Nagy Márk és a műsor, amiben szerepel, az életem részévé vált, arra nincsenek szavak. Azon a csodásán nyirkos és borús októberi reggelen kifejezetten korán felébresztett a telefonom. A magántanulósdiában az a legjobb, hogy kötetlen az időbeosztásod, ezért aztán elképzelésem sem volt, hogy miért csöröghet a mobilom öt óra ötvennégy perckor. Az még nem teljesen hat!

- Mrghhh - szóltam bele kissé artikulatlanul.
- Ki az ágyból, gyerek, huszonöt perc múlva ott vagyok érted.

Természetesen visszaaludtam. Alig fél perc múlva a szundi üzemmódba kapcsolt Körte ismét hívott, és közölte, hogy ha nem vagyok kész huszonnégy és fél perc múlva, akkor seggbe rúg. Ő mindig ilyen sajátosan fejezi ki magát, de a lényegét azonnal megértettem. Kikászálódtam az ágyból, és meglepődve tapasztaltam, hogy anyu és Lili is ébren van már. A konyhapultnál reggeliztek, és mosolyogva invitáltak maguk közé, de nem volt rá időm, úgyhogy csak állva ittam pár korty tejeskávét (hidegen!), aztán mehettem készülni.

Mielőtt leszaladtam volna a lépcsőn, Lili még a lelkemre kötötte, hogy amennyiben találkozom Nagy Márkkal, kérjek tőle egy dedikált autogramkártyát, mert a suliban villogni akar vele. Nagyszerű. Az nem számít, hogy a nővére mindent beleadva országszerte ismert énekesnő lett, díjakkal, meg eladási rekordokkal. Neki Nagy Márk előre aláírt kártyája kell. Persze megígértem neki. Ez már nem oszt, nem szoroz.

A házunk előtt állva összehúztam magamon a dzsekimet, és a kora reggeli forgalmat néztem ásitózva, amikor Körte lefékezett és kitette a vészvillogót arra a pár pillanatra, amíg bepattantam mellé.

- Jó reggelt - köszöntött szórakozottan, a zilált külsőmet fürkészve.
- Ez nem reggel - motyogtam. — Ez hajnal!
- Tessék, itt a heti program, fúsd át - dobta az ölembe a tabletjét, és én hunyorogva belenéztem.

Nem vicc, a szombati élő adásig szinte minden pillanatom be volt osztva.

- Ez valami vicc?
- Nem, ez komoly. Király, mi?

— Az — olvastam elkerekedett szemmel a beosztásomat, amit még egy észak-koreai is húzósnak ítélné meg. Próba, énektanár, interjú, fotózás, másik interjú, egy újság szerkesztőségében válaszolni a rajongói kérdésekre, és így tovább, és így tovább. - Már ma próba van?

— Aha. Nyolcra megyünk, csak előtte beugrunk a stúdióba, van egy kis dologom.

— Rendben — nézegettem tovább a heti tervet.

A stúdió, ahol a dalaimat szoktuk felvenni, semmi extrát nem tartalmaz. A szó hallatán az emberek általában az amerikai filmekből megszokott hodályt képzelik el, ahol egymást érik a gigaszár fellépők, hogy felvehessék a kövei kezű slágerüket. A valóságban, itthoni viszonylatban ez persze megint teljesen téves képzet, szó sincs arról, hogy Adele adja át nekem a terepet, utánam meg majd Rihanna következik. Ugyan már. Körte budai házában a garázs lett stúdiónak kialakítva, ott szoktuk felvenni a dalaimat, sőt ki is szokta adni a helyiséget másoknak. De nem Adele-nek és Rihannának. Jellemzően hazai rockzenészeknek, esetleg egy-egy ismertebb popénekesnek. Begördülve Körte kocsi- beállóján, a távirányítót megnyomva kinyílt a garázsajtó, ami ezúttal a Fogd be Aszád punk-rock zenekart leplezte le.

- Hahó, srácok — szálltam ki mosolyogva a kocsiból.

A zenekar az érkezésünkre abbahagyta a zenélést/nyúzást/hörgést, és jókedvűen köszöntöttek. Nem úgy néztek ki, mint akik korán keltek, hanem úgy, mint akik nem is aludtak. Az elmés elnevezésű zenekar egyébként Körte másik projektje. Vagyis ez úgy néz ki, hogy Aszádék előbb voltak, mint én, Körte őket istápolta elsőként, de nem sok sikerre, aztán, ahogy mondani szokta, kikukázott engem a net-ről, így vagyunk mi Körte menedzseltei. A Fogd be Aszád együttes, meg én, Bexi.

— Körte, minket mikor tolsz már be egy tehetségkutatóba? — kérdezte az énekes, Bogyó. Egy év alatt hozzászoktam a hülye nevekhez; ez biztos valami rock and roll dolog, hogy a pályafutásom alatt egyetlen Miklóshoz vagy Attilához sem volt szerencsém, ellenben Körte, Bogyó, Puding és hasonló leleményes fantázianevekű tagokkal nap mint nap összehoz ,rz. élet.

— Bogyó, tartok tőle, hogy még versenyzőként sem indulhatnál egy ilyen műsorban. Fellépőként meg pláne.

- De Bexi duettezni megy - sértődött meg Bogyó, és hosszú haját duzzogva átdobta a válla felett. Szürreális reggeleim egyike. Semmi probléma.

- Mert a gyerekeknek sikerdalai vannak - magyarázta meg Körte

egyszerűen.

- Nekünk is vannak sikerdalaink! - háborodott fel a dobok mögött Puding. Mondom én, hülye nevek találkozója.

- Vagyis... Sikergyánús dalaink. Bexi, mondd meg neki! - kért tőlem segítséget, én pedig, miközben az állványon lévő gitárt nézegettem, vigyorogva bólogattam.

— így igaz. Ha rajtam múlna, passzolnám nektek a duettetemet. .. Előadhatnátok, mondjuk, azt a számot a fejetlen próbababáról. Nekem az a kedvencem. Az egy igazán szomorú ballada.

- Na látod, Körte! Vigyél minket is élő műsorba! - hisztiztek.

- Na, ide figyeljete. Egyelőre rakjuk már össze azt az átkozott albumot, aztán meglátom, mit tehetek. Egyébként is, milyen mentalitás ez, hálátlan banda! Most tettem fel a rádióinterjút, amit összehoztam nektek!

— De csak harmincan hallgatták vissza! És abból kétszer az anyám - panaszkodott Bogyó.

— Ez van. Lesz ez még így se. Gyerek, két perc és jövök, elintézek valamit, és mehetünk tovább.

- Rendben.

— Megleszel ezekkel? — mutatott körbe az együttes tagjaira.

— Naná — vigyorogtam.

Körte eltűnt, én meg ott maradtam a bandával.

- Mikor lesz kész az album? - érdeklődtem.

- Pár hét — felelték kórusban. Ezt akár el is hihettem volna, ha nem a megismerkedésünk óta mondanák, hogy pár hét.

- Amúgy bírom ezeket a srácokat, nyáron négy helyszínre is jöttek velem fellépni, abból kettő fesztivál volt. Ideiglenesen ők alkották az élő zenekaromat, és kísérték a dalaimat.

Többé-kevésbé, mert előfordult, hogy a nagy lelkesedésben beugráltak a közönségbe, engem meg ott hagytak a színpadon zenei alap nélkül, csupán a gitárommal, és improvizál nőm kellett. Annyiban volt szerencsés a sztori, hogy a közönség nagy része a délutáni időpont ellenére erősen illuminált volt, így nekik nem tűnt fel a spontán változás, de hála Bogyóéknak, ez lett a legnegatívabbra értékelt előli adásom a YouTube-ra feltöltött videók közül.

- De ne parázz, megyünk az élő műsorra szombaton — biztatott Puding.

- Kaptunk jegyeket Körtétől.

- Oké, de ugye jól viselkedtek majd? - kérdeztem visszafojtott nevetéssel.

Hogyne. Az első sorba szól a jegyünk. A pogó garantált.

- Te jó ég! — nevettem fel. Vajon megszakadhat az élő műsor egy elszabadult rockbanda miatt, amely három, egyetem halasztó huszonévesből áll? Majd meglátjuk.

Körte már meg is érkezett, úgyhogy rohantunk tovább, ott hagyva a srácokat a garázsban próbálni.

- Mosogassatok el magatok után, ha kajáltok! - utasította okot Körte, mielőtt bevágta volna a kocsija ajtaját.

- Megint nálad laknak? - csodálkoztam.

- Ja. Kirakták őket az albérletből. Már megint.

— Mit műveltek? - kérdeztem nevetve. Amióta ismerem Bogyóékat, ez a negyedik költözésük.

— Házibuli volt, és egy idős lakó panaszkodott rájuk.

- És ezért kirakták őket?

- Nem. Azért, mert a buli végéig bezárták a konyhába a nyuggert.

- Jézusom! - kaptam a szám elé a kezem.

- Nem gond, végül nem tett feljelentést. De csak azért, mert a konyhában volt, és tudott enni.

- Aha - mondtam eltűnődve. Egyszer voltam Bogyóék házibuliján. Soha többet nem megyek. Valaki megharapta a vállamat. És a lakásban nem volt kutya. Mindegy.

Volt még annyi időnk, hogy egy McDrive-ban vegyünk némi kaját, úgyhogy Körte meghívott egy Happy Meal menüre azzal az indokkal, hogy úgyis gyerek vagyok, aztán egyenesen a televíziós csatorna épületéhez hajtottunk.

- Na, ide figyelj — fordult felém bizalmasan, mielőtt kiszálltunk volna. - Ez kemény terep. Bármit látsz, hallasz, bármi történik, mosolyogj.

— Rendben.

— Elképesztő a médiaérdeklődés a műsor miatt, már a finisben vannak a versenyzők, az egész ország erről beszél, mindenkit ez izgat. Előfordulhat, hogy kamerázni fognak. A próbák alatt, a szünetekben, bármikor. Ne kérdezz, ne furcsáld, csak legyél természetes, és ami a legfontosabb...

— Mosolyogjak - bólintottam.

— Ja. Ennyi. Ez itt a nagypálya, nem hibázhatunk. Az interjúkról mind tudok, lesz egypár, de az újságírók ezeken kívül is bármikor bejelentkezhetnek. Mivel Nagy Márk és a te neved a héten teljesen összeforr, elképzelhető, hogy olyan fellépéseket is vállalnod kell, amiről én is csak akkor fogok tudomást szerezni. Ettől ne ijedj meg, amit ő elvállal, azt te csinálhatod. A héten végig együtt lesztek, úgyhogy prolid) meg kedvesen

viselkedni, tartsd meg a véleményedet, és nagyon fontos, hogy...

- Mosolyogjak - fejeztem be.

- Igen. Amúgy szerintem kedvelni fogod, beszéltem vele párszor, jó fej srác.

Szerintem egy seggfej - mondtam, de mielőtt Körte rám förmedt volna, széles vigyorra húztam a számát, és a fogaimat megvillantva mutattam az arcomra. — Látod? Mosolygok — sziszegtem.

- Aj, te gyerek, miért van veled ennyi gond?

A tévécsatorna épületében kétszer is jártam már, mindkét alkalommal reggeli beszélgetős műsorban. Először a híressé vili, megosztási örületet generáló videóm miatt, másodszorra pedig az album megjelenésekor. Azóta Körtével közös megegyezés alapján nem vállaltam megkeresést, mert nem volt aktualitása, a zenén kívül pedig másról nem szívesen beszélgetek nyilvánosan, mert nem biztos, hogy a rövidszőrű kutya vs. hosszúszőrű kutya témában állást szeretnék foglalni előadóként. Így aztán némileg összeszorult gyomorral léptem be a fotocellás ajtón. Az óriási előtérben kartonbábuk fogadták az érkezőt, a *Pop/rock sztár leszek!* még versenyben levő résztvevői mosolyogtak teljes életnagyságban.

- Akarjam tudni, hogy hová kerülnek a már kiesett versenyzők bábai? - suttogtam Körtének, mert féltem, hogy a csendes épületben esetleg visszhangoznának a szavaim.

- Kuka — felelte visszafojtott hanggal.

- Wow — kerekedett el a szemem.

A műsor gyártásvezetője sietett felénk, és gyors kézrázás, bemutatkozás, „örülök, hogy itt vagy”, „örülök, hogy itt lehetek” után sietve elhadarta, hogy mi következik.

Megmutatják a színpadot és az élő műsor helyszínét, bemutatkozom a technikusoknak, beszélek pár szót a sajtossal, és vár rám a stylist és a sminkes is, majd a zenei szerkesztő, Nagy Márkról nem is beszélve... Úgy bólogattam, mint egy rajzfilmfigura, és sietős léptekkel baktattam a tag után, aki összevissza kalimpálva mutogatta, hogy mi hol van.

- Ez lesz az öltöződ, ott a sminkszoba. Mivel minden versenyző kapott egy híres duettpartneret, nem tudunk neked külön öltözőt biztosítani...

- Nem gond, természetesen ez így megfelel - motyogtam, igyekezve, hogy profinak tűnjek.

- Nagyszerű. Könnyű veled együtt dolgozni. Gyere itt, vissza, erre, na - nyitott ki egy ajtót előttem, és belökdösött minket Körtével egy szobába, ahol a stylistnak mutattak be.

- Csak futtában, mert nincs időnk - mondta neki.

A stylist hunyorogva szemügyre vett, és a méreteimről érdeklődött. Amit tudtam, elmondtam neki.

- Nagyszerű. Egyeztetek a fodrásszal, hogy mit talált ki neked. A fellépőruhával kapcsolatban valami óhaj-sóhaj?

- Nincs különösebb. Szívesen hordok feketét, és kerülöm a nagyon feltűnő darabokat.

- Szívem — nézett rám lesajnálón. - Ez egy élő show-mű- sor. A fekete unalmas, a feltűnő pedig kötelező.

- Értem. Akkor mindegy — biggyesztettem le a számat.

- Haladjunk, haladjunk - sürgetett a gyártásvezető, és már ki is lökdösött minket az ajtón.

A folyosón sétálva egy halom emberrel találkoztunk. Összefutottunk a műsorvezetővel, két, még versenyben lévő énekesssel, egy sminkessel, és egy újságíróval is. A fejemet kapkodva az első, ami ebből az örületből feltűnt, hogy egy hétfő délelőttön nyoma sincs a műsorban megismert pompának. Senki sincs kifestve, a hajak sietős copfban lettek összefogva, a viselt ruhák SPORTosak, és meg sem közelítik a trendi kategóriát. Valamennyi ember, aki a műsoron dolgozik, hangyabolyként építkezik, egyetlen, tökéletes három órára koncentrálva, hogy akkor, ott, minden stimmeljen. Körte egy újságíróval váltott pár szót, én addig a sminkesnek válaszoltam olyan fura kérdésekre, mint hogy allergiás vagyok-e a műszempilla-ragasztóra.

Nem tudom, nem hinném, de... - És már ki is próbálta rajtam. Ott, a folyosón.

Hamar kiderült, hogy nem, de ellenkező esetben szombatig simán elmúlt volna az allergiás reakció. A fél szememen műszempillával még fotózkodnom is kellett, mert akárki szembejött velünk, mindenki akart egy közös képet. Természetesen örömmel vállaltam, a sminkes megvolt annyira kedves, hogy a másik szememre is felhelyezett egy adag szempillát, hogy ne nézzek ki teljesen hülyén. Úgy éreztem, elszédülök ettől a rohanástól, úgyhogy örömmel bólintottam, amikor a gyártásvezető egy ajtó felé bökött, mutatva, hogy azon keresztül be tudok menni a színpadra, ha szeretném megnézni. Naná. Bármit megtettem volna, csak hogy kikerüljek a folyosó kaotikus világából.

Belöktem az ajtót, és a sötétben botorkálva elindultam a lény felé, ami a színpad mögül érkezett.

Egy ember fülessel a fején éppen beállításokat végzett, műkor megpillantott.

- Én csak... a színpadhoz mennék, ha lehet - mondtam határozatlanul.
- Persze, menj csak. A lányom imádja a zenédet - szólt ünnepélyesen.
- Köszönöm szépen — mosolyodtam el. - Itt egyenesen, ugye?
- Igen. Csak vigyázz a zsinórokra.
- Rendben.

Tovább tapogatóztam, míg végül ott találtam magam a színpad oldalában, ahonnan rálátásom volt a próbára, ami éppen zajlott.

- Még egyszer. Próbáljuk az ajtót - kiáltotta valaki, én pedig figyeltem, ahogy az automata, ledekkel megvilágított, hatalmas ajtó szétnyílik. Ott szoktak kijönni a versenyzők a műsorszámuk elején.

- Jó, és jöhet a füst - hallottam az ordítást. A lábam melletti egyik füstgép bekapcsolt, és ontani kezdte a fehér ködöt. Félreléptem, és egy biztonságosabb helyet keresve figyeltem a technikai beállításokat.

Ámulattal néztem, ahogyan hat nappal a show előtt rákészülnek az adásra.

- Mikrofont kérünk a színpadra — szólt egy hang a vezérlőből.

Mögülem, az imént megismert férfi, a fülessel a fején, egy állványt fogva lépkedett a színpad felé, majd megakadt rajtam a tekintete.

- Te itt állsz? Gyere, nyugodtan - ragadta meg a karom, és egyik kezében az állvánnyal, a másik kezében pedig velem besétált a színpadra.

- Ami először eszembe jutott a fények vakításában, hogy az egész stúdió sokkal kisebb, mint ahogy a tévében tűnik. Sukkal, de sokkal kisebb.

- Nézzétek, kit hoztam! - kiáltotta ünnepélyesen, én pedig zavartan körbeintegtettem annak a pár embernek, akik a teremben tartózkodtak. Köztük az egyik zsűritag és a versenyzője is.

- Üdv - mondtam.

Bexi, ha már ott vagy, akkor ki is próbálhatnád nekünk a hangosítást - kiáltott rám egy technikus. Ez egy ilyen, intra már megszokott szituáció volt, amikor úgy szólítanak meg, mintha az ismertség kölcsönös lenne.

- öhm. Hogyne - nevettem el magam a hajamba túrva. Közben egy picit viszkett a szemem, és csak reméltem, hogy az erős fénytől, és nem egy allergiás reakciótól a műszempillám miatt.

- Oké, kezdheted.

Mit énekeljek?

- Próbáld a duettdalokat — jött a válasz.

- Még nem tudom, hogy mi lesz az — szóltam zavartan a mikrofonba.

- Nem? — hallottam a csodálkozó hangokat. Aztán úgy döntöttek, hogy megmutatják nekem.

A színpadon állva füleltem, várva, hogy elkezdődjön a számom, amit

majd Nagy Márkkal fogok énekelni egy országos csatornán, felfoghatatlanul sok néző előtt. Mivel i közönség úgy ismer, mint aki rockdalokat játszik, általában gitáron, olyan dalra számítottam, ami közel áll hozzám. Egy Green Day-, Muse-, Coldplay-, esetleg Radiohead-dallal simán kibékültem volna, úgyhogy teljesen földbe gyökerezett a lábam, amikor meghallottam az első dallamokat. Semmivel nem lehetett összekeverni. Mindenki ismeri. Agyonjátszott. Egy időben a csapból is ez folyt. Gotye: Somebody that I used to know. Na, ne már!

- Mi a . . - suttogtam magam elé teljesen felháborodva, és bármit megadtam volna, hogy Körte a közelemben legyen, de nem volt. Én pedig megígértem neki valamit. Hogy mosolygok, bármi is történjen.

El kellett harapnom a mondat végét, és megtartani a véleményemet legalább addig, hogy kimenjünk a tévé épületéből; aztán majd kiborulhatok. De nem tehetem meg, hogy idegenek előtt, ahol a műsor készítőitől kezdve újságírókon át bárki lehet, kiborulok, mert azonnal egy hisztis ribinek könyvelnének el, aki megérkezik, és beleköt mindenbe. Nemnem. Néha le kell nyelni a békát. Akkor is, ha az a béka óriási. Borzasztóan nagy. Pont akkora, mint Gotye. Vettem egy mély levegőt, és amíg a dal intrója ment, megráztam a fejem, és beleszóltam a mikrofonba. A keverőből leállították a zenét.

- Bocsánat, csak most szembesültem a duettdalommal, és kicsit még gondban vagyok a szöveggel. Lehetne, hogy újrakezdjük, és puskázok?

- Naná. De azért szombatra tanul meg — jött a válasz valahonnan a színpad széléről.

- Ígérem - nevettem hamisan (de ezt csak én tudom, hogy hamis volt), és a mobilomba bepötyögtem a lyrics keresését.

- Kezdhetjük? - kérdezték.

- Hogyne - feleltem izzadt tenyerembe fogva a telefonomat, és minden erőmmel azon voltam, hogy memorizáljam a dalszöveget annak érdekében, hogy a lehető legkevesebb alkalommal kelljen a kijelzőre néznem.

Újra elindult a zene, a színpad előtti széksorokba pedig újabemberek érkeztek a folyosóról. Köztük Körte is, aki kérdőn nézett rám.

Csak segíték a hangbeállításban - intettem mosolyogva, erősen koncentrálva, hogy jókor kezdjem el a dalt, amit SZERENCSÉRE vagy szerencsétlenségemre hónapok óta nem hallottam a rádióban.

Az, intró után vártam egy kicsit, és még egyszer, utoljára belelestem a szövegbe.

„Now and then I think of when we were together.”

A hétfő délelőtti technikai beállítások kezdete miatt a közönség soraiban alig ültek, akik azonban jelen voltak, hangos füttyögésben és tapsolásban törtek ki, amint meghallották az első sort. Egy enyhe mosolyt megeresztve aprót biccentettem, és miközben folytattam a dalt, láttam, hogy Körte mellé besétált az újságíró, akivel az imént a folyosón beszélgetett. A hangosítás beállításai folyamatosan zajlottak, én meg figyelmen kívül hagyva a hol erősebb, hol gyengébb hangzatú mikrofont, egyszerűen csak énekeltem.

A refrén előtti résznél jártam, éppen a „But I'll admit that I was glad it was over”-sort fejeztem be, és mély levegőt véve i nem egyszerű refrénre készültem, amikor valaki elkiáltotta magát, hogy „indulhat a fal”, és a következő pillanatban i hátam mögött kinyílt a fényfal. Megperdültem a tengelyem körül, és a nyíló ajtóra néztem, ami mögött állt valaki, a belépésre várva. Mikrofonnal a kezében.

„But you didn't have to cut me off” - énekelte Nagy Márk, és felém sétált a színpad elejéhez. A közönség soraiból mindenki megtapsolta, és a tökéletes belépőjét dicsérték. Olyanokat mondtak, hogy „ő már most egy igazi előadó”, vagy éppen „nem kétséges, hogy Márk a következő nyertes”.

A refrénnél való berobbanása a ledfal mögül teljesen elbűvölt mindenkit, és nem melleleg senkit sem érdekelt, hogy én is ott vagyok, és hogy egyáltalán, én kezdtem el énekelni, hogy segítsék a beállításokon. Nem hagyhattam magam. Nagy Márk mosolyogva mellém lépett, gondolta, majd ő befejezi helyettem, de nem jó emberrel kezdett. Lepillantottam a telefonomba, és beszálltam az éneklésbe.

- „I guess that I don't need that though, now You're just somebody that I used to know” — énekeltük egyszerre, a jelenlévők legnagyobb örömére.

- Pokoli jól szólnak együtt - jegyezte meg a tehetségkutató zenei szerkesztője, aki amellet, hogy a rögtönzött előadásunkat nézte, telefonnal fotózott is minket. Ahogy sokan mások is.

Márk, és én is mosolyogva figyeltük a körülöttünk lévő ovációt, aztán észrevettem, hogy megemeli a mikrofont, ezért félig megfordultam, hogy mások ne lássák a számát, és sziszegve felé hajoltam.

- Mit csinálsz? Az én részem jön.
- Nem baj — suttogta a mikrofonját rutinosan a combja mellé engedve, nehogy hallatsszon, amit beszélünk.
- Mi az, hogy nem baj? Az Kimbra része, eredetileg is női vers.
- De te meg elénekelted az én részemet.
- Mert nem voltál itt - mosolyogtam szélesen, mintha éppen minden rendben lenne köztünk.

- Akkor is. Most cseréltünk. Na - emelte fel a mikrofont, és belekezdett az én részembe. — „Now and then I think of all the times you screwed me over...”

Én viszont beszálltam a második sornál, így együtt énekeltük tovább.

- „But had me believing it was always something that I did.”

- Hagyd abba - sziszegte.

- Te hagyd abba — vigyorogtam rá kedvesen, és folytat- i un az éneklést. — „But I don’t wanna live that way!”

- „Reading into every word you say!” - ordított rám Márk.

- „You said that you could let it go” — emeltem meg i hangom.

- „And I wouldn’t catch you hung up on somebody that you used to know” - kiabálta, de a végére kifogyott belőle a szusz, úgyhogy őszinte mosollyal az arcomon felhúztam i szemöldököm, és lazán rákezdtem a refrénre, amíg ő kifulladt.

- „But you didn’t have to cut me off..

Persze Nagy Márk összeszedte magát, és hamar bekapcsolódott, de a lényegen nem változtatott, miszerint elszúrta, én meg továbbvittem a dalt. A végén óriási sikerünk volt, de komolyan, legalább ötvenen lettek a színpad előtt, mert i próba hallatán a folyosókról is bejöttek megnézni, hogy mi történik, úgyhogy ujjongva és füttyölve dicsértek bennünket, miközben mi átkaroltuk egymást, és teli vigyorral meghajoltam a rögtönzött előadás rögtönzött közönsége előtt.

- Ez nem volt túl sportszerű - dünnyögte meghajlás köz- heti.

- Nem én tehetek róla, hogy kifulladtál - mondtam mosolyogva.

- Na, kölykök, látom megismerkedtetek egymással - ugrott fel a színpadra Körte.

- Hajjaj - bólintottam, még mindig fogkrémreklámvigyorral az arcomon.

- Egy álmom vált valóra - felelte Márk. - Ja, nem, mégsem - tette hozzá, mire összehúzott szemöldökkel fordultam felé, és unottan meredtem rá.

- Na, jó barátok lesztek, ez nagyszerű hír - bólogatott Körte. - Gyerek, megismerted a számot is...

- Igen, és erről szeretnék beszélni - mondtam.

- Hőőő — tette fel a kezét Márk. - A szám marad.

- Nem akarok Gotyet énekelni. Elcsépett és agyonjátszott

- szálltam vitába.

- Igen, értem az álláspontodat, de... - kezdte Körte, és már a „de” résznél tudtam, hogy nem fog igazat adni nekem. A színpadon állva kis kört alkottunk hárman, miközben a fénybeállítások miatt váltakozó színekkel

világítottak meg minket. - Ez egy populáris műsor, populáris dalokra épülve, a nézők azt szeretik hallani, amit ismernek, és ez a dal duettnek telitalálat. A műsor zenei szerkesztője direkt nektek választotta, hidd el, énekelte volna más, de nektek akarta.

- Oké, értem - egyeztem bele, mert nem volt más választásom.
- És - tette hozzá Körte zongorázni fogod.
- Hogy mi? - kerekedett el a szemem.
- Mindjárt beavatunk a részletekbe. Állati jó lesz a hangszerelése.

Most tanuljam meg zongorán ezt a dalt? - kérdeztem döbbenet.

Nehogy már ezen akadj fenn - nézett rám Márk. - Én két dalt tanulok meg a szombati műsorra.

- És nem fáj tőle az agyad? - meredtem rá unottan.

— Most tanuljam meg zongorán ezt a dalt? - kérdeztem döbbenet.

— Nehogy már ezen akadj fenn - nézett rám Márk. — Én heti két dalt tanulok meg a szombati műsorra.

- És nem fáj tőle az agyad? - meredtem rá unottan.

— Srácok, egy fotóra - lépett oda hozzánk az egyik zsűritag. Márk ösztönösen a derekamhoz nyúlt, átkarolva magához húzott, mire szinte ráestem, és mindketten boldog vigyorral meredtünk a telefonba.

-Jaj de aranyos kép! - nézegette a zsűritag, Márk meg ellökött magától, és idegesen a szemembe nézett.

— Tanuld meg zongorán, mert ezen múlik a továbbjutásom! Nehogy már ez okozzon neked nehézséget, elvileg „profí vagy”, vagy mi - közölte, idétlen idézőjeleket rajzolva a levegőbe.

— Ó - kerekedett el a szemem. — Ne rakj már rám ekkora felelősséget. A tőlem telhető legmagasabb szinten felkészülök az előadásra, de pont nem érdekel, hogy kiesel-e. Amúgy pedig, hetek óta itt ugrálsz szombat esténként, majd a Márkerek továbbjuttatnak.

— Aha. Egyébként, odaért már hozzád, aki késett? - vigyorgott, a zenei karrierem indulására utalva. Ez övön aluli volt.

— Mondanám, hogy gratulálok az eddigi eredményeidhez, de sajnos egy részt sem láttam. Tudod, szombat esténként fellépésem van - fontam össze a karom magam előtt.

— Kölykök, befejezni - lépett hozzánk Körte. - Mosolyogni, mindketten! - förmedt ránk, mivel kissé kiestünk a szerepünkől. Azonnal széles vigorra húztuk a szánkat, és a jövés-menést figyelve sziszegtünk.

— Duettpartner-cserét kérek — préselte ki a mosolya mögül Márk.

- Én is - bólogattam hatalmas mosollyal a fejemen.

— Mindketten fejezzétek be — nevetgélt Körte, mintha csak valami vicces dolog történne a társaságunkban. - Neked kell a szombat esti adás - bökött oldalba. - Neked meg a szavazatok - fordult Márk felé. — Befejezni a rivalizálást, jelenleg egy csapatban dolgoztok! - szidott le minket, ügyelve arra, hogy közben végig derűs maradjon.

— Rivalizálás? - kérdezett vissza Márk. - Bocs, de pár hét alatt nagyobb rajongótáborom lett, mint neki egy év alatt...

— nagyképüsködött.

— A segged alá lett tolva egy kereskedelmi tévé, így nem nehéz — feleltem.

— Mondja ezt, aki a Facebookon lett sztár... - vágta rá.

— Saját erőmből jutottam oda, ahol tartok. A saját dalaimmal. .. — vontam fel a szemöldököm, utalva arra, hogy a műsorokban az énekesek nagyrészt feldolgozásdalokkal válnak ismertté.

— A franc akart kamaszokkal dolgozni. Na, most aztán mindkettő bekussol! — ragadta meg a karunkat Körte, és katonásan a két oldalára állított minket, miközben nem engedett a szorításból. — Bocsánatot kértek egymástól, mielőtt az interjúra mentek. Halljam.

— Én nem — ráztam meg a fejem.

— Én főleg nem — közölte Márk.

Ekkor Körte erősített a szorításán, mire mindketten felszisszentünk.

— Előbb ő — préseltem ki magamból.

— Hölgyeké az elsőbbség — hajolt előre Márk, és Körte mellől kinézve idiótán rám vigyorgott.

— Kezdjétek már el, az istenit!

— Jó, jó, aúúú - jajgattam, és összehúzott szemöldökkel Márkra néztem, - Sajnálom, ha megbántottalak, nem volt szándékos.

— Oké - biccentett. És ennyi.

— Hééé! - háborodtam fel. - Most te jössz.

— Eszemben sincs! - vigyorgott, de hamar átváltott vicsorra, amikor Körte magasabb fokozattal szorított rá a karjára. - Sajnálom, nagyon — préselte ki magából.

— Na látjátok. Megy ez. Most pedig nyomás a próbaterembe - engedett el minket, mi pedig a karunkat masszírozva sétáltunk le a színpadról, ahová megérkezett a következő versenyző.

Néma csendben lépkedtünk egymás mellett. Úgy döntöttem, hogy csak és kizárólag akkor szólok hozzá, amikor publicitása van a dolognak, egyébként egyszerűen levegőnek nézem.

— „Itt várok, fogalmam sincs, hol lehetsz, már megint elfelejtettél, ha hallod ezt a számot, remélem, eszedbe jut, hogy pont háromnegyed órát késtél” - dúdolta Márk, és szórakozottan felém pillantott.

Haha. Szörnyen vicces, hogy a dalomból idéz.

— Nem vagy humoros — dünnyögtem.

— Dehogynem — vigyorgott rám.

Hát, így történt, hogy megismerkedtem Nagy Márkkal, a szombati előadás előtti hétfőn. Mindkettőnknek hatalmas remény volt.

4.

- Milyen volt az első találkozás? - érdeklődött a bulvárújság riportere, hol rám, hol Nagy Márkra nézve.

A próbaterem kanapéján ültünk egymás mellett, és mind ketten úgy mosolyogtunk, mintha egy plakáton szerepelnénk. Velünk szemben a riporter foglalt helyet, készen arra, hogy ízekre szedjen minket. Az azonnal kialakult kölcsönös unszimpátia ellenére Márkkal egy ponton tökéletesen kiegészítettük egymást, mégpedig a közös megjelenés pontján, amit brutálisan jól lekezeltek. Nekem egyéves rutinom volt az ilyen szituációkra, éppen ezért megfontoltan és ráérősen válaszolgattam, őt viszont mély vízbe dobta a műsor, úgyhogy hirtelen és azonnal reagált. Ez a fajta tűz és víz típus együtt pontosan azt a képet festette rólunk, amit az újságok imádnak. Vagyis az ellentétek vonzását.

— Nagyszerű volt, egy álmom vált valóra azzal, hogy Bexivel együtt dolgozhatok — felelte Márk csípőből. — Nagy rajongója vagyok - tette hozzá, én pedig igyekeztem nem tikkelni, miközben beszélt.

— Bexi, te nyomon követted eddig a műsort? - fordult felém a riporter.

— Az esetek többségében az élő műsor alatt fellépéseim annak, azonban be kell vallanom, hogy minden részt visszanéztem. Leginkább Márk miatt - füllentettem a lehető legmeggyőzőbben.

— Tehát mondhatni, hogy egymás rajongói vagytok?

— Abszolút - vágtuk rá egyszerre.

— Érdekes... - tűnődött el a riporter. - Márk, te vagy a közönségkedvenc a nézők körében. Nyílt titok, hogy a női nézők szavaznak rád. Mit gondolsz, hogy fogják fogadni a duetteteket? Nem félsz, hogy egy női előadóval közös produkció a szavazatok rovására mehet?

— Bízom a rajongóimban - jelentette ki Márk. - Ők -adják, hogy számomra a közönség a legfontosabb. Emellett viszont óriási megtiszteltetés egy ilyen sikeres előadóval színpadra állni - mosolygott rám kedvesen. Ah, bárcsak ne látnék át rajta!

— Köszönöm - pislogtam rá zavartan.

— Bexi, mi a helyzet a te rajongóiddal? Hogy fogadták a duett híré?

— Szerintem felesleges mondanom, hogy a közönségem szintén hatalmas Nagy Márk-rajongó, úgyhogy a duettünk hírére valósággal felrobbantak a közösségi oldalaink - válaszoltam.

— Igaz is, Márk, te osztottad meg először a hírt, ugye?

— Igen, posztoltam egy képet Bexiről, így tudták meg a nézők a duettet...

— Előre megbeszéltétek, hogy te jelented be? – kérdezte a riporter.

Márk itt egy pillanatra megakadt, úgyhogy kedvesen megfogtam a karját, jelezve, hogy átveszem a kérdést.

— Én tanácsoltam Márknak, hogy ossza meg elsőként a hírt, elvégre az ő műsoráról van szó, én itt csak vendégeskedem — feleltem szerényen.

— Hihetetlen, ahogy kommunikáltok. Biztos, hogy csak most ismerkedtetek meg egymással?

— Fél órája - nevettem el magam.

— De olyan, mintha ezer éve ismernénk egymást — tette hozzá Márk nyájasan, mire élmeyegni kezdett a gyomrom.

— Köszönöm, akkor még csinálnék egy fotót, és végeztünk is.

Amint becsukódott az ajtó a riporter mögött, úgy rebbentünk szét egymás mellől, mint a fogságból szabaduló madarak.

— Nem tudnál kevésbé nyálas lenni? — kérdeztem a hajamba túrva.

— Te pedig nem tudnál kevesebbet szerepelni? Hőst csinálsz magadból.

— Mi van? Téged mentettelek ki a posztolós kérdésből, mert lefagytál.

— Nem fagytam le.

— De igen.

— Nem!

— Mondom, hogy igen, itt ültem melletted.

— Nem kell engem megvédeni.

— Nem téged védtelek. Magunkat - magyaráztam.

Az ajtó nyílására egyszerre hallgattunk el.

— Zavarok? — érdeklődött a huszonéves lány, bedugva a fejét a résen.

— Dehogy, éppen skáláztunk - közölte Márk. Van ez így. Ha az ember egyszer föllenteni kényszerül, belezuhan

a hazugság folyamába, és esélye nincs kikecmeregni belőle. Elszippantja

az egész.

Judit, az énektanár nagyon örült, hogy megismerhet, én s biztosítottam róla, hogy nagyon örülök, hogy megismerjem, és miután mindenki kellőképpen örült a másoknak, rátértünk a szombati produkcióra. Márk dalszöveget kapott, én pedig dalszöveget és kottát is. Úgyhogy leültem a zongora *de*. A dalszöveg leosztása egyébként úgy volt, ahogyan az eredeti dalban, tehát én bőven a szám felénél csatlakoztam, azonban, mivel a számot áthangszerelték zongorára, az elejétől részt kellett vennem benne. És kezdődhetett a próba. Ezerszer, ha nem ötezerszer kezdtük újra az elejétől, Márk kornyikált, én zongoráztam, megálltunk, aztán mehetett előről, Márk újra énekelt, én zongoráztam. És mindezt szünet nélkül, fejfájásig. Órákon át tartott az első próbánk. Azt hittem, a végére lefejelem a zongora billentyűit.

- Bexi, veled holnap ugyanekkor folytatjuk - köszönt el tőlem Judit, amikor végre felállhattam a zongorától.

- Rendben. Végeztünk mára?

- Veled igen — felelte.

- És te? - néztem Márkra. Nem mintha érdekelt volna, de azért mégis furcsa volt, hogy ő még marad.

- Két dalom lesz a szombati műsorban.

- És most még azt is próbáljátok?

- Ja - felelte.

- Ó. Hát, oké — vontam meg a vállam.

- Bexi - szólt utánam Judit. - Van lehetőség zongorán gyakorolni?

- Megoldom, persze. Miért?

Megoldom, persze. Miért?

- Szeretném, ha holnaptól csak az énekkel kellene foglalkoznunk, mert utána átadlak titeket a koreográfusnak, Nincs sok idő.

- Rendben. Akkor holnap délelőtt gyakorolni fogok, hogy ezzel ne legyen gond.

- Köszönöm.

- Szép... estét - pillantottam az órára, ami 17:55 <ii mutatott. Durván elszaladt az idő.

- Köszönjük.

- Te mit fogsz most csinálni? — szólt utánam Márk.

- Kajálok valamit.

- Kaja - sóhajtott fáradtan. - Én mikor kajálhatok?

- Nyolc körül már végzünk - biccentett Judit.

- Az még két óra! Éhen halok - hisztizett Márk, aztán cl veszekedtek

azon, hogy tarthatnak-e pár perc szünetet, vág) sem. Amúgy nem tarthattak.

Kiléptem az ajtón, és a világ legnagyobb daltapadásávl indultam el a folyosón. A kiszűrődő zajból még hallottam ahogyan egy másik számot kezdenek próbálni. Rácsörögtem Körtére, aki valamikor megunta a dalunk folyamatos hallgatását, és lelépett.

- Kész vagy, gyerek?

- Igen. Felveszel?

- Tíz perc, és ott vagyok érted.

- Köszönöm. Kint várlak - siettem a kijárat felé, de közben megálltam a büfénél, ahol a legnagyobb örömömre még árválkodott egy pogácsa a pult mögött. Én pedig örömmel megvettem. Mielőtt beleharaptam volna, összeráncoltam a szemöldökömet, és magam felé fordítva a mobilomat, lefényképeztem az első harapást. Életem első selfie-je. Büszke vagyok rá.

Az ezer telefonszám közül, amit a mai napon kaptam, az egyik Nagy Márk volt. Igazából azért adták meg, hogy tartsuk a kapcsolatot egymással szombatig. Éppen ezért észszerűnek tűnt felhasználni a számát arra, hogy átküldjem neki a pogácsás képet. A tévé épülete előtt álldogálva a hűvös októberi estében megállás nélkül a közös dalunkat dúdoltam, míg nem rezgett egyet a telefonom, jelezve, hogy üzenetet kaptam. Márk írt vissza. Írt? Dehogyan írt. Küldött egy képet a képemre reagálva. A fotó az imént otthagyott próbateremből érkezett, Márk szintén magát fotózta, a felvételen a kinyújtott karja is látszott, amiben a mobilt fogta maga felé fordítva. A képen mosolyog, miközben szabad kezével bemutat. Cenzúrázatlanul. A fotó láttán felröhögtem, és gyorsan válaszoltam neki. „És ha meglátják ezt a képet a Márkerek??? :D”

A válasz rekordgyorsasággal érkezett. „Akkor a pogácsát kajáló képed is a neten landol.”

Bólogatva olvastam el az üzenetet. „Jó. Akkor csak beállítom a hívásodra. Hogy soha ne vegyem fel, ha ezt a fotót látom.”

Azonnal jött a válasz. „Ne aggódj, eszemben sincs felhívni réged.”

Válaszra sem méltatva Márkot elraktam a telefonomat, és vártam tovább Körtét. A mobilom viszont megint rezegni Kezdett. Márktól jött üzenet. „Na mi van, erre nem tudsz mit lépni, mi?”

A fejemet csóválva üzentem vissza. „Nem is akartam. Kit érdekel, hogy mit üzenetsz?”

Erre viszont ő nem írt vissza, hiába vártam egészen addig míg másodszorra is elsötétült a kijelzőm. Ekkor én írtam rá megint. „Na, most mi van?”

Jött is a válasz, szinte azonnal. „Mi lenne?”

A beszélgetésünk kezdett durván értelmetlen lenni „Hagyjál már!” - küldte a következő üzenetet. „Mi? Mm nem is írtam semmit” - írtam válaszul sebesen. „Ezt úgy általában értettem” „Te hülye vagy” - írtam le őszintén, ami gondoltam. „Megint írogatsz” „Mert válaszolok az üzeneted re” „Ne válaszolj” „Akkor ne írd!” „Megint írsz” „Oké, 6 mostantól nem válaszolok neked!” — zártam le a beszélgetői „Na végre” - írta befejezésül. Csak azért, hogy az övé legyen az utolsó szó. Elszámoltam magamban tízig, aztán eszembe jutott valami, amiről megfeledkeztem, és ami miatt kénytelen voltam megint írni neki. „Márk!” „Mi van??? Próbáin szeretnék!” „Van nálad autogramkártya?” „????” „Nyugi, ml nekem lesz, én megvagyok nélküle” „Van nálam” „Szeretni kérni egyet” „Valid be, hogy neked lesz!” „Mondom, hogy nem!” „Akkor nincs, sajnos elfogyott” „Ne csináld mm „Halljuk” „Jó, nekem lesz...” - írtam meg az SMS-t oly,» arccal, mintha a fogamat húznák. „Na azért. Gondoltam hogy Márker vagy” „Kitolnád a hatalmas arcod a kártyával a bejáráthoz?” „Próbálok” „Mondd, hogy én kereslek, és n| gyón fontos” „Azt hiszed, hogy ilyen befolyásos vagy, Beka?” „Ne becézzess! És amúgy meg, próbáld csak ki”

Felvont szemöldökkel vártam az SMS-re, ami pár pillán múlva meg is érkezett. „Hol vagy?” „A főbejáratnál”

Kissé dideregve, de kifejezetten érdeklődve lestem be i üvegajtón, amikor megláttam, hogy Márk sietős léptekkel érkezik. Kinyílt előtte a fotocellás ajtó, és kilépett az októberi hűvösbe.

- Hol a kártya? - kérdeztem.

- Nálam. De mit kapok érte?

- Ne szórakozz már, a kishúgomnak lesz. Valamilyen agyi ellenesség miatt szereti, amit csinálsz.

- Jó tudni, hogy a családotban legalább valakinek jó ízlése van.

- Nagyon humoros vagy. Kérem a kártyát.

- Kérek érte egy közös fotót.

- M i van? - kerekedett el a szemem.

- Ne izgulj, csak a netre kell.

-Ezer közös képünk lett ma, nem kell több - ráztam MEG A fejem.

- De azok az újságokba mennek. Nekem saját kell. Az Instára. Valami exkluzív. Meg is ölelhetnél.

- Na menj a francba a kártyáddal együtt - szaladt ki a számon.

- Hé! Más örülne, ha megölelhetne — kérte ki magának az elutasításomat.

- Akkor keress olyat, akit nem kell zsarolnod érte.

- Kell a kártya? - vonta fel a szemöldökét mosolyogva.

- Argh - sóhajtottam. Mondtam már, hogy néha kifejezetten utálok a zenészs szakmát? - Mit akarsz, milyen kép legyen?

- Spontán. Na, gyere csak - ragadta meg a karomat, és MAGÁHOZ húzott. Fél karjával lazán átkarolta a nyakamat, a másik kezével meg már fotózott is. A selfie-bajnok.

- Mutasd - kértem el a telefonját, mert tekintettel arra, hogy én is rajta voltam, szerettem volna látni, mit posztol.

A képen kábé úgy festettünk, mint két ezeréves jó barát. Én, mivel éppen maga mellé rántott, fejemet a vállára hajtom, Márk pedig mosolyogva néz a kamerába. Még engem is megdöbbenett, hogy mennyire nem beállított képnek tűnt.

- Jó, de most kérem a kártyát.

- Parancsolj. Kettőt is hoztam.

- Elég egy.

- Legyen egy neked is.

- Mondtam, hogy nekem nem kell.

- Ki tudja? Lehet, hogy a lelked mélyén te is Márker vagy.

- Hidd el, ha az lennék, már kinyírtam volna magam - fintorogtam.

- Ne legyél ennyire biztos a dolгодban. Kétféle ember van. Aki már kedvel engem, és aki majd megkedvel.- vigyorgott magabiztosan.

- Elfelejtetted a kommentelőket, akik nem igazán rajonganak érted...

- Ők a második csoport. Majd fognak. De most mennem kell vissza a próbára. Szia, Bexi - hátrált pár lépést, és búcsúzóul még kacsintott is.

Elkerekedett szemmel néztem, ahogyan hátrafelé menetben kinyílik mögötte a fotocellás ajtó.

- Hé! Ne kacsingass rám, mint a hülye kamerákba. Egyáltalán nem hatásos - kiáltottam utána, de csak intett egyet, és nevetve megfordult, hogy visszasíessen a próbára.

Még javában Márk után bámultam, amikor Körte begurult elé. Beszálltam a kocsiba, és sóhajtván csaptam be az ajtót.

- Minden oké? - érdeklődött.

- „Bút You didn't have to cut me off” - feleltem énekelve.

Gyerek, jól vagy? - fürkészett aggódva.

„Make out like it never happened and that we were limiting”

- Sokkot kaptál?

- „And I don't even need your love.”

Kétségtelen, meghülyült - dűnnyögte maga elé, miközben kikanyarodtunk

az útra.

Persze a pokolian hosszú napom nem érhetett véget csak úgy, mert a lakásba érve kiderült, hogy mindenki rám várt, vagyis a beszámolómról. Anyu, Lili és Anti is otthon voltak, így amikor Körtével megérkeztünk, azonnal bele is csaptam, mert túlfeszítve tűntek ahhoz, hogy megvárassam Őkét. A konyhapulthoz felülve anyu elém rakott egy szendvicset, belőlem meg csak úgy dőlt a szó. Hiába magyaráztam a műsor struktúrájáról, a technikai részletekről, a kemény énekóráról, vagy éppen az elképesztő sajtóérdeklődésről. Úgy tűnt, nem erre kíváncsiak. Az egész netet és bulvárműsorokat elárasztották a heti duettpárokról szóló hírek (rajtunk kívül meg két versenyző és partnere szerepelt a műsorban), én meg feltűnően kerültem a sztorizásban Nagy Márkot. Naná, hogy egy idő után feltűnt.

- De milyen Nagy Márk az életben? — kérdezte anyu izgatottan.

A nappaliban mindenki csillogó szemmel várta a választ, én pedig bizonytalanul Körtére néztem, aki óvatosan megrázta a fejét, jelezve, hogy okosan válaszoljak.

Nem arról volt szó, hogy a saját családom és legjobb barátom előtt is meg kellett játszanom magam. Az csak a sajtóra és stábtagokra vonatkozott. Nekik elmondhattam volna, hogy Márk egy seggfej. Hogy egy nagyképű, arrogáns, öntelt, magától elszállt hólyag, aki visszaél azzal, ami hirtelen a nyakába szabadult. Csak aztán ott volt a dolog másik része. Hogy például a tízéves húgomban mekkora törés, ha kiderül, a cukormáz világban élő idolya egy baromarc. Vagy mit szólna anyu, hogy egy olyan taggal kényszerülök együtt dolgozni, akit ennyire nem kedvelek. Biztos, hogy nem engedné, szerződésbontásra köteleznék Körtét, mondván, családi megállapodás, hogy csak akkor, úgy és ott zenélhetek, amikor, ahogy és ahol teljesen jól érzem magam benne. Aztán ott volt még Anti, aki még úgy is elhisz mindent, ami a médiában történik, hogy a legjobb barátomként számtalan esetben a saját szemével látta, hogy az egész zenei élet egy törékeny illúzió, ami ezer helyen repedezik, és bármikor szétrobbanhat. Nekik hogy mondtam volna, hogy ki nem állhatom Nagy Márkot? Nem. Nem az én tisztem megutáltatni vagy megkedveltemi valakit. Mindenki maga dönti el, hogy kiről mit gondol. Én nem befolyásolhatom őket.

— Márk... - tűnődtem -, olyan, mint a tévében.

— Gondoltam — biccentett Anti, a remek emberismerő.

— De jól kijöttök egymással ugye? Láttam a közös képeket az Instagramon, annyira helyes lett az a fotó - mosolygott anyu.

- Te követed Instagramon? — döbbsentem le.
- Lájkolni is szoktam — fokozta. Óriási.
- Igen, mondhatni, sok a közös bennünk - fogalmaztam finoman. — Lili, ez pedig a tiéd — húztam elő a táskámból egy autogramkártyát.
- Wááááááá - kapta ki a kezemből üvöltve. A tízéves húgom. Nagyszerű.
- A suliban mindenki megsárgul majd az irigységtől! - lóbálta a kártyát.
- Ezért jó, hogy van egy platinalemezes nővére - böktek Lilire mosolyogva, aki csak legyintett, mintha azt mondaná: „ez már nem akkora dolog, mert megszoktam”. Most Nagy Márk a sztár, az ő kártyájával csencselnek az általánosban.
- Gyerek, hosszú napod volt, szerintem menjél aludni - tanácsolta Körte.
- Igaz. Reggel ráadásul beugrom a hangszerüzletbe proli tini egy kicsit.
- . A műsor nem biztosít neked zongoraleckét? - döbbsent le Anti.
- Nem, ma túlestünk rajta, holnaptól csak ének és koreográfia lesz. A műsor totálisan el van úszva, három bent maradt versenyző, három duettpartnerrel, a szombati adásban hat dal, plusz vendégfellépő... Nincs külön kapacitás az én óráimra, ráadásul nem is gondolják, hogy olyan sokat kellene gyakorolnom, elvégre profi zenészként hívtak meg sóhajtottam.
- Menni fog, már ma megvult az egész — biztatott Körte.
- Igen, tudom, de mivel nem akarok besülni... Azért ez mégiscsak élő tévéadás, nem is a saját dalommal, bonuszként pedig a hülye Márk továbbjutása is rajtam áll vagy bukik valamilyen szinten — hadartam. A társaság kérdőn ráncolta homlokát. — Úgy értem, nem a Márk hülye, hanem a verseny, hogy kieséses — korrigáltam egész szépen, mert mindenki megértően bólintott.
- Akkor most nem is traktállak a jegyzetekkel - legyintett Ami. Na, ezt baromira rosszkor tette, mert anyu a láthatatlan szülőradarjával azonnal bekapcsolódott a beszélgetésbe. A sulitéma akkor is örök klasszikus marad, ha az ember lánya éppenséggel tévéműsorban léphet fel, meg le van kötve a koncertezése hónapokra. És bár a magántanáromat erre a hétre anyu lemondta, mondván, nem fér bele az időbe, tanulni attól még kell. Nem melleleg az élő adás után duplán fog járni hozzám az Einstein kinézetű Gyuri bá', hogy behozzuk a lemaradásomat. Ez nem ér! Alanis Morissette-et mikor inzultálták a sulis miatt?
- Add csak oda szépen a jegyzeteket. Bekinek nem fog megártani, ha pihenésképpen olvasgatja... - közölte anyu kíméletlenül.
- Így van - bólogattam Anti felé, miközben szikrát szórt a szemem. Le tudta olvasni az arcomról, hogy abban a pillanatban mennyire kedvelem,

mert kissé remegő kézzel adta át a gyöngybetűkkel írt lapokat. - Akkor megyek, és olvasgatom a... — lestem bele. - A történelmet.

Anyu arcán elégedettséget, Körtéén hitetlenkedést, Lilién elfojtott nevetést, Antién pedig megbánást véltem felfedezni. Becsuktam magam mögött a szobaajtómat, és az ágyamon végigfekve olvasgatni kezdtem Anti precízen összeállított jegyzeteit, de elég hamar elaludtam rajta. Álmomban a szombati döntőn voltam. A zongora mögött ülve kissé remegő kézzel vártam, hogy bekonferáljanak Márk duettpartnereként. A fények elvakítottak, a reflektoroktól nem láttam a közönséget, de hallottam, hogy ott vannak. Márk hátrafordult felém a mikrofonnal a kezében, és mosolyogva kacsintott. A műsorvezető II. József volt. Hülye Anti és a hülye törjegyzei. És még hülyébb Nagy Márk.

5.

Nincs saját zongorám. Azért nincs, mert a lakásban amúgy sem tudnék játszani, tekintve, hogy a szomszédoknak is van ingerküszöbük, amit nem a zenéléssel lehet átlépni, hanem ugyanazoknak a daloknak a folytonos gyakorlásával. Ezért aztán évek óta a lakásunkhoz közel lévő hangszerboltban gyakorolgatok, mert az ott dolgozók jó fejek, és engedik, hogy az ember nyúzza a hangszereket. A szombati műsor előtti kedden ott kezdtem a napot. Lesétáltam a nyitás után pár perccel, és mielőtt beléptem volna, rácsörögtem Körtére.

- Jól van, gyerek, zongorázgassál csak, aztán érted jövök, eldoblak a tévébe - mondta.

- Oké. Itt leszek, majd hívj, ha jössz értem. Te mit fogsz csinálni?

- Kikapom a stylistot.

- Tudsz valamit, amit én nem? - vontam fel a szemöldökömet.

- Flitterek. Színes flitterek- közölte.

- Istenem - meredtem magam elé elkerekedett szemmel.

Ne engedd.

- Nem fogom.

Körte tehát azzal indította a napot, hogy megpróbálta megmagyarázni a műsor stylistjának, miért is lenne a karrierem vége, ha színes flitteres ruhában parádézna a szombati adásban. Ha újra összeáll az ABBA, és bevesznek ötödiknek akkor talán. De amúgy _{ne}m fordulhat elő ilyen

situáció. Eltettem a telefonomat, és beléptem az ajtón. Kis csilingelés jelezte, hogy az üzletbe vevő érkezett. Az eladók jól ismernek

és ami szintén fontos, hogy nagyon régóta. Mivel a közelben lakom, ezer éve járok ide, mindig innen vettünk nekem hangszert is, meg amúgy is itt lógunk sulis után a többiekkel.

Amikor még volt sulim, meg volt olyan, hogy „többiek”.

Amióta Bexi lettem, tehát a *Késtél* berobbanása után, inkább délelőttönként szoktam beugrani nézelődni, vagy kikapcsolódásképpen játszani pár hangszeren. Az eladók itt jó fejek hagyják az embert, hogy ellegyen. Közhelyesen hangzik, a számomra nagyon kevés olyan hely van, ahol ténylegesen ki tudok kapcsolni, és lehetőségem van teljesen kizárni a külvilágot. Van, akinek ilyen a mozi vagy az edzés, esetleg egy buli. Engem rendszerint mindenhol felismernek, úgyhogy én ezeken a helyeken effektív elbújni a világ elől nem igazán tudok. A hangszerboltban viszont igen. Ezért is szereteti annyira.

~ Sziasztok — köszöntem az eladóknak. Délelőtt lévén senki sem volt az üzletben. Mondjuk később sem szoktak olyan sokan lenni, esetleg a környéken lévő zenei gimiből néznek be páran.

— Itt a *Pop/rock sztár leszek!*— köszöntött vidáman Norbi az egyik eladó srác, akit elég régóta ismerek.

— Ne is mondd — húztam el a számat.

— Mi a dalod? ígérem, nem mondom el senkinek.

— Nyugi, mindjárt hallani fogod. Szabad a zongora?

— Naná.

Előszedve a kottát fekete, szegecsekkel és kitűzőkkel teli oldaltáskámból, leültem régi haveromhoz, a hófehér zongorához. Ezerszer elhatároztam már, hogy hazaviszem, mert egyszerűen imádom, csak az a gond, hogy akkor valószínűleg ezen kellene ennünk, mert az étkezőasztal helyére terveztem. Hm.

Ma különösen könnyen ment a zongorázás, és elképesztően élveztem. Még a dalt is kezdtem megszeretni, pedig ez a fajta túljátszott sláger az, ami könnyen az agyunkra tud menni egy-két hallgatás után. A száznál is több alkalomról pedig ne is beszéljünk. Norbi néha odajött, és belenyúlt a dalba, itt-ott segített, hogy tisztább legyen, de összességében csak hallgatta, ahogy játszom, és éneklek a számot. Márk részét is elénekeltem, aminek két oka volt. Az első, hogy nem akartam kihagyni az ének felét, és csak a dallamot játszani, mert könnyen monotonná vált volna a próba. A második, és egyben fontosabb érv, hogy muszáj tökéletesen tudnom Márk részeit is, tekintettel arra, hogy ha bakizik a • agy leblokkol, nekem kell kiségitenem. Észre sem vettem, és már egy órája zongoráztattam. Egészen addig egy lélek sem fordult meg az üzletben, ami nekem nyilván jól jött, a tulajdonosnak értelemszerűen kevésbé, amikor az üzlet ajtaja nyílt, én meg odapillantottam a zongora mögül, és hirtelen megremegtek az ujjaim, félreütve a dalt. Norbi kérdően felém is nézett, de csak legyintettem, jelezve, hogy minden oké. Azért járok délelőttönként a hangszerüzletbe, hogy ne fussak össze senkivel. Sem idegennel, sem pedig olyannal, aki nem idegen, de már ismerősnek sem igazán mondható... Azonnal észrevett ő is, de nem köszönt külön, csak egy általános „heló” hagyta el a száját, ami szólhatott nekem is, vagy csak a két eladónak. Lehajtott fejjel azon töprengtem, hogy mi a francot keres ez itt iskolaidőben, délelőtt? Anti nem említett tanítás nélküli napot. Nem értettem, és fogalmam sem volt, hogy mit tegyek. Nem mondom, hogy június óta nem láttam, mert láttam. Csupán akkor jártunk utoljára egy osztályba, mielőtt magántanuló lettem. Akkoriban még olyan paprikás volt köztünk a hangulat, hogy nem is szóltunk egymáshoz. Egy közösségen belül néztük egymást levegőnek. Aztán jött a nyár, a száz fellépésből álló turném Debrecentől Zalaegerszegig és Salgótarjától Pécsig, ki kellett törölnöm a közösségiken a rendes profilomat, Körte lecserélte a számomat, mert túl sokan hívogattak, és ezek után már akkor sem tudott volna keresni, ha akar. De azt hiszem, nem is akart. Azóta pontosan háromszor láttam. Egyszer a kocsiból, egyszer itt, a hangszerboltban, amikor én kifelé mentem, ő meg

befelé, és az ajtóban szinte összeütköztünk, egyszer pedig egy nyári fesztiválon, egy fellépésem előtt pillantottam meg, de aztán a színpadról nézve, a közönség között már nem volt ott. Most pedig besétált egy kedd délelőttön gitárhúrt venni. Geri. De pokolira hiányzik néha! Nem néztem rá, mert nem tudtam, hogy állunk egymással, azt sem tudtam, szóba állna-e velem, és nem akartam hülyén kijönni ebből a szituációból, úgyhogy a zongora billentyűit bámultam, mintha nem láttam volna őket elégszer.

— Még valamit adhatok? — kérdezte Norbi, én pedig visszafojtott lélegzettel hallgattam a választ.

- Nem, koszi, csak a húrokat - felelte Geri kissé rekedtes hangon.

Egy másodpercre odapillantottam. Azt azonnal megállapítottam, hogy még mindig baromira jól néz ki. Ha nem mint régen. Kék farmer, szürke kapucnis pulcsi, farmerdzseki, kócos, felnyírt, barna haj, és lazán egy sál a nyakában. Yep. Kétségtelen, továbbra is népszerű lehet a suliban.

Kifeszítette a húrokat, úgyhogy ismét a zongorát tanulmányoztam, de a szemem sarkából láttam, hogy a kijárat felé tartva megtorpan, és elgondolkodik. Furán vette ki magát a hangszerüzletben beállt néma csend, úgyhogy játszani kezdtem Gotye-dalt, és talán ez adta neki a bátorságot ahhoz, hogy NEM az ajtó felé indult, hanem kíváncsi tekintettel hozzám lépett. Megállt a zongora mellett, és megrázta a fejét.

- Mióta játszol feldolgozásokat, Beki? - kérdezte, a neveim a határozottan megnyomva, úgy, mint aki jelezni szeretni, soha a büdös életben nem fordulhat elő, hogy Bexinek hívjon.

A szavai, és egyáltalán az, hogy hozzám szólt, melegséggel árasztotta el a mellkasomat. Zavart mosollyal néztem fel rá a zongoraszékről.

- Nem, ez csak... Egy műsor.

- Hallottam róla - közölte. Ez rosszul jött ki. Persze hogy hallott róla. Mindenki hallott róla.

- Hát. Majd meglátjuk, hogy sikerül - mondtam, megun ve a kínos csendet.

. Ja — bólított. Idegesen doboltam az ujjaimmal a billentyűkön, és semmi nem jutott eszembe, amit mondhatnék neki.

Geri észrevette a feszültséget, és fejét kissé félrebiccentve nézett le rám.

- Izgulsz?

— Miért kérdezed? — kérdeztem vissza.

Geri hanyagul elnevette magát.

~ Akkor jössz ide, ha tele van a fejed — emlékeztetett arra, hogy túl régóta és túl jól ismer.

~ Picit - ismertem be. - Élő adás. Sok néző. Duett.

~ Ezerszer csináltad már - mért végig.

-De nem így - vágtam rá.

~ Hát, sok sikert - köszönt el nemtörődöm stílusban.

— Köszönöm szépen. Neked pedig jobbulást — szóltam utána.

~ Honnan tudod, hogy beteg vagyok? - kérdezte meglepve.

Nem csak ő ismer engem. Én is őt. Mosolyogva megvontam a vállam.

— Délelőtt van, rekedt vagy és sálat hordasz.

~ Igaz - biccentett.

— Örülök, hogy találkoztunk, és hogy beszéltünk... pár szót — mondtam őszintén, és már vissza is fordultam a zongorához, amikor Geri megrázta a fejét.

— Ezt adjátok elő? A Gotye-számot?

— Aha - bólogattam. - Kicsit áthangszerelve, zongorára.

— Mutasd.

— Komolyan? - csodálkoztam, mert erre igazán nem szántottam.

— Persze — ült le a másik zongora előtt elhelyezett székre úgy, hogy oldalról lásson rám, és várta, hogy elkezdjem.

Mély levegőt vettem, és úgy döntöttem, ez nagyszerű, rciert ha Geri előtt el tudom játszani a dalt úgy, hogy nem hányom le a hófehér zongorát, akkor az élő adás sem lehel gond. És akkor játszani kezdtem. Egy pillanatra olyan volt az egész, mint régen. Amikor suli után ide jártunk be, hogy zenélhessünk. Amikor még Geri és az osztálytársaink alkotta bandában énekeltem. Amikor még nem voltam Bexi. Amikor még Gerivel együtt jártunk. Mielőtt még megelégettem a késéseit. Mielőtt még megírtam azt a hülye szemrehányó dalt poénból, és feltoltam a falára, hogy röhögjünk egy jót. Mielőtt még kétezernél több megosztása lett a videónak egyetlen órán belül. Mielőtt Körte falán landolt a produkcióm. Mielőtt választhattam, hogy szólóban folytatom és lemezszerződést kapok, vagy maradok a gimis bandámban énekes. Egy pillanatra olyan volt Gerivel együtt zenélni, mint régen, mielőtt még választottam. Csakhogy azóta választottam. És Bexi lettem.

Eljátszottam az egész dalt, ő pedig csendben hallgatott, és miután végeztem, hosszasan elgondolkodott.

- Mit szólsz? — érdeklődtem. Kár lett volna tagadnom, nagyon is számított a véleménye.

- El sem hiszem, hogy ezt mondom, de... - pillantott rám unottan - ezzel a produkcióval belököd azt a majmot a döntőbe - fejezte be, nekem pedig

felcsillant a szemem.

- Köszönöm — néztem rá hálásan.
- Ne nekem — vonogatta a vállát.
- Oké — motyogtam, és megint beállt köztünk a kínos csend.

Ha nem a zenéről volt szó, egyszerűen mindketten megakadtunk. Túl nagy volt a törés, és túl régóta tartott ahhoz, hogy kellemetlenségek nélkül átugorjuk a részleteket. Azonban azzal, hogy teljesen véletlenül összefutottunk, és ő nyitott felém, tett egy lépést. Nem is kicsit. Úgyhogy én következtem.

— És hogy vagy? - kérdeztem meg egyszerűen. — Úgy általában... — tettem hozzá, nehogy azt gondolja, hogy a megfázásáról vagy a torokgyulladásáról (vagy nem tudom, mi baja lehetett) kérdezem. A lényeg, hogy nem az aktuális állapotára voltam kíváncsi. Hanem az egészre, úgy egy évre visszamenőleg.

— Jól, kösz, nagyon jól - bólintott, azonnal megértve, hogy értem. — Suli, próbák, ilyesmi.

— Az jó — mosolyodtam el.

— És, nem tudom miért, de egy ideje mániákusan pontosan érkezem mindenhová — tette hozzá, nekem pedig elkerekedett a szemem és összeszorított foggal néztem rá, hátha le tudom olvasni az arcáról, hogy ezt mégis hogy érti. Geri arca megenyhült, és a szeme elárulta, hogy valójában mosolyog. — Vagyis már nem szoktam késni — folytatta, és abban a pillanatban mindketten elröhögtek magunkat.

Egy teljes év feszültsége szakadt ki belőlünk ott, a zongora mellett, az egész örület, ahogyan lereagáltuk, ahogyan szakítottunk, ahogy tönkrevágtuk az egész kapcsolatunkat... Kiröhögtek az egészet. Nem igazán tehattünk mást. Egy év kellett, hogy túllépjen azon, amit vele tettem. Nekem pedig egy évet kellett várnom, hogy a véletlen folytán kiderüljön, túl van rajta. Életem legnehezebb, legkaotikusabb és legfárasztóbb hetének második napján ültem Gerivel a hangszerüzletben, és nem bírtuk abbahagyni a nevetést a zongora mellett.

6.

A dobok mögött teljes takarásban voltunk. Ha valaki be is jött volna az

üzletbe, akkor sem vett volna észre minket. A hangszerüzlet szőnyegén én törökülésben, Geri pedig a zongora oldalának támaszkodva, felhúzott térdrel ült velem szemben. Már majdnem egy órája beszélgettünk, csapongva mindenféléről, egyik sztorit be sem fejezve a másikba ugrottunk, mintha csak attól félnénk, nincs elég időnk.

- Mi volt az a hülyeség, amit a kisegérről nyilatkoztál? - fogta a fejét. — Háromszor olvastam el a cikket, de komolyan nem értettem.

- Fogalmam sincs, mert elaludtam a filmen — ismertem be. - És annyira féltem, hogy ez kiderül, hogy belezavarodtam az interjúba. De láttad a kommenteket is? — fogtam a fejem nevetve.

- Nem kíméltek... — húzta el a száját.

- Hát nem. De azt megérdemeltem - ismertem be. - Fura hallani, hogy olvastál rólam - váltottam témát kissé elkomorodva.

- Ha akartam volna, sem kerülhettem ki. Egyszerűen mindenhol ott voltál, és ott vagy.

- Tudom - sóhajtottam fáradtan.

- Hogy bírod? Mentálisan.

- Jól — feleltem őszintén. - Vagyis, most már jól. Belejöttem, azt hiszem. Eleinte nehéz volt. És nem is nagyon volt kire támaszkodnom... - kezdtem, de ahogy kimondtam, meg is bántam, mert Geri feszengve helyezkedni kezdett.

- Mármint - javítottam ki magam -, ezt most nem rád értettem. Vagyis...

- Tudom, hogy értetted - pillantott rám.

- Csak az egy húzósabb időszak volt. De most már jó.

- Ennek örülök.

- Tényleg? - kérdeztem grimaszolva, mint aki nem igazán hiszi el.

- Oké, nem mondom, hogy nem volt olyan időszak, amikor gyűlöltelek - szólt. - Olyan is volt, hogy átkozottul haragudtam rád. Sőt...

- Jó, jó, értem - tettem fel a kezem védekezőn, mert ennyiből is ki tudtam találni, hogy viszonyult hozzám.

- De aztán elmúlt. Vagy az idő, vagy nem tudom mi, de megoldotta. És ha azt mondd, jól vagy, most őszintén azt tudom mondani erre, hogy örülök neki.

- Köszönöm — mosolyodtam el.

- Oké - biccentett megenyhülve.

- A többiek... az együttes? — érdeklődtem.

- Minden a régi, nem sok változott. A helyedre beállt valaki, de gondolom, ez annyira nem visel meg. Mert az fura lenne.

- Nem, dehogy — ráztam meg a fejem. Pedig persze hogy balul érintett. Jó, gondoltam, hogy nem tartják meg a helyem, hogy lesz egy új gitárosuk és énekesük, meg nyilván nem lenne fair a sikereim mellett nehezíteni a gimis garázsbandánkban betöltött helyem illetékesére, de azért mégis kellemetlenérzés volt Geritől hallani.

- Úgyhogy a banda megvan, minden rendben — vono- C m i a vállát.
- Tök jó. És a tanulás?
- A tanulás is jól megy - fürkészett. - A tiédről nem kérdezek.
- Túl jól ismersz — sziszegtem.
- Jó, mondjuk hülye is lennél nem kihasználni, hogy magántanuló lettél.
- Így terveztem, de anyu megelégte, és berakott mellém egy magántanárt
- néztem magam elé bánatosan.
- Ne viccelj - nevetett fel.
- De, komolyan. És szigorú! - panaszkodtam, Geri meg folyamatosan röhögött.

A mobilom rezegni kezdett a dzsekim zsebében. Idegesen odakaptam, és elolvastam az üzenetet. Körte írt. Öt perc múlva itt van értem.

- Menned kell — mosolyodott el Geri, kitalálva az SMS tartalmát.
- Igen - rágtam a szám szélét.
- Holnap is itt leszel? — kérdezte hirtelen.
- Ööö... Azt hiszem, igen. És te... meddig vagy beteg? érdeklődtem visszafojtott lélegzettel.

- A hétre kiírtak. Nagyon súlyos - mutatott a torkára mosolyogva.
- Akkor lehet, hogy összefutunk itt...
- Elképzelhető - biccentett.
- Klassz — tápáskodtam fel.
- Örülök, hogy láttalak, Beki - állt fel ő is, és megsimította a karomat, amitől görcsbe rándult a gyomrom. - Nem adok pusztit, mert elkapod, és a végén még berekedsz szombatra - magyarázta meg a fura elköszönési módot, ami egyben meg is mentett minket egy kellemetlen szituációtól, mert fogalmunk sem volt, hogy mégis hogyan szokás elköszönni az extől.

- Rendben. Most mennem kell. Én is nagyon örülök, hogy találkoztunk. Majd valamikor... - intettem, és kifele indultam, de hirtelen megtorpantam, mert ez az egész nem stimmelt. Egy éve vagyunk rosszban, június óta szinte nem is találkoztunk, nem sétálhattam csak úgy el, a véletlenre bízva a továbbiakat.

Hátrafordultam. Geri a dobok mellett állt, és engem figyelt.

- Hagyjuk ezt az összefutunk dolgot... Holnap tízkor én itt leszek -

mondtam ki nyíltan, mert nem szándékoztam az egész éjszakát forgolódással tölteni, hogy vajon újra eljön-e.

- Én is itt leszek - ígérte meg.

- Jó - bólintottam, aztán úgy döntöttem, ezt most nem hagyhatom ki: — De ne késs el.

Geri rezzenéstelenül nézett rám, majd az arcát vakargatva elnevette magát.

- Nem fogok. A végén még abból lenne a *Késsel* 2.

Folyamatosan nevetve, rázkódó vállal léptem ki az üzletből, és beszálltam Körte mellé, aki éppen abban a pillanatban tette ki az indexet.

- De jó hangulat lehet ebben a hangszerboltban — mért végig.

- Ha te azt tudnád - legyintettem. De nem tudta. Nem mondtam el sem neki, sem másnak. Nem tudtam, hogyan tálaljam. Elvégre Körte, anyu, Lili és Anti alkotják a „Le Gerivel!” klubot. Már egyéves az egyesületük. - Miért van fólia a kezeden? - pillantottam a kormányra, mert feltűnt, hogy Körte fekete dzsekijének ujjából kilógó keze be van tekerve.

- Tetkó - mondta.

- Lassan mobil app sem kell melletted, ha unatkozom, egyszerűen elolvasgatom a rád varrt dolgokat - csóváltam a fejem. - Mi ez már megint?

- Csak folytattuk az alkaromat.

- És kész van végre? - kérdeztem.

- Soha nem lesz kész teljesen - felelte.

Körte, meg az ő hobbija. Ahogy én sima diákból lettem egy csapásra országosan ismert dalszerző-énekesnő, Körte úgy lett tetoválóművészből menedzser és zenei producer. Csak az a különbség, hogy amíg az enyém egy igazi fairy tale, az övének van egy titkolt sötét foltja. Ez pedig a Fogd be Aszád menedzselése, akiket már azelőtt is istápol, hogy engem „kikukázott a neten”. A hivatalos verzió szerint Körte és én egyszerre robbantunk be a hazai zenei piacra, és engem szokott első felfedezettjeként emlegetni, tekintettel arra, hogy a Fogd be Aszád nevű formáció konkrét felfedezése még várat magára.

- A stylistot lebeszélte a flitterekről? — ásítottam.

- Igen. Megígérte, hogy nem lesz flitter.

- Oké. És egyébként mi a mai program?

Hamar kiderült. A tévéhez érve azonnal kezdetét vette a napi örület. Elsőként a stylisthoz siettem, ahol Nagy Márk

* is jelen volt. Éppen bokszeralsóban és zokniban ácsorgott az öltözőben, valami ing gombjával bénázva. Mondanám, hogy zavarba jöttem

a látványtól, de ha valaki Körtével dolgozik, és utazott együtt pár alkalommal a turné közben a Fogd be Aszáddal, akkor egy idő után elfiúsodik annyira, hogy egy ilyen szituáció inkább közönyt, mintsem zavart vált ki belőle. Bogyó például, az FBA énekese fellépés alatt sem öltözött fel jobban, úgyhogy megszoktam magam körül a hiányos öltözetű fiúkat.

- Hány lájkot ér szerinted, ha posztollak egy szál alsóban?

- emeltem fel a mobilomat, mire Márk elkerekedett szemmel kapott maga elé.

- Meg ne próbáld! - visította hisztérikusan.

- Ugyan. A zoknid például kifejezetten szexi - nevettem fel, de természetesen nem fotóztam le; ekkora troli még én sem lennék soha.

- Bexi! - üdvözölt a stylist. - Összeraktam neked is az elképzeléseimet — nyomott két puszt az arcomra, ami azt a látszatot keltette, hogy régi jó barátok vagyunk. Nem gond, csak közben a nevén gondolkodtam, eredménytelenül.

- Oké, kíváncsi vagyok. Ahogy látom, Márk Backstreet Boynak öltözik - pillantottam a még mindig öltözködő versenyzőre. Most már a bokszeren és zoknin kívül egy fehér ing is volt rajta.

- Ez nem a közös produkciótokhoz lesz, hanem az egyéni dalához, amit másodiknak ad elő - magyarázta a stylist.

- Mi a dal? - kérdeztem összeráncolt szemöldökkel.

- AJ McLean: Mr. A - közölte Márk az ingujját igazgatva.

- Wahahahaha! - nyerítettem fel gonoszul, aztán lehervadt a mosoly az arcomról, mert megérkezett a stylist egy PIROS ESTÉLYI RUHÁVAL.

- Hahahaha - szakadt ki Márkból, amikor meglátta a fejem, meg a ruhát is.

- Nagyon remélem, hogy ez itt Márk ruhája - mutattam bosszúsan a darabra.

A stylist nevetgélve legyintett. Szóval nem viccelt. Ezt nekem szánta. Nézzük a jó oldalát. Tényleg nem flitteres. Vicsorogva átvettem a ruhát, aztán egy rövid, de velős SMS-t küldtem Körtének, aki szokás szerint megint eltűnt valahol a bejárat és az öltöző között. „Hol vagy, amikor igazán szükségem lenne rád??? He?”

- Gyerünk, gyerünk, nincs sok időnk. Bexi, ott át tudsz öltözni. Gyerünk - tapsolgatott a stylist. A fogasokon lógó ruhák közt a helyiség végébe botorkáltam, ahol egy mobil paraván volt felhúzva. Gyors lefolyású műsor, gyors díszletekkel. Hamarosan vége, és minden, ami most itt van, egy pillanat alatt eltűnik, és átadja a helyét a következő műsornak.

A paraván mögé beállva, a szám szélét rágva néztem a ruhát. Ilyet utoljára a *Pretty Woman*ben viselt Júlia Roberts, amikor Richard Gere megijeszti azzal az ékszeres dobozzal, és Júlia ordenáré stílusban röhög vagy öt percig. Nagyszerű.

- Készen vagy, Bexi?
- Pillanat - kiáltottam a türelmetlen stylistnak.
- Márk, megint félregomboltad az inged, koncentráljál már egy kicsit - hallottam a paraván túloldaláról a beszélgetést, és a fejemet fogva kezdtem átöltözni.

Nincs ruhaszponzorom, nincs stylistom, nincs senki, aki megmondja, mit mikor és hogyan viselhetek. A *Késtél* után rengeteg megkeresés érkezett, és mivel a figyelem középpontjába kerültem, mint valami „friss hús” a piacon, azonnal rám ugrottak. De nem hagytam magam, Körtével mindenkit elhajtattam. Ennek egyszerű oka volt. Mégpedig: ahhoz, hogy ugyanaz az ember maradhassak, aki voltam, meg kellett tartanom a normális élethez tartozó hétköznapi dolgokat. Mint például az öltözködés mizériáját. Nem akartam egy szponzortól függeni. Azt akartam felvenni, amihez kedvem volt, és ami azért lapult a szekrényemben, mert egy adott pillanatban azt a darabot választottam egy üzletben. Nem pedig kaptam. Nem ajándékozták nekem. Nem támogatta' be vele. Hanem megvettem magamnak. Mint bárki más. Éppen ezért a közönség mindig abban látott, amit én vásároltam magamnak, ami a saját stílusomhoz passzolt, ami szerintem jól néz ki. Leginkább altér cuccok, bakancsok, Converse-ek, kordkabátok, színes sálak, tehát teljesen hét köznapi holmik. És ennek nem szándékoztam véget vetni bár akkor épp egészen jó úton haladtam felé, ahogyan a piro szaloncukorruhában a paraván mögött ácsorogtam.

- Én ebben nem megyek ki! - kiáltottam kétségbeesetten
- Ne kérsd magad, Bexi, a ruha csodálatos.
- De nem rajtam. Úgy nézek ki, mint akit lenyelt egy nagy, piros fenyőfadísz.

- Gyere, és mutasd, addig nem hiszük el! - szólt a stylist
- Márk, téged meg elküldelek egy neurológushoz, harmadszorra gombolod félre ezt az átkozott inget!

Görnyedt háttal léptem ki a paraván mögül. Úgy éreztem magam, mint egy idióta.

- Csodálatos - kapott a mellkasához a stylist, én azonban figyelmen kívül hagytam az érzékenységet, és a mutatójajamat feltartva Márkhoz fordultam.

- Meg ne szólalj!
- Pffff - fogta a fejét visszatartott nevetéssel.
- Mi a baj, gyerek? — rontott be Körte az öltözőbe, aki az SMS-emet olvasva lélekszakadva rohant valahonnan. A kép, írni elé tárult, minden képzeletét felülmultha, és elkerekedett szemmel, teljesen ledöbbenve nézett a társaságunkra.

A stylistsrác meghatottan ácsorgott a szoba közepén, egyik oldalán Nagy Márk egy bokszeralsóban, zokniban és félregombolt ingben, másik oldalán meg én egy vörös estélyi ruhában. Megértem, hogy Körte nem jutott szóhoz.

- Mi az isten történik itt? Gyerek, hogy a francba nézel ki? - nyögte ki pár pillanat múlva.

- Segíts - tátogtam olyan arccal, mint aki igen nagy bajban van. Abban is voltam, amúgy.

Kezdetét vette tehát a Körte vs. megsértett stylist összecsapás, amiben mi Márkkal csak kívülállóként, kissé félreállva vettünk részt.

- Vegyél már fel egy nadrágot, könyörgök - pillantottam :á unottan, miközben a veszekedést hallgattam.

- Ne mondd meg nekem, hogyan végezzem a munkámat! - rikácsolta a stylist.

- Nem mondom meg, de ember, ez két kölyök, miért néznek úgy ki, mint egy James Bond-film szereplői? - mutatott ránk Körte idegesen. - Az egyik ráadásul gatyá nélkül!

- Ez a dal, ha nem tudnád, egy mély mondanivalójú történet két ember szerelméről, akik elveszítették egymást

- zsörtölődött tovább a stylist. És hol van a számban olyan rész, amikor a tizenéves lány revüénekesnőnek van öltöztetve, a srácon meg nincs nadrág?

- Márkon lesz nadrág, ez nem is ahhoz a dalhoz tartozó összeállítás. Ő öltönyben lesz a Gotye-szám közben.

- Felejtsd el - rázta meg a fejét Körte. — És a gyerek nem lehet epernek öltözve!

- Ez nem eperszín — duzzogott a stylist, még mindig a ruhámat védve.

- Leszarom, hogy milyen szín. Adj rájuk mást! - üvöltött Körte.

Kicsit kellemetlenül éreztem magam, azonban igazat kellett adnom Körtének, és nem csak azért, mert éppen engem védett. Pontosán tudom, hogy a Gotye-szám miről szól, azonban én mindig egyszerűen gondoltam rá, pont azért, mert annyira hétköznapi a témája és annyira jól közvetíti. Valahogy nem állt össze a fejemben a szám és az elképzelt színpadi

produkció giccses ruhákkal és teátrális szájbarágással.

- Megsértettél - fonta össze maga előtt a stylist a karját, és szemrehányón nézett Körtére.

- Bocs, de ezt egyszerűen... - nézett ránk. — Ezt nem hagyhatom.

- Mit vársz tőlem? Hogy engedjem Bexit a zongorához bakancsban és farmerben? - nevetett gúnyosan a stylist.

- Igen! - kiáltottam Körtével együtt.

- Ezt sose bocsátom meg - fenyegetőzött a stylist, és hisztisen bevonult a ruhafogasok közé, majd egymás után kezdte kidobálni onnan a pólókat és kiegészítőket.

- Asszem, megsértettük - húztam el a számam.

— Lelkiismeret-furdalásod van, mi? - nézett rám Körte.

— Aha — ismertem be.

— Akkor ne legyen - emelte maga elé a telefonját, lőtt egy fotót, majd felém fordította a készüléket.

Megláttam magam a piros estélyiben, és el kerekedett szemmel bámultam a kijelzőt.

— Te jó ég!

— Na ugye — biccentett Körte. — Márk, veled mi van? — nézett a mellettem ácsorgó Nagy Márkra, akinek még mindig nem sikerült felöltöznie.

— O Backstreet Boy - legyintettem.

— Felőlem - vonta meg a vállát Körte, és ott hagyott minket az öltözőben.

Fekete hosszú szárú Martens, farmersort, egy fehér atlétatrikó, rajta egy szürke, ejtett nyakkivágású, bő fazonú póló, fehér I'm over you felirattal. Nyakláncok, a bal csuklómon vastag sávban milliónyi kerek fémkarkötő, a jobb csuklómon azonban csak egy barna bőrcsík, M betűs medállal. A paraván mögül kilépve úgy éreztem, ezzel már simán tudok azonosulni. Semmi extra, csak egy „elhagyott” lány, aki a szakításról énekel. Őszinte, egyszerű, nem színpadias, és legfőképpen olyan, mint bármelyik tizenhét éves lány. A duettdal miatt Márkra is hasonló szerelést kellett adni, úgyhogy ő egy egyszerű Converse-farmer-póló-kockás ing szettet kapott. Az ő karján is volt egy bőrkarkötő, csak az övéen B betűs medállal, és a bal kezén volt. Én ezt a medálosdit is totál hatásvadásznak tartottam, de a stylist büszkesége már amúgy is romokban hevert Körte dühkitörése miatt, és nem szerettem volna még jobban beletiporni lelkivilágába, ezért aztán nem is jegyeztem meg, hogy ez így mennyire ciki...

Megvolt a fellépőruhánk. Már ami a Gotye-számot illeti. Azt akkor még

nem tudtam, hogy a Mr. z4-előadáson végül mi lesz Márkon, csak reméltem, hogy nadrág mindenképpen.

A ruhamizéria után rohanhattunk az énekórára. Az egész épület olyan volt, mint egy örültek háza. A folyosókon nyüzsgöttek az emberek, mindenki állva vagy útközben evett, riporterek támadtak le bárkit, aki egy pillanatra megállt (mi is beleszaladtunk egybe). Kaotikus állapot uralkodott, az asszisztensek kávéspoharakkal rohangáltak, mindenki telefonált vagy valakivel üvöltözött. A duettek miatt rajtam kívül két másik híres, és országosan ismert előadó készült a saját versenyzőjével a szombati adásra, úgyhogy mindenki iránt megtriplázódott az érdeklődés. Fura. Ezerszer láttam már (akár visszanezve is) tehetségkutató duettdöntős részt, de soha nem gondoltam, hogy a háromórás élő műsort ekkora téboly és fejtelenség előzi meg. Így, hogy részt vettem benne, kissé átértékeltem a megítélésemet a témával kapcsolatban. Kőkemény, többnapos, sokszor tizenhét órás meló ez, három óráért cserébe.

Az énekpróbára belépve Juditon, a tanáron kívül a csatorna bulvárműsorának stábjja is jelen volt.

- Forgatunk pár vágóképet a próbáról - közölték. Nem mintha lett volna beleszólásom, vagy esetleg a véleményemet kérték volna ki. Egyszerűen csak vázolták a szituációt.

- Oké - vontam meg a vállam.

- ViselkedjeteK természetesen, mintha itt sem lennének - utasított az operatőr, mi pedig összenéztünk Márkkal. Ebben az egy pillantásban minden benne volt, amit meg kellett

beszelnünk. A kamerák előtt mindenhogy viselkedhetünk egymással, csak természetesen nem. És ehhez tartottuk magunkat.

A zongora mögé ülve játszani kezdtem, Márk pedig a tetejére támaszkodva énekelt a dalt. Egyáltalán nem frusztrált, hogy felvételt készítenek közben, ami részben abból adódik, hogy a koncerteken megszoktam, hogy a közönség minden egyes tagja minimum egy okostelefonnal rögzíti az előadásomat, másrészt meg azért sem hozott zavarba, mert van bennem egy „zene be-világ ki” gomb, amit talán még gyerekként ültettek be a bőröm alá, mert a mai napig tökéletesen működik. Egyszer sem romlott még el.

Ötször elpróbáltuk a Gotye-szám elejét (a felvételhez csak ennyi kellett), aztán Judit kért tőlem egy kis türelmet, hogy fel tudjanak venni vágóképet Márk egyéni produkciójához is, ami majd az adásban úgy fog lemenni, hogy miközben a próbát mutatják, ő bölcsességeket narrál alá a gyerekkoráról, a

kutyájáról, meg egyéb, hasonlóan érdekes dolgokról.

Átültem a kanapéra, és néma csendben hallgattam Márk másik dalát. Füttyüléssel kezdte, amin a fejemet fogtam, és aztán a dalszöveget hallva egyre inkább lesokkoltam. Miközben magabiztosan énekelt, ilyesmik hagyták el a száját: „Let me introduce to you the coolest guy I know”; vagy éppen: „After lookin’ in my eyes you will never be the same”. És tette mindezt olyan felhőborító magabiztossággal, és olyan természetes lazasággal, hogy kétség sem fér hozzá, Márk előző életében chippendale-fiú volt. Nem lehetett nem bekajálni a produkcióját, pedig egy sima énekórán próbálta el. Színpadon, fényekkel, a dzsigolóruhájával és a hülye mosolyával biztos, hogy nyerő lesz. Hallottam már, hogy a másik két versenyző milyen dalokkal készül a szombati műsorra, és egyre inkább kezdtem elhinni, hogy Márknak valóban nincs mitől félnie. Egy „dögöljetek meg értem, annyira jól nézek ki”-dallal és egy „szakítottunk, de én megmondom a véleményem az egészről”-duettel csak nyertes lehet. Telitalálat a heti produkciója, ehhez nem fért kétség.

Miután a stáb felvette a vágóképeknek szánt jeleneteit, kimentek, nekünk pedig kezdődhetett a rendes próba. Ami órákon át tartott. Ha az ember teljesítményre dolgozik, és rövid időn belül kell alkalmazkodnia új szituációhoz és új emberhez, könnyen szakad a céna. Tegnap tökéletesen ment minden, ami talán az első alkalom varázsa miatt lehetett, vagy csak szerencsénk volt, mára azonban ennek nyoma sem maradt. Egyáltalán nem ment jól a próba, én a zongorán rontottam, Márk folyamatosan aláintonált, a közös részünk pedig teljesen elcsúszott egymástól, úgy szóltunk, mint két idegen, akiknek hirtelen együtt kell valamit produkálni.

— Nem jó! - üvöltötte le a fejünket Judit sokadszorra. - Rágörccsöltök, erőltetitek.

— Bocsánat — szabadkoztam.

— Tudom, hogy fáradtak vagytok, kemény a hét, de ez valami pocsék! - ordította.

És ez így ment az egész próba alatt. Teljesen leamortizálódtunk a végére.

Körte akkor érkezett, amikor már Márk és én is a végét jártuk.

— Kölykök, csak hogy éreztétek a törődést, ezt nézzétek

- mutatott fel két zacskót, amiktől mindkettőnk szeme felcsillant.

Subway-szendvicsek. Életet mentett vele.

- Szedjétek össze magatokat holnapra, mert ennek csúnya vége lesz! - szólt vissza az ajtóból Judit, aki a próba végeztével még egy utolsó szemrehányó mondattal hagyott ott minket.

- Ennek mi baja? — érdeklődött Körte.
- Szétbénáztuk a próbát - haraptam bele a szendvicsembe i kanapén ülve. — Vagyis inkább Márk — tettem hozzá.

Márk, aki egy paradicsomkarika elharapásával küzdött éppen, hitetlenkedve meredt rám.

- Miről beszélsz? Én jó voltam.

- Hamis voltál — közöltem.

- Te meg úgy zongoráztál, mint egy csimpánz.

- Mi van?

- Kölykök, befejezni, vagy elveszem a szendvicseket! — fenyegetőzött Körte, és ez hatott. Mindketten elhallgattunk. A telefonom rezegni kezdett a zsebemben. Előkotortam, és riadtan néztem a kijelzőre.

- Gyuri bá' az. Vedd fel! - dobtam át Körtének a telefonomat.

- Mi van? Én biztos nem — hajította vissza a rezgő készülék. - Nem mondta le anyád a magánórát a hétre?

- De, dehogynem - bólogattam. - Gondolom, most csak ellenőriz, hogy azért tanuljatok-e... — dobtam el újra a telefont.

- Kiről van szó? - érdeklődött Márk.

- A magántanáromról. Brrr - borzongtam meg.

- És nem mertek vele beszélni? - kérdezte.

- Hülye vagy? Az az ember a múltkor engem is kikérdezett. Beszél vele a halál - passzolta vissza a telómat Körte.

- Ne már, én nem veszem fel. Kiabálni fog! - rémültem meg.

— Én sem veszem fel. Gyerek, mondtam, bárkit küldhetsz hozzám, lerendezem, de az örült tudós kinézetű tanároddal nem bírok. Fogalmam sincs, anyád honnan szedte, de nem is akarom tudni.

A csendes szobában hirtelen megszűnt a berregő hang. Félve néztem a kijelzőmön lévő „nem fogadott hívásra”. Egy másodpercen belül újra hívott, amitől frászt kaptam, és ijedtemben elejtettem a telefont.

— Vedd fel, légy szíves, és kérdezd meg, mit akar - kértem Körtét.

— Nem érted, hogy nem?

— Na, ez már kezd röhejes lenni. Add már ide — pattant fel Márk a földről, ahol eddig a falnak támaszkodva ette a szendvicsét.

Felkapta a telefont, és lazán beleszólt.

— Halló! Ki? Üdvözlöm, Gyuri bácsi - bólogatott. Körtével hitetlenkedve néztünk egymásra, majd újra a csevegő Márkra. - Nem, Rebekát jelenleg nem tudom adni. Hogy én? Miért, nem ismeri fel a hangomat? Nagy Márk. Mi az, hogy az ki? Gyuri bácsi, ne vicceljen - csóválta a fejét, aztán letakarta

a mikrofont, és felénk nézett. — Azt mondja, nem tudja, ki vagyok.

— Ne hagyj magad — biztattam.

— Gyuri bácsi, Nagy Márk. Érti. Akin egy ország sírt a *Sorry seems to be the hardest ivord* alatt. Nem? így sem? Gyuri bácsi, azt kell feltételeznem, hogy nincs tévéje. Hogy van? Akkor tessék nézni. Igen. Nem, nem vagyok szemtelen. Távol álljon tőlem. Hogy mit tetszik kérdezni? Habsburg-ház? Nem tudom, merre van - rázta meg a fejét.

Körte a fejét fogva röhögött, én pedig nagyokat pislogva néztem Márkra. Ez nagyon hülye.

- Gyuri bácsi, most le kell tennem, de átadom Bexinek, hogy kereste. Tessék eljönni a szombati műsorra. Persze, küldök jegyet.

- Hülye! Mit csinálsz? - riadtam meg.

-Jó, a portán átveheti. Elrakatom Gyuri bácsi névre. De aztán a reklám alatt szavazni! Haha, oké. Visszhall, Gyuri bá' — tette le, mi pedig Körtével rámeredtünk.

- Miért hívtad meg az örült tanáromat?

- Hát... - mosolyodott el Márk. - Neked az örült tanárod. Nekem plusz egy szavazó.

- De undorító ember vagy te - húztam össze a szemöldököm.

Márk nem reagált a beszólásomra, csupán mosolyogva Kacsintott, amitől a szememet forgatva néztem félre. Az ajtó nyílására mindhárman odafordultunk.

- Hát itt vagytok - dugta be a fejét a műsor szerkesztője.

- Vár a koreográfus.

- Már megyünk is — mondtam, azzal felnyújtottam mindkét karomat, hogy Körte felhúzzon a földről.

7.

A zenészsakmában, a showbizben nincs olyan, hogy túlóra, mert nincs mihez viszonyítani, ezért aztán maga a fogalom nem is létezik. Szinte bezuhantam a lakásba este nyolckor Tévészékház, Nagy Márk, *Pop/rock sztár leszek!*, megbeszélések, éneklések, beállítások, ugrabugra koreográfus, és menet közbeni kajálások.

— Anti? - kérdeztem anyutól, amikor leültem a konyha pulthoz, és aznap talán először fújtam ki magam úgy igazából.

— Sokáig várt rád, de holnap sulija van, úgyhogy haza kellett mennie — felelte szomorúan.

-Jaj, de sajnálom! - szakadt ki belőlem. - Mindjárt felhívom. Csak megvárom, hogy ne zúgjon a fejem — dörzsöltem a halántékomat.

Anyu rosszállóan ingatta a fejét, és azt mondta, ez azén túlzás, hogy ilyen hajszolt munkatempót várnak el tőlem.

Mit mondhattam volna erre? Anyu ezt az egészet szült") ként nézi, és szülőként is fog reagálni mindenre. Nem várom és nem is várhatom el tőle, hogy hagyja figyelmen kívül, hogy fáradt vagyok. Anyaként magasról tesz a zenélésemre meg a próbákra, előadásokra, fellépésekre, de még a szombati! műsorra is. Éppen ezért sem szálltam vitába vele. Esélytelenként indulok vele szemben. Neki ott az „anyád vagyok, és en tudom, hogy mikor mi a jó vagy rossz neked” kártyája, ami mindent üt.

- Holnap hánykor kezdesz? - kérdezte szigorúan.

- Nem tudom, Körte nem mondta meg. Nagyon rejtélyesen fogalmazott a holnap reggellel kapcsolatban.

- Vagyis?

- Azt mondta, feküdjek le korán és csinosan. Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent. Talán reggel nem lesz időm elkészülni, vagy nem értem - motyogtam zavartan, mert Körte néha tényleg furán viselkedik, így aztán ezt is ráhagytam, ahogy azokat a dolgokat szoktam, amiket nem értek azonnal.

- Jó éjt - köszöntem el anyutól, és a szobám felé indultam, de megtorpanva visszanéztem, és csak úgy mellékesen elejtettem egy mondatot: - Amúgy Nagy Márk meghívta Gyuri bácsit a szombati műsorra.

- Akarjam hallani az egész történetet? - ráncolta a homlokát anyu.

- Inkább ne — vágtam rá nevetve.

- Melyik pizsamádat veszed fel?

- Fogalmam sincs... Az egyiket.

- Jó, a fürdőszobában éppen ki van készítve, teljesen véletlenül egy. Vedd fel azt...

- Oöö... - néztem anyura, aztán inkább hagytam. Már megszoktam, hogy a nagy hajtásaim idején általában a többiek hülyülnek meg.

Becsukva magam mögött az ajtót, felhívtam Antit.

- Hahó, csavargó - köszöntött. — Elnyelt a Márker-világ?

— Nagyon vicces — dünnyögtem. — Bocs, hogy ma nem találkoztunk.

— Semmi gond, sejtettem, hogy beúsznál. Milyen napod volt?

— Arghhhhhh - morogtam.

— Értem - nevette el magát.

— És neked?

— Szokásos. Suli, felelés, ebédszünetben papírgalacsint dobáltak a

hajamba, délután hegedűóra... - sorolta. Lehunytam a szemem, és egy pillanatra elképzeltem a hallottakat. Soha nem éreztem még magam ennyire messze attól az élettől, ami mindenki másnak hétköznapi. Az elmúlt időszakban egyszerűen elfelejtettem, hogy délelőttönként tanítás van, és hogy a korosztályom azt az életet éli, amit úgy hívunk, normális kamaszkor. Annyi emberrel találkoztam mostanában, hogy fel sem tűnt, Márkon kívül mindenki más felnőtt. Akik dolgoznak. Csakúgy, mint Márk. Vagy éppen én.

Hirtelen nem tudtam hová tenni a sulis iránti nosztalgikus érzéseimet, és csak arra tudtam gondolni, ennek a kiváltója kétségtelenül Geri lesz. A vele való találkozás eszembe juttatta azt az éneket, aki Bexi előtt voltam.

— Itt vagy? — kérdezte Anti a telefonban, mire összereztem.

— Itt, persze. Te, figyeld csak... ha egyszer... valamikor... a jövőben... Szóval, szerinted, ha Gerivel kibékülnénk, de csak baráti szinten, az milyen lenne? — érdeklődtem.

— Na, ez most hogy jött? — Hallottam a hangjában az őszinte megdöbbenést.

— Nem tudom. Csak eszembe jutott - motyogtam.

— Nem hiszek benne.

- Miért nem?

- Emlékezz vissza, miért vesztetek össze. Szemét volt.

- Mindenki ezt tette volna a helyében - védtem meg gondolkodás nélkül, ami egy kicsit hülyén vette ki magát, tekintettel arra, hogy Anti nem tudott a találkozásunkról, és hónapok óta nem beszéltünk Geriről.

- Nem érdekes a mindenki. O volt szemét, pedig nem kellett volna. De gondoldj, amit akarsz, én csak elmondtam a véleményemet.

- Koszi, ezt értékelem.

- Amúgy meg... - folytatta egyszer nem jött ki belőle, hogy gratuláljon neked, vagy valami. Helyette berágott rád, kicsinált idegileg, és szemétkedett. Ez jellem kérdése, de komolyan nem tudom, hogy most ez a téma honnan jött elő.

- Csak eszembe jutott. Szóval, szerinted megbocsáthatatlan, ahogy viselkedett.

- Ezerszer mondtam már, hogy igen.

- Azért én sem voltam túl kedves. Cserbenhagytam - tűnődtem el.

- A francokat! - háborodott fel Anti. - Ezerből ezer ember úgy döntött volna, ahogy te. Mit hagytál cserben? Egy hülye sulis együttest? Le kellett volna mondanod egy lemezszerződésről, hogy velük maradj a semmiben?

- Oké, ez így tényleg megállja a helyét.
- Melletted kellett volna lennie, támogatnia, de nem bírta elviselni, hogy neked összejött, ráadásul miatta!
- Igen, tudom, értem.
- Na. Menj aludni, és ne gondolkozz felesleges dolgokon. Hol van már a Geri-téma?

Közelebb volt, mint gondolta volna.

- Előbb besütöm a hajam - feleltem.
- Miért sütöd be a hajad elalvás előtt? Ez valami lányos dolog?
- Nem. Ez Körte-dolog. Azt mondta, hogy csinosan feküdjek le.
- Körte néha annyira fura.
- Az - értettem egyet.

Egyébként Körte célozgatott, csak éppen túl fáradt voltam, hogy felfogjam a dolgot. Még az sem tűnt fel, hogy anyu kikészített nekem egy pizsamát, ami nem mellel ki is volt vasalva. Ki vasal ki pizsamát, és minek? Ugyan már.

Hajnali hatkor vasalt pizsiben és besütött hajjal hangos dörömbölésre riadtam.

- Mi a... ? — ültem fel az ágyamban, a sötétben a telefonom után kotorászva. Az óra szerint fájdalmasan korán volt, a dörömbölés pedig nem hagyott alább, sőt egyre erősödött. — Miért nem nyitja ki valaki? — rúgtam le magamról a takarót, és a pizsiszettemben (halványkék felső és a hozzá tartozó kék-rózsaszín kockás gatyá) kibotorkáltam az előszobáig. 21. század - előbb használtam a telefonomon az elemlámpa-appot, mint hogy eszembe jutott volna felkapcsolni a villanyt.

Az októberi ködös-esős időben odakint épphogy csak világosodni kezdett, a lakásban sötét volt, és bevertem a vállam, amikor nekiütköztem az ajtófélfának.

- Lili! Anyuuu! — kiáltottam, de addigra a dörömbölés már olyan erősségű volt, hogy nem hallottam a saját szavaimat. - Ki ez, a terrorelhárítás? - botorkáltam az ajtóhoz, és felrántottam.

Egy kamera volt velem szemben. Értetlenül néztem bele, aztán feltűnt, hogy áll mögötte egy operatőr, mellette pedig Nagy Márk, holdvilágvigyorral a fején. A keze még mindig ökölben volt a levegőben, ebből következtettem arra, hogy

- o dörömbölt úgy, mint aki megveszett.

- Jó reggelt, Béka - kacsintott rám.

- Mi van? - motyogtam.

Márk maga felé fordította a kamerát, és beszélni kezdett.

- Felkeltettük Bexit, aki nem számított rám. Klassz, mi? Nézzétek, milyen fejet vág - fordította újra felém a kamerát, az operatőr pedig tetőtől talpig megörökített, ahogy pizsiben állok az ajtóban.

- Megállj, raboló! - ordította ekkor egy hang a lépcsőfordulóból, mire Márk hátrakapta a fejét, az operatőr a kamerával együtt fordult, és mindhárman a lépcsőfokokat kettesével szedő Kemálra néztünk, aki egy gyrosos késsel érkezett.

- Ez meg mi a franc? - hajolt ki az operatőr a kamerája mögül, hogy ezt a pillanatot teljes valójában, és ne a lencsén keresztül lássa.

Kemál a dörömbölésre ébredt, és azonnal cselekedett, ezért aztán sietve jött, hogy elkapja a „rabolót”.

-Kemál - szólaltam meg, még mindig félig az álom és félig a valóság között. Egy ilyen szituációban az ember nem igazán tudja reálisan megítélni, hogy hol húzódik az a bizonyos határ. — Semmi gond, csak egy műsort forgatunk.

- Ennél bárd van? — kérdezte az operatőr.

- Dehogy! - ráztam meg a fejem. — Gyroskés.

- Műsor? - lepődött meg Kemál.

— Aha — bólogattam mosolyogva. — Látod? Itt van Márk is - mutattam a kövé dermedt versenyzőre.

Kemál, akiről a napokban kiderült, hogy hatalmas Nagy Márk-rajongó, hamar megértette, hogy miről van szó, és kinyújtott karral Márk felé lépett, hogy kezét fogjanak. Márk viszont nem tudta, hogy az alsó szomszédunk a rajongója, sőt a gyrosos kés miatt azt sem gondolta, hogy ártalmatlan, ezért természetellenesen vékony hangon sikoltozni kezdett, és addig hátrált, míg nekiment a falnak. Ezúttal az operatőr és én néztünk össze kérdőn, és a döbbenetünk sokkal inkább szólt Márk visítésának, mint a gyrososnak.

— Márk, ne üvölsz már. Ő egy rajongód — mondtam.

— Kard van nála! — vinnyogta.

— Gyrosvágó kés — ismételtam meg. Teljesen abszurdnak éreztem, hogy ezen a reggelen ezt a kifejezést ismételtettem a legtöbbször. - Kemál, add azt ide! - léptem oda, kirántottam a kezéből, és ott álltam halványkék pizsiben egy óriási késsel a kezemben, a lépcsőházban.

— Mi ez a visítozás? Megy már a felvétel? — jött ki anyu Lili szobájából. Ő tudta, hogy reggel felvételem lesz, mert neki Körte jelezte, ezért is volt

rajtam az eredetileg kivasalt, de reggelre persze összegyűródött pizsi, de arra még anyu sem számított, hogy ez a kép fogadja. - Beki, mi van nálad?

— Kemál kése — fogtam azonnal a gyrososra a dolgokat.

— Miért van Kemálnál kés? Mi ez az egész? Maga meg ne vegye, kapcsolja már ki! — förmedt az operátorra, aki szófogadón letette a kamerát, amíg tisztázódik a helyzet.

Pár perc alatt mindenki megértette, hogy mi történt. Én azt, hogy Márk meglepetésként ébresztett, a műsor kedvéért, Kemál azt, hogy nem „raboló” dörömbölt hajnalban, hanem egy műsort forgatunk, Márk pedig azt, hogy Kemál nem akarta „leölni”, hanem ő csak egy rajongója. Pech, hogy így sült el a bemutatkozás. Amikor a kamera újból működésbe lépett, már minden a helyére került. Anyu visszament Lili szobájába a felvétel idejére, mert egyikük sem akart szerepelni, Kemál egy Nagy Márk-autogramkártyával lesétált a lépcsőn és visszament a lakásába, én pedig a konyhapultnál ültem, amíg Márk reggelit készített nekem. Persze nem vágytam reggelire, ő meg nem ennyire házias, de kitalálta, hogy ezzel a kedves gesztussal köszöni meg, hogy duettezem vele a műsorban, és ehhez hozott egy operátort is, biztos, ami biztos alapon, mert szerinte ez szimpatikus lesz az embereknek. Így aztán ő sürgött-forgott, amerikai palacsintát kotyvasztott nekem, én pedig a tejeskávémba meredve igyekeztem meglepett és egyben hálás fejet is vágni.

- És kész is van! Voilà! - tette le elém a tányért. Még szirupot is rakott mellé. A palacsinták szakadtan, egymásra dobálva heverték a tányéron.

- Ez igazán... - néztem oda — jól néz ki — biccentettem, majd felemelve a tányéromat a kamerának mutattam. - Köszönöm szépen - mosolyogtam Márkra.

- Mindet megenni! - szólt, én pedig a számat elhúzva fordultam el. — Valaki. Segítség - suttogtam, aztán visszafordultam, és egy „mmm” kíséretében bekaptam egy apró falatot. Sótlan volt és ízetlen. Meg sótlan. De inkább ízetlen. Mint egy darab gumi. Fúj. - Ez annyira jó - köszörültem meg a torkom -, hogy nem szeretnék önző lenni, úgyhogy egyél belőle te is - szóltam Márknak, aki nem kapcsolt, csak kivett egy újabb villát a fiókból és leült a pult másik oldalára, én pedig középre toltam a tányért.

Márk felszúrta a villájára egy darab palacsintát, és érdeklődve bekapta. Egy elfojtott mosollyal vártam a reakcióját. Kettőt rágott rajta, majd nyitva maradt a szája, és rám nézett.

- Ez valami... - kezdte — pompás lett — fejezte be undorodva.
- Ühüm. Szerintem is nagyon finom.
- Akkor egyed — bólogatott elfojtott nevetéssel.
- Csak ha te is — kontráztam.
- Nem, nem. Neked csináltam, edd meg — tolt felém a tányért.
- De én szívesen adok belőle - ragadtam meg a másik oldalon, és felé kezdtem nyomni. Két oldalról taszigáltuk a tányért, megpróbálva a másikra sózni az undorító reggelit. Teljesen belemerültünk, megfeledkeztünk az operatőről, meg az egészet rögzítő kameráról is.

— Edd meg! — elégeltem meg a huzavonát, azzal belemarkoltam a palacsintába, összegyűrtem, és Márkra dobtam.

Olyan arccal nézett rám, mint aki nem hiszi el, ami történt.

- Te megdobtál palacsintával — mondta ki, hátha így előbb tudatosul benne. A szám elé kapva a kezem elnevettem magam.

Márk dobása két másodpercen belül érkezett, és telibe kapta az arcomat. A hajamban leszakadt palacsintadarabkák lógtak.

Több se kellett, mindketten egyszerre nyúltunk a tányérhoz, de ő gyorsabb volt, és az egészet felkapta, majd az öléhez szorította. Ideje volt menekülőre fognom. Felpattantam a konyhapultról (a széket fel is borítottam, így az hangos puffanással zuhant hátra), majd átugrottam a kanapét, hogy fedezéket keressek. Márk ráérősen jött utánam, és nyugodtan dobálgatott egy-egy leszaggatott darab palacsintával. Miközben megpróbáltam a palacsintadobálás elől elbújni, azon tűnődtem, vajon mennyit készített, hogy egyszerűen nem fogy el. A dohányzóasztal mellett guggolva végül megadtam magam, és védekezően az arcom elé emelve a kezemet, kérlelni kezdtem.

- Oké, oké, nyertél. Elég volt, megnyerted - közöltem.

- Feladod? - állt meg fölöttem, gonoszul mutatva, hogy van még bőven a tányérján.

- Igen — biccentettem.

Márk magabiztos vigyorral fordult a kamera felé.

- Tudtam, hogy én fogok nyerni - kacsintott.

- Segíts - nyújtottam a kezem. Márk fél kézzel felém nyúlt (a másikban még mindig a tányért fogta), és egy határozott mozdulattal felrántott a földről.

A mozdulat következtében talán túlságosan közel kerültem hozzá, úgyhogy egy pillanatra már szinte kínos is volt, ahogyan ilyen közelségben állunk egymással szemben. Még szerencse hogy az egészet azért csináltam,

hogy mégse Márk nyerjen. Mert miközben ő ijesztően közelről, kissé zavartan, a szerepéből kiesve nézett a szemembe, mosolyogva felemeltem a kezemet, amiben a dobálózás közben összeszedett, tenyerembe zárt palacsintákat szorongattam, és a pólójára nyomtam az egészet.

Márk a fejét csóválva nézett a felsőjére, amire palacsintadarabkák ragadtak.

- Csaltál - mondta mosolyogva.

- Csak egy kicsit - feleltem mélyen a szemébe nézve.

- Hát ez valami k... akarom mondani, nagyon jó anyag lesz! - zökkenett ki minket az operatőr, mire egyszerre kaptuk oda a fejünket, és bólogatva értettünk egyet abban, hogy valóban egész jól sikerült.

- Innen addig senki nem megy ki, ameddig fel nem lett takarítva az egész undormány! - rontott ki anyu Lili szobájából. — Hohó! — fordult a kifelé settenkedő operatőr felé. — Ez magára is vonatkozik!

- Én nem csináltam semmit — hárított a férfi.

- A cinkostárs is takarít. Erről nem nyitok vitát!

- Az anyukád? - nézett rám az operatőr.

- Ühüm. Jobb, ha hallgat rá. Könnyvelő. Nem viccel a szabályokkal kapcsolatban — magyaráztam.

Lili szobájának ajtaja résnyire nyitva volt, és a húgom leskelődött.

- Gyere ki nyugodtan, már nincs felvétel - szóltam neki, mire belülről becsukta az ajtót.

Zavartan odaléptem, és benyitottam.

- Csukd be gyorsan! - kérte halálra rémulve.

- Oké, persze - fogadtam szót, és bezártam magam mögött az ajtót. - Miért nem jössz ki?

- Kint van — felelte.

- Ki van kint?

-Ő!

-Ki ő?

- Nagy Márk! Itt van a lakásban - mondta égő vörös fejjel.

- Persze hogy itt van. Forgattunk. Gyere, bemutatlak neki.

- Jézusom, neee! — hüledezett. Komolyan úgy tűnt, hogy el fog ájulni.

- Lili, ne hülyéskedj, ő csak... egy műsor szereplője. Olyan, mint bárki más.

- Nem. Ő Nagy Márk! - mutatott a falára. A posztterről Márk mosolygott.

- Oké — feleltem, próbálva megérteni a dolgokat. Lili tűzéves. Sztárimádó korban van. Mit lehet tenni? Passz. Nekem ez kimaradt. — Hát

jó. Akkor megmondom neki, hogy Üdvözlő.

- Rendben - bólintott. — Vagyis ne. Inkább azt mondd neki, hogy helló. Nem, az béna! — toporzékolt a spongyabobos pizsijében. - Mondd neki, hogy szia. Az a legjobb - tűnődött el.

- Megmondom - ígértem meg. - Nem jössz ki, hogy te magad mondd meg neki? - próbálkoztam utoljára.

-Nem merek. Az ott kint... - suttogott — Nagy Márk. A tévéből.

- Én is sokszor vagyok a tévében — mondtam, de esélytelen volt meggyőzni.

- Az más - legyintett. Naná. Az mindig más. - És amúgy Is Nem mutakozhatok előtte pizsiben...

- Lili. Én éppen egy műsor felvételén voltam pizsamában, a hitelesség kedvéért - vettem ellen, de hajthatatlan volt.

Kimentem a szobájából, és anyuhoz léptem, aki Márk és az operatőr takarítását felügyelte.

Lili totál bezsongott. Nem mer kijönni.

Tudom. Hagyd, majd ha elmentetek, kijön.

- Már elnézést - állt meg előttünk Márk egy morzsaporszívóval a kezében —, de ő is dobálózott — mutatott rám, bemártva a saját anyám előtt.

- Felejsd el, hogy rám uszítod anyut - hunyorogtam a nyertesek magabiztosságával.

- Igaza van, Bexi. Rád is vonatkozik a takarítás - állt anyu Márk mellé. Na, szépen vagyunk.

- Tessék - nyújtotta felém a kis szerkezetet Márk vigyorogva.

- Az agyamra mész - sóhajtottam.

- Elnézést, az asztalt is toljam arrébb? - kérdezte a nappaliból az operatőr, anyu pedig sietve odament hozzá.

- Kit őriztek a szobában? Godzillát? Vagy miért ilyen titkos? — pillantott Márk Lili ajtajára.

- A húgom.

- És miért van bezárva?

- Nincs bezárva! — förmedtem rá. — Csak nem mer kijönni.

- Miért?

- Mert... miattad - vontam meg a vállam.

- Jaaa, neki kellett a kártya. A Márker!

- Az. Ott lógsz a falán - legyintettem.

- És miért nem mer kijönni?

- Mert tízéves? - tártam szét a karomat.
- Bízd ide - húzta ki magát, a szobaajtóhoz lépett, és hármat kopogtatott.
- Ki az? - hallottam a húgom vékony hangját.
- Nagy Márk - mutatkozott be mosolyogva. Döbbenet ez az ember. Már a saját neve kimondása is szórakoztatja. Enyhén egomán.
- öhm. Szia! — köszönt Lili az ajtón keresztül.
- Szia - köszönt vissza Márk.
- Mi újság? - kérdezte Lili, én pedig összeráncolt szemöldökkel, halvány mosollyal az arcomon figyeltem a jelenetet. Semmi különös. És ott bent?
- Itt sem sok — társalogtak az ajtón keresztül.
- Oké. És mi lenne, ha kinyitnád, és akkor úgy dumálhatnánk, hogy látlak.
- Azt úgy nem akarom — hallottam Lili bizonytalan hangját.
- Miért nem?
- Mert bénán nézek ki - közölte.
- Hát... a nővéred palacsintával dobált, úgyhogy most én sem vagyok annyira a topon. Mármint, magamhoz képest, persze. Az átlagnál így is sokkal jobban nézek ki - magyarázta, a húgom pedig odabentről nevetett ezen, aztán egyszer csak kinyílt az ajtó, és ott állt Lili totál zavarban, égő vörös tejjel.
- Nem is nézel ki bénán - dicsérte meg Márk annyira kedvesen, hogy még én is megenyhültem, és a fejemet csóválva elnevettem magam.
- Kösz. Te sem - motyogta Lili. - A suliban totál odatesznek, ha elmesélem, hogy reggel nálunk voltál! — eredt meg húgom nyelve, ahogy túlesett az első sokkon.
- El fogják hinni? — vonta fel Márk a szemöldökét. - Gondolom... - bizonytalanodott el.
- Szerintem meg az a biztos, ha van egy fotód is, bizonyítékként - ajánlotta fel Márk, Lili pedig örömeiben megölelte.
- Ööö... Na, mindegy... - néztem nevetve a jelenetei, és éppen azt akartam tanácsolni a húgomnak, hogy majd a későbbiekben ne ölelgessen srácokat az első találkozás alkalmával, de Márk annyira jó fej módon reagálta le, hogy nem volt szívem beleszólni.

Lett közös képük. Három is. Micsoda reggel! Amúgy az operatőr kipucolta a lakást. Mire, már utcai ruhában, kijöttem a fürdőszobából, éppen felmosott a konyhában. De nem volt idő ezt megvitatni, mert Körte telefonált, hogy Márkkal együtt „húzzak le” a ház elé, mert kezdődik a napi rohanás.

8.

A gitárommal a kezemben ültem egy kanapén, és pengettem. Mellettem Márk ásványvizet kért egy asszisztentstől.

- Szénsavmentest, ha lehet — bájolgott, én meg unottan néztem fel rá a gitározásból.

- Micsoda sztárallűrök! Színekre szétválogatott M&M's nem kell?

- Marja a torkomat a szénsav! - hőbörgött Márk, védve magát, meg a hangszálait is.

- Persze — vigyorogtam rá, aztán átgondoltam a dolgot, l -aj a torkod?

- Nem vészes.

- Mennyire? - vontam fel a szemöldökömet. Mert az igazin kellett hallanom, érthető okokból kifolyólag.

- Baromira — ismerte be halkán.

- Francba. Van valami járvány, vagy mi? — csóváltam a fejem, mert eszembe jutott, hogy két nap alatt a második embertől hallok torokpanaszokat...

És akkor bevillant! Ó, hogy az a... Az órára nézve láttam, hogy öt perc múlva tíz óra. Geri! Átdobtam Márk ölébe a gitáromat, és már fel is pattantam, hogy kirohanjak telefonálni, de a műsorvezetők abban a pillanatban leültek a velünk szemben lévő két fotelbe. Pillanatokon belül élő adásban leszünk, amit a *Pop/rock sztár leszek!* szervezett le nekünk azért, hogy a nézők ismerkedjenek a párosunkkal, a szombati közös produkciónk előtt. A zenetévénél jártam már tavaly, a *Késtél* akusztikus verzióját adtam elő a karácsonyi műsorban, azóta viszont ez az első eset, hogy behívtak, bár a klipemet sokszor adják, sőt egy *Késtél*-remix miatt ismét toplistás a dalom. Mondjuk, az nem az én nevem alatt fut, hanem a DJ-én, aki feldolgozta. Most pedig, hogy újra az adásukba hívtak szereplésre, sürgősen más dolgom akadt...

— Készen álltok? — érdeklődött a műsorvezető srác, kezében papírokat tartva.

— Kaphatnék fél percet, csak egy telefon... — feszengetem, de csak egy általános „nem, mindjárt adásban vagyunk” választ kaptam mindenfelől.

Az operatőr a helyén volt, a műsorvezetők utoljára átfutották az adásmenetet, Márk beleivott a vizébe, én pedig kétségbeesett arccal vettem vissza az ölembe a gitárt, készen arra, hogy pillanatokon belül mosolygós,

nevetgélős, laza beszélgetést folytassak, tudva, hogy a Gerinek tett ígéretemet nagyjából cseszhetem. Az egész reggel egy óriási rohanás volt, Körte ide-oda rángatott minket, hívtak egy rádióból, benyomtunk egy gyors reggelit, mentünk próbálni, aztán ide, a műsorba. Teljesen kiment a fejből, hogy tízre a hangszerboltban kellene lennem, a büntudat pedig egészen a torkomig kúszott, ott szorongatott, miközben a lelkiismeret-furdalás a tehetetlen dühvel keveredett bennem. És akkor öt, négy, három, néma kettő, néma egy, és adás.

— A vendégünk Nagy Márk a *Pop/rock sztár leszek!*-ből, és Bexi, aki duettpartnerként lép fel a műsorban a szombati adásban. Sziasztok - köszöntött minket a lány műsorvezető, és kamera azonnal átváltott ránk.

Márk a megnyerő mosolyával integetett, én pedig magamra erőltettem minden lelkesedést, amit hirtelen találtam, és kedvesen köszöntöttem a nézőket.

- MeséljeteK egy kicsit a felkészülésről! Milyenek a közös próbák? Hogy jöttök ki egymással?

- Remekül kijövünk egymással — feleltem vidáman —, és é11 minden olyan alkalomnak kifejezetten örülök, amikor Márkon van ruha a próbák alatt.

- Hogy mi? Erről mindent hallani akarunk! - csillant lel a srác műsorvezető szeme, ahogy azonnal bekapcsolt a „pletykaradarja”.

Nem fogok hazudni. Az egész egy nagy szemfényvesztés. Minden az. A válaszom csak látszólag volt megdöbbentő, egyébként mindannyian tudtuk, hogy ezt fogom mondani, mert konkrétan a műsorfüzetben volt. Tudta a megdöbbent a műsorvezető-páros, és a „hirtelen zavarba jövő Márk” is. Hiszen előre leegyeztettük.

- Ez csak egyszer fordult elő! — kérte ki magának Márk felháborodva”.

- Az is elég volt. Nem volt rajtad nadrág! - sütöttem le a szemem.

A műsorvezetők nevettek, kaptunk hangeffektnek műtapsot és közönségsikoltozást is, szóval elég vidáman nyitottuk az adást. Amikor egy órával ezelőtt megérkeztünk, a gyártásvezető fogadott minket azzal, hogy kikérdezett, pontosan miről tervezünk beszélgetni. Bedobtunk egy csomó témát, a közös dalról, arról, hogy milyen lesz a színpadi díszlet és látvány a műsorban, a koreográfiáról... De egyik sem volt jó.

Közölték, hogy ez egy szórakoztató, jópofa műsor, tizenéves nézőkkel, akik bár a délelőtti élő adást nem tudják nézni, a sulis után az első dolguk otthon, hogy visszanézzék a neten, és megosszák a videót, ha az kellően érdekes. Mi meg nem voltunk azok, úgyhogy sztori kellett, de gyorsan.

Próbálkoztunk a reggeli palacsintadobálózással, de az egy másik műsorba fog kerülni, így kínomban bedobtam, hogy volt egy viszonylag érdekes ruhapróba szitunk. Márk is egyetértett abban, hogy ennél nagyobb dolog nem történt velünk az elmúlt napokban, azon kívül, hogy összeesünk a fáradtságtól, de az nyilván senkit nem érdekel annyira, mint Nagy Márk nadrág nélkül. A gyártásvezetőnek ez tetszett, úgyhogy a műsorvezetőkkel együtt előre lebeszéltük, hogy mit fognak erről kérdezni, hogyan kerül szóba, és ki mit kontrázik, hogy ne legyen egyoldalú az oltás. Így jött tehát Márk válaszaként a következő.

— Lehet, hogy rajtam nem volt, csak egy bokszer, Bex i viszont egy piros estélyiben állt mellettem! — „köpött be” a nézőknek, amire kaptunk egy mű „húúúú-zást” a műsor hangtechnikusától.

— Szóval így telnek a közös próbák — bólogatott a műsorvezető. — Bexi kiöltözve, te meg levetközve...

Ezen megint mindenki nevetett. Nincs mese, vidám műsorba voltunk hivatalosak, úgyhogy sziporkáztunk. Aztán reklámblokk következett. Amíg a nézők izzadásgátló dezodort és eperdarabos joghurtot láttak a képernyőn, a stúdió kisebb káosszá alakult. Berohant a sminkes, lepúderezte Márk verejtékező homlokát, az operátor rám szólt, hogy túl sokszor hajtom le a fejem, ne tegyem, a műsorvezetők a papírjukon átfutották a következő perceket, a technikusok állítottak a fényen, valaki megütögette a falon lógó LCD-kijelző oldalát, mert kontakthibás, és néha csíkos a képe...

- Miért izzadsz? - néztem Márkra.

- Nem izzadok - hazudta, de teljesen felesleges volt, mert a fé nyék megvilágították a csillogó homlokát.

- Gyere ide - nyúltam a homlokához. Egy pillanat alatt felmértem a helyzetet, és sóhajtván lesütöttem a szemem. Tűzforró volt.

- Na? — kérdezte a szája szélét rágva.

- Basszus. Ez nem tűnik alacsonynak - sziszegtem, és TALÁN a hirtelen rám törő félelemtől vagy a fáradtságtól, de úgy éreztem, pillanatok választanak el attól, hogy szétessek. Nagy Márk nem dőlhet ki a duettünk hetében. — Mutasd a torkod - szóltam aggódva, mire Márk tátott szájjal fordult felém. A stúdió fényeiben hunyorogva néztem bele a szájába, de nem láttam semmit, úgyhogy megragadtam az állát, és a lámpák felé fordítottam a fejét. — Márk, baromira piros a torkod, ez mikor történt? — kerekedett el a szemem.

- Nem tudom, a múlt héten kezdett kapargatni – köhécselt.

- És miért nem szóltál senkinek?

- Mert egy műsor versenyzője vagyok, ahonnan kieshetek? - kérdezett vissza a szemét forgatva.

- Jó, de ez... - csóváltam a fejem. - Totál piros a torkod, és lángol a fejed - nyúltam újra felé, kisimítva a homlokából a haját

- Mi az? — kérdezte a műsorvezető lány felnézve a lapjából, és pont elkapva az intim pillanatot, amikor Márkhoz értem.

- Csak... — legyintettem. - Csak volt valami maszat a fején. Nem akartam, hogy hülyén nézzen ki a tévében.

- Ah, értem - méregetett furcsállkodva.

A következő másodpercekben visszakapcsoltak minket adásba, amikor is durván eltértünk a megbeszéltektől. Vagyis nem Márk és én, hanem a műsorvezetők!

- Jól van, srácok, akkor most kérdezek valamit. Pontosan mi van köztetek? - szegezte nekünk a kérdést a lány, mi pedig mindketten lefagytunk.

- Hogy mi? — ráncoltam a homlokom.

- Ne már, nekünk elmondhatjátok — szállt be a srác is, és a papírjait félredobva úgy döntött, az adást mostantól improvizálja.

- Köztünk? Jelenleg a gitárom - mutattam magam mellé, ahol a kanapén terült el a hangszerem, pontosan Márk és én kösztem. Márk a keresztkérdésekben még egészen rutintalan, úgyhogy ő továbbra is lefagyva ült, én vittem helyette az egész balhét.

- Oké, oké, persze - bólogatott a műsorvezető lány. - Közös ruhapróbák, bokszerben parádézás, duettdal, a reklámblokk alatt egy-egy óvatlan összenézés és érintés... Hát mi ez, ha nem tiniszerelem? - tapsikolt degeneráltan, én meg elkerekedett szemmel lestem oldalra. Az operatőr mellett Körte állt. Tekintetemet azonnal az övébe fűrtam, segítségkérően. Élő műsorban a nemlétező szerelmünket boncolgatták. Kellett a segítség, még hozzá azonnal. Körte a szemét dörzsölgetve megrázta a fejét, jelezve, hogy ez most passzol, aztán a karjával sodrást imitálva mutatta, hogy haladjak tovább, lesz, ami lesz.

- Nos - köhintettem. - Mi lenne, ha most témát váltanánk? — kérdeztem titokzatosan. Kaptam is érte egy sikongató hangeffektet.

- Tehát nem tagadod? — firtatták tovább a dolgot.

- Én csak szeretnék előadni egy dalt - ködösítettem.

- Jó, rendben, szegények, ne kínozzuk őket tovább — néztek össze a műsorvezetők. - Nagy Márk így is lesápadt, mutassunk egy közelit róla - nevettek.

Mellesleg Nagy Márk nem zavarában sápadt el a stúdióban, hanem mert kábé harmincnyolc fokos lehetett abban a pillanatban a láza, és csak reméltem, hogy kibírja a műsor végéig anélkül, hogy végigdőljene a kanapén. A falon lévő monitor képernyőjén láttam, hogy ráközelítenek Márk bárgyú fejére, de annyira, hogy a nézők a pórusait is láthatták. Durván kezdett kicsúszni a kezünkől az Irányítás. Utálom, utálom és utálom, hogy a médiának mindig össze kell hoznia két különböző nemű embert, csak *azért* mert rákényszerültek a közös munkára. Kihasználom, hogy nem engem mutatnak az adásban, újra Körte felé fordultam, aki vadul léggitározott az operatőr mellett. Először azt hittem, hogy megőrült, mert mondjuk, az sem lett volna túlságosan meglepő, de aztán leesett, hogy ezzel csak azt akarja jelezni, hogy kezdjek már el játszani a gitáromon, mentve a menthetőt. A két műsorvezető éppen arról próbált meggyőzni minket, hogy váltsunk egy gyors csókot, mert az mennyire „ári” lenne, úgyhogy cselekednem kellett. Ja, hogyne, ári a nézőknek, amúgy meg exkluzív a műsornak a csatornának, amit minden bulvárral foglalkozó szájt és blog átvesz egy pillanat alatt, és teleszórja velünk a netet. Hogyne. Arról nem is beszélve, hogy mi van? Milyen csók?

Milyen kapcsolat? Halló, senkit nem zavar, hogy lemaradtam egy számomra igen fontos találkozásról a volt barátommal, akihez még mindig kissé túl erős szálak fűznek, Nagy Márk meg éppen haldoklik valami összeszedett torokgyulladás miatt egy élő műsorban. Közünk nem volt ahhoz, amiről a műsorvezetők témáztak. Felkaptam a gitáromat, és játszani kezdtem rajta. Azt, amit előre megbeszéltünk, ami az adásmenetben is szerepelt, mármint az eredetiben, amit a két műsorvezető kellőképpen figyelmen kívül hagyott az elmúlt percekben.

Adam Lambert *Whataya*ját kezdtem el akusztikusban, mert Márk ezt a számot énekelte az első élő műsorban, és az volt az első dala, amivel nézői szavazatok alapján jutott tovább.

Ahogy pengetni kezdtem a gitáromat, a hangtechnikus egy műtapsot lökött be alám, a műsorvezetők pedig végre elhallgattak, és a fotelben hátradőlve figyeltek. Márk rám pillantott, és mosolyogva aprót biccentett, én meg aggódva néztem a szürkés színűre sápadt fejét. A francba.

- „Hey, slow it down, whataya want from me?” - kezdte rekedt és erőltlen hangon, ami baromira nem volt meggyőző. Azonnal átfutott az agyamon, hogy pár óra múlva milyen nézettsége lesz a performanszunknak a neten, elképzeltem a kommentáradatot, a blogokat, és... vááá.

- „Yeah, I’m afraid” - folytatta, aztán szinte teljesen elment a hangja, és

csak erőtllenül tátogott. - „Whataya want from me, whataya want from me” - próbálkozott tovább, de rémesen szólt, úgyhogy átvettem tőle a következő sorokat.

- „There might have been a time when I would give myself away oooh once upon a time I did it give a damn” - énekeltem, elnyomva Márk hangját, aki zavaros szemmel nézett, megpróbálva összekapni magát.

Körte közben jelezte a szerkesztőknek, hogy Márkkal valami nem stimmel, álljunk le, de élőben voltunk, a reklámgigéig pedig még bőven volt időnk.

- „Just don’t give up, Im workin it out, Please don’t give In, I won’t let you down” — énekeltem a refrént, amikor is Márkra köhögőroham tört rá, amit megpróbált elfojtani, elég ikértelenül.

Az a fajta száraz köhögés volt, amikor az ember nem tudja leküzdeni az ingert, hiába szeretné, mert kapar és szúr, amitől kényszeresen egyfajta ugató hangot hallatunk. Én tehát énekeltem, Márk pedig megpróbálta magában tartani a köhögését. Fél szemmel rápillantottam, és láttam, hogy mindent megtesz azért, hogy leküzdje az ingert, de így a válla rázkódott, a feje meg kezdett vörösdni, amiért visszatartotta a lélegzetét. A fejét csóválva tartotta fel a kezét, jelezve, hogy mindjárt rendben lesz, és előrehajolt az asztalhoz az ásványvízért. Én egyre hangosabban énekeltem és erősebben játszottam a gitáron, de az operatőr nem közelített rám – nyilván érdekesnek találta ezt a nem megszokott képet, mármint, hogy Márk mellettem fuldoklik. Aki végül a szájához emelte a vizet, és beleivott. Csakhogy ivás közben köhögnie kellett, amitől félrenyelt, majd prüszkölve kiköpte a szájában lévő ásványvizet. Egyenesen rám! Élő adásban! Nem kis lélekjelenlétre volt szükségem, hogy folytatni tudjam a dalt, mert miközben kizárólag engem vett a kamera, Márk felpattant, és Köhögve kirohant a stúdióból. Körte, ügyelve arra, hogy kimaradjon a képből, megkerülte a kanapét, és futólépésben sietett Márk után. A két műsorvezetőre rá sem mertem nézni, fogalmam sem volt, hogy velük mi van, gondolom lefagytak a döbbenettől, csak a gitáromat néztem lehajtott fejjel, és énekeltem, inkább bele sem gondolva, hogy épp az imént köptek le élő adásban vízzel.

- „Whataya want from me, whataya want from me” fejeztem be a dalt, és egy utolsó pengetést követően végre .1 arcomhoz kaphattam, hogy kicsit megtöröljem.

A technikusoktól kaptam egy óriási műovációt, és na levegőt véve pillantottam a műsorvezetőkre.

- Ez nagyszerű volt - tapsoltak meg mindketten.

- Köszönöm szépen - bólintottam.
- A nézőknek mondanánk, hogy az elmúlt percekben Nagy Márk rosszul lett az élő adás alatt, és ki kellett kísérli
- magyarázta a műsorvezető lány.
- Magyarul, ráköhögött Bexire egy korty vizet — közöli kíméletlenül a társa. — Te mit szólsz ehhez? — kérdezte tőlem
- Mihez? A köpéshez? — kérdeztem vissza csípőből, mert kezdett elfogyni a türelmem.

- Aha, például.
- Hát... Nem tetszhet mindenkinek a feldolgozásom feleltem frappánsan, és a stúdióban kitört a röhögés. Ezzel a beszólással valamennyire megmentettem a helyzetet. Igyekeztem lazának tűnni, de valójában teljesen kétségbe voltam esve. O, de jók lesznek azok a YouTube-kommentek... De ezzel nem foglalkozhattam, mert egyedül kellett befejeznem a műsort, Márk nem jött vissza, tehát magamra maradtam a két műsorvezetővel, a gitárommal, meg a leköpött jobb oldalammal. Bravó.

Egy kis improvizálás a gitáromon, pár szó a hamarosan megjelenő új albumomról, aztán elkészöntem a nézőktől felkérve őket, hogy szavazzanak sokat szombaton, mert nem szeretném, ha Márk újból leköpne. Ezen megint sokat nevettünk, aztán számomra véget ért a műsor, a következő vendég már megérkezett. Szóval „The show must go on”, hogy egy klasszikust idézzek.

Körte a mosdó ajtaja előtt állt, és megállás nélkül beszélt valakivel telefonon.

- Márk? - kérdeztem, amikor rátaláltam a menedzseremre. Csak a fejével biccentett az ajtó felé, jelezve, hogy odabent van, én meg bekopogtam.

- Egen? - nyöszörögte bentről Márk két köhögés közben. Benyitottam, és beléptem a férjivécébe.

A tükör előtti csapnál állt, hideg vízzel mosta az arcát.

- Jól vagy? — kérdeztem.
- Kiköptem a vizet egy élő műsorban. Szerinted? - pillantott rám mérgesen a tükörből.
- Oké, mondjuk nemcsak úgy kiköpted, hanem egyenesen rám! — javítottam ki a sztoriját. — Van fogalmad róla, hogy milyen mérnek lesznek ebből? - ráztam meg a fejem.

- Hogy lehetsz ilyen önző? Majdnem megfulladtam! - háborodott fel.
- Én vagyok önző? - dobbantottam egyet mérgesen. - Ott hagytál élőben...

- Mert köhögnöm kellett! - vágta rá. - Fáj itt - mutatott a mellkasára szerencsétlen fejet vágva. Persze hogy megenyhültem. Ki tud kiabálni egy olyan taggal, aki elesettebbül néz ki, mint egy kiveret kutya?

- Dokihoz kéne menned - tanácsoltam.

- Eljössz velem? - kérdezte a mosdó fényében még sápadtabbnak tűnő arccal.

- Hát... - gondolkodtam. - Szeretnéd, hogy menjek?

- Jó lenne - ismerte be.

- Oké, akkor megyek - sóhajtottam fel.

- Kösz. Szerinted komoly bajom van? - rágta a szája szélét.

- Nem hinném, talán torokgyulladás, vagy ilyesmi. - Megválogattam a szavaimat, mert fogalmam sem volt, hogy mi baja van, de megijeszteni sem akartam egy ilyen kemény hét közepén.

- A fenébe! - csapott ököllel a mosdó szélére. - Ez most nem történhet meg. A fináléban vagyok.

- Szombatra elmúlik - biztattam, és sokkal magabiztosabbnak tűntem, mint amilyen valójában voltam.

- Nem eshetek most ki - motyogta.

- Márk, nyugodj már le! - emeltem fel a hangomat. - Nem fogsz kiesni, ott leszek veled, de most szedd össze magad, és menjünk el orvoshoz. Tuti, hogy valami náthás cucc. Vagy hasonló.

9.

Az orvosi rendelőig vezető utat végigtelefonáltam. Ahogyan Márk és Körte is. Utóbbi a kocsi kihangosítóján. Mindenki hívott mindenkit. A *Pop/rock sztár leszek!* főszerkesztője tudni akarta, hogy mi van Nagy Márkkal, ezért az orvoshoz küldött egy stábot, hogy rögzítsék, pontosan mi történik a vizsgálaton, mit mondanak, és mennyire veszélyezteti Márk (még nem létező) diagnózisa a szombati adást. Körtét a sajtótól üldözték, infót kérve arról, hogy mi van Nagy Márkkal, és mi lesz a duettünkkel, mert úgy hallották, hogy Márknak krónikus hörghurutja van. Fogalmunk sem volt, hogy ezt az infót honnan szedték, mert orvos még nem látta, éppen oda tartottunk. De ilyen a net, feldobsz egy hírt, miszerint valaki elköhintette magát, és a harmadik láncszemnél már kómába is esett. Engem anyu hívott, meg Anti üzent, sőt a húgom is aggódva jelentkezett Márk állapotáról érdeklődve, mert több helyen megjelentek téves infók arról, hogy fel kell adnia a versenyt a súlyos bronchitis miatt. És mindennek a tetejébe, az ezermillió hívás között szerettem volna Gerivel is kapcsolatot teremteni, akiről fogalmam sem volt, hogy meddig várhatott a megbeszélrt időben. Totálisan kikészültem.

- Basszus, legalább dokihoz tudnál elmenni kamerák nélkül! - förmedtem szegény Márkra, amikor leparkoltunk, és megpillantottuk a ránk váró ministábot, akik a *Pop/rock sztár leszek!*-nek forgattak szívhez szóló, szavazatszalagató vágóképeket Márk elesettségéről és drámai küzdelméről a betegséggel szemben. Mondjuk erről pont Márk tehetett a legkevésbé, de sajnos rajta csattant az én kiakadásom is.

- Szerződése van a műsorral, azt is rögzíthetik, ha ki nyúlok — motyogta sápadtan.

- Senki nem fog kinyúlri - zárta le a vitát Körte. - Ki szállás, kölykök.

Stábbal érkezni orvoshoz pont egy olyan ok, amiért az emberek általánosságban utálják a hírességeket. A felhajítás. A körítés. A hisztéria. A rendelőben ülők felkapták a fejü két az érkezésünkre, és természetes, ráadásul jogos is, hogy azonnali unszimpátiát váltott ki a belépőnk. Naná. Hiszen kamera is volt velünk, az asszisztens pedig beleegyező nyilatkozatokat íratott alá a helyiségben lévőkkal, hogy vállalják a szereplést

a műsorban. Baromi jó. A beteg, rendelőben várakozó embereknek már csak az hiányzik, hogy az orruk alá toljanak egy nyilatkozatot, mert majd amikor Nagy Márk vágóképként üldögél összetörtén a hatásvadász felvételen, elképzelhető, hogy látszódni fognak a háttérben. A következő fekete pont az volt, amikor „zsúfolt programunkra” hivatkozva soron kívül be akarták cipelni Márkot az orvoshoz.

- Nem - néztem Körtére riadtan. - Nem mehet be soron kívül.

-

- Ez nem az én bulim - mutatott Körte a műsor egyik szerkesztőjére, aki igencsak fontoskodva nyomult előre, hogy -intézze Márk mielőbbi vizsgálatát.

- Hát, ha ezek az emberek itt szavaztak volna Márkra... —ár nem fognak — fordultam körbe a váróban.

Aztán végül Márkot nem hívták be soron kívül, amiből íz lett, hogy előre felvettek egy interjút vele, aztán az egész stáb elhúzott, csak egy operatőrt hagytak velünk, akinek az volt a dolga, hogy majd rögzítse, mit mond a doki. Négyen maradtunk tehát, Körte, Nagy Márk, az operatőr és én. Meg tizenhét várakozó beteg, valamennyien előttünk.

- Sose végzünk - dűnnyögte Márk. — Most mennek a bevillások — pillantott az órájára.

- Mi lenne, ha most nem ezzel foglalkoznál? — sóhajtottam fel.

- Ki fogok esni. Ez tény - kattogott tovább a nyaki mirigyeit nyomkodva, hogy ellenőrizze, bedagadtak-e. - Eddig eljutottam, és most vége.

- Körte, megtennél nekem egy szívességet? - pillantottam i menedzserem felé fáradtan a műanyag széken ülve. - Leütnéd?

- Márk, fejezd már be, fárasztó vagy — suttogetta Körte, hogy ne zavarja a többi beteget.

A rendelőben mindenki minket nézett. De komolyan. Aki engem nem ismert, ismerte Márkot a műsorból. Aki viszont valamilyen okból kifolyólag nem ismerte a műsort, és ezáltal Márkot, az nagy valószínűséggel felismert engem. Egy idős bácsi — a nézéséből kiindulva — feltehetőleg egyikünket sem ismerte. Üldögéltünk a fürkésző tekintetek között, és csigalassúsággal telt az idő. Márk túlstresszelte az egészséget, és folyamatosan azon görcsölt, hogy mi lesz így vele, én a tényerembe temetett arccal várakoztam, Körte pedig fütyörészett i, de aztán rászóltak, hogy ezt fejezze be, úgyhogy csak tovább üldögélt. Az operatőr a kameráját piszkálta, letörölgette róla az ujjlenyomatokat. Volt rá ideje.

— Mi van a neten? - kérdezte Márk, amikor észrevette, hogy előszedtem

a telefonomat.

— Ne akard tudni — csóváltam a fejem.

— Ne kímélj.

— Valósággal felrobbant a net a műsor után. És mém lett a köpésed. Gifek vannak róla. Nézd csak, Tumblr — mutattam. Az öt másodperces felvételen az látszik, ahogyan gitározom, miközben a mellettem ülő Márk beleiszik a poharába, aztán megrázkódik a válla, prüszkölni kezd, és az egészei köhögve rám köpi.

— Végem van - meredt maga elé fájdalmas arccal, miután megnézte a csodálatos gifünket.

— Te gyerek, most már állítsd le magad — förmedt *ti* Körte, aki kezdte elveszíteni a türelmét. - Egy műsorban szerepelsz?

-Akkor nincs mitől félned. Kuss, és koncentrálj arra hogy rendben legyél - közölte. Körte néha kíméletlen, ám nagyon hatásos módszerrel él: bárkit leolt.

— Ó - jutott el Márk agyáig a dolog.

— Na ugye — biccentett Körte.

— Nagy Márk! — kiáltották a nevét, mire a rendelőben mindenki felénk nézett. Páran mosolyogtak is rá, mások pedig egyszerűen csak bámulták.

— Menjetek csak, én addig elintézek egy telefont - szoltam utánuk, mert Márk, Körte és az operatőr is az ajtó felé indultak.

— Nem jössz be velem? - kérdezte Márk. Olyan elesettnek tűnt, annyira kiesett a szerepéből, hogy úgy tűnt, mint aki a mély vízben kapálózik, miközben nem tud úszni, és csak engem lát a közelben.

— Dehogynem - feleltem összeszorított fogakkal.

A dokinak sorban bemutatkoztunk, Körte elmondta, rogy miről van szó, miért van velünk kamera, mi kerül rögzítésre, és mi megy majd le adásba. Az orvos kifejezetten jó fejnek és nyitottnak tűnt, ráadásul közölte, hogy ő Nagy Márknak szurkol a műsorban, és hogy rendszeres nézője, sőt szavazója is az adásnak. Úgyhogy azonnal jó hangulat lett. Márk deréktól felfelé levetkőzött (már kezdtem hozzászokni ahhoz, hogy hiányos öltözetben van a közelemben), meghallgatták a hátát, mellkasát, lázat mértek, vérnyomást, megnézték a torkát, és az egészet vette az operatőr. Én Körtével közben az ajtó közelében álldogáltam összefont karral, és figyelmesen hallgattam, mit mond a doki.

— Jó, van itt egy vírusos torokgyulladás, lázzal - ült le az orvos a számítógépéhez, hogy rögzítse a diagnózist.

— Mikor lesz jobban? - kérdezte Körte.

— Ez Márktól is függ. Pihenésre van szüksége, a torkát kímélni kellene, sok folyadék, alvás, a felírt gyógyszerek rendszeres szedése, és akkor van esély rá, hogy szombatra összeszedi magát.

— Én most nem tudok pihenni! - akadt ki Márk teljesen

— Hát, fiam — csóválta a fejét az orvos —, akkor annyi a műsornak. Ha ezt most nem veszed komolyan, szövődmények is felléphetnek — fenyegette meg szúrós tekintettel

— Hozzátenném, ez a probléma nem ma kezdődhetett...

— Nem volt időm orvoshoz menni, huszonnégyből húsz órát dolgozom a szombati adásokra, hatodik hete tart a műsor - dünnyögte Márk meggyötörtén.

— Értem, fiam, de itt feladni, a célegyenesben...

— Nem adom fel! - vágott közbe Márk.

— Akkor tessék pihenni, és péntek reggel várlak vissza nyújtotta át a recepteket.

Az orvos pár szóban összefoglalta a kamerába is, hogy mi Márk diagnózisa, majd megnyugtatta a nézőket, hogy egy kis kúrálás után olyan lesz, mintha kicserélték volna. Vagyis, ezt remélte.

Lesújtva jöttünk ki a rendelőből. Márk vírusos íze miatt borult minden papírforma. Az októberi szeles, de napsütéses időben álldogálva vártunk, míg Körte beszélt a műsor szerkesztőjével. Márk idegesen, szemében rettegéssel várta, hogy mi lesz, és amikor Körte végül lerakta a telefont, szinte rárivallva kérdezte, hogy mi van.

— Oké. Ugrott a mai próbátok. És mára minden más is.

— Ez nem igaz! - kiáltott fel Márk teljesen kiakadva.

- Na jó, most figyeljél rám — fordult felé Körte szigorúim – Ma pihensz. Igyál mézes teát, kösd be a torkodat valami sállal, fekjüdj le aludni, vagy bánom is én, de össze kell szedned magad!

- Jó, értem - sütötte le a szemét Márk.

Körte rá nézett, és a továbbiakban hozzám beszélt.

- Gyerek, mára akkor nincs semmi, szóval neked is szabadnapod van, ha a torokbajosnak az lett - biccentett Márk felé.

- Ne beszéljeteK úgy rólam, mintha itt sem lennék! - toporzékolt Márk hisztérikusan.

- Hogyne. Na, maradj csöndben egy percre - állította Körte. - Úgyhogy szabad a mai napod és estéd - intézte ismét hozzám a szavait.

- Rendben. Akkor, azt hiszem, elmegyek a hangszerboltba, gyakorolni egy kicsit... - mondtam visszafojtott lélegzettel, miközben Márk telefonálva

sétálgatott mellettünk.

- Jól van, gyerek, ha az kapcsol ki, akkor menjél - bólogatott Körte. - Eldoblak.

- Köszönöm.

- A fenébe! — sétált vissza hozzánk Márk. — Az anyám totál kiakadt.

- A vírusos izéd miatt? - érdeklődtem.

- Nem. Csak nem hagyják békén. Állandóan szól a telefon, meg lógnak a csengőnkön. Most hogy menjek haza pihenni? - kérdezte kétségbeesve.

A *Pop/rock sztár leszek!* azon kevés tehetségkutató műsorok egyike, ahol nem költöztetik össze a versenyzőket. Ennek fő oka, hogy a csatornán állandóan megy valami reality, ahol az emberek azt nézik, hogy mások együtt élnek, tehát nem akarják azt is nézni, hogy az énekesjelöltek is együtt élnek. A nézők azt szeretnék látni, hogy a realitysek együtt élnek, az énekesek meg énekelnek. Így tehát a *Pop/rock*-versenyzők időre járnak be a stúdióba, a próbákra és a felvételekre is, és a műsor készítőit nem kifejezetten érdekli, hogy ezt ki hogy oldja meg (például, akik nem budapesti versenyzők), a lényeg, hogy legyenek ott időben. És ennyi.

A Márk iránti hatalmas sajtóérdeklődés természetesen nem terjed odáig, hogy otthon zaklassák a családját (elvégre ez nem Hollywood). A médiát a műsor kezeli. Márk családjának zaklatói a saját rokonai, nagynénik, nagybácsik, sosem látott másod-unokatestvérek, régi haverok, iskolatársak, ovistársak... Tehát mindenki, aki valaha fél percet a közelében volt, most hirtelen előkerült mint „régii jó barát”, és szeretné kivenni a részét a felhajtásból. Pihenésre és gyógyulásra nem túl alkalmas környezet. Miután ez nem a mi problémánk volt, mert mi Körtével az egész *Pop/rock sztár leszek!* műsorból egy duett erejéig vesszük ki a részünket, elviekben simán le kellett volna lépnünk, és majd jelentkezni, ha Márk összeszedte magát. Ha meg nem, akkor maximum nem lépek fel a szombati műsorban. Azonban, pár együtt töltött nap után megismertük valamennyire Márkot és a műsort is, és mindketten tudtuk előre, hogy mi fog most történni. Semmi. Márk mellékvágányon, a másik két versenyző pedig próbál, készül az adásra, interjúkat ad, és pörög tovább ebben az örületben. Ilyen ez a showbiz. Ha kimaradsz, akkor lemaradsz. Márk pedig már most nem volt túl érdekes, így, hogy a sztoriba bekerült a „lehet, hogy nem fog tudni fellépni”-történet. Tőlünk ez a világ nagyon távol állt, így teljesen természetes, hogy Körtével megszántuk. Elvégre ott állt az orvosi rendelő előtt, tök egyedül, és egy-egy interjúkérésen kívül az égvilágon senkit sem érdekelt, hogy amúgy mi van vele, vagy hogyan oldja meg a gyógyulását.

- Nem tudsz hazamenni? — pillantott rá Körte.
- Nem tudom, anyám azt mondja, hogy mindenki nálunk lóg, mert találkozni akar velem. Állítólag délután az általános iskolai osztályfőnököm is meg akar látogatni, hogy meghívjon a régi sulimba...
- Francba — ingatta a fejét Körte. — Ne menj haza, mert megszívod.
- Jó, de akkor hova menjek? A műsorba nem lehet, haza nem lehet... - túrt a hajába csalódottan, és segítségkérően nézett Kortére.
- Figyelj, hozzám elvileg jöhetnél, de én késő estig nem vagyok otthon, és az FBA jelenleg nálam pecózik - tűnődött.
- Mi az az FBA? - ráncolta a szemöldökét Márk.
- Fogd be Aszád - válaszoltam.
- És az mi?
- Egy együttes. Feltörekvő — vázoltam a sztorit.
- Ismerhetem őket?
- Hát, van egy számuk, ami egy fejetlen próbababáról szól - magyaráztam.
- De nem volt valami átütő siker...
- Miért laknak nálad? — csodálkozott Márk.
- A gyerek mellett - mutatott rám Körte — még őket is menedzselem.
- És ezért odaköltöztek?
- Nem, kirakták őket az albérletükből. Már megint. De nem ez a lényeg. Ha ők nem zavarnak, akkor nálam meghúzhatod magad te is.
- Körte... - szóltam bele a társalgásba —, nem hinném, hogy ahol az FBA jelen van, ott öt kilométeres körzetben lehetne pihenni — emlékeztettem, mert én például egyszer Bogyóékkal töltöttem egy fél délutánt Körte stúdiójában, és migrénem lett, pedig állítólag még hajlamom sincsen rá.
- Ebben van valami, de ha egyszer nincs hová menni«
- tárta szét a karját Körte, Márkra bökve. — Hol lenne a lég jobb neki? Ahol tud pihenni, és ahol senki sem keresné? - tette fel a kérdést Körte, aztán mindketten mély hallgatásba burkolóztak. És teljesen egyszerre néztek... rám.
- Na neeeem! — ráztam a fejem vadul, jelezve, hogy erről szó sem lehet.
- Gyerek, nincs nagyon más lehetőség. Haza nem mehet, mert lógnak rajta a nyereszkedők. A műsor közelébe nem mehet, nehogy megfertőzze a többi versenyzőt. Nálam csövezik az FBA, oda inkább ne jöjjön.
- De miért pont hozzám? És amúgy meg, mi az, hogy a műsorba nem mehet, mert megfertőzhet másokat? És én? Engem nem fertőzhet meg?
- Hétfő óta állandóan együtt vagytok. Leköpött. Ha el akarod kapni, már

elkaptad — legyintett Körte.

- Kösz szépen! — háborodtam fel. — Akkor sem költözhetsz hozzánk... az fura lenne!

- Tudod, mit? Megkérdezem anyádat, ha ő nemet mond, akkor jön hozzám - emelte a füléhez a telefont Körte. Harminchét másodperc múlva vigyorogva nézett ránk.

- Megágysz a kanapén, és azt kérdezi, hogy mit szeretnél ma este vacsorázni - szólt Márkhoz.

— Na ne máár! Vacsorát is kap? Miért?

— Mert anyukád szeret engem - mosolygott rám Márk, a körülményekhez képest vidáman.

— Hah! Csak hiszed! Tudod, milyen kényelmetlen a kanapénk?

- Gyerek — szólalt meg Körte. - A kanapén te alszol, Márk meg a szobádban.

- Hogy mi van? - kerekedett el a szemem.

- Bocs, de anyád Márker. Azt mondta, hogy nyugodt körülmények között kell pihennie.

- Nem adom a szobámat! - háborodtam fel.

Dehogynem adtam, muszáj volt. Hülye Nagy Márk és a hülye vírusos ízéje! Bah!

Az elmúlt napokhoz képest riasztóan korán, délután fél egykor állt meg Körte a házunk előtt, mondván, hogy mára nincs dolgunk, relaxáljunk.

- Nem hiszem el, hogy ezt tetted velem! Milyen ember vagy te? — duzzogtam a hátsó ülésről, mert persze Márk elfoglalta az anyósülést, ami az én helyem szokott lenni.

- Telefont — engedte el Körte a füle mellett a szemrehányásomat, és a markát tartotta.

Márk szófogadóan odaadta, hogy ma senki ne zavarhassa, Körte pedig vállalta, hogy kezeli a hívásokat, így Márk tud pihenni, meg a torkára koncentrálni.

Bánatosan néztem Körte autója után, ami bekanyarodott a következő sarkon, és eltűnt a szemem elől.

- Na, és most? - kérdezte Márk mellettem ácsorogva.

Sóhajtván megborzongtam a hűvös szélben.

- Passz. Menjünk fel — fordultam el az úttesttől, de a mozdulat közben megakadt a szemem valamin, illetve valakin, aki a másik oldalon állt, a szemben lévő ház kapujának támaszkodva.

Geri lazán ácsorgott ott, és minket nézett.

- Márk, felmennél?

- És te?

- Jövök, egy perc, csak valami... Szóval mindjárt jövök. Csak üsd be a kódot. 1476.

Otthagytva Márkot körülnéztem és átszaladtam az útesten. Geri ellökte magát a kaputól, és ráérsen lépkedni felém.

- Jézusom, annyira nagyon sajnálom - kezdtem köszönés nélkül.

- Semmi gond.

- De, mert vártál rám, és egyszerűen nem tudtam, hogy nem érek oda, utána pedig nem tudtalak hívni, és... - hadartam a hajamba túrva.

- Beki, semmi gond. Megtörtént, és kész.

- Komolyan? - pillantottam rá hálásan.

- Persze. És ha azt vesszük, nem mindenkit köpnek le egy műsorban - nézett a szemembe.

- Te jó ég, láttad?

- Ki nem? Végigsöpört a megosztás — mutatta fel a mobilját. - Mi van a majommal? - biccentett a túloldal irányába, ahol az előbb még Márk állt.

- Hát... most az van, hogy valami vírusos torokgyulladás vagy ilyesmi van, úgyhogy szabadnapot kaptunk a műsor szerkesztőitől, hogy pihenhessen.

- Ah, értem - biccentett. - Nálatok? - vontta össze a szemöldökét.

- Hát... Otthon nem tud annyira kikapcsolódni, meri sok régi ismerőse akarja felvenni vele a kapcsolatot, most, hogy elődöntős a műsorban, és mivel úgyis együtt készülünk, a legjobb, ha...

- Ha nálad van - fejezte be helyettem a mondatot furcsa arckifejezéssel. Megértettem, miért vágott ilyen fejet; ez még nekem is zavarosnak tűnt.

- Végül is igen - hagytam rá, mert felesleges lett volna magyarázkodni. Mindenki azt hisz, amit akar, és minél inkább próbáljuk meggyőzni a másikat, annál gyanúsabbá válunk. Úgyhogy nem bonyolódtam bele, inkább témát váltanám. - Figyelj, én tényleg nagyon sajnálom, hogy nem mentem ma oda a megbeszélte időre. Rémesen érzem magam MIA-tta.

- Nem kell.

- Megbeszélhetünk egy másikat... - próbálkoztam, de Geri a fejét csóválva közbeszólt.

- Inkább majd összefutunk, ha összefutunk.

- De... én tényleg... - kezdtem, de közbeszólt.

- Beki, nem gond. Tényleg. Csak ne beszéljük meg.

- De akkor elég kevés az esélye, hogy találkozunk - suttogtam, próbálva lenyelni a torkomban hirtelen kialakult gombócot.

Geri megtörölte egy zsebkendővel a vörösre fújtt orrát, és óvatosan elmosolyodott.

- Majd találkozunk, ha úgy alakul.

- Értem - vettem a finom célzást, miszerint Geri nem tervezi minden napját azzal tölteni, hogy rám vár. - Eljössz a szombati műsorra? - kérdeztem hirtelen, át sem gondolva, hogy mit mondok.

Halvány mosoly suhant át az arcán, miközben megrázta a fejét.

- Megnézlek a tévében, oké?

- Rendben - bólogattam keserű ízzel a számban.

- Menj, dolgod van - köszönt el.

- Nem volt dolgom. Legalábbis olyan nem, amit magamnak szerveztem volna.

- Talán nem mindig tehetünk arról, ha késünk - ironizáltam saját magamon, csalódottan nevetgélve.

Geri mosolyogva megrázta a fejét, és megsimította a karomat.

- Te nem késtél. Nem jöttél el. Az egy másik dal lenne a szólt, és lassan sétálva elindult, el sem köszönve.

A szavai sokáig visszhangoztak a fülemben, és a sírás kerülgetett, amikor a kód beütése után belöktem a hatalma', kaput.

- Ki volt a srác? - kérdezte egy hang mögülem hirtelen, mire riadtan megpördültem. Márk a postaládáknál ácsorgott. Úgy tűnt, nem ment fel nélkülem, bevárt.

- Egy... egy régi ismerős - legyintettem.

- Barát?

- Olyasmi volt, régen - magyaráztam, megpróbálva azt a látszatot kelteni, hogy semmiségről beszélünk.

- Sírós a hangod - jegyezte meg.

- Márk, kíméld a torkodat, és inkább ne beszélj, nehogy rosszabb legyen - oltottam le egy pillanat alatt, és a lépcsőkhöz indultam.

- Kiakadtál - jött utánam.

-Jó — fordultam meg a harmadik lépcsőfokon és Márk, mivel nem számított erre a hirtelen reakcióra, megtántorodott. — Hajnalok hajnalán ébresztettél, megdobáltál palacsintával, leköptél egy élő műsorban, órákat vártam veled az orvosnál, és ezek után beköltözöl hozzánk. Kérlek, nagyon szépen kérlek, hogy ne feszítsd túl a húrt — meredtem rá szigorúan.

- Ahaaa! — biccentett.

- Mit aházol? - néztem rá idegesen.
- Csak nem ő a Késtél-gyerek?
- Ehhez semmi közöd - húztam össze a szemöldököm.
- Szóval ő az.
- Erről nem beszélek - fordultam meg, és tovább szedtem a lépcsőfokokat.

Kiforgattam a kulcsot a zárban, Márk pedig mellettem ácsorogva várakozott. Hirtelen kivágódott az ajtó, kirántva a kezemből a kulcsosomót, amely csilingelve libegett a levegőben, és anyu állt ott.

- Annyira aggódtam! Pontosan mit mondott az orvos? — kérdezte, teljesen megfélemezve rólam, vagyis a lányáról, és megragadva Márk karját, berántotta a lakásba.

- Neked is szia, anyu - dünnyögtem, és a kulcsomat kirángatva a zárból én is beléptem, ha már ennyire ünnepélyesen fogadtak.

Soha nem vártam el semmilyen extra bánásmódot, amiért éppenséggel híressé váltam a dalaimmal... de azért az túlzás, hogy Márk torokgyulladás miatt az egész környezetem megbolonduljon. Konkrétan körbe lett rajongva. Anyu aggodva hallgatta Márkot, aki drámaian adta elő a sztoriját.

- Egyszerűen megtámadta a torkomat a vírus, és belázasodtam - suttogetta tragikusan.

- Vagyis torokgyulladása van - tettem hozzá, finoman jelezve, hogy ez azért tíz emberből tízzel már előfordult.

- Pszt! — legyintett felém anyu. — Kiváltottátok a gyógyszereket?

- Igen, Körte megállt egy gyógyszerháznál. Én túl erőtlenségem ahhoz, hogy bemenjek, így ő váltotta ki nekem - folytatta Márk. - Ó, egy pléd, köszönöm szépen - vette át anyutól, és a fotelben magára terítette.

— Na ne már! — tátottam el a számat. — Pár órája palacsintával dobálózunk, pontosan ugyanitt. Már akkor is ugyanez volt a bajod, csak még nem tudtad, úgyhogy ne játssz rá ennyire!

— Beki, ne legyél goromba, Márknak pihenésre van szüksége — korholt le anyu. — Mézes teát? — fordult vissza felé.

- Igen, köszönöm - bólogatott Márk erőtlenséggel.

- Na jó. Mielőtt még gügyögni kezdesz neki, és a szájába adod a kanalas gyógyszert, én bementem a szobámba — indultam az ajtó felé, de a szobámba lépve majdnem a plafonig szaladt a szemöldököm.

Az ágyneműm áthúzva, a díszpárnáim elpakolva, az íróasztalomról minden cuccom eltűnt, helyette tiszta törülköző, meg bontatlan fogkefe és fogkrém sorakozott katonás rendben. A gitárállványom is el lett mozdítva!

- Miért lett szálloda a szobámból? — tettem csípőre a kezem, és az ajtóból néztem anyura.

- Ó, csak egy kicsit átrendeztem, hogy Márk kényelmesen érezze magát.

— Óriási. És hol a laptopom?

— Mindent kihoztam ide, a nappaliba - mutatott anyu az egyik fotelre. Konkrétan ott hevert minden, amire anyu szerint szükségem volt. A jegyzetfüzetem és a laptopom egy halom ruha tetejére lett pakolva, úgyhogy felkaptam, és bementem vele a szobámba, majd bevágtam magam mögön az ajtót.

Leültem törökülésben a szőnyegre, feltettem a fülest, majd a gitárt az ölembe véve játszani kezdtem rajta, abban bízva, hogy az majd kikapcsolja az agyamat. Ezermillió gondolat zakatolt a fejemben, és ami a legviccesebb, hogy nem akartam gyengének tűnni, ezért mutattam erőt, de legbelül romokban hevertem. Félttem az elszalasztott próbák miatt, idegesített, hogy aznap nem tudtam zongorán gyakorolni, gyötört a lelkiismeret Geri miatt, az agyamra ment Márk és a hisztije, rettegtem attól, hogy mi lehet a neten, mert nem mertem megnyitni semmilyen oldalt, közben pedig harcoltam saját magammal is, mert az elmúlt napok rohanása és nességem engem sem kímélt — teljesen túlpörögtem a műsor miatt, minden gondolatomat lekötötte. Ugyanazt éltem át, mint Márk, csak láz és torokfájás nélkül. Köszönöm szépen, Igazán.

A földön, a kinyitott füzetem fölé hajolva leírtam pár sort, ami pengetés közben jutott eszembe, és megpróbáltam kizárni a külvilágot.

Rég volt, hogy elköszöntünk, fakulnak az emlékek,

Az idő nyert, és én csendben tűröm, hogy elúsznak a homályos képek.

Mindennap az éjjelt várom, nem érdekel a jelen,

Álmomban, ott jó nagyon, mert ott lehetek veled.

- Beka, anyukád kérdezi, hogy te is kérsz-e bundás kenyeret? - nyitott be Márk kopogás nélkül, én meg frászt kaptam, úgyhogy összerezzenve ejtettem le a tollamat.

- Mi? - kérdeztem zavartan.

- Bundás kenyér.

- Bundás kenyér? - kérdeztem vissza.

- Kérsz bundás kenyeret?

- Miért kérnék? — értetlenkedtem.

— Mert neked csinál anyukád, és azt kérdezi, hogy te is kérsz-e?

— Miért kell neked bundás kenyeret csinálni? - pislogtam.

— Mert beteg vagyok, és a betegek mindig teát kapnak bundás kenyérral

- felelte sértetten.

A szememet megdörzsölve ráztam meg a fejem.

— Igen, a betegek, öt éves korig! — tartottam vissza a nevetést, ami feltörni készült belőlem. Na, szép. A *Pop/rock sztár leszek!* legnagyobb esélyese bundás kenyeret kér mézes teával. Végem van. - Nem, nem kérek. - legyintettem végül szórakozottan.

— Mit csinálsz? - pillantott le a füzetemre.

— Semmit! - csuktam be azonnal, gondosan beleigazgatva a kiszóródott lapokat.

— Oké, bocs, nem zavarok - hátrált egy lépést megbánó arckifejezéssel. Jé! Nagy Márk felismert egy szituációt, ami kor nem kívánatos. Mik vannak. Sóhajtva néztem rá.

— Várj - emeltem fel a lapokat. - Ezek csak... dalszövegötletek. De nem valami nagy szám, csak leírom, ami eszembe jut.

— Aha. Kúl - biccentett. - Miről szól?

— Amiről a dalok általában szoktak — vonogattam a vállamat.

— Pénz, jó kocsik, nők? - vigyorgott.

— Szerelem, összetört szív, magány — kontráztam.

— Ezek szerint másmilyen zenéket hallgatunk - nevette el magát.

— Úgy tűnik.

— Belenézhetek? — vont a szemöldökét.

- Hát... ööö... — hezitáltam. — Ezek nem kész szövegek, csak részletek. És van, ami teljesen használhatatlan. Néhányat el sem lehet olvasni, mert csúnyán írtam...

- Még valami kifogás? - vigyorodott el.

- Nincs — dünnyögtem. — De nem röhögheted ki.

- Nem fogom.

- És nem kérek megjegyzést.

- Nem mondok.

- És nem érdekel a véleményed — nyújtottam át a füzetet.

Márk leült a földre, hátát az ágy szélének támasztotta, és olvasgatni kezdte a füzetet. Hirtelen zavarba jöttem ettől, mert nem szoktam megmutatni senkinek a próbálkozásait. u, Körtén kívül mindenki csak kész állapotban találkozik a dalaimmal, így ez egy eléggé új szituáció volt, amit nem igazán tudtam kezelni. Unottan kattintgattam a lapuimon, de bármilyen oldalt töltöttem be, mindenhol a mérnünk köszönt vissza. A sulisok kezdtek hazaszállingózni, ezért tovább terjedt a csodálatos gifünk. Inkább bezártam a megnyitott oldalakat, és a zeneszerkesztő programot nyitottam meg, amire

rögzíteni szoktam a gitározásaimat.

- Te — nézett fel Márk a lapokból, miközben én visszahallgattam a fülesben az egyik fél-dalomat, amit legutóbb szereztem. — Mindegy, semmi - legyintett. Ha van valami, limit kifejezetten utálok, akkor az a megkezdett, de soha be nem fejezett mondat.

- Naa! — toltam le a fejemről a fülest, ami lecsúszott a nyakamra.

- Nem, semmi. Kérted, hogy ne mondjak véleményt.

- Jó, ez igaz, de ez így már nem számít, most már mondd, amit akartál.

— De kérted, hogy ne — húzta tovább az időt.

— Istenem, de idegesítő vagy! - közöltem durván. - Mii akartál mondani?

— Hogy ezek jók — nyögte ki.

— Kösz - emeltem meg az államot, aztán kissé bizonytalanul néztem rá.

— Tényleg?

-Ja. Erős szövegek. Mind arról a Késtél-gyerekről szól, ugye?

— Mi? Dehogy! — tagadtam le. — Nem szól róla semmi.

— Jó, nyugi, csak azt hittem.

— Miért szólna róla?

— Mert... dühös, szomorú és csalódott szövegek?

— Mint minden szerelmes dal? — nevettem fel.

— Amit mindig inspirál valaki... Mint például a Késtél gyerek — okoskodott.

— Ez nevetséges. A dalaim egy lányról szólnak, akit elhagyott a srác, akit szeret.

— A Késtél-gyerek — idegesített tovább.

— Márk, ezek a dalok nem Geriről szólnak! - förmedtem rá

— Aha, szóval neve is van. Késtél-Geri.

— Te hülye vagy — temettem a tenyerembe az arcomat.

— Ne már, itt van ez: „Bárcsak még egyszer elmondhatnám, amit nem hallottál meg” »- olvasta fel.

— Mi van ezzel? - néztem rá kérdően.

— Tiszta sor. Késtél-Geri nem engedte, hogy megmagyarázz valamit.

— Nem vagy olyan okos, mint hiszed — ingattam a fejem visszafojtott mosollyal.

— Valid csak be, lenyűgözlek. Még a betegségtől ennyire legyengülten is felhőborítóan okos vagyok - fényezte magái.

— Felhőborítóan, hogyne — bólogattam, szórakozottan kattintgatva a laptopomon.

— Mondd már el!

— Mit? - pillantottam felé.
— Mi történt Késtél-Gerivel?
— Márk, be kell vened a gyógyszeredet. És kész a bundás kenyér. Tettem mellé fokhagymát is - nyitott be anyu az ajtón.
— Nagyon szépen köszönöm - mosolygott Márk, és feltápászkodva az ajtó felé indult. — Ma már úgysem terveztem megcsókolni senkit - tűnődött az ebédjén, én meg sóhajtva néztem utána. Márk gondolatainak kilencvenkilenc százalékát az köti le, hogy saját magát foglalkozik. A maradék egy százalékban pedig megzavarják. — Hé — nézett vissza az ajtóból -, úgyis elmondod.
— Mit?
— Hogy mi történt Késtél-Gerivel.
— Felejtsd el - nevettem el magam.
— írd tovább azt az álmodozós dalszöveget. Jó lesz az - kacsintott rám az ajtóból.
— Befejeznéd ezt a szemrángást? — kérdeztem, de már én is nevettem.
— Nem megy. Túl jól áll - vigyorgott.
— Menj enni — küldtem ki.
— Oké. Egyek fokhagymát, vagy esetleg...?
— Márk, tűnés innen! - röhögtem fel, és a fejemet fogva néztem, ahogyan becsukja maga mögött az ajtót.
*Kimondott szavaid széttörték, ezer betűvé hulltak szét,
A levegőbe nyúlva kaptam utánuk, de szétfújta mindet a szél.*

10.

— Milyen csodálatos, ahogy alszik — suttogta Lili a kanapé támláján könyökölve, úgy nézve le az alvó Márkra.
— Lili! Hagyd aludni! — sziszegte anyu, és a húgom karját megragadva, elhúzta onnan.
Jellemző. Lili a suliból hazaérve megpillantotta az antibiotikumtól kidőlt Márkot a kanapén, és teljesen felpörgőn a hírtől, miszerint most Márk úgymond... nálunk lakik. Vagyis pihen. Én inkább így fogalmaztam meg.
Mondanám, hogy fura szituáció volt a kanapén alvó tag, de annyira azért nem. Egy év alatt bőven hozzászoktunk, hogy jönnek-mennek nálunk az emberek, Körte szinte családtag, Anti folyton a lakásunkban lóg (ma is

megérkezel a sulis után, szokása szerint), de Aszádék is gyakran beugranak, főleg, ha éhesek és a környéken járnak. Éppen ezért, az, hogy egy vírust összeszedő tehetségkutató-versenyző aludt a nap paliban, senkit sem frusztrált, csináltuk, amit és ahogyan szoktunk.

Anyu a konyhaasztalnál dolgozott egy könyvelésen - az egész asztalt beborították a papírok és lapok. Többek között ezért is eszünk mindig a konyhapultonál, mert anyu holmija elfoglalja az egész asztalt, akkor is, amikor nem dolgozik.

Anti a laptopomon netezett, miközben én a kinyomtatott Gotye-szöveget memorizáltam újra és újra, nem feledkezve meg arról az apró tényről, hogy szombaton fellépek a dallal. Hiába tanultam már meg, úgy akartam tudni, hogy álmomból felébresztve is folytatni tudjam. Így felváltva bújtam a szöveget és a kottát.

- Durva — motyogta Anti a laptop előtt ülve.
- Mi? - pillantottam fel a kottából.
- Te láttad, hogy mi van a neten?
- Csak futólag.
- Kérsz kommenteket? - ráncolta a szemöldökét.
- Jöhet - téptem le egy darabot a tányéromon lévő bundás kenyérből, amit végül megkívántam, miután Márk benyomott egy tányérral.
- Oké. Körte kirakta a Facebookodra a délelőtti adás netre került változatát.

- Ne kímélj - vontam meg a vállam.
- Jó. Top komment: „Szeretünk, Bexi, nagyon jó voltál”, olvasta fel. - Második top komment: „Végre valaki leköpte ezt a ...!

- Kedves - dűnnyögtem unottan.
- Harmadik komment: „Szegény Nagy Márk! Jobbulást neki”.
- Meglesz — pillantottam a kanapé irányába.
- Negyedik komment: „Ezek együtt vannak???”
- Együtt, hogyne. Ott ülünk egymás mellett - kommentáltam a kommentet.
- Ötödik komment: „Fél órája röhögök ezen a videón, giga LOOL”.

Mosolyogva hallgattam a közönségem reakcióit, kiegészülve a megszokott „hater” kommentekkel és Márk rajongóival, akik az elmúlt napokban ájtartak az én oldalamra is.

- „Bexi, te egy tehétségtelen, nagy nulla vagy” — olvasta tovább Anti.

- Köszönöm - haraptam bele a bundás kenyérbe.

Az ember, amikor híressé válik, a sok jó dolog mellett i vállalja ennek az életformának a negatív oldalát is. A kommentek ilyenek. Olyan nincs, hogy

nem foglalkozik vele az ember. Dehogynem. Mindenki szeretné tudni, hogy mit gondolnak róla. Előadóként ez nagyon fontos. A közönség reakciója visszaigazolás, akár pozitív, akár negatív. A trollok más lapra tartoznak. Az első komment, amiben azt taglalták, hogy a munkásságom egy adag fekéliával egyenértékű (és akkor finomítottam a stíluson), igazán megviselt. Sírtam is. Eleinte mindenért sírtam. Aztán megszoktam. Vannak a „megmondó emberek” a neten, akik egyszerűen megmondják. Velük nem lehet mit kezdeni, ők az örök elégedetlenek, nekik úgysem jó soha semmi, ők „szaroznak” bele a nagyvilágba, teljesen mindegy, hogy mire írják, néha azt sem tudják, hogy pontosan kinek az oldalán utálkoznak. Nekik nem lehet jó dalokat csinálni, mert már akkor nem szeretik, amikor még el sem készült. Én simán elvagyok ezekkel a trollokkal, sőt volt olyan komment, ami, bár engem bántott, mégis úgy volt megfogalmazva, hogy akaratlanul is elröhögtem magam, mert egyszerűen nem hittem el, hogy valakinek ilyen jut eszébe. De nem mindenki viseli ezt ennyire jól.

- Sleisz Antal! - csapta fejbe anyu Antit egy vaskos köteg papírral. - Megmondtam, hogy nincs kommentolvasás a jelenlétemben! - szidta le.

- Bocsánat - mondta Anti vékony, félszeg hangon. - Viszont a Twitteren trendelsz - zárta be a Facebook-oldalt.

- Tényleg? — csodálkoztam.

- Aha. Három trendben vagy érintett a magyar Twitteren.

- Három? Az sok. Mutasd - húztam mellé a székemet, és a képernyőre néztem.

Valóban hármas trendben voltam, mondjuk ebből kettő a reggeli „Márk leköpött egy pohár vízzel” volt, egy YouTube-videóval, egy pedig gif fájlként. Ez nem is volt annyira érdekes, mint a vezető trend, ami a #BexiÉsMárk találat volt. Rákattintottam, és beleolvastam a tweetekbe. A trend egy fotó miatt indult el, ami a zenetévé adásszünetéből került ki. A fotón Márk homlokára teszem a kezem.

- Ki a bánat tette ezt fel? — ráncoltam a szemöldökömet.

- Miért simogatsz? - csodálkozott Anti, mire rezzenéstelen arccal néztem rá.

- A lázát ellenőriztem!

- Jaaa - bólított. - Francba, olyan, mintha simogatnád. Tökrebensőséges fotó. Nézd meg Márk fejét, lehunyt szemmel ül melletted, te meg simogatsz.

- A lázát mértem - javítottam ki ismételten.

- Hát, úgy látszik, ez másnak sem esett le - mutatott a tweetekre. - Ha

tudnák, hogy nálad alszik... - pillantott hátra a válla felett a kanapé irányába.

- De nem tudják! - vágtam rá.

- Tudom, de ha tudnák...

- De nem tudják - ismételtem.

— Jó, ennek sose lesz vége, inkább hagyjuk abba - tanácsolta Anti, én meg bólogatva egyetértettem, és tovább néztük a tweeteket.

— Ki kellene írnod valamit, nagyon gyanús, hogy ennyin nem reagálsz semmire — tűnődött.

- Akartam, de Körte hívott, hogy eszembe ne jusson.

- Miért? - kérdezte Anti.

— Mert ő úgy gondolja, hogy ez a találgatás Nagy Márkkal kapcsolatban jól tesz a duettünknek, nagyobb az érdeklődés, meg ilyesmi.

- Aha, értem. Szakmai szempont.

— Minden az - tártam szét a karomat. — Ja igen! - jutót i hirtelen eszembe. - Össze kell írnom, hogy hány jegy kell szombatra. Szóval én háromra gondoltam - fordultam kőbe, hogy mindenki hallja, aki érintett. Vagyis anyu, Anti és a fotelben ülve az alvó Nagy Márkot csodáló Lili is.

— Nekem kettő - tette fel a kezét Lili suttogva, majd mi után furán néztünk rá, felállt a fotelből, és odajött hozzánk.

- Megígértem az osztályban, hogy egy ember eljöhet velem megnézni Nagy Márkot.

- És kit hozol? — kérdeztem.

— Még versenyben vannak - vigyorgott. - De Hajni tűnik a befutónak. Ő ma hazafele hozta a táskámat.

— Ne élj vissza a helyzetteddel — tanácsoltam bölcs nővérként, de Anti furán nézett rám.

- Mondja ezt az, aki a gimiben...

- Pszt! — szóltam rá, belefojtva a szót. — Most okítok.

- Rendben. Egyébként én is két jegyet szeretnék kérni vallotta be Anti.

— Kit hozol? - csodálkoztam, talán egy kicsit jobban, mint illett volna, mert Anti zavarba jött.

— Még nincs konkrét, de olyan fejet vágsz, mintha azt közöltem volna... Nem, nem is tudok példának sem mondani olyat, amin jobban megdöbbenhetnél - nézett rám.

— Bocs, véletlen volt - nevettem el magam. Anti egy éve a legjobb barátom, de azóta maximum három alkalommal volt lányügye, abból kettő totál plátói volt, a harmadik meg egy mozi, és ennyi. - Szóval, kire gondoltál?

— Hát, van a délutáni hegedűórán egy lány.
— Te randit szervezel a műsorra? — háborodtam fel.
— Nem randi. És nem is akarom, hogy arra asszociáljon a meghívásból.
Akkor nem jönne el - biggyesztette le a száját.
— És mégis, hogy hívod, ha egy fiú és egy lány együtt tölti a szombat estét? — érdeklődtem.
-Nos... - töprengett. - Közös helyiségben lévő zene- hallgatásnak?
— Nem rossz - biccentettem. - Akkor négy jegy, plusz anyunak egy...
— Kettő - nézett fel anyu a számlákból.
— Ne már, mindenki hoz valakit? Nem szórakozni megyünk, én ott számítani akarok rátok - kértem ki magamnak.
— Egyedül-jövök - nyugtatott meg anyu. - A másik jegy apádnak lesz.
— Apu is jön? - csodálkoztam.
— Persze. Ma hívott.
— Miért nem engem hívott?
— Mert tudja, hogy elfoglalt vagy - védte meg.
— Ó, hogyne. De egyedül jön!
- Egyedül. Megígérte.
- Nem hozza a sleppjét?
- Rebeka! - kiáltott rám anyu mérgesen.
-Úgy értem a másik családját, akiket szeret annyim, hogy velük él, és ünnepekkor is megtisztelti őket a jelenlétével, szülőire és fogadóórákra jár, valamint nyaralni megy velük — szépítettem.
- Jaj — sóhajtott anyu, Lili pedig visszatartott nevetéssel figyelte a klasszikus jelenetünket, miszerint én nem beszélek szépen apuról, mert haragszom rá, és anyu rám szól, meri szülőként ez a dolga, miközben ő sokkal jobban haragszik apura, mint én. Örök kedvenc párbeszédem. - Ez nem volt szép - mondta anyu.
- Elnézést kérek — feleltem jó gyerek módjára.
- Rendben van. — És már meg is beszéltük. Ő úgy tesz, mintha rám szólna, én meg úgy teszek, mintha elnézést kérnék. Amúgy meg ugyanazt gondoljuk.
A délután úgy telt, ahogyan az általában szokott, amikor nincs különösebb program, azzal az apró különbséggel, hogy egy tehetségkutató műsor „popsztárja” feküdt lábadozva a nappaliban. Az emberek fura dolgokat gondolnak. Nem tudom, hogy képzelik az énekesek életét, de egészen biztosan nem úgy, ahogyan az valójában van. Amerikánizálódik a világ, ez pedig mindenre kihat. Nem vagyok Miley Cyrus, sem pedig Lady Gaga, de,

mivel ugyanabban a szakmában mozgunk, az emberek összemossnak minket, így leszünk mi valamennyien zenészek, sztárok, híresek, celebek. A különbség ordít, nemcsak tudásban, közönségben vagy a fellépések arányában, hanem életmódban és életformában is. Nem tudom, hogy ők mivel töltik a napjaikat, mit csinálnak a fellépések és stúdiózások között — honnan is tudnám, nem ismerem őket, és több mint valószínű, hogy soha nem is fogom. Azt tudom, hogy én mit csinálok, amikor nincs effektív olyan dolgom, amit érzékel a közönség. Konkrétan ugyanazt, mint bárki más. Ülök, fekszem, netezek, filmet bámulok, eszem, iszom, jó kedvem van vagy éppen rossz, nyomkodom a telefonomat, sétálok, esetleg ezt így mind együtt. Nem élek rényűző életet, ahogyan itthon ebben a szakmában szinte senki. Nincsenek híres, befolyásos ismerőseim vagy barátaim, nem ismerek egyetlen zártkörű klubot sem, ahová VIP-listán szerepelve bevonulhatnék a vörös szőnyegen. A Diegón kívül én itthon még nem is láttam vörös szőnyeget. Így tehát az aznapi csak egy olyan tétlen délután volt, amikor nem volt fellépésem, sem dolgom, Nagy Márk ideiglenes kinyúlása miatt pedig kötelezettségem sem. Ilyenkor nem rakok ki semmit a netre, mert nincs aktualitása. Ettem egy joghurtot, de nem posztoltam róla, mert úgy érzem, a közönségem és követőim kibírják ezen információ nélkül, a karrieremet és pályafutásomat nem befolyásolja a joghurt, csak azért pedig nem osztom meg, hogy megosszak valamit. Szóval, ha valaki azt kérdezi, mit csinál egy énekes egy szerda délutánon, a saját tapasztalatom alapján azt tudom válaszolni, hogy semmi különöset. Hacsak az nem számít annak, hogy ettem egy joghurtot. Amúgy finom volt.

Valamennyien csendben tevékenykedtünk (Lili verset magolt, anyu papírokat rendszerezett, Anti és én pedig megosztva a fülhallgatót a neten néztük az egyik kedvenc sorozatunk új részét), amikor Nagy Márk összekócolódott hajjal, és az arcbőrébe nyomódott párnahuzat redőinek lenyomataival felült a kanapén.

- Mennyi az idő? — ásította.
- Negyed nyolc — feleltem, az órámra pillantva.
- Reggel vagy este?
- Este - válaszolta Lili, összecsukva a szöveggyűjteményét, amiből a verset tanulta másnapra.
- Jó — ásított újra egy hatalmasat Márk. — És amúgy hol vagyok?
- Bekinél - vette át a szót Anti. Márk megdörzsölte az arcát, és elemezte a hallottakat.
- És te ki vagy?

Ekkor esett le, hogy Anti és Márk még nem ismerik egy mást személyesen, bár Anti is elkövette azt a teljesen hétközi napi hibát, amit mindenki, vagyis úgy közelített egy híres emberhez, mintha az ismeretség kölcsönös lenne.

- Márk, ő a legjobb barátom, Anti - mutattam be, Anti már oda is pattant, és a kezét nyújtotta az ébredézz! Márk felé.

- Szevasz, Sleisz Antal vagyok.
- Nagy Márk - motyogta amaz fáradtan.
- Tudom - nevette el magát Anti.

Ez is tipikus. Ha valaki bemutatkozik nekem, én is meg mondom a nevem neki, akkor is, ha feltételezhetően ő pontosan tudja, hogy ki vagyok. Ilyenkor mindig a rendes nevemet mondom, vagyis, hogy Budai Rebeka. Erre rendszerint furán néznek, ezért hozzá szoktam tenni, hogy „Bexi”. Százból száz reakció az, hogy „Tudom, ki vagy”. Ez történt Márk (Anti találkozásánál is. Anti tudja, kicsoda Nagy Márk, ezt közölte is, erre viszont Márk nem tudott mit reagálni, csak biccentett.

- Márk, mérd meg a lázad, és hozom az esti gyógyszeredet - fontoskodott anyu a szülők tipikus aggodásával. Számára Márk nem egy tehetségkutató népszerű versenyzője volt, hanem egy kimerült, fájó torkú gyerek, akit istápolni kell.

- Rendben, köszönöm - bólogatott Márk, majd felém nézett. - Béka, ideadod a telefonodat?

- Minek? - méregettem gyanakodva, mivel Körte határozottan megtiltotta, hogy netezzen vagy telefonáljon, éppen azért, hogy teljes egészében a gyógyulására tudjon koncentrálni.

- Csak feltolok egy képet - köszörülte meg a torkát.

- Miről?

- Magamról.

- Nem festesz túl jól, miért akarnád ezt megmutatni? — szépítettem a „szarul nézel ki” mondatot.

- Pont azért - vette ki a lázmérőt a pólója alól, és hunyorogva megnézte.

- Mennyi? — érdeklődött anyu.

- 36,8.

- Nagyszerű, szépen lement - bólogatott anyu, de Márk nem tűnt elégedettnek.

- A francba, ezt nem tölthetem fel, ez már nem láz.

- Pontosan mi a bajod? Álmodban bekattantál, vagy mi?

— kerekedett el a szemem. — Ha nincs lázad, az jó. Tudod. A verseny

miatt, meg a fellépésünk... - próbálkoztam, miközben odaadtam neki a mobilomat.

— Semmit nem értesz — legyintett. A telefont maga felé tartva bárgyú, elesett fejet vágott.

- Mit művelsz? - kérdeztem.

- Figyelj - pillantott rám -, délelőtt óta nem jelentkeztem be sehol.

- Húha, az már több mint hét órája volt — gúnyolódtam.

- A versenyzőtársaim azóta egy csomót szerepeltek. Róluk beszélnek, őket mutatják...

- De kiment a hivatalos oldalakra, hogy megbetegedtél és lábadozol - értetlenkedtem.

- És szerinted az kit érdekel, ha közben a többiekről próbafotókat meg interjúkat posztólnak?

- Márk, gáz az a fotó, ne töltsd fel - ingattam a fejem.

- Oké, próba - állt fel, és a húgomhoz lépett. - Lili, őszinte reakciót kérek a fotóról — mutatta felé hirtelen a telefonomat.

A húgom ránézett a fotóra, és rémült arccal ingatta a fejét.

- Szegény! - szólt őszintén.

- Na látod - fordult felém Márk mosolyogva. - Nekem most pont ez kell. Több ezer sóhaj.

- Szánalmas vagy - húztam el a számat, amikor megér tettem, hogy egy „legyűrt a torokgyulladás” fotóval szeretné manipulálni az embereket.

- Csak számító - kacintott rám.

- Szóljatok már rá, ez nem normális - kértem a többieket.

- Szerintem egy bögre is kellene a képre, ahogyan a teát iszod - tűnődött Anti.

- Sleisz Antal, te igazán érted ezt a szakmát – dicsérte meg Márk.

- Köszönöm, Nagy Márk — húzta ki magát büszkén Anti.

- Na jó, először is, mindenki fejezze be a másik teljes néven szólítását! - szóltam bele mérgesen, mert a tehetségkutató szavazás rendszere ragadóssá vált, miszerint mindenkinek bemondják a teljes nevét, szavazásra buzdítva a nézőket. - Másodszor pedig, ne verd át a rajongóidat — förmedtem Márkra.

- Nem verem át a Márkereket, pont ellenkezőleg. Helyzetjelentést adok.

- Manipulálsz — ingattam a fejem.

- Inkább vetíték egy kicsit. Kérhetnék egy bögre teát?

- Hogyne - bólogatott anyu. - Talán az lenne a legjobb, ha lefeküdnél az ágyba.

- Hogy pihenjen? - tettem csipőre a kezemet.

- Nem, a fotó miatt - vágta anyu.
- Gyönyörű, mondhatom - forgattam a szemem.

Pár perccel később Márk a szobámban feküdt állig betakarva. Mi meg úgy álltuk körbe, mint az állatkerti látogatók. Ami átrendezte az éjjeliszekrényen lévő gyógyszereket, hogy rendszertelenül álljanak, mintha csak odadobták volna őket, anyu megigazgatta az ágyneműt, Lili pedig összegyűrt pár tiszta papír zsebkendőt, és a fekvő Márk köré szórta.

- Szerintetek ez helyes? - kérdeztem, miközben Anti előtt I pár fotót az ágyban fekvő Márkról.

- Csak dokumentáljuk az állapotát — legyintett anyu.

- - Kissé talán túlozva - néztem a kijelzőn lévő fotóra. - Konkrétan haldoklik a képen - motyogtam. A felvételen Márk sápadtan, nyakig bebugyolálva feküdt, és réveteg tekintete pont olyannak tűnt, mint aki mindjárt eszméletét veszti. - Na jó, add már ide - elégeltem meg, és kikaptam kezéből a gépet. - Márk, vedd már le magadról a takarót, olyan vagy így, mint egy csecsemő. Takarózz ki, ülj feljebb, támaszkodj az ágytámlának, vedd a kezedbe a bögrét, a másikba meg fogj egy könyvet, mintha olvasnál, vagy mintha tudnál olvasni

— emeltem le a polcomról egy könyvet, és odadobtam neki. Nem számított rá, úgyhogy mellkason találtam, amitől görnyedten hajolt előre.

- Aúú - üvöltött fel.

- Ó, bocsánat. De így legalább nem szimulálsz — vigyorogtam rá gonoszul.

- Nem tudom - csóválta a fejét Lili. - Az a könyv... nem Márkos.

- Mi az, hogy nem Márkos? — kérdeztem felé fordulva. A húgom, fő-Márkerként érti a dolgokat, ő pontosan tudja, hogy mit kajál be Márk közönsége, tekintettel arra, hogy ő maga is rajongó.

- Erőltetett.

- Márk egy könyvvel?

- Ühüm — tanulmányozta az elé tárult képet. — Inkább egy iPod kellene.

- Mégis, milyen ember vagy te, ha a rajongóid rácsodálkoznak arra, hogy olvasol? — vettem el tőle *A skarlát betűt*, és visszaraktam a polcra.

Odaadtuk neki Anti iPodját (az enyémet nem lehetett, mert rózsaszín, és az furán vette volna ki magát), Márk bedugta a fülébe a fülhallgatót, a kezébe vette a zenelejátszót, és így egészen spontán képet tudtam csinálni, ami nem tűnt beállítottnak vagy erőltetettnek.

- Na? - mutattam elsőként Lilinek a telefont, mert az ő véleménye volt

a mérvadó.

— Szuper - bólogatott. - Minden szekrényen lévő gyógyszerek, és a gyűrt zsepik nem feltűnőek, de azonnal észre lehet venni, közben pedig Márk a képen betegnek látszik, de szokás szerint dögösnek — magyarázta.

— Tízéves vagy, nem használhatod a „dögös” szót!

A húgom azonnal elvörösödött, és riadtan kapta a fejét Márk felé, hogy vajon hallotta-e, de Márk szokás szerint magával volt elfoglalva, semmi másra nem figyelt. Éppen Antinak magyarázta, hogy a folyamatos kacsintása, vagy ahogy ő nevezi: „márkcsintása” a védjegyévé vált, és a „csajok iszonyat kajálják a dolgot”.

— Te jó ég - sóhajtottam, és odavittem neki a telefont. - Tessék, hülyítheted vele a tömeget.

— Kösz - pillantott a kijelzőre, és elégedettnek látszott. - Ez jó lesz. Hacsak... — akadt meg.

— Hacsak mi? Hívjak ide egy orvost az ágyad mellé? - kérdeztem unottan.

— Nem rossz ötlet - egyezett bele. - A gondoskodás hiányzik a képről. Nem akarsz idefeküdni mellém? — villantotta rám a mosolyát, egy apró kacsintással kísérve.

— Te hülye vagy! — közöltem vele.

— Ezek szerint nem mindig jön be a „márkcsintás” - nevette el magát Anti.

— Várj még vele, tudat alatt imád engem - pillantott felém Márk, Anti pedig egyre jobban nevetett.

— Mi lenne, ha úgy beszélnétek rólam, hogy mondjuk én nem hallom? - szóltam közbe. - Vagy ha például egyáltalán nem beszélnétek rólam? Erre csak összeröhögtek, úgyhogy hagytam őket, és ki mentem anyu után a nappaliba. Éppen tévét nézett. Leültem mellé, és bekapcsolódtam, hagyva, hogy azok ott hál mán trollkodjanak a szobámban. A kíváncsiságom azonban erősebb volt a dagnál, úgyhogy előrehajolva megragadtam a dohányzóasztalon hagyott laptopomat, felnyitottam és betöltöttem Márk oldalát. Harmincnégy másodperce meni ki a kép, és érkezett rá ötvenkilenc lájk, valamint hét komment - mindegyik „jobbulást” üzenet volt, vagy szívecskék Amikor frissítettem, a lájkok száma már kétszáz felett járt, a kommentek pedig elérték az ötvenet. Csak másodpercek teltek el. Egy frissítésnyi idő.

Este az ember netezik és tévézik, általában egyszerre. Kár szépíteni, ez majdnem mindenkinél így van. Nálunk is. A nappaliban, a hülye tévét

körbeülve, a kezekben egy-egy kütyü. Így töltjük az estéket. Együtt, mégis külön. Mindenki nyomkodja a saját kütyűjét, a tévé pedig háttérzajként megy, és az érdekesebb momentumokra egyszerre kapjuk fel a fejünket. Például akkor, amikor én vagyok a tévében.

- Most! - nézett fel Anti a telefonjából. - Adjatok rá hangot!

Egy családban van távirányító-felelős, ez az a személy, aki birtokolja az irányítót. Rendszerint az apa, de nálunk olyan nincs, tehát az idősebb testvéré ez a megtisztelő poszt, vagyis az enyém. Ma azonban konkurenciám akadt, mert Márk lenyúlta előlem. Azzal indokolta, hogy én úgyis netezek, neki meg nincs min (a telefonja hiányát egyre nehezebben viselte), tehát ő irányította a tévét. A szemét.

\ — Márk, hangosítsd már fel! - förmedtem rá.

— Jó, pillanat - mondta a távirányítót nyomkodva, és elkapcsolt.

— Ne már! - kiabált Anti.

— Bocs, bocs, megvan! - kapcsolt vissza, és ezúttal sikerült felhangosítania.

A bulvárműsor ajánlóját lekéstük Márk bénázása miatt, de nem jelentett gondot, mert azonnal velünk kezdődött a riport. Tök jó, befértünk egy Angelina Jolie-film ajánlója, meg egy tag interjúja elé is, aki kutyákat kínozott. Ilyen ez a bulvárélet, ömlesztett hírek, amelyek megosztják az embereket.

— Beki, ott vagy! - lelkesedett anyu. Egy év elteltével is lélegzet-visszafojtva nézi a tévét, amikor benne vagyok. Képtelen rutinosan kezelni az ilyen szitukat.

A műsorvezető a riport felvezetésében beszélt a *Pop/rock sztár leszek!* népszerű versenyzője és a híres énekesnő rendhagyó reggelizéséről (ez volt ma hajnalban), miközben a jobb felső sarokban lévő kis kockában ment a palacsintával dobálózás. A kis kocka átváltott teljes képernyőre, és elindult a riport, narrálással. „Nagy Márk, a *Pop/rock sztár leszek!* legnagyobb esélyese, és duettpartnere, a tinikedvenc énekesnő ma együtt reggelizett!”

Elhúztam a számat, és fintorogva ingattam a fejemet. Tinikedvenc. Miért kell mindenkit jelzővel illetni? Ha azt mondanák, „néhány tini kedvence”, az úgy oké. De amikor azt mondják, hogy tinikedvenc, a kijelentés minden tinire vonatkozik, ami nyilván nem igaz, és tízből öt agyában bekattan, hogy „én nem is szeretem, miért mondják?” Egy ilyen lazán elejtett „tinikedvenc” után mindig moderálnom kell az oldalaimon, mert a tiniknek az a része, amelyik nem szereti sem a zenémet, sem engem, ilyenkor előkerülnek komment formájában, hogy bebizonyítsák, az állítás valótlan. A műsor ment

tovább, a képernyőn éppen Márk és én nevetgélünk palacsintahaj igálás közben, a narrátor pedig a következő két mondta: „Bexi és Nagy Márk közös duett dalát vészé lyezteti a fiú vírusos torokgyulladás, ami a mai napon szó szerint ledöntötte a lábáról a tehetségkutató versenyzőjét. Bexivel éppen egy műsorban szerepeltek, amikor Nagy Márk köhögőrohamot kapott.”

— Na, semmi köpés? - meredtem a képernyőre, felkészülve arra, hogy a tehetségkutatót sugárzó csatorna bulvárműsora valószínűleg szintén le fogja adni az ominózus képkockákat, így is lett. „Az interneten azonnal elkezdődött a mémgyártás a szerencsétlen pillanatról, amikor Nagy Márk, a *Pop/rock sztár leszek!* egyik legnagyobb esélyese vízzel köhögte le duettpartnerét, a tini kedvenc Bexit.”

Szájbarágás felsőfokon. Minden mondatban elismétlik az eddig hallottakat, így rögzítve a nézőkben az információt. Mindemellett a képernyőn persze HD minőségben köpöli arcon Márk egy pohár vízzel. Ez a csodás ebben a pályában. Amikor átvettem a platinalemezt, ami minden hiedelemmel ellentétben nem annyi eladást jelent, amiből világ körüli útra indulhat az előadó, hanem országosan négyezer darab albu mot a digitális eladásokkal (tehát iTunes is) együtt. Szóval, amikor átvettem a platinát, azt a saját oldalaimon kívül (amit Körte és én kezelünk) még egy zenei blog vette át hírként, két sorban beszámolt róla, és ennyi. A média teljesen kihagyta. Ellenben az, hogy Nagy Márk rám köhögött egy pohár vizet, olyan hírértékkel bírt, hogy ma kiakadt a Google-értesítőm. Bravó.

A riport azonban itt még nem ért véget, pedig mi ennyi nyilvánosságról tudtunk aznapra.

— Milyen jól festek köhögés közben — tűnődött Márk, szokás szerint önmagán.

- Pszt! — legyintettem le, fülelve, hogy mit mond még a riporter. „Nagy Márk kezelőorvosa szerint az énekes felépülhet a szombati adásra, ehhez azonban az kell, hogy a *Pop/rock sztár leszek!* egyik legnagyobb esélyese kipihenje magát és kímélje a torkát. Meg nem erősített információk szerint erre igen jó esélye van, mert a lábadozási idő alatt nem máshol gyógyul, mint duettpartnerre, a tinikedvenc Bexi otthonában.”

— Mi a... - néztem a tévére, próbálva felfogni a hallottakat.

— Nem úgy volt, hogy Körte titokban tartja, hogy Márk itt van nálad? - ráncolta a szemöldökét Anti. Abban a pillanatban megcsörrent a telefonom, és a kijelzőn Körte neve villogott.

- De — bólintottam, és felvettem.

- Gyerek! — üvöltötte. - Ott van Márk?
— Igen, persze.
- Akkor hangosíts ki.
Megtettem, és leraktam a készüléket az asztal közepére.
- Na, most jól figyeljetek, mert egyszer kérdezem meg. Ezt ki nyilatkozta le?
— Körte, hidd el, hogy én nem - feleltem azonnal.
- Én sem, tudod, hogy soha, semmit nem mondok - rázta meg a fejét vadul Anti. - Meg amúgy sincs kinek - tette hozzá.
- Lili! - üvöltötte Körte a telefonban. - Mondtál valamit a suliban?
— Dehogy! — kérte ki magának a húgom. — Csak annyit, hogy reggel itt forgatott Márk, meg hogy kaptam tőle közös képet! De én csak sulis után tudtam meg, hogy most nálunk lesz egy darabig, azóta meg senkivel sem beszéltem - szabadkozott.
— Tudom — hajolt a telefon fölé anyu —, nem engem kérdezel, de én sem említettem senkinek.
- Azt gondoltam - mondta Körte. - Hol van Nagy Márk?
- Itt ül! — feleltem a telefonba. Márk éppen lenyúlta a laptopomat, és elképedve nézte a képernyőt.
— Azta! Mennyi komment.
- Márk, figyelj rám! - ordította Körte. - De most nagyon koncentrálj.
— Igen? — kérdezte Márk, még mindig le sem véve a szemét a képernyőről. — Hú, nem győzöm követni.
— Valaki vegye el tőle azt, ami nála van, mert odamegyek, és leütöm!
Abban a pillanatban felpattantam, és kikaptam Márk öléből a laptopomat, aki egy „ne már!” mozdulattal nyúlt utána.
— Na, most már figyel - szóltam a telefonba.
- Márk — kezdte Körte. — Mondtad bárkinek is, hogy a gyereknél vagy?
— Nem.
- Biztos ez?
- Biztos. Még anyámnak is azt mondtam, hogy egy ismerősömnél leszek.
- Semmi konkrét?
- Nem.
- De feltöltött egy manipulatív képet! — köptem be.
- Láttam a fotót, arról annyi derül ki, hogy egy ágyban fekszik és van zsepije — sóhajtotta Körte. — Srácok, nem viccelek, valaki elszólta magát, és most bajban vagyunk. Csak mi tudtunk erről...

- De én nem mondtam senkinek, nem is tudtam róla! - védekezett Anti.

- Dettó - vágta rá azonnal Lili.

- Én beszéltem Beki apjával, de semmi ilyesmit nem említettem... - gondolkodott el anyu. Teljesen hétköznapi dolog, hogy anyu úgy beszél a volt férjéről, mint az „én és I ,ili apjáról”, én viszont úgy emlegetem mint „anyám volt férjét”. Idilli kapcsolat ez, minden oldalról.

- Márk, gyerek! Na még egyszer. Gondoljátok végig a dolgokat.

- Nekem még telefonom sincs, kölcsönkaptam, hogy feltöltssem a képeimet, amire nem melleleg ötezer lájknál is több jött eddig...

- Gratulálok - szólt Körte.

- Köszönöm — dőlt hátra Márk elégedetten.

- Gyerek, itt vagy?

- Itt vagyok - mondtam. - Körte, egész nap ezzel az idiótával voltam - pillantottam Márk felé. - Meg amúgy is... Én kinek mondanék bármit?

- Jó, ez igaz. Talán valaki látott titeket, vagy nem tudom. Kendet kell raknom az ügyben, mert elszabadult a pokol...

- Hé, és mi van a Késtél-gyerekekkel? - jutott hirtelen Márk eszébe, nekem pedig a gyomrom egy apró kővé zsugorodon össze.

— A kivel? - kérdezte mindenki szinte egyszerre.

— Semmi, nem fontos, Márk hülye — zártam rövidre.

— Nem, nem! Az a tag látott minket, Beka még beszélt is vele. Biztos ő posztolt ki valamit erről... - erősködött Máik, és egyáltalán nem hatotta meg a „mindjárt megöllek” - pillantásom.

— Gyerek, kiről beszél? - hallatszott Körte hangja a telefonból.

— De most komolyan, miről van szó? - nézett értetlenül Anti.

— Semmi, Márk nem érti az egészséget, semmiről nincs sz<: nem történt semmi, nincs köze ehhez a dologhoz - hebegtem egyre kétségbeesettebben.

— De kivel találkoztál? - érdeklődött anyu.

— Késtél-Gerivel! - felelte Márk helyettem.

És ekkor elszabadult a pokol.

Amikor az emberrel egyszerre négyen üvöltenek, abból egy ráadásul telefonon keresztül, akkor nem igazán tud bármit is tenni. Még válaszolni sincs lehetősége, a védekezésről már nem is beszélve. Mert kinek reagálj elsőként, mire? Záporoztak a kérdések, szemrehányások, a csalódott tekintetek, és mindenki úgy üvöltött velem, mintha nem lennék a kétméteres körzetükben. Kivéve Körte esetében, aki ugyan távolabb volt, de annyira ordított, hogy szerintem mobil nélkül is hallottam volna a hozzám intézett

mondatait, függetlenül attól, hogy elég messze lakunk egymástól.

A fejem zúgott, mindenki kérdezett, ráadásul továbbra is üvöltve, én pedig csak két dologra tudtam koncentrálni, minden mást elengedtem a fülem mellett. Az egyik, hogy kinyírom Nagy Márkot. Komolyan. A másik pedig, hogy Geri nem mondhatta el senkinek, mert... mert benne meg lehet bízni. Ebben teljesen biztos voltam. Amíg én ezen filóztam, záporoztak felém a kérdések. Milyen Geri? Az a Geri? Hogy került elő Geri? Miért nem szóltam senkinek arról, hogy újra beszéltem Gerivel? Mit mondtam Gerinek? Én kerestem meg Gerit? Geri keresett meg engem? Mióta titkolom, hogy újra feltűnt Geri? Mi lesz ebből, mit akar Geri? Hogy mondhattam el Gerinek, hogy Nagy Márk nálam marad a gyógyulása alatt? Hogy merte Geri elköpni, hogy Márk nálam van? Mi köze van Gerinek bármihez?

És így tovább, és így tovább. Az egy percen belüli „gerizés” minden bizonnyal rekordot döntött; kár, hogy nem volt jelen valaki a Guinnessstől, hogy hitelesítse.

- Hol a gyerek? Ott van még? - kérdezte Körte a telefonból, megszakítva az üvöltözést, mert idővel feltűnt neki, hogy mindenkit hall, kivéve engem.

- Itt van, igen - pillantott rám anyu rosszalló tekintettel.

Ekkor mindenki elcsendesedett, és jött a dolog „nos?” -

része. Amikor is magyarázatot várnak tőlem. Mindannyian. Még a tízéves húgom is. Nem hibáztattam őket, mindenki, aki a helyiségben volt (mínusz Nagy Márk, akit ugye csak most ismertem meg, szerencsétlenségemre, és plusz Körte, aki csak mobilon vett részt a felkérdezésben), szóval mindenki átélte velem az elmúlt egy évet, úgy, ahogyan csak nagyon kevesen ismerik a történetemet. Ok végignézték az egész „Geri-korszakot”, az elejétől a végéig, ezzel egy időben

pedig jelen voltak „Bexi születésénél”, és azóta sem lehetett egy mondatban említeni a két nevet együtt. Mindenki végigélte azt a kritikus időszakot, amikor nem találtam önmagam, amikor összetörtem, és mindent visszacsináltam volna, csak azért, hogy Gerivel rendeződjön a dolog. Ők négyen akadályozták ezt meg, éppen ezért is tomboltak valamennyien, legfiatalabbtól a legidősebbig. Mert bekúszott egy név közénk, egy nem várt vendég, ami feszültséget gerjeszteti.

— Oké, mindenki kiüvöltötte magát? - sóhajtottam fel, Gyilkos pillantások, csalódott tekintetek, szemrehányó, meg vető nézések. Ezeket kaptam. Meg egy kíváncsi szempárt Az volt a hülye Nagy Márk, nyugodt életem felborítója. - Jó Akkor most elmondom úgy, ahogy volt, de szeretném, ha senki nem szólna közbe.

A kérésemre némi zúgolódás kezdődött, még a telefonon keresztül jelen lévő Körte is ciccegett párat, kifejezve nemtetszését, de elfogadták, hogy van egy ilyen extrém kívánságom, vagyis az, hogy hallgassanak végig.

— Összefutottam Gerivel tegnap a hangszerboltban.

— Ez nem igaz! Gondolhattam volna, hogy ezért kérdegetsz róla! — csapott a homlokára Anti.

— Jó, befejeztem, így nem mondok semmit — vágtam le a hisztit, mert természetesen az első mondatom után kommentálni kellett, nem lehetett kibírni...

— Jó, elnézést, folytasd - dünnyögte Anti.

— Szóval összefutottunk, éppen zongoráztam, és beszédbe elegyedtünk.

— Mit jelent az, hogy beszédbe elegyedtetek? — hallottam Körte hangját a telefonból. - Meddig elegyedtetek? Mién nem tudok én erről? Miért álltái vele szóba?

Befejezhetném? — akadtam ki.

- Te nem kiabálhatsz most! — háborodott fel Lili, aki bolyokként pontosan tisztában van azzal, hogy ki mikor üvölthet. A fenébe.

- Jó, bocsánat — dörzsöltem meg a szememet. — Tehát beszélgettünk. Mert... nem tudom. Annyi idő eltelt, és úgy Hint, mindketten túléptünk rajta, és csak találkoztunk, mint kit régi ismerős...

- Nevetséges - sziszegte anyu. - Nem egy gyerekkori kilátóddal futottál össze! Ez az ember tönkre akarta tenni az összes álmodat, hogy a sajátját élhesse!

- Anya! - néztem rá könyörgő tekintettel.

- Jó, jó. Hallgatlak, parancsolj - fonta össze a karját.

- Szóval beszélgettünk. És jó volt. És örültem neki. És jó volt újra megosztani egymással a dolgokat — mondtam.

- Ajaj — temette a tenyerébe az arcát Anti.

- Ennyi történt. Tényleg!

- Ha ennyi történt volna, akkor most nem kellene számon kérnem a dolgokat, mert nem mondták volna be egy átkozott műsorban, hogy nálad van NAGY MÁRK! — üvöltőin- Körte.

Megkaptam a „na, tovább, halljuk!” pillantásokat, így egy kissé hangosra sikeredett nyelést követően tovább meséltem.

- Semmi. Megbeszéltük, hogy ma is találkozunk a hangszerboltban, de nem értem oda... Amikor Körte kirakott *Márkkal* láttam, hogy Geri itt vár rám, váltottunk pár szót, mondtam, hogy nem tudtam ma a hangszerboltban próbálni,

mert nem értem oda, és ennyi... - finomítottam a sztorit.

A társaságra néma csend telepedett, mindenki átgondolta a hallottakat, aztán egyszerre támadtak nekem.

Elsőként megkaptam, hogy nem vagyok normális. Aztán, hogy Geri egy utolsó szemét, mert nyilván megharagudott, amiért felültettem ma, ezért világgá kürtölte, hogy Márkkal látott hazaérni. Továbbá, hogy naiv vagyok, idióta, nem tanulok semmiből, mert az az ember még mindig csak kihasznál, tönkre akar tenni, és blablabla.

- Oké, mindent értek, de higgyétek el, Geri senkinek nem mondott semmit — próbálkoztam, ám ezzel csak rontottam a helyzeten. Ekkor jött a „még mindig szereted”, „ő még mindig hülyét tud csinálni belőled” és a „nem hisszük el, hogy ennyi idő után is bedölsz neki”-szöveg.

Csendben vártam, hogy véget érjenek a Geri elleni közös gyűlöletpercek, miközben a gyomromban lévő ideges érzést próbáltam leküzdeni és vakon hinni abban, amiben szerettem volna. Hogy tévednek Gerivel kapcsolatban.

Soha nem fordult még elő, hogy Körte haraggal rakja le a telefont. Hogy anyu szemrehányó pillantást vessen rám, amikor aludni megy. Hogy Lili szemében meglássam a csalódást, amiért a nővérét gyerekesebbnek tartja önmagánál. Hogy Anti legjobb barátként kikérje magának, hogy nem osztok meg vele mindent, és úgy kullogjon ki az ajtón, mint akiben egy világ omlott össze.

Ott maradtam a nappali halvány lámpafényében, tele keserőséggel, és egy pokrócot terítve a térdemre az eső hangját hallgattam, ahogyan az ablakpárkányon kopog. A szobámból néha kiszűrődött Márk köhögése, olyankor összehúzott szemmel, idegesen pillantottam a csukott ajtóra, mintha csak számítana, hogy mennyire haragszom rá.

Bármennyire is vártam, és hiába voltam hullafáradt, nem jött az álommanó. Nagy Márk kinyírta.

11.

Már éjfél is elmúlt, és még mindig ugyanúgy, félig fekvő pózban, a kanapé szélének támasztott háttal, felhúzott térdel ültem, magam elé meredve az állólámpa gyér fényében, amikor kinyílt a szobaajtóm, és kibotorkált Márk.

- Kiszáradt a torkom...khm. A köhögéstől - suttogetta, és a konyhába

lépve kinyitotta a csapot. Egy pohár vízzel a kezében sétált oda hozzám.

- Nem alszol? - érdeklődött. Nem válaszoltam neki, csak unottan meredtem az arcába, bízva abban, hogy előbb-utóbb észreveszi magát. Nem vette. - Mondjuk, én sem tudok aludni, de én aludtam délután, lehet, hogy most azért nem vagyok álmos - csevegett magával.

Én továbbra is álltam a némasági fogadalmam vele kapcsolatban, és a térdemre terített plédről szedegtettem le a szöszöket.

- Esik az eső? - tűnődött, az esőcseppek monoton kopogását hallgatva. - Vajon meddig esik? - filózott tovább, cseppet sem zavartatva magát, sőt az sem szegte kedvét, hogy konkrétan magával beszélt. - Remélem, azért valamennyit tudok aludni, holnap be akarok menni a stúdióba — magyarázta.

Komolyan, nem hittem el ezt az embert! A világ összes gyűlöletét belesűrítettem egy-egy pillantásomba, és semmi Egyszerűen visszacsapódott róla, mintha valami láthatatlan pajzs védené. Ennyire nem lehet idióta valaki! Vagy mégis'

— Megmérem a lázamat - hajolt le az asztalhoz, majd betette a pólója alá a lázmérőt, és leült a fotelbe. Még mindig levegőnek néztem, de ez nem különösebben zavarta. Né ma csendben ültünk, majd a lázmérő pityegése hasított bele a halk éjszakába. Ha érdekelt volna, pedig nem érdekelt, akkor sem kellett megkérdezni, hogy mit mutat, mert Márk azonnal megosztotta velem. — 36,5 — jelentette be ünnepélyesen. - Klassz.

— Mondd — köszörültem meg a torkomat, mert nem bírtam tovább —, téged egyáltalán nem zavar, hogy pokolira haragszom rád?

Márk mosolyogva rám nézett.

— Tudtam, hogy megszólalsz.

— Argh! — túrtam bele a hajamba dühösen. Tényleg bele mentem a gyerekes játékába? És el is veszítettem? Na ne mái

— Egyébként nem - mondta szórakozottan.

— Mit nem? — csodálkoztam.

— Nem rám haragszol. Miért haragudnál rám?

— Mert elárultál valamit, amihez semmi közöd? — kérdeztem vissza indulatosan.

— Ez hülyeség. Valójában örülsz annak, hogy elmondtam, mert így haragudhatsz rám, mintha csak én tehetnék arról, hogy mindenkit kiakasztottál magad körül. A történekről te tehetsz, az a te sarad, de ha megnyugtat, hogy okolhatsz valakit, akkor nyugodtan, elbírom - vonogatta a vállát.

Némán néztem Márkra, és a hallottakat ízlelgettem. Keserű volt, nagyon keserű. Mindamellett viszont fájdalmasan igaz. Nem rá haragudtam, ő csak benyögött egy számomra kényes témát, amit nem tudtam kivédeni. De akkor sem tudtam volna, ha nem ő mondja el. Megvolt a lehetőségem rá, hogy bevalljam én magam, de nem tettem. Egész egyszerűen azért, mert féltem attól a reakciótól, amit ma Márk asszisztálásával meg is kaptam. Istenem, de gyűlölöm, hogy nemcsak idiótán mosolyog és kacsingat, hanem még gondolkodik is! Miért?

- Jó — mondtam végül, elég sok idő elteltével. — Valószínűleg ugyanez történt volna, ha nem te mondd el... Csak még szerettem volna egy kis időt.

- Ja, hát az nem jött össze - felelte egyszerűen.

- Nem — ingattam a fejem szomorúan. — Amúgy nem ő mondta el, hogy itt vagy.

- Honnan tudod? — kérdezte mosolyogva.

- Mert tudom.

- Tudod, vagy bízol benne?

- Tudom — erősködtem, de aztán átgondoltam. — Bízom benne - módosítottam.

Márk nem vágta a fejemhez, hogy gondolta, meg hogy ő egyből tudta, csak némán bólintva elraktározta az információt.

- Hogy van a torkod? — váltottam témát.

- Szombatra jól lesz - felelte.

.- Izgulsz?

- A szombat miatt?

- Aha.

- Persze. Mindig — mosolyodott el.

- Miért? Hetek óta megy a műsor...

- Te izgulsz a fellépések előtt? - szakított félbe.

- Egy egészséges drukk mindig van bennem, persze.

- És miért?

- Mert nincs két ugyanolyan közönség - feleltem.

- Két ugyanolyan műsor sincs - közölte. — Nem tudod, milyen, amíg nem állsz ott. Szombaton megtudod, miről beszélek, előtte hiába mondom, ezt át kell élni.

- Léptem már fel a tévében... - emlékeztettem óvatosan, hogy amúgy énekes vagyok, ráadásul nem is kezdő.

- Nem az előadásról beszélek - legyintett, amolyan „az a legkevesebb”-mozdulattal. - A végeredményről.

- Amikor a színpadon álltok egy csomóan, és kiderül, hogy ki esik ki?
- Igen.
- Az csak a nézők húzása, hogy fokozzák az izgalma kát - okoskodtam, mert jó pár tehetségkutatót láttam mái Ezerféle létezik, és ez az elem mindegyikben szerepel.
- Lehet, hogy ez a rész a nézőkről szól, de emberek állnak a színpadon, akik közül egy számára véget ér a műsor.
- Igen, de ez azért nem új dolog, minden kiszavazós mű sor erre épül.
- Nézőként beszélsz.
- Néző vagyok - mosolyodtam el.
- Szombaton nem az leszel.
- Nem - ismertem be, és próbáltam leplezni, hogy meg ijesztett. - Mire számítsak? - érdeklődtem óvatosan.
- Nem tudsz rá felkészülni - nevette el magát.
- Azért mégis jobb, ha tudom...

— Oké — fordult felém bizalmasan, én pedig felhúztam a lábam törökülésbe, és figyelmesen néztem a szemébe. — Visszajön az adás a reklámból, te ott állsz a színpadon a többiekkel. Hiába sminkeltek le pár pillanattal azelőtt, a lámpák melegítenek, veri a homlokodat a víz, a stressztől izzad a tenyered, és ráragad a pólód a hátadra. A közönség, úgy száz-kétszáz ember tombol, visszaszámol, a nevedet vagy más nevét ordítja. A tévékészülékek előtti nézőszámot nem tudod megbecsülni, ezzel nem is tudsz foglalkozni. Csak várod, hogy mondják a nevedet. A műsorvezető kívár. Játszik az idegekkel. Ő sem tudja, neki is a fülesbe fogják mondani, nem tudni, hogy mikor. Ha szerencséd van, az elsők között hallod a neved. Akkor megkönnyebbülsz, és lemész a színpadról. De ha nem elsőnek mondanak, az maga a pokol. Ott állsz, és vársz. Nem vágthatsz ideges fejet, nem izgulhatsz jobban, mint a másik versenyző, nem mozdulhatsz. Nem eshetsz össze, benne van a szerződésben. Csak állsz, nyugodtan, és várod a neved. Ha másét hallod, tapsolnod kell és mosolyogni. Nem lehetsz csalódott, nem dühönghetsz, és mutathatsz be a kamerának. Állnod kell, és várnod. Én gondolkodni szoktam közben, de nem túl mélyen, mert muszáj figyelni. Például, elterelem a figyelmem a közönségből egy emberrel. Megnézem a pólóját, vagy ilyesmi, de közben nagyon figyelek. Jön a következő név. Megint nem te vagy. Nézed, ahogyan a másik örül, elfut melletted megkönnyebbülten, te pedig egyre rövidebb sorban állsz, várva, hogy mondják ki a nevedet. Mondják már ki! Tudod, milyen dalt kapsz a jövő hétre. El akarod énekelni. Nem akarsz kiesni. De még mindig nem

mondták a nevedet. Izzadság folyik a szemedbe, de nem pisloghatsz többet,
mint szoktál, mert

vesz a kamera. Közelit készítenek, hogy mutassák a nézőknek, mennyire stresszes vagy. Az adrenalin az egekben, alig hallasz valamit a saját szívverésedtől, ami a füledben dübörög. Egyre nagyobb a nyomás, megint nem téged mondta valaki megúsztad, te még nem. Megkeresed a közönségben a hozzátartozóidat. Semmit nem tudsz leolvasni az arcukról, Kiszáradt a szád, bizsereg a karod, fojtogat a levegő, zavarnak a lámpák, hunyorogsz és vársz. Aztán eljön az a pillanat, ami kor azt akard, hogy legyen már vége. Tökmindegy, hogy, csak fejezzék már be. De még adásidő van. Közelebb lépsz ahhoz, aki még ugyanúgy vár, mint te, hogy együtt legyetek a képen. A műsorvezető fokozza az izgalmakat, a nézőkhöz beszél, ez róluk szól, az ő szórakoztatásukra. Aztán meghal lód a neved. Ha meghallod. Akkor jó, akkor megúsztad, el kell tűnnöd onnan a lehető leghamarabb, mert már nem te vagy a főszereplő, hanem azok, akik tovább várnak. Bemész a színpad mögé, és majdnem összeesel. A pulzusod az egekben, alig kapsz levegőt, de megvan. Nyertél egy hetet.

Némán néztem Márkra, és úgy éreztem, hogy egyre inkább összeszorul a mellkasom.

- Öhm - nyögtem ki végül. - Keress egy új duettpartneret.
 - nevettem fel halkan.
 - Jó, mi? — mosolygott rám.
 - Ez borzasztó. Hogy élted túl ezeket a perceket?
 - Hát... — vontam meg a vállát. — Tovább akartam jutni.
 - Mi a nyeremény? Ebben a műsorban hogy van? Mii kap a nyertes?
 - Te tényleg nem nézed... - nevetett fel.
 - Ezt most miért mondod?
 - Egy adásban olyan nyolc alkalommal vágják be a nyereményt.
 - Jó, nem nagyon követtem a műsort eddig...
 - Lemezszerződés. Kocsi. Ruhaszponzor. Az első klip finanszírozása.
- Turnészervezés. Pénz — sorolta.
- Szóval minden.
 - Ja, kábé.
 - Elképzelted már, hogy megnyered? — néztem mélyen a szemébe.
 - Viccelsz? Mindennap, minden órában. Azt is tudom, hogy fogok örülni
- közölte.
- Hogy? — kérdeztem.
 - így, figyelj - mutatott magára, majd lehajtott fejjel elkomorodott. A következő pillanatban meglepetten felnézett, fél kezével megdörzsölte a szemét, mintha csak maga sem hinné el, aztán mosolyogva öklöbe szorította

a kezét, és feltartotta, |i len esetben a plafon felé.

- Ez elég béna - mondtam.

- Várj, még nincs vége - szólt a mozdulatsor közben, 11zián felém fordulva a szemembe nézett, és mosolyogva kacsintott

- Ezt a kamerába, gondolom - dünnyögtem.

- Naná — bólogatott.

- És... azt is lejátszottad, hogy mi van, ha esetleg... - aludtam meg, de Márk nem értette, hogy mit akarok mondani. - Szóval, ha úgy alakulna... - próbálkoztam tovább, de még mindig semmi. Márk várta, hogy befejezzem a mondatot. - Ha nem te nyered? — nyögtem ki végül.

- Olyan nincs.

- De van — vágtam rá.

— De nincs.

— De ha van?

— Béka. Megnyerem. Kilencvenszázalékos esélyem van a net szerint.

— A net tévedhet.

— Mit akarsz mondani? Hogy nem nyerek? - pillantott rám, és úgy tűnt, most ellenséget lát bennem.

— Nem, dehogy! Csak azt akartam tudni, hogy felkészítenek-e rendesen mindkét esetre.

— Nem kell.

— Rendben van, elnézést - sütöttem le a szemem. Úgy éreztem, a kíváncsiságommal talán messzire mentem, ét őszintén bántam.

— Megnyerem.

— Értem - biccentettem. — Szóval, abban is biztos vagy, hogy velem továbbjutsz a héten — mosolyodtam el óvatosait

— Viccelsz? Ez nem kérdés.

— Koszi.

— Jól mutatsz mellettem.

— Mi van? — kerekedett el a szemem. — A duettpartnered vagyok, nem egy kiegészítő! — háborodtam fel.

— Ugyan - legyintett. - Az senkit sem érdekel. A nézőket nem érdekli a hang. Egyik sem. Ezer műsor lement már, mindenki tudja, hogy annak, aki szerepel egy show-ban, j(') hangja van, máskülönben nem lenne ott. Kell az extra. Kell a kémia.

— Kémia? - meredtem rá.

— Ja. Köztünk van.

— Nem, Márk, köztünk nincs. Eljátsszuk, hogy van, meri olyan a dalunk

— rángattam vissza a valóságba.

- Honnan tudom, hogy mikor színészkedsz, és mikor nem - vontam fel a szemöldökét.

- Bízz az ösztöneidben. Most nem színészkedem - meredtem rá unottan.

- Majd meglátjuk... - kezdte, de közbeszóltam.

- Ha most rám kacsintasz, akkor kalóz szemkötőben kell fellépned a továbbiakban.

Márk hangosan felröhögött, és én is elmosolyodtam.

- Tudod, mit, Béka?

- Na? - néztem rá érdeklődve.

- Ha megnyertem a jövő héten a műsort...

- Igen?

- Elviszlek egy körre az új kocsimmal.

- Ez igazán kedves tőled.

- Semmiség. Felírlak a várólistára.

- Mi?

-A listára.

- Milyen listára?

-Arra, amin azok szerepelnek, akiknek ezt már meg- ígértem. A sorrend elvileg fix, de téged beszúrlak valahová a tizenegyedik hely környékére.

- Mi? Te ezt mindenkinek megígéred?

- Dehogymindenkinek! - kérte ki magának. - Azoknak, akik jól néznek ki, vagy mittomén, segítettek.

- Nem akarom tudni, hogy én a tizenegyedik helyen melyik miatt szerepelek! Húzz le a listádról, nem ülök be a hülye kocsidba.

- Most mi van? - kérdezte értetlenül.

- Húzz le a listáról.

— Most megsértődtél? Mert tizenegyedik vagy? Jó, várj.. beszorítotlak a nyolcadikra! Most okék vagyunk?

— Márk, te egy tapintatlan bunkó vagy!

— Most ez se jó? Nyolcadik vagy!

— Nem akarok nyolcadik lenni.

— Jó, Béka, azért ne ess túlzásba, most ismertük meg egy mást.

— Szemét! Én duettezek veled, hogy továbbjuss!

— Ezért vagy nyolcadik - felelte úgy, mintha ez a válasz valójában kedves lenne.

— Kik vannak előttem?

— Azt hagyjuk.
— Komolyan, kiket kocsikáztatsz előbb?
— Magánügy - ködösített.
— Fogadjunk, hogy a nevüket sem tudod.
— De tudom. Az egyik lány, akinek ígértem, határozottan Beáta.
— Beáta? Határozottan?
— Vagy olyasmi. Most mi van? Eljött a műsorba, megvan a végén, még ajándékot is hozott!

— Mit? Milyen ajándékot?
— Hát... ööö...
— Halljuk - fontam össze a karom.
— Sütit. Ő sütötte. M betűket sütött nekem.
— Csodálatos — ingattam a fejem.
— Most ugye a színészi képességeidet csillogtatod, és eljátszod, hogy ez téged zavar — röhögött az arcomba.

— Nem az zavar, hogy Beátákat raksz elé, hanem hogy felszínes vagy, és undorító, mert én duettezek veled, mégis süti lányokat helyezel előtérbe. Mellesleg, akkor sem ülnék be a nevetséges nyereményautódba, ha első lennék a listádon.

- De nem vagy első — emlékeztetett.
- Ha! Ott volt, hogy „ha”! - förmedtem rá.
- Akkor kihúzzalak a nyolcadik helyről?
- Az összesről!
- Oké. Semmi gond.
- Mi az, hogy semmi gond? Maximum én mondhatom, hogy semmi gond!

- Te is mondhatod.
- Nem. Csak én mondhatom! - erősködtem.

Itt félbeszakadt ez a roppant értelmes diskurzus, mert kinyílt Lili szobájának az ajtaja, mire mindketten odakaptuk a fejünket.

- Én ma versből felelek — nyöszörögte. — Beki, nem lehetne kicsit halkabban?

- Ööö... de persze - meredtem a húgomra, aki hunyorogva állt az ajtóban, pizsamában. - Bocsánat. De nem csak én zajongtam.

- Én csak téged hallottalak - ásította. - Jó éjt, Nagy Márk! - intett oda még félálomban is mosolyogva.

- Jó éjt, Lili - integetett neki vissza Márk.

Ahogy becsukódott a szobaajtó, széttárt karral, értetlenül néztem körbe.

- Mit keresek egy olyan világban, ahol minden Nagy Márk körül forog? -
suttogtam magamnak, a plafon felbámulva.

Hé, te is ilyennek látod a világot? Mert én is - vigyorgott Márk undorító
magabiztossággal az arcán.

Na, én mentem aludni - álltam fel, és a szobám felindultam.

— Várj! Az az én szobám.

— Nem, Márk. Az enyém.

— De a torokgyulladás és a...

— Létezik Bexi világa is. Az ilyen — vigyorogtam, majd I integetve
visszanéztem az ajtómból, és becsuktam.

Egy pillanattal később halk kopogtatást hallottam, úgy hogy kinyitottam
az ajtót, és kérdően néztem Márkra.

— Mi van?

— Én már aludtam ma itt...

-És?

— Teleköhögtem az ágyneműt.

— Nem érdekel - közöltem, és úgy tettem, mintha ez nem riasztana
meg.

— Sok apró baci a párnán - mondta.

— Nem hatsz meg — csóváltam a fejem.

— Használt zsepik a takaró alatt.

— Nem számít.

— Rászáradt nyálcsík a lepedőn.

— Fúj! - meredtem rá felháborodottan. - Na jó, a tiéd a szoba - indultam
kifelé.

— Tudtam, hogy ez hatni fog - vigyorgott elégedetten.

Jó éjt, Béka.

— Az lesz, biztosan - meredtem a kényelmetlen kanapé irányába.

— Nem vagyok önző, ha gondolod, megosztom veled...

-Na, húzzál aludni — nevettem el magam, és visszamentem a nappaliba.

Márk becsukta az ajtót, és ott maradtam a nappaliban, egyedül.
Lekapcsoltam az állólámpát, és lefeküdtem a kemény, ezer helyen kiült
kanapéra. Benyomtam a fejem alá a párnát, párat belebokszolva igazgattam,
de sehogy sem volt jó. Végül hanyatt fekve, a sötétbe bámulva vártam, hogy
elnyomjon az álom, de aztán hosszú percekig tartó szenvedés után feladtam
a próbálkozást, és felkaptam a mobilomat az asztalról. A sötétben élesen a
szemembe világított a kijelző, úgyhogy levettem a fényerőből, és
megnéztem a netet. Hétköznap éjjel szinte semmi mozgás nincs, úgyhogy

csak átfutottam pár oldalt, végül valamiért, teljesen véletlenül, de Márk közösségi oldalán kötöttem ki. A félig kamu, betegen fekvő képe alá még éjfél után is érkeztek jobbulást kívánó, szomorú smiley-s kommentek. Elhúztam a számat. A fel- töltött képek közt találtam pár videót is, rákattintottam az egyikre, és egyes erősségűre véve a hangerőt, belenéztem. A második élő adás felvétele volt, ahol Márk a *Train Drive by* című dalát adta elő. Komolyan, egyszerűen nem értem a műsor zenei szerkesztőjének indokolatlan popdalválasztásait. Oké, populáris dalok, de Márk hangjában ennél sokkal, de sokkal több is van. De kétségtelen, hogy a karakteréhez nagyon passzolnak a választott dalait. A *Drive by* tele volt energiával, és háttértáncos lányok is szerepeltek, akik közül az egyik előrejött a lassabb résznél, így Márk egyenesen neki énekelt, hogy „Please believe that when I leave there’s nothing up my sleeve bűt löve főr you”, a következő pillanatban pedig elfordult a lánytól, és a közönségnek énekelt tovább: „And a little time to get my head together too”. Mindenki sikoltozott meg visongott, az egész stúdiót a női rajongók hangja töltötte be, Márk pedig a szokásos magabiztos mosolyával folytatta a dalt. Bármennyire is akartam utálni az egész előadást, a dalt, a frazirokat és a tudatos gesztusokat, vérprofí volt az egész. És nem mellesleg, abszolút kajálható. Teljesen más, mint amit én képviselek, vagy amit én szeretek, de akkor is elismerésre méltó. Aki azt mondja, hogy ez a srác nem ösztönösen az, ami, egyszerűen hazudik, vagy pusztán irigy rá. Márk popsztár alkat. Meg is fogja nyerni. A zsűri véleményét meghallgatva, a fejemet ingatva mosolyodtam el. Dicsérték, ezzel egyetértettem. „Nagyon jó volt.” Ez is igaz. „Világszínvonalú produkciót adott elő.” Hülyeség. Mindenkinek ezt mondják, mindenki elhiszi, d< hülyeség. A világszínvonal nem itt kezdődik, soha nem is in fog, de nyilván jó ezt mondani és hallani. „Jobb volt, mim az eredeti.” Felháborító vélemény, dalszerzőként és előadóként kikérem magamnak, hogy egy tehetségkutató műsorban mindenkivel közlik, hogy jobban adja elő, mint az eredeti énekes, együttes. Ez mekkora baromság? Lehet dicsérni valakit, de a józan ész határain belül. Például nem mondjuk Pistinek, hogy ez az *Imagine*-előadás még John Lennonnál is jobb volt, mert a végén még Pisti elhiszi, amit nem kellene, mert Pisti nem lesz John Lennon. Soha. Pisti az Pisti. Pont Márk a vélemények után megköszönte, és lesietett a színpadról. Amúgy jó volt a *Train*-feldolgozása. Simán továbbjutón vele. Naná, hogy. De ezúttal egészen más szemmel néztem az eredményhirdetés feszült pillanatait. Próbáltam nem nézi) akartam nézni, ott állva velük a színpadon. Még a lélegzetem is elakadt.

12.

Ki kellett volna aludnom magam. Vagy legalábbis kellett volna, mert ahogy félálomban, a hajnali sötétségben a tejeskávémat fogtam, és a telefonom eseménylistáját böngésztem, rájöttem, a mai napba egészen biztosan beledöglök. A *Pop/ rock sztár leszek!* miatt Körte mindent lemondott erre a hétre, amit csak lehetett. Azonban két fellépést nem tudott lemondani, én meg a hét elején még nagyképűen azt mondtam neki, hogy simán kibírom, ne görcsöljön ezen, és csak ma hajnalban esett le, hogy konkrétan nem fogom túlélni. Az eseménynaptár a mai napra betelt. Hajnali 5:50-es ébredéssel kezdődött, amikor is résnyire kinyílt szemmel a telefonom kijelzőjére meredtem, azt várva, hogy magától kitörlődjön az egész nap. Nem törlődött.

A helyzetemet egyáltalán nem könnyítette meg, hogy minden közeli hozzátartozóm haragudott rám Geri miatt. Anyu már ébren volt, de úgy kerülgetett, mint aki nem igazán vesz rólam tudomást. Lili is felkelt hajnalok hajnalán, hogy magolja még egy kicsit a verset, amiből ma feleltetik. Ott ült a konyhapultnál, és némán motyogta a sorokat.

- Kikérdezzelek? - próbálkoztam, de csak egy „neir. koszi” választ kaptam, ráadásul félvállról. Hihetetlen, hogy mennyire tud haragudni egy tízéves.

A hangulat csodás volt, és akkor Körte telefonált nekem, hanem anyunak), hogy szedje ki Nagy Márkot a: ágyból, és csekkolja az állapotát, mert nyolcra a tévében kell lennünk, vár minket a koreográfus. Az már csak hab a tortán, hogy amíg anyu engem hűvösen kerülgetett, Márkot úgy ébresztette, mintha a fia lenne. Nagyszerű.

Márk kibotorkált a szobámból, amit ugye lenyúlt a betegségére és felépülésére hivatkozva, és ásítva nézett a pislákoló lámpafénybe.

- Miért van sötét? - kérdezte úgy, mintha egy garatbajos szinkronhangot kapott volna.

- Miért nincs hangod? - kerekedett el a szemem. Márk megpróbálta megköszörülni a torkát, köhintett is párat, de a rekedtség nem szakadt fel.

- Khm. Khmmmm. Krrrrrh - szenvedett.

- Ez egyre jobb - dörzsöltem meg az arcom, konstatálva, hogy már reggel hat óra előtt szembesültem az első gikszerrel. És hol volt még a nap

vége!

Anyu azonnal aggódva kezelésbe vette Márkot. Lázat mértek, ami szerencsére még a hőemelkedést sem ütötte, bevett mindenféle gyógyszert, és már készült is neki a pirítós. Amiből én mondjuk nem lettem megkínálva, de ez bőven belefér.

- Márk, kikérdeznéd a verset? — nyújtotta felé a húgom a tankönyvét, Márk pedig némán bólintott, és mosolyogva átvette. Gyönyörű, mondhatom. Anyám a fiának fogadta, a húgom a bátyjának, Körte a menedzseltségének, Anti meg az új haverjának.

Hirtelen ott találtam magam a „Mindenki szereti Nagy Márkot” klub közepén.

És persze egyszerre végeztünk a reggelivel (én magamnak csináltam, neki anyu), úgyhogy szinte egy időben terveztük elfoglalni a fürdőszobát. Na most, a lakásunkban három nőnemű lakik, akik szuperül be tudják osztani az időt úgy, hogy mindenki elkészüljön. Nem sztárallűr, vagy ilyesmi, de általában én kezdek, mert nekem az ilyen korai időpontokban rendszerint nyilvános megjelenésem van, úgyhogy értelemszerűen nem maradhat el egy hajmosás és egy laza smink. Ezt anyu és Lili ma is tolerálták, úgyhogy minden haragjuk ellenére engedtek volna elsőnek. Volna. És ezen van hangsúly, mivel új lakótársunk nemes egyszerűséggel bevágta előttem a fürdőszoba ajtaját.

Márk! - kopogtattam a korai órában viszonylag hangolni. Semmi válasz nem jött, csupán annyit hallottam, hogy megnyílt a csap.

Széttárt karral fordultam vissza, bízva abban, hogy a többiek egyetértenek a felháborodásomban. Nem értettek, mert ugye haragudtak rám. Sőhajtva visszaültem a konyhapultra, és a morzsákkal teli tányérom szélén dobolva az ujjaimmal türelmetlenül várakoztam. Eltelt öt perc. Semmi. Eltelt tíz perc. Semmi. Negyed óra múlva már komolyan kezdett eluralkodni rajtam a pánik, tekintettel arra, hogy hárman voltunk késésben.

- Márk! — dörömböltem be az ajtón. - Gyere már ki, mit művelsz, belefulladtál a kádba?

— Hogy? — kiáltott ki egy rekedt hang.

- Kész vagy már? — üvöltöttem toporzékolva.

— Nem, még fürdök.

— Mit csinálsz? — kérdeztem a szememet meregetve.

-Vettem egy forró fürdőt, hátha jól tesz a náthámnak - kiáltotta erőltetett hangon, ami néha teljesen elment, így ki kellett következtetnem a néma részeket. - Te, ez a kék dobozos milyen tusfürdő? Baromira habzik! -

ordította ki.

— Én ezt kinyírom - fordultam hátra a többiekhez.

A Nagy Márk rajongói klub az órát nézegetve számolgotott.

— Márk, tudom, hogy először vagy nálunk, és félre ne értsd - kezdte anyu a bezárt fürdőszobaajtó elé lépve mindig szívesen látunk, és örülnénk, ha jól éreznéd magas nálunk, de... - finomkodott.

— Gyere már ki! — üvöltöttem el magam dörömbölve.

— Pillanat. Három perc, és lemosható a pakolás — szólt vissza.

— Milyen pakolás? Mit művelsz odabent? - dobbantottam a lábammal idegesen. - Nagyszerű. Vajon be is süti a hajjai?

- néztem anyura.

— Nem beszélek veled - szólt rám gorombán. - De ha beszélnék - enyhült meg kissé akkor most nevetnénk.

Nem ez volt az első, és több mint valószínű, hogy nem is az utolsó, amikor kaotikus állapotok uralkodtak a lakásunk bán kora hajnalban. Ilyenkor eszembe jut, hogy talán kai volt visszadobni a web reality show felkérést, amivel nyáron kerestek meg. A producer, aki megkereste Körtét a projekttel, heti egy órában tervezte leadni a neten a mindennapjaimat, hogy bemutassa a közönségnek, hogy él ma Budapesten egy „sztár”. Mivel én nem vagyok az, hallani sem akartam a dologról, de az ilyen szituációkban néha eszembe jut, hogy ezt másnak is látnia kellene. Lili is kezdett egy kicsit bepörögni, mert első órában felel a versből, amiről semmi esetre sem akart elkészni.

— Márk, háromig számolok, és komolyan bemegyek! - fenyegettem meg. Nem vicceltem, a hajnali örületben kész lettem volna rárontani, és kirángatni a kádból a pakolásával együtt, amiről egyébként nem akartam tudni a részleteket. Talán Márk meghallotta az elszántságot a hangomban, mert amikor kimondtam, hogy „kettő és fél”, kinyílt az ajtó, gőzfürdőt öntve az arcomba.

A párán át a homályból kirajzolódtak Nagy Márk körvonalai, majd megláttam, hogy a köntösömben áll, és vigyorog.

— Ez az enyém! - förmedtem rá. - Azonnal vedd le!

— Hát jó - nyúlt a köntös öve felé, ami a derekán volt szorosan meghúzva, mire anyu és én is egyszerre sikoltottunk lel a tízéves húgom miatt.

— Ne, nehogy levedd! - visítottuk egyszerre.

Márk vigyorogva félbehagyta a mozdulatot, és szórakozottan lépett ki a fürdőszobából.

Hülye piperkőc. Ott álltunk hárman, valamennyien késésben, és egyszerre

volt szükségünk a helyiségre.

— Első órában felelek! Egész este a verset tanultam, és keltem ilyen korán, hogy még át tudjam nézni - biggyesztette le a húgom a száját.

— Nyolcra jön hozzám egy új ügyfél - pislogott anyu.

— Mindjárt itt van Körte, és rohanunk a tévébe - idegeskedtem.

Általában az ilyen esetekben az egyik bedobott program üli a másikat, és hamar kialakul a fontossági sorrend, de ma reggel meg voltunk löve. Mindenkinek nagyon fontos volt a sajátja, és a másiké is.

- Menj előre, Beki - adta meg magát anyu.

- Nem késhetsz el, ott fognak várni az új ügyfelek az iroda előtt? - túrtam a hajamba. - Lili meg - pillantottam a húgomra. - Lilinek felelnie kell a Toldiból - ingattam a fejem.

- Nem is a Toldit tanuljuk - ráncolta a homlokát a húgom.

- Mindegy, akkor egy olyanból, mint a Toldi - legyintettem. - Jó. Ti gyorsabbak vagytok, mint én - sóhajtottam. - Döntésétek el, hogy ki megy előbb, kábé egyszerre fogunk végezni — siettem be a fürdőszobába, és összeszedtem a fogkefémeket meg a törülközőmet. A köntösömet hiába kerestem, Nagy Márk lenyúlta, az életteremmel együtt.

- Beki, mégis mit csin...? — szólt utánam anyu, de már ki is viharzottam a bejárati ajtón.

A lépcsőházban sötét volt, úgyhogy a falra csapva felkattintottam a villanyt, és gyors léptekkel lesiettem a lépcsőn. Ha valaki látott volna, talán el sem hiszi. Én magam sem hittem el. Kemál ajtaján dörömbölve az abszurditási mércén gondolkodtam, és megállapítottam, hogy teljesen biztosan kiütöttem. A török gyrosos a harmadik dörömbölésre felrántotta az ajtót, és egy baklavaszedő lapos kanállal hadonászott felém.

- Csak én vagyok! - tettem fel a kezem rémülten, egyik kezemben a törülközőmet, a másikban a fogkefémeket szorítva.

- Bexi? — meredt rám csodálkozva, amikor felismert. - Baj van?

- Nem, nincs, csak... Használhatnám a fürdőszobát? - kérdeztem.

Ez nem volt annyira fura kérdés, mert már volt rá példa. Nyáron három teljes napig nem volt víz az emeletünkön, és akkor is Kemálhoz ugrottunk le. A gyrosos gyerekkorom óta ismer minket, fogadott családtagnak számít, úgyhogy a jószomszédi viszony az évek alatt a „nincs egy kis sód” vagy a „tojásrántottához tudnál adni tojást, olajat és serpenyőt?” kiegészült a „kizártam magam, megvárhatom itt, amíg valaki haza nem ér?”-kéréstől egészen a „használhatom a fürdőszobát?”-esetig. Amikor berobbant a

Késtél, Kemál sokáig a testőröm szeretett volna lenni, de sikerült lebeszélnem erről a tervről, két indokkal is. Az első, hogy neki ott a gyrosozója, nem hagyhatja magára az üzletet. A másik, és számomra fontosabb, hogy ma egy budapesti énekesnek akkor van szüksége testőrré, ha tudathasadásban szenved és Rihannának képzelet magát. Máskülönben felesleges.

— Persze, gyere - invitált be kedvesen.

— Köszönöm.

— Megint elmenni víz? - kérdezte.

— Nem, most Nagy Márk esze ment el - feleltem, és már el is foglaltam a fürdőszobáját.

Mindenkinek vannak hülye sztorijai, ciki pillanatai, vagy éppen „epic win” szintű beéjegései. Mindenkinek. Velem ugyanúgy megtörténik, mint bárki mással. Az emberek tévesen idealizálják azokat, akik a munkájuk által reflektorfénybe kerülnek. Az a produktum, a termék, amit letesz az asztalra. Mögötte semmi más nincs, csak egy átlagos ember. Néha érdekes, néha unalmas, de amúgy csak olyan, mint bárki más.

Minden összel megfogadom, hogy levágatom a hajam, mert agybajt kapok tőle reggelente. Oké, hogy szép hosszú,

meg természetes barna, festés nélkül is van fénye és tartása, meg hullámos, de ez akkora meló, hogy néha legszívesebben belenyírnék egy géppel. De nem tehetem, mert azonnal meg bánnám, ráadásul rögtön Britney-koppintásnak gondolnák az esetet, pedig lehet, hogy ő is azért kattant be az ominózus esetkor, mert nem akarta többé besütni. A fejemen a törölközővel köszöntem meg Kemálnak, hogy kisegített, és már rohantam is volna vissza, amikor utánam szólt a lépcsőházban

- Tessék. Vinni baklavát - nyújtott felém egy tálcát. Nos, késés ide vagy oda, ezért visszamentem. Hülye lettem volna kihagyni.

- Te tényleg elmentél valakihez zuhanyozni? — kérdezte Márk rekedten, amikor beléptem a lakásba.

- Mivel a wellneseléssel elcseszted az időt, kénytelen voltam! - förmedtem rá a hajam végét nyomkodva a törölközővel, hogy beszívja a vizet.

- Mit hoztál? - pillantotta meg a tálcát.

- Baklavát — vigyorogtam.

- Hú. Adsz belőle?

- Nem — vágtam rá.

- De az mézes, és jól tesz a torkomnak - próbálkozott. -Jó, vegyél - adtam meg magam, mert Márknak megvan az a nagyszerű tulajdonsága,

amivel az idegeimre megy, hogy addig mondja a magáét, amíg nem éri el a célját.

Még mindig pizsamában voltam, tekintettel arra, hogy a hideg lépcsőházban nem flangálhatok egy szál törülközőben (a köntösömet meg ellopták), úgyhogy sietve bementeni a szobámba, és kinyitottam a szekrényemet. Kezdődhetett .1 napom „mit vegyek fel?” része.

— Miért nincs stylistod? - kérdezte Márk, aki az ajtófélfát támasztva jóízűen harapott bele a baklavába.

— Mert nem egy amerikai filmben vagyunk? - kérdeztem vissza unottan.

— Nekem van stylistom - közölte vigyorogva, el-elcsukló, rekedtes hangon.

— Nem - ráztam meg a fejemet. - Neked nincs. A műsornak van, amiben szerepelsz.

-Azt mondod, hogy utána nem lesz? - kerekedett el a szeme.

— Márk, a műsor után sok minden nem lesz, amit megszoktál. Ébredj fel. Ez a valóság - mutattam körbe.

— De nekem ez nem tetszik - fintorgott.

— Hát - léptem felé -, az kínos, mert ez van - közöltem vele, és bevágtam az ajtót, hogy át tudjak öltözni.

Fekete csőfarmer, fehér, bő fazonú póló, ami gyárilag ki van szaggatva, egy fekete műbördzseki, magas szárú Converse, sál, félig vizes, összecsomósodott haj, nulla smink, így nyitottam ki újra az ajtót. Márk továbbra is ott állt, őt nem zavarják olyan dolgok, hogy pár percre kizárják, így íz tán ott folytattuk, ahol az öltözködésem előtt befejeztük.

— Minek több ruha? - kérdezte, amikor észrevette, hogy egy hátizsákba további pólókat és cipőket dobálok.

— Két fellépésem is lesz ma, egy délután, egy pedig este - hadartam.

-És?

- És nem lehetek ugyanazokban a ruhákban a műsor próbáján meg a fellépéseken. Képek készülnek, a másodikról videó is... Máshogy kell kinézni, ma pontosan háromszor.

- De miért nem akasztják be neked előre az öltözőkbe, miért te cipeled magaddal? - ámult, én meg azért ámultam, mert nem hittem el a kérdést.

- Márk... Ugye tudod, hogy milyen egy énekes élete a műsoron kívül?

- Persze — bólogatott.

- És nem a filmekből tudod, ugye? - ráncoltam a homlokomat.

- Hát... — kezdte.

- Milyen öltöző? Milyen beakasztott ruha? - nevettem el magam. -

Délután egy plázában lépek fel, ami előtt egy személyzeti mosdóban fogok elkészülni, utána pedig egy rock pubba megyek, ahol a raktár az öltözőm.

- Ne már! — röhögött fel köhögve, aztán, amikor észrevette, hogy komolyan beszélek, elkerekedett a szeme. Nincs öltöző előre kikészített ásványvízzel és nyugtató színű falakkal?

- Öhm — fojtottam vissza a nevetést. — Nem, ez nem jellemző.

- És lakókocsi?

- Nem, hacsak nem te vagy a U2 - pislogtam.

-És...

- Márk — vágtam közbe —, ugye tudod, hogy a kétmillió néző a szórakoztató műsornak szól, és nem a versenyzőknek '

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte gyanakodva.

- Azt, hogy ha elenged a műsor szerkesztője, akkor gyere el ma velem, és nézd meg magad.

- A koncertedre? - mosolyodott el. — Meghívsz a koncertedre?

- Fellépés. Ez nem koncert, hanem fellépés - javítottam ki.

- Mi a különbség?

- Majd meglátod - mondtam, és előkaptam a telefonomat, amin Körte neve villogott. - Már megyünk is - szóltam bele, meg sem várva, hogy Körte közölje, megérkezett.

A kocsiba bepattanva én hátra ültem, mert Márk az autó jobb oldalát közelítette meg, elfoglalva ezzel a vezető melletti ülést. Már nem sok dolog maradt, amit ne tudna lenyúlni tőlem. A szobám, a köntösöm (amiről kellett volna egy fotót készíteni, később jól jönne egy esetleges zsaroláshoz), az ígyam, a reggelim, a családom... Az első ülés már fel sem tűnt.

- Gyerek - fordult hátra hozzám Körte gondterhelten.

- Igen? — néztem rá visszafojtott lélegzettel, felkészülve arra, hogy kioktat a „Geri-sztori” miatt.

- Ma úgy tizenöt órát leszünk együtt.

- Igen, tudom.

- Felejsük el az egészet. Nagyjából rendet raktam a dologgal kapcsolatban, és a kis barátod egyetlen mázlija, hogy sokkal jobban sült el a dolog, mint gondoltam.

- Nem Geri mondta el! — szóltam közbe, de Körte egy „el- hallgass!”-pillantást lövellt felém, ami elég ijesztő, úgyhogy behúztam a nyakam.

- Figyelj rám, te gyerek.

- Oké — bólintottam.

- Nem látod át ezeket a dolgokat. Megértem, hogy mi ért nem. De hallgass rám. Jót akarok neked, már akkor is a legjobbat akartam, amikor kikukáztalak a neten - vallotta be szívszorítóan szép stílusban. - Ne beszélj többet azzal a taggal. Nincs szükséged rá. Neki van rád.

-De...

- Nincs de. Van egy kis tapasztalat mögöttem, azonnal levágom, ha valaki érdekből közelít.

- Én nem hinném, hogy e mögött a véletlen találkozás mögött... - próbálkoztam, de Körte közbeszólt.

- Akkor véletlen, ha én azt mondom — zárta le a témát.

- Megértettem - bólintottam szomorúan.

- Gyerek, én érted vagyok, nem miattad.

- Tudom - mosolyodtam el a szép szavak hallatán.

- Mi van nálad, baklava? — kerekedett el a szeme, amikor megpillantotta az ölemben a tálcát.

- Ühüm.

- Megkérdezzem, hogy...

- Kemálnál zuhanyoztam ma reggel, mert valaki elfoglalta a fürdőszobát, és habfürdőzött, mint egy igazi hölgy

— magyaráztam meg, Márk felé biccentve.

- Mi van veled, meghülyültél? - pillantott rá Körte.

- Relaxáltam - közölte Márk rekedten.

- A fiúk Xbox-szal relaxálnak - vett el egy baklavát, és az egészet benyomta a szájába, miközben sebességbe váltod, és elindultunk.

- Hát — ingattam a fejem —, Márk inkább a köntösömben flangált valami pakolással.

— Baszki, otthagylak egy éjszakára három nővel, és te is azzá válsz? - röhögött fel Körte teli szájjal.

— Hé! — háborodott fel Márk. - Azt mondta az orvos, hogy pihennem kell - védekezett, szerintem bénán.

— Pihenni, vagyis sokat feküdni és teát inni - csúsztam középre, hogy a két első ülés közé behajolva részt tudjak venni a beszélgetésben.

— Ja, azt nem mondta a doki, hogy női köntösben uborkás pakolást tegyél a szemed alá - tette hozzá Körte.

— Mangós volt! — helyesbített Márk sértetten, belőlünk meg kitört a röhögés.

13.

Nagy Márk egy szupersztár. Legalábbis a műsor ideje alatt ezt elhitetik vele. Nem csodálom, hogy téveszméi vannak a hazai zenészekkel kapcsolatban. Soha nem élt még át egy szimpla, hagyományosnak mondható fellépést a színpadnak erről az oldaláról. O úgy tudja, az a normális, amit most tapasztal. Hétköznapiinak hiszi. Csillogás, kamerák, riportok és felvételek, milliós nézőszám, újságírói érdeklődés, rajongói roham... Meg van róla győződve, hogy ez igazi. Fogalma sincs arról, hogy mi lesz ezután. Többek között ezért is ajánlottam fel neki, hogy nézze meg ma valamelyik fellépésemet. Nem, nem azért, hogy összetörjem az illúzióit. Mindent, de tényleg mindent félretéve, az elmúlt napokban megkedveltem Nagy Márkot. De azt is láttam, hogy a műsor végeztével, akár megnyeri, akár nem, ki fog készülni idegileg. Tettem egy óvatos lépést, hogy idő előtt megismertessem a valósággal, mielőtt az úgy pofán veri, hogy nem tud felkelni belőle. Igen, azt hiszem, védeni próbáltam. Zenészként. Előadóként. Nem lányként, hanem csupán szakmailag. Ezt nagyon fontos tisztázni.

De hamar rájöttem, nem lesz könnyű elhitetni Márkkal, hogy az én életem a valós, az övé pedig a mesterkélt, mert

ahogy a tévébe értünk, megrohanták a riporterek. Mindenki az állapota felől érdeklődött, a torkáról, a szombati műsorról, hogy rendbe jön-e, mi lesz vele, meg ilyesmi. Aztán rátértek arra, hogy hol piheni ki a fáradalmait, mert eléggé vegyes dolgokat olvasni és hallani ezzel kapcsolatban. Márk mosolyogva megköszönte a torkát, és rekedtes hangon annyit válaszolt, hogy a legjobb helyen piheni ki magát, és nagyon jó kezekben van. Ügyes húzás volt, titokzatos és mégis valamit sejtető. Pont úgy csinálta, ahogyan Körte elmagyarázta a kocsiiban. Nekem is adott instrukciót, mert tekintettel arra, hogy együtt érkeztünk meg a tévébe, a riporterek és újságírók engem is megállítottak.

- Most tényleg nálad lakik Nagy Márk? - kérdezte egy férfi.

- Én nem tudok róla, de lehet, hogy igen, csak elkerültük egymást — ködösítettem óvatos vigyorral, és a válaszom hallatán többen elnevettek magukat.

Én kikerültem a kis csapat sajtóst (maximum hatan voltak, ebből négy a műsor saját csatornájától, kettő pedig a műsort szponzoráló újságok közül), Márk viszont még maradt és válaszolgatott.

- Mi lesz ezzel a sráccal? - néztem vissza a folyosón.
- Hogy érted? — kérdezte Körte.
- Mi lesz vele a műsor után?
- Hát, ha megnyeri, akkor szép pénzt kap, meg kocsit, lesz egy klipje, és bedarálódik.

- Eltűnik?

Hogyne - bólintott. - Gyerek, hallok én mindent. Olyan emberek fenik rá a fogukat, akik gyorsan pénzt a karnak csinálni belőle. Eladják tizenöt perc hírnévéért, szakítanak rajta, amennyit lehet, aztán parkolópályára teszik Februárban indul a következő *Pop/rock sztár leszek!* Ennek a versenynek vége, már most az újra készülnek.

- Februárban? - kerekedett el a szemem. — De október van.

- Ja. Jövő héten lemegy a döntő, és ahogy kihirdetik, a következő reklámblokkba már be is vágják a jelentkezési felhívást. Indul a válogatás.

- Mi lesz a mostani versenyzőkkel?

- Semmi — rázta meg a fejét. - Ami az előző szériákkal történt. Egy-két kiugró, a többi megy a levesbe.

- Érdekes - tűnődtem. - Nincs esélye arra, hogy a fel színen maradjon?

- Márk? — kérdezte Körte.

- Aha, például ő - feleltem, azt a látszatot keltve, hogy akárki jövője érdekel, nem konkrétan egy emberé.

- Nem sok. A műsor a jövő héten elengedi a kezét, választhat menedzsert, írnak neki egy közepes dalt, széthajtják egy gyors turnéval, hogy addig megtöltsenek vele pár helyei, amíg érdekes a neve, de ahogy jönnek az újak, cseszheti.

- Hm — emésztgettem a hallottakat. - Kár érte.

- Bírod, mi? - mosolygott rám.

- Nem tudom, van benne valami irritáló, amiért figyelni az ember - próbáltam megfogalmazni az érzéseimet. - Tudod, olyasmi, hogy vagy utálod, vagy kedveled, ez állandóan változik, de egyszerűen nem lehet közömbös iránta az ember.

- Sztáralkat. Ennyi - magyarázta meg röviden.

- Lehet - biccentettem. - Elhívtam a mai fellépésre.

- Na! Hogyhogy? — csodálkozott Körte, mert nem jellemző, hogy anyun, Lilin és Antin kívül bárkit odaengednék. Mondjuk, ehhez hozzátartozik, hogy nincs is más, akit hívhatnék.

- Szeretném neki megmutatni, milyen egy sztáröltöző - nevettem el magam.

- O, a sztáröltöző - bólított Körte. - Hát, ez vicces lesz.

-Az.

Márk, miután lenyilatkozta a mandulája állapotának minden részletét, megtisztelt minket a jelenlétével. A koreográfusnál váraoztunk rá. A földön ültem tükörrel teli leiemben, és unottan hallgattam, ahogy a srác egy csapat háttértáncos fiatalnak beszél pörgésekről, forgásokról és ugrálásokról.

Mielőtt még megijedtem volna, hamar kiderült, hogy ez nem a Gotyedalhoz lesz, hanem Márk másik produkciójához, a *Mr. A-hoz*. A teremben a koreográfuson és táncosokon kívül egy operatőr is velünk volt, aki a vágóképekhez forgatott anyagot a felkészülésről. Márk egy nagy sállal a nyakában lépett be a terembe, és úgy tapsolták meg az egynapos kimaradása után, mintha a Holdról tért volna vissza. A sálat egyébként Körte tekerte a nyakába, hogy mindenki számára jól látható legyen a torokgyulladás. Ezek az apró trükkök elengedhetetlenek egy show-műsorban, nem mellesleg pedig Márknak tényleg torokgyulladása volt, csak éppen az nem egy olyan vizuális betegség, mint a lábtörés, így kicsit rásegítettek az érzékeltetésére.

- Akkor kezdhethük. És egy, és két, és forgás, és vissza! üvöltötte a koreográfus, a tükörben nézve a mögötte lévő csapatot, akiket így tartott ellenőrzés alatt.

Nem fogok hazudni, másfél órán át néztem a táncot, ez alatt a kilencven perc alatt pedig végig A. J. McLean számát hallgattuk. Megállás nélkül, előlről, mindig újra kezdve Amíg a próbát néztem, az operatőr elég gyakran vett engem, mert én is vágókép leszek majd Márk narrálása alatt. Egyéb ként a brutális daltapadást leszámítva remekül szórakoztam, figyeltem a koreográfiát, és egy idő után már álmomból fel keltve is tudtam volna.

-Jó, három perc szünet, utána kezdjük előlről - tapsolt kettőt a koreográfus, Márk pedig kifulladásra leült mellém, és hátát a tükörnek támasztva lihegett.

— Végem van — kapkodta a levegőt.

— Tessék, hoztam neked teát a büféből — nyújtottam fe é egy műanyag poharat, ami eredetileg gőzölgött és égette a tenyeremet, de mire odaadtam, már langyossá hűlt.

— Koszi — pillantott rám hálásan. - Hogy tetszik?

— Jó lesz ez — biccentettem. - A Márkerek odalesznek

- biztattam, mert elég pocskéul festett; csapzott volt és k t pirosodott az arca, a hangja pedig továbbra sem jött vissza pedig kímélte, ahogy csak tudta.

— Akkor jó.

— Viszont egy részt állandóan elrontasz - nevettem el magam.
— Dehogyan rontom! - vágta rá, mielőtt még egyáltalán átgondolta volna, hogy miről van szó. Aztán, amikor leesel neki, mégiscsak visszakérdezett.
— Melyik rész?

— Van az a... „I’m everything, you can’t stop me, I look so good, I look so fine” rész, amikor előrejön hozzád az egy táncoslány.

— Igen? — figyelt feszülten.

— Ah, várj - tápázkodtam fel. - Gyere — nyújtottam a kezem, és felrántottam a földről. - Szóval, itt énekelsz, ő előlép így, és megfogod a bal vállát, és lépkedsz felé, kitolva őt, ő meg hátrafelé sétál.

- Igen - bólintott.

- De állandóan a jobb vállát fogod, nyilván, mert jobbkezes vagy, viszont ezzel ki fogod takarni. A koreográfus mindig itt állítja meg az egészet. Próbáld a ballal megfogni.

- Jó, jó, értem - bólogatott. - Így? - ragadta meg a bal vállamat, és tolni kezdett.

- Lazábban - szóltam. — Túl görcsös a mozdulat.

- Oké. Várj, újra - kezdte előlről.

- Így sokkal jobb - biccentettem.

- Jó. Utoljára, gyere vissza — memorizálta a dolgokat, én pedig odaléptem. - „I look so good” — énekelté érdes hangon, miközben megfogta a vállamat, és a dallam ritmusára eltolt magától. — „I look so fine. I know you would, You’d cross this line” - nézett mélyen a szemembe, én pedig határozottan bólintottam.

- Tök jó, ügyes vagy.

- Persze hogy az vagyok - felelte, mire elmosolyodtam. Márk és az egója.

A koreográfus tapssal jelezte, hogy vége a pihenésnek, úgyhogy mindenki visszarendeződött az eredeti helyére, én pedig leültem a táskám mellé a földre, és figyeltem, ahogy el indul a zene. Márk ezúttal nem rontott, tökéletesen megcsinálta bal kézzel a problémás részt, majd óvatosan felém lesve kacsintott tánc közben. Istenem, csak fejeznék már be ezt a hülye szemrángást, amiért mindenki úgy odavan!

- Jól van, szép volt, emberek, holnap ugyanitt folytatjuk

- szólt a koreográfus a táncosoknak, mi pedig Márkkal mehattunk át a színpadhoz, hogy megnézzük a Gotye-dalunk díszletét.

A táncosok közül pár lány szeretett volna velem egy közös képet, úgyhogy elkészítettük a fotókat, aztán az ajtónál állva vártam Márkot, aki

szemmel láthatóan egyáltalán nem sic tett. Azzal a táncoslánnyal beszélgetett, flörtölt, vihorászott (ki tudja?), aki a koreográfia szerint kilép a többiek közül, és szólózik Márkkal.

Nem akartam ünneprontó lenni, ezért türelmesen vártam, hátha észbe kapnak, de túlságosan lekötötte őket az, hogy egymás beszélésain nevetgéljenek. A türelmem végesnek bizonyult, elindultam a folyosón egyedül.

- Hé, Béka, várj már meg! - kiáltott utánam Márk, a mondat végébe pedig beleköhögött. Lassítottam a léptei mén, és bevártam. - Miért indultál el nélkülem? — kérdezte, egy zsepit halászva elő a zsebéből.

— Mert egyedül is odatalálsz — válaszoltam egyszerűen.

- Jó, itt vagyok, csak dumáltam.

— Oké — vontam meg a vállamat. - Ő hányadik?

- Ki? Mi? Miben?

— Hányadikként viszed egy kört a nyereményautódon? mosolyodtam el.

- Ja, a táncoslányt? Nem tudom, nem volt erről szó... ködösített, de ordított róla, hogy hazudik.

— Na, mondd már meg — löktem meg nevetve.

— Őt — vallotta be.

- Őt? Impozáns szám - nevettem, de magamban azért nem szórakoztam ennyire jól.

Őt? Én meg nyolc lettem volna? Ez bunkóság! Ő miért őt? Ennyivel közelebb állna a kinézete Márk ízléséhez, mint például én?

A színpadi próbánk már sokkal közelebb állt a szívemhez, mint a próbateremben a tükör előtt ugrálás bámulása. A technikusok, gyártásvezető és szerkesztő Körtével egyeztetett, én közben megismerkedtem a zongorával, ami a színpad közepén állt. Azonnal leültem hozzá, és végigsimítottam a billentyűket. Valami azonban nem stimmelt. Háttal ültem a közönségnek.

- Ezt azért majd megfordítjuk, ugye? - néztem hátra a vállam fölé.

- Forogni fog ez magától - felelte a koreográfus, aki azonnal mellém pattant és magyarázni kezdett. — A szám első leíében háttal leszel a közönségnek és a kameráknak is. Márk első verzéjét végig háttal fogod zongorázni.

- Öhm, igen? - figyeltem feszülten.

- Aztán megfordul veled a színpad forgó eleme, a közönség akkor fog először látni.

- Aha - bólogattam. Forogni fog a színpadi elem? Nincs nekem elég bajom?

- A saját részedig Márk odasétál hozzád, és megtámaszkodik a zongora tetején, úgy nézi, ahogy énekelsz. Neki.

- Értem - memorizáltam. Zongorázok, forgok, Márk odajön, énekelek. De a hányásra is időt kell szakítani majd valamikor.

- Utána együtt énekeltek.

- Együtt - ismételtem.

- A végén pedig Márk megragadja a kezed, és felránt a zongorától. Csók, és elsötétül a színpad.

- Hogy mi? - kérdeztem kissé hangosabban a kelleténél mert minden technikus és Körtéék is felénk fordultak.

— Itt van. Nem olvastad? - tartotta elém a koreografial, amit kikaptam a kezéből.

— KÖRTE! — sikoltottam kétségbeesve.

Bár alapjaiban véve egy szórakoztató műsorban minden balhé izgi és bemutatásra is kerül, ezúttal magával a műsorral volt a gond, ezért a főszerkesztő kizárt minden kamerát, én csökkentett létszámban vonultunk a tárgyalóba egy egészséges vitára. Nem arról van szó, hogy én eljátszom a nagy énekest, és ha problémáim vannak a műsorral, kiverem a bal hét és sztárallűrösen díváskodom. Nem. Csak úgy éreztem, az előadásunk forgatókönyvébe bekerült egy olyan elem, amit nem bírok el.

— Színészet! - győzködött a gyártásvezető.

— Nem! — ráztam a fejem összefont karral.

— A dalhoz tartozik, eljártsszátok, és ennyi!

— Nem — ismételtem újra az álláspontomat, ahogy az elmúlt tíz percben megállás nélkül tettem.

Márk a hosszú asztalnál ült, és teát kevergetett. Ő csal azért volt jelen, mert érintett a témában, egyébként neki versenyzőként abba se lenne beleszólása, ha egy fakír szöges ágyra fekteti éneklés közben, és átgyalogol rajta.

— Sokkolni fog a produkció, ez a legerősebb befejezés magyarázta a műsor producere.

— Nem - mondtam.

— Körte, beszélj vele - kérte a producer a menedzseremet, aki sóhajtvá bólintott.

— Adjatok nekünk két percet.

A gyártásvezető és a producer magunkra hagyott minket, bár kifelé menet

kaptam tőlük egy pillantást, ami elárulta, hogy nem tűrik, amiért „egy tizenhét éves, énekesnek mondóit valaki” megkérdőjelezi őket.

- Körte, csinálj már valamit — kérleltem.

- Gyerek, állj már le egy kicsit. Gondolkozzunk - sóhajtotta. - Szerződésed van a szombat estére.

- És? Most olyan lettem, mint ő? - böktém az asztalnál köhögő Márkra.

- Hé! Itt vagyok - szólt Márk, felnézve a teájából.

- Mindegy - legyintettem. - Nem akarok csókot, színészetből sem.

- A dalhoz tartozik, a koreográfus találta ki... - próbálkozott Körte.

- Nem érdekel. Találjon ki mást! Ez egy dühös dal, meg is üthetném Márkot! - ajánlottam a számomra elfogadhatóbb lehetőséget.

- Gyerek, tele van veletek a média, egy színpadi csók felrobbantja a műsort. Ordít a produkció ezért a befejezésért.

- Ne már, te is velük vagy? - szörnyülködtem.

- Na, jó. Akkor mondom úgy, hogy érthető legyen. Ha nincs semmi extra, ő most kiesik - bökött Márkra, aki félrenyelte a teáját, és kiköpte az asztalra. Legalább most messze álltam.

- Miért esne ki?

- Mert nincs hangja. Mert beteg. Mert nem tud koncentrálni a próbákra... Ha nem tudunk egy énekest adni, akkor adjunk valami olyat, amit legalább annyira szeretnek nézők. Pletykát.

- Körte, értem, hogy ez most már átment a „mentsük meg Nagy Márkot”-műsorba, de nekem ez miért is éri meg? A közönségem független lánynak ismer, nincsenek balhéim, nincs barátom, nincs mit beszélni rólam.

- Új lemez előtt állsz, klippremier előtt vagy, nem árt, ha egy kicsit jobban odafigyelnek rád. A héten több ember látogatott az oldalaidra, mint az elmúlt negyedévben összesen Gyerek, a számok diktálnak.

- Nem fogok álcsókot váltani egy tévéműsorban - jelen tettem ki.

-A dalhoz tartozik, a többit képzeljék oda a nézők, ha akarják. Nagy durranás lesz. Bízz bennem - nézett mélyen a szemembe.

- Akkor legyél velem őszinte, és megteszem, amit kérsz álltam a pillantását, mert tudtam, nem dob oda a cápáknak, csak akkor, ha véletlenül kinyílt a ketrec ajtaja.

-Jó. Elcsesztük. Amit aláírtál szerződést, benne van, hogy ebbe nem szólhatsz bele. Igazából már a stylist ügyébe sem lehetett volna, de mázlink volt, hogy elfogadta a kérést

- Mi? Aláíráttal velem egy szerződést, amiben szabad kezet kapnak

feleltem? Milyen menedzser vagy te? - tátottam a számat.

- Hé! Elintéztem a szombati élő adást egy kétmilliós műsorban. Nem gondoltam, hogy eldurvul a helyzet.

-Jó. Jó! - bólogattam idegesen. - Ennyi erővel bármire kényszeríthetnek ezzel a taggal - bökte Márk felé.

- Még mindig itt vagyok - dünnyögte Márk.

- Nem baj - túrtam a hajamba idegesen. - Tehát figyelmen kívül hagyják a kérésemet, és rá kényszerítenek egy

- Olyan show-elemre, amit én nem szeretnék. Mindezt jogosan, mert aláírtam.

- Kábé — bólintott Körte.

- Nos - mosolygott rá. - Te indítottad el a zenei pályámat. Neked kell felépítened is a romjaiból.

- Nem lesznek romok. Odacsapunk szombaton - ígérte meg Körte.

- De utána mondhatom, hogy a műsor része volt? — tettem fel a mutatóujjamat.

- Persze, de ez evidens. Itt a meghökkentés a lényeg. Ha neki nincs hangja, lopjuk el mással a show-t.

- Undorító ez a szakma - szögeztem le.

- Üdv a showbizben - mosolygott rám Körte, és kinyitotta az ajtót, hogy visszaengedje a producert és rendezőt.

- Nos? - vont fel a szemöldökét az utóbbi.

- Nos - erőltettem egy mosolyt az arcomra örömmel vállalom a koreográfus ötletének színpadi megjelenítését - pislogtam erőltetetten, majd valamennyien az asztalnál köhögő Márkra néztünk. Óriási.

A színpadhoz visszaérve biztosítottam Körtét, hogy soha többet nem dughat be semmilyen műsorba anélkül, hogy .ti ne nézettük volna a szerződést hat ügyvéddel, akiből minimum három nemzetközi irodánál dolgozik. Hát, ilyen AZ élet. A nagyhal megeszi a kicsit.

- Minden rendben? — kérdezte a koreográfus.

- Persze - bólogattam a lehető legmeggyőzőbben. - Kezdhetjük a próbát.

- Te Béka — ragadta meg a karomat Márk, és visszahúzott. - Nem mintha sértené a hiúságomat, vagy ilyesmi. De százból kilencvenkilenc lány örülne egy színpadi csóknak velem.

- Akkor te azzal az eggyel fogsz duettezni, aki nem.

- Ez csak egy show - nézett rám.

- Nekem nem az.

- Tök amatőrként viselkedsz - mondta megvető pillantással.
- Amatőr? Én? - tártam szét a karomat elképedve.
- Igen.
- Én ugyan nem.
- Akkor viselkedj profiként.
- Te meg próbálj meg nem rám köhögni - förmedtem rá gorombán. — Amatőr? Pfff — azzal a zongorához sétáltam.

A koreográfus kérte a zenét, mi pedig hallgattuk, ahogyan lépésről lépésre elmondja, hogy mi a dolgunk. Az instrukciók pontosak voltak, és minden részlet passzolt a zenéhez. Illetve majdnem mind.

- Kérhetek valamit? - tettem fel a kezem, mint régen a suliban. Mindenki abbahagyta, amit csinált, és rám figyelt. úgyhogy folytattam: - Mivel Márk beteg és jó lenne, ha legalább egyikünknek maradna hangja szombatra, a szánt befejezését most ne gyakoroljuk.

- A csókra gondolsz? - vonta fel a szemöldökét a koreográfus.
- Igen - bólintottam. - El fogom kapni a nyavalyáját, és kidőlünk mindketten.

-Jogos. Akkor próbáljuk anélkül. Kezdjük! - kiáltotta el magát.

A színpad előtti székeken néhány stábtág és az egyik zsűritag ült. Körte az oldalt lévő lejáratnál állt a műsor rendezőjével. Sőhajtva lehunytam a szemem, majd zongorázni kezdtem. Az a pár tag, aki a stúdióban tartózkodott, azonnal tapsolni kezdett, amitől elfogott a fellépésekről és koncertezésekről jól ismert érzés, amikor előnti az ember mellkasát a melegség, és érzi, hogy az öröm szétterül az egész testében. Egy éve kapok tapsokat, hol kisebbet, hol nagyobbat (ez a közönség számától is függ), de még nem volt olyan, hogy ez az érzés elmaradt volna. Márk rekedt, az erőltetéstől hamis-kás hangon kezdett énekelni, ami bántotta a fület. Bár háttal ültem, a duruzsolásból és a folyamatos leállásból érzékeltem, hogy Márk torka az összes stábtág idegeivel játszik. Ha szombatra ez nem változik, akkor egy csók sem menti meg a produkciónkat. A technikusok állítgattak a színpad forgó részén, majd elpróbáltuk újra, úgy, hogy ezúttal megmozdult, velem együtt. Furcsa volt, mert egészen addig a LED-falat láttam magam előtt, majd lassan változni kezdett a környezet, és befordultam a nézőtérrel szemben. Ekkor kameraállásokat próbáltunk - meg kellett jegyeznem, hogy mikor melyikbe nézhetek, majd ezek után Márk a második verzenél felém kezdett sétálni a színpad eleje felől, pontosan a koreográfia szerint. Amikor odaért hozzám, jött az én részem, úgyhogy a zongorához erősített mikrofonhoz hajoltam, és énekelni Kezdtém: „Now and

then I think of all the times you screwed me over”. A stábtagnak a hangom hallatán (és Márk nyöszörgése után) örömmel tapsoltak és fütyögtek. Márk szemébe nézve énekeltem. Az arcán óvatos mosollyal figyelt, jelezve, hogy jól csinálom, ez pedig megerősítőleg hatott rám, ezért még jobban kieresztettem a hangomat. A billentyűt leütve aztán megragadta a kezem, és pont úgy, ahogy instruáltak minket, felrántott a zongorától. Közvetlenül előtte álltam, az arcunk csupán pár centire volt egymásétól.

- És most kimarad, de amúgy csók, fények le! - ordította a technikus, körülöttünk pedig lekapcsolódott minden lámpa.

A sötét színpadon Márk körvonalait láttam csak magam előtt, és zavartan vártam, hogy visszakapcsolják a fényeket, miközben továbbra is fogta a kezem, ahogyan az a koreográfiában is szerepelt.

- Szombatra meggyógyulok - suttogta, én pedig hirtelen megborzongtam a közelségétől.

- Azt jól teszed, mert pocsek a hangod - feleltem halkan.

- Nyugi, az adásban leénekellek. Ja, és meg is csókollak - tette hozzá, én pedig a sötétben a szememet forgatva elmosolyodtam.

- Fogadjunk, hogy most kacsintottál - sóhajtottam, mire Márk köhögve elröhögte magát.

A lámpák felkapcsolódtak, és mi beálltunk újra a dalhoz, az elejétől. Hétszer próbáltuk el. Hét álcsókot spóroltam le, a leleményességemnek hála.

Már azt hittem, hogy soha nem szabadulunk ki a tévéből. A próbák végeztével várt ránk egy óra „rajongói kérdésekre válaszolás”, ami annyit tesz, hogy előre meghirdették, hogy a *Pop/rock sztár leszek!* közösségi oldalán egy órán át személyesen Márk és én válaszolunk a kommentekben kapói i kérdésekre. Mindezt fotókkal dokumentálták, így, miközben mindketten a képernyőn megjelenő kérdéseket olvastuk, egy asszisztens gépelte a válaszainkat, egy másik pedig megállás nélkül fotózott bennünket, és már posztolta is. Olyanokat írt a képekhez, mint: „Nagy Márk és Bexi már várja a kérdéseket. <kacsintós smiley>”. Vagy éppen: „Még negyven percek van, hogy kérdezzetek Nagy Márktól és Bexitől, ne habozzatok. <nevetős smiley>”. Ezekhez a posztokhoz nagyjából egyforma fotók tartoztak, tekintettel arra, hogy túl sokféleképpen nem lehet netezni. Ültünk a laptop előtt, egymás mellett. A kérdések nem voltak túl változatosak, nagyjából minden második nem is kérdés volt, hanem szimplán jobbulást kívántak Márknak, és biztosították arról, hogy szombaton szavazni fognak „ezerrel”. Ami kérdés érkezett, az viszont durván magánjellegű volt - valamennyi kommentelő azt akarta tudni, hogy mi van köztünk. Hárítottunk, ahogy csak

tudtunk, kitérő válaszokat adtunk, olyanokat, hogy „nagyon sok időt töltünk együtt a szombati adásra készülve”, meg ilyesmi. Természetesen megérkeztek a trollok is, akik úgy örülnek egy ilyen alkalomnak, mint az öt éves a gyereknapnak. Engem szokás szerint tehetségtelennek és semmitmondónak neveztek, Márkot pedig melegezték ezzel. Ez tipikus netes trollkodás - ha van egy srác, akinek klassz a hangja, és jól is néz ki, a gép előtt ülő akárci jól megmondja a frankót róla, három lájkért cserébe, amitől elégedetten dől majd hátra, mint aki jól végezte a dolgát. Márk nem akart reagálni a „ratyi vagy”-kommentre, ami alatt csak gyűltek a reakciók. Már tíz lájknál tartott a kom- ment, amikor megelégteltem, és kértem az asszisztenst, hogy a nevemben írja be válaszként: „Biztosíthatlak róla, hogy nem az. Bexi”.

Ettől aztán valósággal beőrült az oldal, rengeteg mosolygó és nevető smiley-t kaptam, meg hatvankét lájkot egy percen belül. Na. Ennyit erről. Márk egy hálás pillantás sál ajándékozott meg, aztán tovább fotóztatta magát, meri a Márkerek kommentben könyörögtek, hogy kacsintson rájuk. Erről amúgy videofelvétel is készült, a netezők legnagyobb örömére. Azt inkább hagyjuk, hogy hányan osztották meg a „márkcsintást” csak addig, amíg ott voltunk. Agybaj a köbön.

Miután végeztünk a kommenteléssel, a műsor szerkesztője elengedett minket, mondván, elég anyaguk lett a mai kiegészítő adásokhoz és a netre is. Én ebben egyáltalán nem kételkedtem, ugyanis becslésem szerint egy váratlan *Hobbit* verziót is össze lehetne hozni az e heti felvételeinkből. Jól dokumentált élete van egy tehetségkutatósnak, az biztos A producer érdeklődött, hogy mi a programunk mára, de csak ködösítve válaszoltunk, hogy Márk megy pihenni, hogy meggyógyuljon, nekem pedig egyéb kötelezettségeim vannak. Ezt elég unalmasnak tartotta ahhoz, hogy leakadjon rólunk, és a mini stábot inkább egy másik versenyző után küldte, aki lovagolni ment. Az izgi. Le is eshet akár, szóval jó, ha van vele kamera. Azért nem vallottuk be, hogy Márk valójában egy fellépésemre kísér el, mert akkor tuti, hogy jön volna velünk a műsor forgatni, ami nem szerencsés, két okból kifolyólag sem. Egy, hogy a fellépésem helyszíne egyáltalán nem biztos, hogy engedélyezi a forgatást, tekintettel arra, hogy ők is forgatni fognak róla, úgyhogy valószínűleg konfrontálódna. A másik, és számomra sokkal fontosabb érv, ami miatt nem engedtem, hogy velünk tartsanak, az a nem elhanyagolható tény, miszerint a héten a csapból is én folyók. De szó szerint. Ez részben jó, természetesen. Előadóként minél nagyobb közönséghez jutok el, annál nagyobb az esély nyerni, hogy

valamennyien közülük meg is kedvelik a zenémet. Azonban van ennek egy hátulütője is, mégpedig az, hogy a saját közönségem hóbörögni kezdett, mert állításuk szerint riadtam magam. Az újak viszont a műsor miatt (és persze Márk miatt) találtak meg, náluk még kérdéses, hogy szeretni fogják-e egyáltalán a zenémet. Ők egyelőre csak a hírekért (ölték, hogy le ne maradjanak valamiről. Most még kevésbé érdekli őket a zeném, sokkal inkább a személyem. A saját közönségem vádaskodása persze eléggé rosszul érintett, főleg, mert valamilyen szinten igazat is adtam nekik. De mind- i közben nem tudtam mit csinálni, egy ilyen nézettségű műsorban szerepelni vendéglőadóként megtiszteltetés, és nem mellesleg óriási kiugrás. A műsor körül tomboló érdeklődés miatt én is láttam, hogy „olcsóvá válók”, mégsem tehettem ellene. Ez a megszoksz vagy megszöksz esete, nekem pedig választásom sem maradt, hiszen benne voltam, nyakig.

— Márk, nézz jobbra — szólt Körte a piros lámpánál állva. A mellettünk lévő autóban a hátul ülő tizenkét év körüli kölyök felismerte Márkot az anyósülésen, és vadul integetett neki. Márk visszaintegetett, de akkor a gyerek megpillantott engem hátul, és még jobban kapálózni kezdett. Szerintem .a szülei frászt kaptak, mert nem tudták, hogy a gyerek mitől kapott rohamot hátul. Én is integettem, a gyerek örült, •i szülei meg furán néztek, aztán leesett nekik, hogy Nagy Márkot látják, meg vele még valakit, akit mutogat a tévé (az lennék én), úgyhogy ők is integetni kezdtek. Ekkor már Körte is átintegetett, így aztán a mi kocsinkban hárman és a mellettünk álló autóban is hárman kalimpáltak. Aztán ránk dudáltak, mert zöldre váltott a lámpa.

így indultunk a délutáni fellépésemre.

14.

Én minden fellépésért hálás vagyok. De tényleg. A közönséggel találkozni egy előadó számára a legfontosabb. Éppen ezért nekem teljesen mindegy, hogy egy lovarda melle szervezik, egy plázába, vagy akár egy fesztiválra. Mindegyik másmilyen, de egy dologban valamennyi egyforma - ott a közönség. Ha harmincan, akkor harmincan. Ha ötszáz, akkor annyian. Ha pedig mondjuk kétezren (ami hazai viszonylatban nemcsak nagyon jó, de ritka is), akkor mcf, kétezren. A neten a visszajelzés fantasztikus dolog, és ma talán a legfontosabb, csak éppen az a baj vele, hogy nem mérvadó. Ha valaki nem látja reálisan, könnyen összeroppan a csalódottságtól. Például az olyanok, mint Nagy Márk, aki sokkos állapotban ült mellettem a pláza egyik éttermében Körtével úgy döntöttünk, a fellépés előtt eszünk egy késői ebédet, mert utána nem lesz rá időnk.

- Mikor fog magához térni? - kérdeztem Körtét, és a levesemet kanalazva a percek óta némán ülő Márk irányába pillantottam.

— Hamarosan. Adj neki időt - legyintett.

Márk kiakadása ott kezdődött, hogy bejött egy plázába. ahol ugyan felismerték, és ketten egy közös fotóért utána is jöttek, de általánosságban csak megbámulták. Valami furcsa, Beatles-effektus lehet a fejében, ami alapján azt hiszi, bárhová megy, visongó lányok tapossák egymást sírva, hogy egy pillantást vethessenek rá. Hat hete tart a műsor, és interjúról próbára, majd próbáról interjúra rohangál, taxival jár haza, otthonról pedig a műsorba, és szombatonként milliónyi nézőnek énekel a képernyőn keresztül. Valamennyi közösségi oldala túlpörgött, nem győz válaszolni a Márkereknek, minden lépését kamera kíséri (fontos a vágókép, ez a héten számomra is kiderült), tonnaszám kapja az ajándékokat. És akkor behoztuk egy valódi koncertre, egy olyanra, ami majd rá is vár, mire Márknak szembe kellett néznie azzal, hogy szemfényvesztésben töltötte az elmúlt heteit.

- De... — köhintett egyet, és megköszörülve a torkát, tovább motyogott. — Nem értem. Hol vannak a rajongók?

— Kié? — vontam fel a szemöldökömet. - Kihűl a levesed

— tettem hozzá, mert a Márk előtti „gőzölgő erőleves” (tehát lé meg tojás) egyre kevésbé gőzölgött.

- Hát a... - gondolkodott. - Az enyéme. Hol vannak a Márkerek? - kevergette meg a levesét.

— Mindenfelé - mutattam körbe. - Gondolom.
 — És a tied? Itt fogsz fellépni, nem? - pislogott.
 - Igen, de csak egy óra múlva, és a színpad egy emelettel lejjebb van.
 — Jó, de hol vannak a rajongók?
 - Pontosan mire gondolsz? - kérdeztem értetlenül.
 — Hol vannak a táblás emberek?
 - Táblás? Úgy érted, azok, akik a műsorban táblákkal drukkolnak neked, amire a „Nagy Márk, SMS: 16699” van felfestve?
 — Igen - bólintott, mint aki örül, hogy végre felfogtam.
 — Márk, az egy műsor. Ott... hogy mondjam... Ott minden fel van nagyítva.
 — Akkor nincsenek táblás emberek?
 — Miért lennének? Főleg az én fellépésemen...
 — Akkor mi van a kezükben?
 — Taps - nevettem el magam.
 — És akkor csak így beszélünk, és leülünk kajálni?
 — Most komolyan nem tudom, hogy egy dzsungelből érkeztél, ahol majmok neveltek fel, azért vagy ennyire meg lepott, vagy csak szimplán nehéz a felfogásod. Márk, te egy műsorban szerepelsz. Ez meg a valóság — mutattam körbe
 - Ilyen lesz, ha befejeződik a *Pop/rock sztár leszek!*
 — Ez de szar! - akadt ki teljesen.
 — A leves? - kérdeztem.
 — Nem. Ez az egész. Szombaton imádnak. Hol vannak most azok az emberek? - fordult körbe dühösen. — Az ott! - mutatott egy másik asztalnál ülő lányra. — Az miért nem rajong?
 — Jó, először is ne mutogass másokra - kezdtem a lehelő legtürelmesebben. — Másodszor pedig, lehet, hogy fogalma sincs arról, hogy ki vagy.
 — Az hogy lehet?
 — Úgy, hogy nem ismer még az egész világ - mosolyodtam el. - Sőt, itthon sem ismer mindenki.
 — Komolyan? - fintorgott.
 -Ja - bólintottam. - Aztán van, hogy felismernek, de nem érdeklő őket. Mert ebédelnek, vagy mert csak tudomásul veszik, hogy láttak, esetleg nem kedvelnek.
 — De amikor a műsorral forgatunk külső helyszínen, mindig jönnek autogramért — ellenkezett.

— Mert az feltűnő, ott kamera van veled, de még az is lehet, hogy statiszták, ki tudja... — legyintettem.

— Ne már! - hüledezett Márk, és mintegy megerősítést kérve Körtére pillantott.

— Ez van — biccentett Körte.

— Szóval ez ilyen? - dőlt hátra a székén Márk.

— Ilyen - bólintottam.

— Egy óra múlva fellépésed van itt, és nyugodtan eszel.

— Persze, mert éhes vagyok - biccentettem.

— Nincs újságíró.

— Miről írna? A levesről? Mert nem rossz, csak nincs hírértéke.

— Nem a levesről, a fellépésedről.

— Minden héten vannak fellépéseim, nagyjából ugyanolyanok, nem fognak mindegyikről beszámolni. Mi osztunk meg képeket és infókat róla az oldalaimon, meg a fellépés szervezője és a helyszín szokott rá eseményt csinálni — magyaráztam. - Köszönöm szépen - pillantottam fel a pincérre, aki kicserélte az üres leveses tányéromat thai csirkére. A pincér mosolyogva bólintott, aztán kedvesen körbenézett íz. asztalunknál, és megkérdezte, hogy mindent rendben találunk-e.

— Igen, köszönjük - biccentett Körte.

— Maga felismer? — kérdezte tőle hirtelen Márk.

— Jézusom — hajtottam le a fejem, és egy kicsit lejjebb csúsztam a széken.

— Öhm, hogyne, persze - bólintott a pincér zavartan. — I drukkolok.

-Aha - méregette Márk, mint aki nem teljesen hiszi el.

- Miért nem kér közös fotót?

— Márk! - szóltam rá élesen, mert Körte használhatatlan volt, konkrétan sírt a röhögéstől.

— Mert dolgozom - mondta a pincér. - Ez a munkám mutatott a tányérokra.

— Értem, persze - bólintott Márk. - És aláírást?

— Hasonló okok miatt. Mert még mindig dolgozom, és nem inzultálhatom a vendégeket - motyogta a pincér.

— Hagyjak itt egy dedikált kártyát? - érdeklődött Márk.

— Mindenképpen.

— Rendben. Ide teszem a sótartó mellé.

— Keresni fogom - ígérte meg a pincér, és elvitte a leszedett tányérokat.

Körte a vihogástól vörös fejjel, a szemét törölgetve fordult a pincér után.

— Hát, barátom - ingatta a fejét. - Ezt hamar kipoasztolja
— Mit? Hogy kapott tőlem dedikált kártyát? - mosolyodott el Márk.
— Nem. Azt, hogy hisztiztél egy étteremben, amiért nem rajongtak körbe
— felelte Körte.
— Dehogy! Tök jó arc a pincér, biztos, hogy nem ír rólam szemétséget
— erősködött Márk.

— Ó! - nevettem fel. - Majd rájössz, semmi gond.

Márk értetlenül kapkodta a fejét köztünk, én pedig kinézve a pláza folyosójára, intettem egyet.

— Na, itt vannak a rajongóid - pillantottam Márkra, aki követte a mozdulatomat, és meglátta az étterembe belépő Antit, aki Lilivel érkezett.

— Hogy sikerült a felelés? - kérdeztem köszönés helyett i húgomtól.

—Ötöst kaptam - felelte elégedett mosollyal.

— Ügyes vagy - néztem rá büszkén.

— Minden negyedikes ötöst kap - ingatta a fejét Körte.

—Hagyd már, igenis ügyes - erősködtem.

— Nekem is jó napom volt, kösz a kérdéseket - ült le Anti.

— Mi történt? - kérdeztem, hagyva, hogy közben Lili belekóstoljon a kajámba. - Csípős - figyelmeztettem.

— A hegedűs lány... - kezdte Anti a sztorit.

— Akit szombaton el akarsz hívni a műsorba - bólogattam, jelezve, hogy figyeltem rá, amikor mesélte.

—Igen. Na. Elhívtam.

— És? Mit mondott? Jön? Randid lesz? - csillant fel a szemem.

— Azt mondta, hogy átgondolja - biggyesztette le a száját.

— Uh -- süttöttük le a szemünket egyszerre, mármint Körte, Lili, és én is. Márk el volt foglalta magával.

— Gondolom, ez a burkolt nem — tűnődött Anti gond- terhelten.

— Hááát - húztam el a számat. - Az nem jó jel, hogy nem vágta rá azonnal az igent. Ez olyan, mintha azt mondta volna, jön, ha nem érkezik addig jobb ajánlat.

— Jobb ajánlat? A duettetstre hívtam, a legnézettebb műsorba!

— Sleisz, jobb ajánlat nem program, hanem társaság szempontjából - magyarázta Körte.

— A fenébe — értette meg Anti.

— Sajnálom — nyúltam át az asztalon, és megpaskoltam i kezét.

- Nem gond - legyintett, beletörődve a sorsába. — Márkkal mi van? — nézett a mellette ülő, réveteg szemmel maga elé bámuló „popsztárra”.

- Terrorizálja az embereket, amiért nem rajongják körbe - feleltem.
- Úúú, de csípős - legyeztette Lili a kezével az arcát.
- Mondtam. Kérj mást, mindjárt jön a pincér.
- A pincér, aki nem kért közös képet - duzzogott Márk
- Ez hülye? - pislogott körbe Anti. - Mióta nem voli emberek között?
- Szerintem hat hete... — feleltem, majd a fejemet rázva szóltam

Márkra: — Ne kacsingass már idegenekre, mert va laki le fog ütni.

- De ez a védjegyem! — hóbörgött Márk.
- A MŰSORBAN! - ordítottunk rá egyszerre.

Elhoztuk Mauglit egy plázába. Óriási élmény.

A hétköznapi fellépéseimnél már szinte hagyománnyá vált, hogy Anti elhozza Lilit a suliból, és a helyszínen csatlakoznak hozzánk. Anyu nem mindig tudott eljönni a munkája miatt, de Lili soha nem hagyná ki a fellépéseimet. Szeret i nézni, és hallgatni is, de gyanítom, hogy leginkább azt élvezzi az egészben, hogy bejárása van a színpad mögé, ahol más fellépőkkel is találkozhat. Egy csomó olyan rapperrel meg, énekessel van közös fotója, akikért rajong, úgylahog még az is elképzelhető, hogy Lili valójában emiatt szereti annyira a fellépéseimet. A mai fellépésemen is egy másik előadó után kezdtem (a pláza születésnapja volt az alkalom, rengeteg akcióval meg ingyenes koncertekkel). Körte a szervezőkkel be szélt, én meg az egyik személyzeti mosdóban készülődtem, Átöltöztem, rendbe tettem a sminkemet, posztoltam egyet a közösségi oldalaimra, hogy pár perc és kezdem a koncertet, aztán kiléptem a folyosóra.

- Készen állsz, gyerek? - kérdezte Körte, aki Antival várt rám.
 - Igen - bólintottam.
 - Tessék! — adta át a gitártokomat, amit a vállamra vettem.
 - Lili?
 - Márkkal van a színpad mögött.
 - Te elengedted a húgomat azzal a hülyével? - kerekedett cl a szemem.
- Hogy tehetted? Az az ember senki másra nem ind koncentrálni, csak saját magára.

— Nyugi, nem lesz gond - ingatta a fejét, de aztán csak átgondolta a dolgokat. — Sleisz, menj már utánuk.

Anti elszaladt, mi pedig Körtével elindultunk az üzletek közti folyosón. Az áruházban sokan voltak, egyfelől a hatalmas szülinapi kedvezmények miatt (én is láttam egy tök jó pulcsit a kirakatban, de érthető okokból nem mehettem be megnézni), másfelől pedig az egész délután át tartó ingyenes koncertek miatt. A színpad a mozgólépcső mellett volt felállítva, mi pedig

hátról közelítettük meg, így nem láthattam, hogy mekkora tömeg gyűlt össze. A vásárló és nézelődő emberek mellett elhaladva néhányan rám mosolyogtak, a hátam mögül hallottam pár „ott megy Bexi”-felismerést, majd a biztonságiak elé értünk, akik beengedtek bennünket.

A „backstage” a mobil színpad mögötti terület, egy biztonsági örök felügyelte, szalaggal lezárt rész volt. Anti, Lili és Márk itt vártak minket, valamennyiük csuklóján ott volt az élénk színű szalag, amit Körte még az étteremben osztott ki nekik, hogy be tudjanak menne erre a durván „VIP” helyre. A színpadról éppen lejt az előttem lévő énekes (mily meglepő, egy tavalyi *Pop/rock sztár leszek!* versenyző), akinek a távozását mérsékelt taps kísérte.

- Milyen a közönség? — érdeklődtem, miközben hallottam, hogy a műsorvezető engem konferál fel.

- Jó, sokan vannak - biccentett.

- Ez sok? - kérdezte Márk rekedtes hangon, összefon i karral.

- Ó, Nagy Márk — vigyorgott rá erőltetetten az énekes

- Hol a hangod? Ki ne essél szombat.

- Mi van? — indult meg felé Márk.

- Hé, hé! - pattant oda Körte. - Fejezzétek be, mindenki mobillal kamerázik körülöttünk — mondta mosolyogva.

Márk és a tavalyi énje felfogta a hallottakat, és mosolyogva kezét ráztak, meg kamuból nevetgéltek egy sort. Elképedve néztem őket.

- Köszönsétek nagy tapssal Bexit! - hallottam ekkor a műsorvezető hangját, mire a pláza visszhangozni kezdet i a tapstól.

- Sok sikert, gyerek, ügyes legyél - veregette meg a vállamat Körte.

- Megyek előre kamerázni, végig látni fogsz — biztatón Anti.

- Énekelj egy nagyot - ölelt meg Lili.

Vártam, hogy társaságunk utolsó tagja is mondjon valamit a színpadra lépésem előtt, de Márk magáról tett rám Éppen kiesett a szerepéből, és a tavalyi *Pop/rock*-arccal lökdösték egymás mellkasát.

- Halló, leállni ezzel! — indult meg felénk Körte.

— Óriási - sóhajtottam, azzal megrántva a gitártokomat a vállamon, felléptem a mobil színpad lépcsőjére, és kísértél a közönség elé.

A színpad előtt és környékén nagy volt a tömeg, javarészt fiatalok, tinikorú lányok, és ahogy felléptem, azonnal minden kézben egy telefon öröközte meg a pillanatot. Mosolyogva körbefordultam, majd leültem a színpadon felállított székre, miközben kivettem a gitáromat a tokjából. Egy asszisztens odasietett, és lejjebb engedte a mikrofonállványt, hogy

magasságban jó legyen.

- Köszönöm szépen — suttogtam, aztán a mikrofonhoz hajolva beleszóltam. - Sziasztok!

Erre az egyszerű köszöntésre óriási tapsot kaptam, amitől elmosolyodtam, és igyekeztem az első sorokban állókkal szemkontaktust létesíteni. Vagy legalább a kamerájukkal. Alapszabály, hogy a közönséggel foglalkozunk, őket nézzük, nekik zenélünk, semmi más nem számít.

A színpadra lépésem pillanatában a másodperc töredéke alatt fel tudtam mérni, hogy mekkora az érdeklődés. Az első sorokban tolongás van, az a kemény mag. Ők azok, akik előbb érkeznek, lefoglalják a jó helyet, a koncert végén pedig valahogy ők távoznak elsőként, mert mire lejövök a színpadról a másik oldalon, már ott várnak egy fotóra, vagy aláírásért. Tehát ők töltik meg az első sorokat. Utánuk vannak a kevésbé nyomulók, és azok, akik eljöttek, mert szeretnének hallani. Mindig ők vannak a legtöbben, és ők azok, akik a koncert végén egyszerűen elmennek, nem várnak rám. Majd írnak pár kommentet a közösségiiken, taggelnek egy messzebbről fotózott képen, vagy feltöltenek egy videót a fellépésről. És ennyi az ember közönsége, innentől a sorok hézagosa, van, aki beáll a végére és nézi, hogy mi ez, mi történik, de hamar megunja, és tovább is sétál. Vannak a vásárlók, akik szinte nem is foglalkoznak azzal, hogy itt éppen egy fellépés zajlik, elsétálnak a közönség mellett, és tovább nézelődnek. Vannak a mozgólépcsőről lepillantó tagok, akik konstatálják, hogy koncert van, és vagy beállnak nézni pár percre, vagy nem. Néhány eladó, aki kiáll az üzlet elé, hogy elcsípjén egy részletet a koncertből. Alapszabály, hogy az ember ilyen alkalommal kizárólag a saját közönségével foglalkozik. Nem nézi, hogy hányan fordulnak ki a sorból, és mennek tovább. Nem nézi a leghátul álló, gumicukrot majszólo gyerek fejét, aki unottan rágcsál. Nem nézi azokat, akik rezzenéstelen arccal megállnak, és grimaszolva merednek a színpad felé olyan fejet vágva, mintha életük legnagyobb büntetése lenne, hogy ezt most hallgatni kell. Nincs más, csak a saját közönségünk, ők számítanak, más nem.

Ahogy elkezdtem az első számot (a *Késtél* albumról a *Távolból* című dalt), a közönség első sorai azonnal énekelni kezdték velem. A gitáromat pengetve hagytam, hogy a hangjuk betöltse a plázát, és nem énekeltem rá, mert szeretem hallani őket. Vannak előadók, akik állandóan leordítják a saját közönségüket, azok meg szegények vörös fejjel ordítják a dalt, de nem hallani a hangjukat. Én mindig hagyom, hogy énekeljenek, szerintem ez nekik és nekem is baromi nagy öröm, úgyhogy rendszerint jól

megénekeltem őket, aztán maximum elkezdem előlről, és akkor már éneklek velük A *Távolból* pont egy olyan dal, aminek videoklipje is lett, és a mai napig sugározzák a rádiók, úgyhogy tényleg nagyon sokan ismerik.

A gitáromat az ölembe fogva hallgattam, ahogy a közönség éneklí a dalomat, aztán csatlakoztam, amit óriási ováció fogadott, meg fejenként egy mobil, amivel engem kameráztak. Két további dal után az első sorban állók elkezdtek skandálni, hogy *Késtél*, úgyhogy nevetve bólintottam.

- Legyen a *Késtél*? - kérdeztem a mikrofonba. Fűlsüketítő sikoltás és „ígeeeen”-ezés töltötte be a plázát, mire megpengettem az első akkordokat a leghíresebb dalomból, és örületes tapsvihar tört fel. - „Itt várok...”- énekeltem a mikrofonba, az előttem álló kétszáz-kétszázötven fős tömeg pedig egy emberként üvöltve folytatta: — „fogalmam sincs, hol lehetsz, már megint elfelejtettél, ha hallod ezt a számot, remélem eszedbe jut, hogy pont háromnegyed órát késtél”.

Nevetve bólintottam, és újra a mikrofonhoz hajolva be- mondtam, hogy fantasztikus a mai közönség, amit szintén megtapsoltak, és akkor valóban belekezdtem a számba. A tekintetemmel Antit kerestem, akit azonnal meg is találtam, mivel mindig ugyanazon a ponton áll meg (a színpadról nézve tíz óra irányába), bárhol is lépek fel. A mobilját magasra emelve vette az előadásomat, balján Lili figyelt izgatottan, jobbján pedig Márk állt, aki... akinek a kapucniya csuklyaként takarta az arcát mindkét oldalról. A szemébe nézve óvatosan elmosolyodtam, mire, mily meglepő, kacsintott egyet. Elkaptam a tekintem, és befejeztem a dalt. A tapsvihar közepette lehajoltam a székem melletti ásványvizes palackért, és ezt a helyzetet ki is használtam arra, hogy kipillantsak Körtére, aki, mint mindig, most is jelezte, hogy mennyi időm van még. Ez az, amire irtóra büszke vagyok. Nincs playback, nincs félplayback, nincs percre pontosan kiszámított műsorom. Ha zenekarral megyek (mint egy Fesztiválta vagy nagyobb fellépésre) van egy dallista, amit én rakok össze, és amihez legtöbbször tartjuk magunkat, de előfordult már, hogy improvizáltunk egyet közben, vagy totálisan átváriáltuk, mert a közönség túlpörgött, és nem akartuk a lassú dalokkal lehúzni a hangulatot. Ha nem zene karral lépek fel, hanem egyedül, akkor pedig akusztikusban zenélek, egy szál gitárral. A közönség szereti ezt, mert nem mű. Tudják, hogy nem az. Ezért is jelentettük meg a *Késtél* akusztiklemezt, hogy a publikum megismerje a daloknak az akusztikus verzióját, hiszen a szóló fellépéseimen így adom elő. Ja, és nem melleleg a kiadót sikerült rávenni arra, hogy az akusztikalbumot tegyük ingyenesen letölthetővé a neten, tekintettel arra, hogy az emberek már megvették

egyszer az albumot (legalábbis sokan), és nem kérhetjük, hogy fizessenek érte újra, csak mert más a hangszerelése.

- Oké, még egy számra maradt időnk - szóltam a mikrofonba mosolyogva, mire a közönség kétféleképpen nyilvánult meg. Az egyik fele csalódott volt és olyanokat kiabált be, hogy „ne már!”, a másik fele viszont rádöbrent, hogy az utolsó szám következik, és annak a címét kezdte ordítani, amit még mindenképpen szeretne hallani.

— Mit szólnátok... - vártam egy kicsit, míg elcsendesülnek, mert óriási káosz alakult ki a bekiabálások miatt ha énekelnék valami klassz feldolgozást?

Mindenki azt kiabálta, hogy „jó!”, csak éppen ezzel egy üt i tippeket is kaptam, hogy mi legyen az, szóval megint kaotikus lett a helyzet. Antiék felé pillantottam, akik furán néztek rám, mivel nem jellemző, hogy más dalát énekeljem. De ezt most úgy éreztem, hogy jó, ha megteszem.

- Ismeritek a *Mr. A* című számot? - kérdeztem. „Neeceem!”, „Az miiii!”, „Nem ismerjük!”. Ilyen, és ehhez hasonló válaszokat kaptam, ahogyan azt sejtettem is.

-Akkor most eléneklek nektek, és majd hallgassátok meg a neten az eredetét is - szóltam mosolyogva, és miközben lefogtam a gitáromat, Márkra pillantottam. A kapucniját mélyen a szemébe húzva értetlenül meredt rám a tömegből. Igyekeztem egy „nyugi, tudom, mit csinálok!”-bólintással jelezni, hogy minden oké, majd újra a mikrofonhoz hajoltam: „When I step into the club, everybody shouts hooray!”

Hirtelen minden mobiltelefon a levegőbe emelkedett, Márk pedig abban a pillanatban megértette, hogy ezt mi- i csináltam. Szombatig minél több ember hallja az egyéni produkciójára választott dalt, annál többen ismerik meg, és mire Márk énekli, már sokan tudni fogják, hogy mi ez, és esetleg meg is szeretik. A tehetségkutatók szavazóit nagyban befolyásolják a választott dalok, és bár a *Mr. A* bizonyos »z.cmpontból baromi híres szám, mégsem egy Gotye-szintű i gyónj átszótt dal. Márkkal a duettdalunk telitalálat, de a *Mr. A* nem biztos, hogy az. Hát ezért adtam elő. Ennyire egyszerű. Amúgy is, a héten olyan daltapadást kaptam tőle, hogy komolyan jólesett elénekelni.

A fellépés végeztével majdnem fél órát maradtam fotózkodni a rám várókkal, majd Körte kiosztotta a dedikált kártyáit, és a következő programunkra hivatkozva elköszöntünk. A parkolóhoz sietve mentünk. Nem mintha üldöztek volna minket, vagy hasonló - tulajdonképpen a színpad területét elhagyva már a kutya sem foglalkozott velünk különösebben —,

hanem mert tudtuk, hogy a többiek a kocsinál várnak

— Ez baromi jó volt! - fogadott Anti mosolyogva a kocsinál.

— Köszí - dobtam be a csomagtartóba a gitáromat.

Mindenki beszállt a kocsiába, és már én is készültem, hogy hátraüljek, amikor az autó mellett ácsorgó, még mindig kapucnit viselő Márk hirtelen rám nézett.

— Kösz, hogy előadtad. Ez marha rendes volt tőled mondta őszintén.

— Kösz, hogy kapucniban voltál, és nem sztároltattad magad a fellépésem alatt - vágtam rá, mire Márk felnevetett.

— Azt hiszed, hogy nem vagyok tapintatos?

— Márk. Tudom, hogy nem vagy az - vágtam oda hanyagul

— Hé. Én lepleztem magam miattad!

— Fogadjunk, hogy volt benne egy kis „baromira jól áll nekem a kapucni” is - hunyorogtam.

— Ah, szóval szerinted is jól áll? - vont fel a szemöldökei

— Márk, miért? Miért van az, hogy veled csak rólad lehet beszélni? És ha nem te vagy a téma, akkor te leszel? — meredtem rá elképedve.

— Béka - fúrta a tekintetét az enyéembe. - Mindketten tudjuk, hogy az esetek többségében ugyanazon gondolkodunk.

— Mégpedig? — grimaszoltam, előre félve a választól.

— Rajtam.

— Te hülye vagy - röhögtem fel olyan hangosan, hogy visszhangzott a hangomtól a mélygarázs.

— Kölykök, szálljatok már be, késésben vagyunk! - kiáltott ránk Körte, lehúzza az ablakot.

15

- Itt vagyunk, állj meg másodiknak a kék autó mögött — mondta Márk.

Körte leparkolt a budai utcán egy családi ház előtt.

A délutáni fellépésem után eredetileg úgy lett volna, hogy Antit és Lilit hazavisszük, mi pedig Körtével lerázzuk Márkot, és megyünk a második fellépésemre. Csakhogy, amikor kiraktuk Lilit és Antit, Márk úgy döntött, hogy ma már otthon tud aludni (mellesleg ezzel teljesen egyetértettem. Í kerültünk Budára.

- Vedd be a gyógyszereidet! - utasította Körte Márkot, mielőtt kiszállt

volna.

- Rendben. Holnap reggel megyek vissza a dokihoz, utána találkozunk a stúdióban — búcsúzott Márk, majd kinyitotta az ajtót.

- Ezzel egy időben én is kiszálltam hátulról, hogy előreüljek, vissza, a saját helyemre, amit Márk időközben lenyúlt tőlem.

- Jó pihenést - köszöntem el tőle, mire Márk széttárta a karját. - Mi van? - néztem rá furán.

- Semmi ölelés vagy búcsúcsók?

Szó nélkül kikerültem, és beültem a felszabadult helyre, bevágva magam mögött az ajtót. Márk lehajolt az ablakhoz, és ráérősen bekopogtatott az ajtón. Unottan rácsaptam a gombra, mire az ablak lassan leereszkedett.

— Mi van? - nevettem el magam.

— Fogadjunk, hogy egész este rám fogsz gondolni - nézni a szemembe idegesítő magabiztossággal.

— Ahogy elhajtunk, azt is elfelejtem, hogy ismerjük egy mást - közöltem vele, Körte pedig elindult.

A tükröből láttam, hogy Márk az autó után néz, aztán bemegy a kapun. A fejemet ingatva fojtottam el egy mosolyt. és a szám szélét rágva meredtem ki az ablakon.

— Te gyerek... - kezdte Körte.

— Hm? — fordultam felé.

— Ugye tudod, hogy ez csak egy hülyülés? A műsor része.

— Persze — nevettem fel erőltetetten.

— Akkor jó - biccentett szigorúan.

A gondolataimba merülve a szembe jövő autók fényszóróit néztem, és furán éreztem magam. Körte és én, megyünk, csináljuk a dolgunkat, egész nap együtt, ketten. Most meg hirtelen olyan fura volt, hogy magunkra maradtunk. Komolyan, még a csend is másmilyen volt.

— Na, most min agyalsz? - kérdezte hirtelen Körte, és szavai annyira hirtelen zökkenetettek ki a gondolataimból, hogy összerezzentem.

— Én? Semmin. Csak fáradt vagyok. Hosszú ez a hét füllentettem, mert nemhogy Körte nek, de talán még magamnak sem mertem bevallani, hogy hiányzik az az idióta a társaságunkból. Az egojával, a beszélásaival, a nevetséges stílusával, a szerinte ellenállhatatlan mosolyával...

Szinte egyszerre szólalt meg mindkettőnk telefonja, üzeneteket jelezve. Valamiért izgatottan vettem ki a zsebemből mobilt, és furcsán liftezett a gyomrom, amíg a kijelzőre nem néztem. Anti üzent. Soha nem voltam még csalódottabb, amiért ő írt nekem. És ami a legdurvább, nem akartam elhinni,

hogy mástól vártam azt az átkozott SMS-t.

- Ki írt? - kérdezte Körte.
- Anti - feleltem, és bármennyire is akartam leplezni, a hangomból üvöltött a szomorúság. — És neked?
- Aszádék. Kerülünk egyet felém - dűnnyögte.
- Baj van?
- Nem, csak megígértem a barmoknak, hogy jöhetnek az esti fellépésedre.
- Ó, tényleg. Kapunk vacsorát is - mosolyodtam el.

Még jó, hogy nem stresszelek rá különösebben a fellépésekre, mert a ma estire egészen nehezen jutottam el. Miután hazaszállítottuk a kissé elkényelmesedett Nagy Márkot, Körtéhez hatottunk, hogy felvegyük a Fogd be Aszád együttest. Az ingyen kaja ürügye nem vicc volt, a klubkoncertjeimre az FBA enni jár, merthogy a hely marasztalni szokott a fellépés titán egy vacsorára. És mivel a gesztus csak a fellépőnek szól, négy személyes tálat kell rendelnem, amit aztán a srácok benyomnak. Aszádékát egyébként nagyon kedvelem, és a világért sem fosztanám meg őket az extra vacsorától, főként, hogy nagyon is támogatom a feltörekvő zenészeket. Ráadásul ez az egyetlen banda, akik egy év alatt soha, de soha nem okoztak nekem csalódást. És úgy hiszem, ez nem Körte érdeme*, vagy nem annak tudható be, hogy egy menedzselés alatt állunk, ők egyszerűen kilógnak ebből a szakmából, holmi még benne sincsenek teljesen. Hogy konkrét példát mórul jak, a *Késtél* berobbanása után rengeteg új „barátra” tettem szert szakmán belül, de hamar rá kellett jönnöm, hogy ez a hirtelen jött érdeklődés egyáltalán nem a személyemnek vagy a munkásságomnak szólt. Csupán abban a pillanatban én voltam a „legeladhatóbb termék”, így aztán mindenki velem akart mutatkozni, képeket posztolni, a közelemben lenni, mert ahol én voltam, ott nagyszámú közönség is volt. Megszámlálhatatlan kérés érkezett „közös projektekre”, szponzorok álltak sorba Körténél, küldtek nekem ajándékokat annak reményében, hogy kiteszem a közösségi oldalaimra, *ón* majd jól megválaszolom a közönségemnek, hogy pontosan milyen márka melyik kollekciójának a pólója volt rajtam tegnapelőtt. Ebből nem kértem, ahogyan a szakmabeli barátságokból sem, így aztán hamar kívül kerültem a körön mondhatni kiközösítettem magam. Maradt nekem Körte és Aszádék. Az FBA-s srácokkal az első pillanattól kezdve remekül kijöttem, pedig viszonylag későn ismerkedtünk meg. Amikor kijött a *Késtél-single*, és a rádió kétóránként sugározta, mert akkora volt rá az igény, annyira bepörgött körülöttem

minden, hogy döbbenetes mennyiségű új embert ismertem meg naponta. Mindenki tudta a telefonszámom, pedig én senkinek sem adtam meg, de a sulimból sokan tudták (mint minden normális gimisét), és egyszerűen továbbadták, posztolták, küldözgették. A közösségin pillanatok alán elértem a maximális barátmennyiséget, több embert mái nem tudtam visszaigazolni, így ők olyanokat írogattak, hogy mekkora „tahó vagyok”, amiért már nem is jelölök vissza, pedig együtt jártunk nagycsoportba. Az egyik bulvárműsort forgatni szeretett volna rólam egy blokkot, hogy bemutassa a „tinisztár énekeső hétköznapijait”, úgyhogy ők bejöttek »sulimba, és a második órában, magyaron egy konkrét stáb vette Ilona néni verselemzését. Nos, a többi diák finoman szólva nem rajongott értem. Akkoriban olyan szinten fordult fel az életem, hogy elveszítettem felette a kontrollt, és egy kisebb ideg-összeroppanás után anyu és Körte közösen megálljt parancsoltak az egésznek. Persze, a laikus azt kérdezné, hogy mit hisztizek, ha ezt akartam? Ez részben igaz.

Ezt akartam. Vagyis zenélni. Zenét írni, énekelni, fellépni. Világéletemben kizárólag a zene érdekelt. Ha közhelyes akarnék lenni, azt is mondhatnám, hogy előbb énekeltem, mint beszéltem, de mivel mindenki ezt mondja, én inkább nem teszem. Pedig szinte igaz, nyilván nem ennyire sarkosítva, de ' valóban, gyerekkorom óta ez motivált, ez éltetett. Az álom arról, hogy a szobámban papírra vetett szövegtől el lehet jutni egy koncertig, ahol a közönség veled együtt éneklí a dalodat, azt nem adnám oda semmiért. De ott volt ennek az egésznek a másik oldala is, ami nem könnyű. Sokan azt hiszik, ez a szakma arról szól, hogy szép sminkben playbackelünk, utazgatunk, és partiról partira járunk a szintén híres ismerőseinkkel. Nem. Ez hülyeség. Az előadó magányos ember. A dalszerzés, az éneklés, a stúdiózás, a próbák. Mind-mind olyan alkalom, amikor magad vagy, a saját fejedben élsz, miközben két-három emberrel kommunikálsz összesen, ők is inkább instrukciókat adnak, és nem neked, hanem veled együtt dolgoznak. A barátság itt másodlagos, mindenkit egy cél vezérel. Ez a munka része. De van egy ennél is nehezebb része a dolognak. A magánélet. Mert olyanod például nincs. A régi ismerősök elkopnak. Nincs rájuk idő, hiába szeretnéd, ezért megharagszanak, nem értik meg a beosztásodat, a teleírt naptáradat, ők ebből az egészből csak azt érzékelik, hogy „megváltoztál”, „elfelejtetted, honnan jöttél”, „nagyképű lettél és bunkó”. És nem tudod megvédeni magad; ezek olyan vádak, amikkel szemben nem tudsz védekezni, ma túl szubjektívek. Az új barátok meg hirtelen sokan lettek, nem tudod, kik ők, mit akarnak, mi a hátsó szándékuk. Miért akar veled annyira találkozni,

miért szeretné, hogy bemutasd a menedzserednek, miért akarja veled egy műsorban elénekelni a saját dalodat, mert szerint az „poén lenne? Egyszerűen kikészültem, és nagyon kevés választott cl attól, hogy feladjam az egészet a fenébe, és tiszavirág élet ti karrierem egy kirobbanó slágerrel legyen azonosítható az utókor számára. Akire támaszkodni szerettem volna, arra nem támaszkodhattam, mert Geri gyűlölt. Ekkor jött Anti, és megmentette a magánéletemet, barátként viselkedett, c\ az, hogy tudtam, van egy ember, aki nem kér semmit, csak támogat, olyan erőt adott, hogy felálltam a romjaimból. De ez csak a szétesésem egyik részét oldotta meg. Ott volt még a másik, ami legalább ennyire megviselt. A szakma. Köt te mindent letiltott, megváltoztatta a számomat, kitöröli a közösségről, és csináltunk egy fake-profilt, amiről senki nem tudta, hogy én vagyok. Ez a mai napig létező Hannali freakin’ Montana nevű felhasználó, aki engem takar, mivel Budai Rebeka (Bexi) néven több mint száz profilt hoztak létre a rajongók és a segítségével ismerkedni vágyó trollok. Körte ezt az álnevet választotta nekem, mert találónak gon dolta. Még a profilképem is disney-s. A barátlistámban ott volt anyu, Körte, Lili, az apám (be kellett jelölnöm, állítólag úgy illik), Anti, a hangszerboltból Norbi, a fodrászom és...

Ennyi. Más nem. Senki, de senki nem volt rajtuk kívül, aki nem vert át/használt ki/utált meg, úgyhogy így jártam. Akkoriban történt, hogy egy délután, a sulis után (akkor még akartam rendesen) Körte áthívott magához, hogy beszéljünk Cgy dalom hangszereléséről, és ott találtam nála három hülye gyereket. Na, ők voltak Aszádék. Emlékszem, ott ültek Körte nappalijában, és videojátékoztak. Az érkezésemre felpillantottak, és számomra kicsit különös módon csak motyogtak valami „csaj jött” szöveget, és már nyomkodták is tovább a kontrolléért. Néztam a tizenennyolc-tizenkilenc év körüli hármast (akkor még nem tudtam, de azóta persze tudom, hogy pontosan három évvel idősebbek nálam, most húszévesek), akiket annyira nem érdekelt, hogy ott vagyok, hogy abban sem lehettem biztos, hogy ismernek egyáltalán.

- Sziasztok — köszöntem.
- Csá!
- Sz’asz!
- Pszt!

Ezt a három választ kaptam tíz hónappal ezelőtt, amikor először találkoztam a bandával. Akkor még nem laktak Köriénél, mert koleszosok voltak a főiskolán, de onnan kicsapták őket (mármint a koleszból), aztán mentek albérletekbe, de onnan is kicsapták őket, így kerültek Kortéhez, ahol

jelenleg laknak. Tíz hónappal ezelőtt azonban még csak „gyakran vendégeskedtek” a menedzserüknél, így futottunk össze.

- Mit játszottok? — érdeklődtem, mert hirtelen szimpatikusnak találtam a felém irányuló érdektelenséget. Ez új és felettébb megnyugtató érzéssel töltött el.

- GTA — felelték szinte egyszerre.

- Klassz.

- Beállsz? - nézett rám egyikük, akin sapka volt annak ellenére, hogy házon belül tartózkodott.

- Persze - bólintottam, és beültem közéjük a kanapéra. Amúgy... - köszörültem meg a torkomat Rebeka vagyok, vagyis Beki — mutatkoztam be zavartan.

- Bogyó - válaszolta a sapkás. - Az meg ott Puding és Pepe - biccentett a másik kettő felé.

— Bogyó, Puding, Pepe? - kérdeztem vissza értetlenül.

— Az FBA-ban zenélünk.

- Ó, egy együttes - értettem meg. - Mi az az FBA?

- Fogd be Aszád - felelték valamennyien egyszerre.

- Ötletes - nevettem el magam. - Ti is Körténél vagytok"

-Ja - bólintott Puding. Szőke haja bal oldalra volt fésülve, a jobb oldalán pedig teljesen fel volt nyírva.

— Nem mesélt rólatok — csodálkoztam.

— Szégyell minket - közölte Bogyó, mire mindhárman felröhögtek.

Néztem a három srácot a fura nevükkel meg a fura nevű együttesükkel, és akkor beugrott, hogy Körte említette, van egy bandája, de még nem „törtek ki”. Nyilván rájuk gondolt

— Készül a lemezetek? — érdeklődtem.

-Aha. Pár hét, és megvan - felelte akkor Pepe, és ez válasz azóta is él. Vagyis készülnek, ráérősen.

— Sok sikert hozzá — mosolyodtam el.

- Kösz - nézett rám Bogyó. - Mi meg gratulálunk a., mindenhez — tette hozzá kurtán, amin igazán meglepődtem

— Tudjátok, hogy ki vagyok?

— Mindenki tudja, hogy ki vagy — érkezett a válasz.

- Jó, oké, csak nem úgy viselkedtetek, mint akik... - kerestem a szavakat.

- Nem ájultunk el? - segített ki Puding.

- Ja - ismertem be megkönnyebbülve.

- Elájuljunk?
- Nem, nem, dehogy! - nevettem.
- Mer' elájulunk, ha akarod.
- Nem kell. Kösz, hogy... Szóval kösz, hogy emberként fogadtatok.

Nem emlékszem, hogy mikor volt ilyen utoljára.

A három srác előbb össze-, majd rám, aztán újra összenézett. Azt hiszem, nem értették, pontosan miről beszélek, belőlem meg csak úgy véletlenül kiszakadt. Zenészek. Feltörekvők. Album nélkül. És nem támadtak le, nem kértek szívességet, nem álmosolyogtak rám. Csak a kezembe nyomtak egy kontrollért, hogy szálljak be a játékba.

- Na, válassz egy karaktert - mutatott a képernyőre Bogyó
- Tényleg? — csuklott el a hangom.
- Persze, de... Minden oké?

- Olyan rendesek vagytok! - tört ki belőlem a zokogás, de olyan mélyről, hogy egyszerre folyt az orrom, patakozott a könnyem, ragadt össze a szám a nyáltól, egyszóval bájosan festettem.

Kész, összeroppantam, ott, köztük. Szegények, igazából fogalmuk sem volt, hogy mi a franc történt. Megérkeztem, és pár pillanat múlva zokogva, gurgulázó hangot hallatva Ültem. Nem tehettek semmiről, csak akkoriban elég sok minden miatt sírtam, főként, hogy senkim nem volt, aki szakmabeliként a barátom lehetett volna.

- Mit csináltál? - hallottam Pepe riadt hangját, miközben a tenyerembe temetett arccal zokogtam.

- Én semmit, csak mondtam, hogy válasszon karaktert, és elkezdett bögni! - védekezett Bogyó rémulten.

- Hallod, ne sírj már, majd választunk neked mi! - nyugtatott Puding.
- Nem — zokogtam. — Nem az a bajom!
- Huh, már aszítottam - könnyebbült meg Bogyó.
- Akkor kivel leszel? - lépett tovább a témán Puding.
- Nekem mindegy! - sírtam.

- Idióták! - lépett be a helyiségbe Körte. — Miért bög a gyerek? Mit csináltak? — üvöltötte el magát.

A háromtagú banda egymás szavába vágva magyarázkodott arról, hogy ők most tényleg nem tehettek semmiről, mert egyszerűen csak elkezdtem sírni, és nem a GTA miatt.

- Gyerek, mi van veled? - guggolt le eléem Körte, és meg próbálta lefeszíteni az arcomról az ujjaimat, amivel a szememet takartam.
- Nem tudom. Olyan kedvesek! - sírtam.

- Kik? - kérdezte döbbsen.
- Ok. Nah-gyon - feleltem, levegőt kapkodva.
- A barmok? Aszadék? Rendesekek? Gyerek, vigyelek Orvoshoz?

Megijesztesz.

- Nem, jól vagyok, csak - törölgettem meg a szememet, amit pár perc alatt dagadtra sírtam — engedik, hogy játsszak velük.

- Persze hogy engedjük - nézett értetlenül Bogyó.

- Jó, csak nem szoktam hozzá, hogy valakik... - kezdtem, de Puding közbeszólt.

- Játsszanak veled GTA-val?

- Hülye vagy, Puding, hagyd, hogy elmondja - szidta le Körte.

- Hogy valakik nem akarnak tőlem semmit — szipogtam megkönnyebbülten.

- Ez nem igaz, én például járnék veled — közölte Pepe.

- Szakmailag gondoltam — meredtem rá.

Pepe durván égett, belőlünk meg egyszerre tört ki a röhögés.

Aznap este nemcsak GTA-t játszottam a fiúkkal (agyonverték benne, természetesen), hanem beszélgettünk, nevettünk, megismerkedtünk, és bejelöltük egymást a közösségin, így Hannah freakin' Montanának lett három új barátja. Az este végén pedig életemben először én mondtam ki a mondatot, ami elől menekültem a *Késtél óta*.

- Feltölthetek egy közös képet veletek az oldalamra? — pislogtam félve.

- Naná - üvöltötték egyszerre, és egymást lökdösték a kanapén, hogy „mindenki benne legyen” a képen. Beültem közéjük, és a kontrollereket szorongatva vigyorogtunk Köriére, aki elkészítette a fotót. „GTA este a srácokkal - Bexi with Bogyó, Puding és Pepe” Ezzel a szöveggel töltöttem fel a fotót. Amíg a három FBA egymást túlharsogva frissítgette az, oldalt, olyanokat üvöltve, hogy „mennyi lájk”, meg hogy „milyen dögös csaj kommentelt, azt nézd, de jól néz ki!”, én Körtével félreállva figyeltem őket.

- Ezek jó srácok - bólintott mosolyogva. — Barmok, de i jó értelemben véve.

- Köszönöm, hogy bemutattál nekik.

- Megtaláltátok egymást nélkülem is. Csak a helyet biztosítottam — veregette meg a vállamat. — Jól leszel, gyerek? Összekapod magad?

- Igen, azt hiszem - pillantottam a fiúkra.

A kör bezárult. Az FBA az életem része lett, és igyekszem támogatni őket, ahogy csak tudom. És a legszebb az egészben, hogy ezt nem azért teszem, mert megkértek rá, hanem mert így akarom.

Amíg Körte a kiugratásukon dolgozik, én igyekszem mindenbe belevenni őket, ami nekik való. A nyári fesztiválkoncertjeimen ők voltak a zenekarom, ha olyan filmre kapok jegyet, amiben fejeket vágnak le, biztos, hogy őket viszem magammal a sajtóvetítésre, ha pedig olyan helyen lépek fel, ahol happy hours van a koktélokra a koncert ideje alatt, ők az elsők, akiknek szólok. Abban az esetben pedig, ha a fellépni sem után vacsorázni marasztal a koncert szervezője, Aszádék a hátsó ülésen utaznak velünk a fellépésre. Punk-rock együttes, ez az ingyenélés az imidzsükhöz tartozik.

Így tehát a ma esti fellépésem előtt még beugrottunk Körtéhez, hogy felvesgyük a srácokat. Körte házát a lej; többen olyannak képzelik, mint az amerikai filmekben. A „menedzser”, „zenei producer”, „lemezkiadó” olyan tévképzeteket szül, hogy Körte a malibui tengerparton lakik egy bazinagy, cölöpökön álló házban, ahol medence is van, meg Hugh Hefner-féle playboy-bulik. Mert a menedzser, az bizony luxusban él. Aha, biztos. Valahol a világban ez nyilván így van, mert amúgy nem mutogatnák, de azért a hazai viszonylatok ennél lényegesen szerényebbek. Körte például nem tartozik a legnagyobbak közé, még itthoni értelemben sem. Ő tetoválószalomban dolgozott, és a zenei dolgai akkor indultak be, amikor nekem, tehát kábé egy éve. Nincs ezer felfedezettje, nincs sok bandája, neki csak az FBA van és én, másokat egyelőre el sem vállalt, pedig a *Késtél* után, vagyis, amikor kikukázott a netről, elképesztően sok felkérést kapott, hogy vegyen át már befutott zenészeket, vagy éppen karoljon fel ismeretleneket. Körtében az a legfantasztikusabb, hogy nem örült meg a hirtelen sikertől, nem kezdte el hajtani a pénzt és a hírnevet - visszautasított mindent és minden- kii, mondván, még nagyon sok dolga van a két projektjével (vagyis az FBA-val és velem), mert nem egyszlágeres zenészeket akar termelni. Ezért aztán mi vagyunk neki: a könnyebbik eset (mármint én), és akikkel vért izzad (Aszádék). És értelemszerűen Körte nem Malibun lakik, mert egyfelől kissé nehezen jutna esténként haza, másfelől becsült vagyona egy malibui kutyaházra lenne elég, tehát ha úgy dönt, és nagyon szeretné, egy kutyát fenn tud ott tartani. Mást nem igazán.

A háza Budán van - nem túl nagy, de nem is túl kicsi, három embernek pont megfelelő. Ja, hogy erről nem sokan tudnak? Körte a szüleivel él, illetve, bocsánat, Körte szülei laknak Körtével. Ez a hivatalos verzió. Körte negyven körüli (pontos adat még a Wikipédián sincs, mert ez szupertitkos információ), késői gyerekként született, és a szülei már rég nyugdíjasok, sőt Körte szerint mindig is azok voltak. Mivel Körte nem családos, és nem is tervezi, hogy azzá váljon, mert az nem férne bele a rock 'n' roll életmódjába, a

szüleivel maradt, ami egy idő után kínos lett, ezért a „szüleimnél lakom” kijelentést megfordította a „szüleim nálam laknak, mert nyugdíjasok, és jó, ha szem előtt vannak” magyarázatra. Ez így mindenkinek megfelel, sőt az emberek (főként nők) többsége erre úgy reagál, hogy „jaj, de édes!” Körte tehát a szüleivel él egy családi házban, de azért leválasztotta a tereket, neki külön bejárata van a házba, külön konyhája és nappali része U. Úgy hívja, hogy többgenerációs kérő. És ezt a tényt csak még inkább megerősíti a jelenleg a garázsban lakó Fogd be

Aszád együttes. Nem Malibu, de azért unalmasnak nem nevezhető élet ez. Ráadásul vannak benne tök jó dolgok is. Például, hogy a stúdiózások alatt finom kajákat eszünk és időben ebédelünk, mert Körte néni (mindenki így hívja Körte anyukáját, az apukáját értelemszerűen pedig Körte bácsinak) főz ránk. Meg például az ünnepek olyan jól telnek Az én apám az új családjával él, ünnepekkor meg pláne, ezért a szüleim válása óta mindig olyan lehangoló volt a karácsony — csak hárman voltunk, anyu próbált jó képet vágni az egészhez, kidolgozta a lelkét a menüvel, de férfi híján ránk rohadt az egész, mert nem tudunk annyit enni. A tavalyi már más volt. Körténél voltunk mindannyian, anyu és Lili is, ott volt a fa felállítva, ajándékozás, Körte néni meg Körte bácsi, Aszadék is benéztek, és ez olyan klassz emlék, amire szívesen emlékszem vissza. Nincs lehangolóbb a csonka család karácsonyánál, amióta viszont Bexi lettem, és Körte az életünk része, már ezt sem érzékeljük. Nem vagyunk egyedül. És ez jó dolog, nagyon jó.

A házba be sem kellett szólni, mert az FBA már a kertben várt ránk az októberi hideg estében.

— Szálljatok be, késésben vagyunk - szólt ki Körte a lehúzott ablakon, a srácok pedig szófogadóan a kocsi felé indultak, bár összevesztek azon, hogy ki hova üljön, mert egyikül sem akart középre. Végül Körte mögé Bogyó, mögém Pepe, középre pedig Puding került.

— Körte, lassan vezess! - kiáltotta vékony hangon Körte néni, aki egy pongyolában didergett az erkélyen.

- Menjél be, anya, mert megfázol! - üvöltötte vissza Körte.

- Csókolom, Körte néni! - hajoltam át Körte előtt, kiintegetve a lehúzott ablakon.

- Szia, Beki!

- Anya, menjél már befelé, hideg van! - kiáltott Körte.

- Kértek piskótát?

- Milyen piskótát, anya?

- Csokisat!

- Naná - húzta be Körte a kézfétet, és már ki is pattant M autóból.

Késésben voltunk, de annyira sose lehetünk, hogy ne menjünk vissza Körte néni híres csokis piskótájáért.

Ott maradtam a kocsiban Aszádékkal, akik a hátsó ülésen lökdösődtek, mert állításuk szerint nem fértek el. Szórakozni tan fordultam hátra hozzájuk, és mosolyogva figyeltem rugdosódást.

- Milyenek a próbák a puccos műsorban? - érdeklődött Pepe. Ő is az a típusú srác, aki előbb néz ki úgy, mint egy rocksztár, mielőtt bármi produktuma lenne. Televarrt kar, fültágító, festett haj, és a remény, hogy egyszer ez majd egy albumborítóról köszön vissza.

- Hát... - kezdtem. - Azért nem olyan könnyű, baromi nagy a hajtás.

- Milyen a Márk gyerek?

- Mint a közönsége. Ők Márkot szeretik, Márk pedig önmagát. Így teljes az egyetértés köztük - forgattam a szemeim unottan.

- Te, és akkor mi ez a sok szar, amit olvasni rólatok? - vette bizalmasra a figurát Puding, és miközben mélyen a szemembe nézett, egy szál cigit helyezett a szájába. A következő pillanatban Körte beszállt a kocsiba, és a tálcát a kezembe nyomva hátrafordult, majd egy laza mozdulattal kiverte a szájából a meggyújtatlan szálát.

- Ez meg mi volt? - háborodott fel sértetten Puding.

- Megmondtam, hogy nincs cigizés - közölte Körte.

Mosolyogva figyeltem a menedzser vs. meg nem értett művész jelenetet, aztán, mivel mindenki kérdően nézett rám, rájöttem, hogy függetlenül a kis incidenstől, továbbra is várják a válaszomat.

- Márkkal csak a show része az egész. A fellépésünk kiegészítése.

- Ja - bólogatott Bogyó. - Mint Hollywoodban.

- Aha. Majdnem - biccentettem.

- És... izé... - kezdte Pepe. - Nektek is lesz olyan összevont nevetek?

- Milyen összevont név?

- Ha két híres arc összejön, akkor keresztezik a nevükéi, tudod. Mer' lehetnétek ti a Márxi. Vagy Berk - tűnődött.

A két idióta név hallatán az egész FBA dőlt a röhögést a hátsó ülésen.

- Mi a bánat az a Berk? — kérdeztem higgadtan.

- Bexi és Márk. Nem bírom, meghalok. Berk! — csapkodta a térdét Puding.

— Hagyd őket, indulunk - legyintett Körte, én pedig megfogadtam tanácsát, és előrefordulva elővettem a mobilomat, miközben kihajtottunk a kapun.

- Miért nézed mindig a telefonodat? - pillantott félre Körte, aki természetesen észrevette. Túl jól ismer.

- Nem nézem mindig - dugtam vissza a zsebembe egy gyors mozdulattal.
- Gyerek, nekem mindenről tudnom kell - ajándékozott meg egy „nem tetszel te nekem!”-pillantással.

- Nincs olyan, amiről ne tudnál - mondtam a lehető legőszintébben.
- Ja, mint a Geri-dolog - vágta a fejemhez. Ott nem is a történetek verték ki nála a biztosítékot, hanem az, hogy eltitkoltam előle.

- Tanultam az esetből — sziszegtem. — Mellesleg, biztos, hogy ő senkinek nem mondott semmit.

- Beszéltél vele? - sápadt el Körte.
- Dehogy. Nem tudja a számomat. Én pedig nem kerestem - feleltem őszintén.

- Akkor jó. Nem akarom a közeledben látni.
- Mindenkinek jár még egy esély. Geri nem rossz ember - próbálkoztam.
- Gyerek vagy még, semmit sem tudsz az emberekről.
- Hogyne... — húztam el a számat.

Körte elkapta a pillantásomat, és nevetve megrázta a fejét.

- Ne játszd a meg nem értett tinit.
- És ha az vagyok? - tártam szét a karomat.
- Oké, gyerek, vettem a célzást.
- Milyen célzást? - csodálkoztam.

- Ezt a kamasz-marhaságot. Most meg kell téged fejteni. Szóval. Ha Geri nem tudja a számodat, kitől vársz te üzenetet? Na, vajon kitől? Ki lehet az? - játszott a szerepét, én pedig dühösen meredtem rá.

- Nevetséges, még a gondolat is!
- Tudom én - biccentett. - Átlátom a dolgokat.
- Semmit sem látsz át! - védekeztem a kelleténél kicsit durvábban.
Mindent támadásnak vettem.

- Mondok én neked valamit - vette felnőttésre a figurát.
- Figyelj, Körte. Mielőtt mondod, passzolj már hátra nekünk piskótát — dugta át a fejét Puding a két első ülés között.

- Tessék - adtam hátra a tálcát.
- Ne már, gyerek! Felfalják az egészet! — mondta Körte Igaza volt, mert ahogy hátrafordultam, hogy visszavegyem tőlük, már ráugrottak a tálcára, és egymás kezéből tépték ki,
- Hát, ennek annyi - közöltem elfojtott mosollyal.

- Imádom Körte néni sütiit - ordibálta Bogyó leli szájjal.
- Kuss, ott hátul. És ne morzsázzatok! - nézett Körte a visszapillantóba.
- Mit akartál mondani? - kérdeztem Körtét.
- Már nem tudom. Az idióták elterelték a gondolataimat.
- Pedig fontosnak tűnt - húztam el a számat.
- Az is volt. De fogalmam sincs, mi lehetett az. Mindegy, majd csak eszembe jut - legyintett, aztán dühösen rácsapott a kormányra. — Fejezzétek már be az öldöklést ott hátul, ml az isten van veletek?
- Puding nem ad belőle! Ráült a tálcára! - panaszkodt, Bogyó.
- Te szemét spicli! - esett neki Puding.
- Ne lökdössetek már, nem férek el! - szállt be a bunyói u Pepe is.
- Én ezeket kirakom itt az út szélén - sóhajtott Körte
- Srácok - fordultam hátra. - Mosolyogjatok! - emeltem fel a telefonomat, és belevakuztam a szemükbe.

A fotón egymást tépik, Puding alól pedig egy tálca maradék piskóta lógott ki. Feltöltöttem a képet az Instagramra „fellépésre megyek az FBA kíséretében. Csokispiskóta-harc „hátsó ülésen” szöveggel, hashtageltem őket a létező összes módon, majd a kommenteket olvastam. A legtöbb nevetős smiley és LOL volt, aztán elakadt a lélegzetem. A sok komment között ott volt egy, amitől a szívem vadabban kezdett kalapálni, és furcsa melegség öntött el.

„NagyMárk kommentelt a képedhez: Vigyázzanak rád! Jó fellépést, holnap találkozunk. Márk”

Ó, te jó ég, gondolkodj, Beki, gondolkodj! Nem kell ennek örülni. Csak a műsor része. Ez egy show. A komment is hozzátartozik.

- Te meg minek örülsz, gyerek? — pillantott felém Körte.
- Semminek - vontam meg a vállamat, és újra befrissítettem a képet.

A mosoly azonnal lehervadt az arcomról, mert a követőim észrevették Márk kommentjét, és azonnal neki kezdtek el írogatni. Az én képem alatt. Az FBA-ról feltöltött képem alatt. A francba. Rohadt showbiz, de tudom gyűlölni. Csalódottan tettem el a telefonomat, és hátrafordultam a srácokhoz.

- Adjatok egy piskótát - mondtam csalódottságtól keserű ízzel a számban.
- Csak egy maradt, de annak Bogyó megnyalagatta a tetejét, hogy más ne ehessen meg - magyarázta Puding.
- Oh - szípoztam szomorúan. - Nem baj, add ide - vontam meg a vállamat.
- Közénk való! — röhögtek össze.

- Gyerek, mi van veled, meghülyültél te is? - kapkodta a fejét Körte vezetés közben.

Leszedtem a piskóta tetejét, és visszaadtam Bogyónak, aztán a nálam maradt (nyáltalannak vélt) részét egy mozdulattal betoltam a számba. Körte rám nézett a piros lámpánál.

— Szomorú vagyok. Kell a csoki — magaráztam teli szájjal.

— Aha — meredt rám. — Meg egy fogkefe is.

- Uhum - bólogattam.

- Gyerek, nem akarsz te nekem mondani valamit?

— De — bólintottam. — Zöld a lámpa — mutattam az, út felé, és lenyeltem a piskótát. Furcsa íze volt. Olyan „most a tán veszettül át fognak verni” íz volt ez. Nem a kedvencem.

16.

Péntek hajnal öt negyvenöt. A pillanat, amikor a korom- ériben először szólal meg a telefonod, hogy felébresszen. Kinyomod, de tudod, hogy öt perc múlva újra riaszt. Akkor is, ha éjjel fél egyre értél haza. Akkor is, ha a negyven perces esti fellépésed megtöltötte az egész klubot, és kétszer visszatapsoltak. Akkor is, ha a koncert után a szervező vacsorára marasztalt, és az FBA végül megkapta az áhított négyszemélyes tálat. Akkor is, ha minden egyes vendéggel külön fotózkodtál, mert megkértek rá. Ha aláírtad a létező összes szalvétát és poháralátétet a közönségnek, a távoli rokonaiknak, a kollégájuknak és a beteg nagybácsiknak is. Attól még péntek hajnali öt negyvenötkor fel kell kelned, mert dolgoz van.

- Nnnnnny- nyöszörögtem a második riasztásnál. Ilyenkor legszívesebben kidobnám az ablakon a telefonomat, hogy az cső áztatta októberi reggelen darabokra hullva törjön szét, én pedig aludhatnék kedvemre. Csak az a baj, hogy a programokat nem a telefonom szervezi, az csak értesít. Körtét meg ezért mégsem dobhatom ki az ablakon, az hogy nézne ki?

A szobámból kibotorkálva leültem a konyhapulthoz, n a fejemet álmosan a karomra támasztva anyut figyeltem, aki egy tejeskávét rakott elé.

- Nem aludtál sokat - szólt rosszállón.

- Mindjárt vége. Holnap lemegy a műsor, és ennyi volt. Visszatérnek a normális hétköznapiak - ígértem ásítva.

- Már feltöltötték az esti fellépés képeit és videóit. Meg nézed?

- Nem, ott voltam - ironizáltam a kora reggeli órán.

Anyu rezzenéstelen arccal nézett rám.

- Humorosan ébredtél ma reggel - reagálta le sértetten

- Bocsánat, csak... Picit talán húzós ez a hét.

- Más nincs? - vont fel a szemöldökét.

- Nincs — erősködtem, aztán feltűnt, hogy a konyhapult tele van bonbonnal és csokival. - Ezeket ki kapta?

- Lili.

- Miért?

- Mert még mindig nem tudja, hogy a suliból kit hozzon el az élő adásba.

- Ó, megpróbálják megvesztegetni?

- Olyasmi. Mondtam, hogy ez helytelen... — kezdte anyu

- De?
- De nézd, marcipános! - emelte fel boldogan az egyik dobozt.
- Hú, ezt szeretem - csillant fel a szemem.

Ennyit arról, hogy a hűgomból jó ember lesz. Sajna nem maradt olyan, aki ezt majd elmagyarázza neki. De betudtuk annyinak, hogy ez eredetileg apu dolga lenne.

Hirtelen megszörrent a telefonom. Álmosan néztem a ki jelzőre, és nem hagytam, hogy eluralkodjon rajtam az öröm

Márk hívott, de én hűvösen vettem fel. Ha nincsenek kamerák és nincsenek szemtanúk, nem kell megjátszanunk az édíbédi tinipárt.

- Nem tudsz aludni? - kérdeztem köszönés helyett.

. Jó reggelt, Beka — köszöntött vidáman, kicsit rekedtes, de tisztább hangon, mint amire számítottam.

- Igen? — pislogtam, várva, hogy folytassa.
- Csak csörögtem. Van hangom! - lelkesedett.
- Gratulálok, óriási teljesítmény.
- Öhm. Haha. Khm - nevetgélt. - Baj van?
- Nem, miért lenne?
- Ja, csak... remélem, hogy nem ébresztettelek fel.
- Nem, már ébren voltam - közöltem.
- Oké. Most megyek a dokihoz. Kíváncsi vagyok, hogy mii mond.
- Aha — kevergettem a kávémat.
- Odajössz?
- Forgatás lesz?
- Nem, csak én megyek.
- .Akkor nem — vágtam rá.
- Ööö... Oké, akkor...

Találkozunk a próbán - zártam rövidre.

- Ez minden? — kérdezte, aztán köhögni kezdett. Felszakadó, erős, ugatásszerű köhögés volt, olyan, amitől kiszakad ,azember mellkasa.

- Miért én mondjam meg, te hívtál - feleltem, amikor abbahagyta a köhögést.

- Aha — mondta halk, elfojtott hangon. - Akkor később.
- Szia.
- Szia - tettem le.

Anyu összefont karral, dühösen meredt rám.

— Mi az? - kérdeztem gyanútlanul, mint akinek fogalmit sincs arról, hogy

rosszat tett.

— Kisasszony, ma reggel szörnyen undok vagy!

— Nem vagyok!

— De igen! Hogy bánsz ezzel a szegény fiúval?

— Én? Ééén?! - háborodtam fel.

— Igen, ki más? - kérdezett vissza anyu.

— Jó, elegendő van - mondtam. - Eljátszom, amit kérnek tőlem, de a szabadidőmben, amikor nincsenek kamerák, nincs műsor, és nincs semmi, akkor nem kell kedvesnek lennem vele!

— De te mindig kedves vagy.

— Vele nem — mondtam felszegett állal.

— Miért nem?

— Mert vasárnap reggel már semmi közöm nem lesz ehhez az emberhez.

— Miért ne lenne? Barátok lesztek, olyan jól kijöttök egy mással.

— Nem, anyu. Márk magával jön ki olyan jól. Engem most használ, ahogyan én is őt. Szombaton megcsókolom a műsorban, ez bejárja a netet, és ennyi.

— Hogy micsodaaa? - akadt ki.

— Ó. A részletek — húztam be a nyakam. - Ez csak egy műsor...

— Rebeka, most azonnal tudni akarok mindent, és hívd Körtét kihangosítva!

Talán máshogy kellett volna tálalnom a dolgokat.

— Mi ez a lárma? - botorkált ki Lili a szobájából, és a szemét dörzsölve lépett oda hozzánk.

- Semmi fontos — legyintettem, aztán elkészítettem neki kakaót, és leraktam elé a pultra. — Hé. Kitől kaptad a marcipános csokit?

- Miért?

- Jó, de... megettétek? - háborodott fel.

- Nem, csak ellenőriztük, hogy nem járt-e le a szavatossága. Az a dobozon is rajta van - grimaszolt bosszúsan.

- Tízéves vagy, ne kötekedj — nevettem el magam.

- Anyu miért ordít Körtével? - pillantott félre Lili.

Anyu a pulton hagyott telefonom fölé hajolva úgy ordított, hogy kidagadtak az erek a halántékán.

- Meg kell csókolnom a műsorban Nagy Márkot a duettünk végén.

- Whoaaaaaaa! - kerekedett el Lili szeme.

- Ja. A műsor készítői pont ezt a reakciót várják — dűnnyögtem unottan.

- Ugye tudod, hogy felrobban a net, ha ezt bedobjátok?

- Mivel Márk hangja nem az igazi, pont ez a cél.
- Elterelitek a figyelmet?
- . Szerinted bejön?
- Nanááá! — ámult. — Húúú.
- Akkor igen — biccentettem.
- F'igyi — nézett rám.
- Hm?
- Három hét múlva lesz a suliban egy halloween-nap.
- Igen?
- , - És szerinted... Vagyis, ha megkérem? Á, mindegy.
- Mi az? Mondd nyugodtan.
- A többiek eléggé piszkálnak.

- Miért? Bemenjek? - jött elő a nővér énem, aki azonnal megjelenik, ha a húgát a többi tízéves inzultálja.

- Nem, nem olyan. Csak azt mondják, hogy nem is i merem Nagy Márkot.

- De hiszen ismered. Van vele közös fotód, jössz a műsorba is.

- De azt mondják, hogy az miattad van. És hogy így könnyű.

- Kit érdekel, hogy mit mondanak? Ne foglalkozz velük

- Könnyű azt mondani - sütötte le a szemét szomorúan

- Na, ki vele, mit találtál ki?

- Ha Márk bejönne aznap bármikor...

TT

- A sulidba? A halloween-napon?

- Igen, csak egy percre...

- Lili - sóhajtottam. - Egy műsorban szerepelek Márkkal, ami holnapig tart. Utána megszakad a kapcsolatul) ő reményeink szerint megy a döntőbe, megnyeri a műsor és tovább imádja magát. Nekem kijön a második albumom a jövő héttől ezerrel erre kell koncentrálnom. Biztos, hej; nem megoldható.

- De olyan jóban vagytok!

- Nem, Lili. Olyan jól végezzük a munkánkat. Ő az övri én pedig az enyémet.

- Ajj - nyöszörgött.

- Bemegyek én a halloween-napra, ha szeretnéd - mosolyodtam el.

- Tudom, csak az...

- Az nem Nagy Márk - fejeztem be helyette a mondatot.

- Nem, nem! Én örülnék, csak most mindenki Márkról beszél. És tuti, hogy ő nyeri a műsort, és akkor bejönne hozzám a *Pop/rock*-nyertes, és húúú. Kamilláék végre befognák!

- Ki az a Kamilla?

- Egy felsős - magyarázta.

- Szívatnak a felsősök? - háborodtam fel.

- Nem csak engem, de miattad engem egy kicsit jobban. Mindenfélét kitalálnak rólam. Idegesítő, s - Hogy én hogy utáltam a sulit — motyogtam, és anyu felé fordultam. — Elkérhetem a telefonomat?

-Éppen beszélünk! — ordította le a fejemet.

- Az túlzás - hallottam Körte hangját. - Jó reggelt, gyerek!

- Neked is, Körte - köszöntem a telefonba. - Mindjárt itt van, majd folytatjátok — mondtam anyunak, és megszakítva a hívást, bementem a szobámba.

Nagy Márk eléggé haragudhatott, mert nagyjából a huszadik csörgésre vette fel, már azt hittem, hogy szétkapcsolt.

- Elfelejtettél még bunkóbb lenni, és most visszahívsz, hogy pótolod? — kérdezte sértetten.

- Márk, ne színlelj már. Tudjuk, hogy mi van. Holnap végeztünk egymással.

- Ha így gondolod...

- Nem így gondolom, hanem így van. Te is nagyon jól uniód!

- Ezért hívtál? Ma már egyszer elrontottad a reggeletemet. Most megint el akarod?

- Argh - forgattam a szemem. Ez az ember maga a színjáték. - Elnézést.

- Hogyan?

- Nagyon sajnálom!

— Tényleg?

— Igen!

— Jó. Mit akarsz?

— Honnan tudod, hogy akarok valamit?

— Ismerlek.

— Nem ismeresz, a héten találkoztunk először! — förmedtem rá. - Csak ez egy hosszú hét - tettem hozzá.

— Szóval?

— Jó. Előtted van a naptárad?

— Randi?

— Igen. Egy általános iskolában.

— Mi? — köhögött.

— Liliről van szó. Bejönnél velem három hét múlva a Bulijába? Halloween-nap lesz...

— Három hét múlva? - A hangjából őszinte csodálkozás hallottam.

— Időben akartam szólni.

— Meglátom, hogy mit tehetek.

— Mi az, hogy meglátod? Tök üres a naptárad jövő szombattól! — közöltem vele durván.

— Hé! Hééé! - csitított telefonon keresztül. — Ha megnyerem a műsort, ez betelik. Egy pillanat alatt.

-Azért legyen ott időben egy tízperces program. Ne niai, ez nem nagy kérés.

— Mondja ezt az, aki dokihoz sem jön el velem! - szólt sértődötten.

- Nagyfiú vagy, el tudod intézni egyedül is.
- Te pedig nagylány vagy, ki tudsz találni mást a húgodnak.

Résnyire összehúzott szemmel, a szám szélét rágva hallgattam. Ez most tényleg zsarol?

- Egy tízéves kislány kéri tőled ezt, és ilyen aljas vagy?
- Egy tízéves kislány nővére kéri tőlem ezt, és igen - felelte.
- Fúúú.
- Itt várlak.
- Utállak.
- Nem is.
- De igen.
- Mondom, hogy nem. Látom, ahogy rám nézel.
- Nem is nézek rád.
- Ma megcsókollak.
- Nem, mert köhögysz - feleltem bosszúsan.
- Már jobban vagyok.
- Azt majd a doki eldönti.
- Úton vagy már?
- De idegesítő vagy! - nevettem fel, pedig nem is akartam.

Ahogy a rendelő ajtaján beléptem, a reggeli várakozók egy emberként fordultak felém. Sokan felismertek, ők köhögve köszöntek, én pedig mosolyogva indultam el a helyiségben lévő másik hírességhez.

- Most komolyan. Ehhez én miért kellek? - tártam szét a karomat színpadiasan, a várakozó betegekre mutatva.

- Csak élvezem a hatalmamot -- vigyorgott rám Márk. - Hiányoztam?
- Ne lopd az Instagramról a közönségemet - váltottam témát.

-Mi?

- Ne irkálj oda, bírd ki egy pillanatig, ha valami nem rólad szól - förmedtem rá suttogva.

- Kedvességből írtam oda.
- Márk - fúrtam a tekintetem az övébe. - Te csak úgy nem vagy kedves.
- Honnan tudod?
- Már ismerlek.

- Én is ezt mondtam a telefonban, és jól leszúrtál a hülye lányos „nem ismersz” szöveggel - közölte affektálva, kigúnyolva engem, vagyis a hangomat.

- Mert te nem ismersz engem.
- De te engem igen - próbálta értelmezni.

- Igen, mert te olyan srác vagy, akit egy hét alatt bőven ki lehet ismerni.
- Ellenben te... egy bonyolult lélek vagy.
- Hát... ööö... Igen - biccentettem.
- Elnézést — lépett oda hozzánk egy idős hölgy, aki szintén az orvosra várt. - Készíthetnék egy képet az unokámnak ' Nagy rajongója.
- Hogyne — feleltem mosolyogva.
- Természetesen - vágta rá Márk is, majd összenéztünk,
- Rólam van szó... — suttogta.
- Honnan tudod? Nem hangzott el - kerekedett el a szemem a pofátlanságán.
- Beka, engem mindenki ismer.
- Ahogyan engem is - érveltem.
- Én tévében vagyok — magyarázta.
- Én meg az újságokban, a rádióban, meg egy olyan helyen, ahol te még sokáig nem leszel. Egy albumborítón!
- Hah! - sértődött meg. - Lesz albumom!
- Ha megnyered a műsort.
- Megnyerem a műsort!
- Ha lesz addigra hangod - vigyorodtam el.
- Lesz addigra hangom!
- Mennyi „ha”... - tűnődtem el.
- ~ Engem kétmillióan néznek! — vágott fel.
- Nem, a műsort nézik annyian! - érveltem.
- És benne engem.
- De nélküled is annyian néznék.
- Neked csak egy hülye lemezed van, amiben arról nyávogsz, hogy valaki késett! - mondta az arcomba, mire felszaladt a szemöldököm.
- Platinalemez! Az a hülye lemez platina!
- , - És? Az mit jelent? Két-három ezer példányt?
- Mit számolgatod az én példányaimat? – háborodtam fel.
- Kétmillió néző vagy kétezres album? Hm?
- A levesben leszel hamarosan, mert indul az új *Pop/rock!* - mondtam ki meggondolatlanul, mire Márk lefagyott, és egy pillanat alatt elfehéredett.
- Mi?
- Semmi - ráztam meg a fejemet.
- Indul az új évad?
- Bocsánat, ezt nem... ezt nem lett volna szabad elmondanom. Sajnálom. Tényleg. Nagyon - tettem az arcom a tenyerembe.

- Mikor?

- Már a döntőn leadják a felhívást az új válogatóról - préseltem ki a választ.

- Értem - suttogta bólintva.

— Ne haragudj — kértem elnézést újra.

— Nem gond - mosolyodott el. - Bocs, hogy lehülyéztem az albumodat.

— Ugyan - legyintettem. - Négyezer példány a platina tettem hozzá halkan.

— Tudom - bólintott. — Mit vettél belőle? — pillámon rám érdeklődve.

— Egy gitárt. - Erre Márk elmosolyodott. - Melyik nyeremény vonz a legjobban a műsorban?

— Az utazás.

— Utazás is jár hozzá? — szaladt fel a szemöldököm, meri nem erre a válaszra számítottam.

— Te melyik bolygón élsz? Nem néztél egyetlen adást sem. Minden nyertes elutazhat.

— Ó, értem. És hová szól a nyereményút?

— Londonba, két személyre.

— Londonba? Azt hittem, legalább elküldenek a világ végére egy egzotikus országba, hogy megcsípijen valami, amiről aztán tudósíthatnak - mosolyogtam.

— A *Pop/rock* bán London a nyereményút — vontam meg a vállát. - Alig várom, hogy a Temze partján sétáljak.

— Fogadjunk, hogy a fejedben egy videoklipet látsz, a hogyan fekete-fehérben sétálgatsz - nevettem fel. Márk nem reagált, csak mosolyogva nézett, én pedig feltettem a kérdési, amit mindenki feltett volna a helyemben: — Kivel mész? Azt is listázod?

- Téged elvinnélek — kacsintott rám félmosolyra húzva.

A szemét! Pontosan tudja, hogy mit mondjon egy lány behülyüljön.

- Jó, persze, ez most nem kell - sóhajtottam unottan, aztán valami feltűnt. - Hé, hol a néni?

- Milyen néni? - csodálkozott Márk.

- Aki le akart fotózni téged.

- Vagy téged - szólt, én pedig döbbenten néztem rá.

- Hű. Ez olyan volt, mintha tudnád, hogy rajtad kívül van más is a világon — ámultam.

- Ott a néni - mutatott a műanyag széksorok végéhez.

Az idős asszony épp egy recepttel a kezében vette a kabát- 1a1, és indulni

készült. A jelek szerint annyira belemerültünk Máikkal a vitánkba, hogy a néni már végzett is előttünk, mi meg észre sem vettük.

- Tessék várni! - szaladtam a kijárat felé, Márk pedig utánam sietett. - Lemaradt a kép - néztem az idős hölgy szemébe.

- Annyira elfoglaltak voltak - mondta a néni szemrehányón.

- Elnézést, megbeszéltük, itt vagyunk. Kiről legyen a fotó - mosolygott Márk.

- Az unokám a rajongója.

- Kinek? - siettettem, mert közben Márkot szólították.

Mindkettőjüknek! - mondta a néni gorombán, amitől elszégyelltem magam. Még jó, hogy Márk nem reagál az érzelmekre, mert ő már be is állt a fotóra.

- Nagy Márk! - szólították közben újra.

- Egy pillanat! - kiáltotta vissza.

- Fiatalember, nem a műsorban van, itt betegek várnak, szedje a lábát! — mondta a nővér.

Szerintem ő nem neked drukkol - suttogtam, miközben a néni lefotózott minket.

- Üdvözljük az unokáját - köszönt el Márk sietősen, de a hölgnél már elváltuk magunkat. Kifelé menet dűnnyögött valami olyasmit, hogy ezek a mai fiatalok, és becsapni maga mögött a rendelő ajtaját. Ezt megkaptuk. Péntek reggel nyolckor.

A rendelőben kissé ziláltnak néztünk az orvosra.

- Na, lássuk azt a torkot. És vetközz le, deréktól felfelé utasította Márkot az orvos.

- Belehaltam volna, ha ma nem látom a felsőtestét dűnnyögtem, de a nővér szűrős szemmel pillantott rám, úgyhogy inkább behúztam a nyakam, és félreálltam az ajtó mellé.

Az orvos sokáig hallgatta Márk mellkasát és hátát, mi közben egy szót sem szólt, úgyhogy a kezdeti beszélőgatási kedvem alábbhagyott, és aggódva figyeltem.

- Valami baj van? - léptem közelebb.

- Csinálunk egy mellkasröntgent - akasztotta a nyakába a doki a sztetoszkópot.

- Miért? - ráncoltam a homlokomat.

- A köhögés miatt. Tisztának hallom, de biztosat csak a röntgen mutat.

- De nincs baj, ugye? - kérdeztem türelmetlenül.

- Nyugodj meg, a barátod meggyógyul - mosolygott rám az orvos.
- Nem a barátom - vágtam rá.
- Akkor a...
- Duettpartnerem - magyaráztam meg a Márkkal való kapcsolatomat hivatalosan.

- A torkom? - érdeklődött Márk.
- Holnapra sokkal jobb lesz.

Rendben - biccentett. — Megcsókolhatom? — mutatott rám hirtelen, amitől zavarba jöttem, és azonnal lángolni kezdett a fejem.

- A nem a barátnődet? - kérdezte az orvos.

- *igen-*

- Nos - pislogott a doki. - Ha hagyja.

- Értem. Köszönöm.

- Nem kaphatom el? Ezt az izét, ami volt vele? - motyogtam.

- Ha eddig nem kaptad el...

- Hallod ezt, immúnis vagyok rád! - vettem oda Márknak, miközben felvette a pólójára a dzsekijét.

- A betegségére, legalábbis — nevette el magát az orvos. Én ezt nem tartottam viccesnek. — A röntgen az épület mellett balra. Gyertek vissza utána.

Ez így rendben is lett volna. Csakhogy a röntgennél egymillióan várakoztak, Márk meg iszonyatosan idegesítően viselkedett.

- Én elmegyek — mondta egy percen belül ezredszerre.

- Fejezd már be - suttoztam.

- Nem várok tovább.

- Márk, hagyd abba.

- Nézd már meg, hogy mennyien vannak! - dobbantott a lábával, mint egy gyerek.

- Mindjárt te jössz.

- Az előbb is ezt mondtad!

- Mert az előbb is hisztiztél - dőltem neki a falnak, és fáradtan sóhajtottam egyet.

- Gyere, menjünk — ragadta meg a karomat.

A várakozók oda-odapillantottak ránk, mert a síri csendben megállás nélkül sugdolóztunk és neszeztünk.

- Márk, a francba már, ezt most ki kell várni. Ne rángass, maradunk! - téptem ki a karomat a szorításából.

- Jó, én elmegyek — indult meg a kijárat felé.

- Oké. Szia.
- Te nem jössz?
- Nem, én megvárom.
- Nélkülem? Rólam kell a röntgen - értetlenkedett.
- Márk, viselkedjél már, komolyan mondom, rosszabb vagy, mint egy ötéves!

- Nem halad a sor!
- Sírni fogok - dörzsöltem meg az arcomat.
- A sor miatt?
- Nem! Miattad! - sziszegtem dühösen.
- Hé — szólalt meg hirtelen. — Az ott, a második. Olyannak tűnik, mint aki nekem szurkol.

- Meg ne próbálj bekéredzkedni más elé! - kerekedett el a szemem. Azért mégis, egy orvosi rendelőben illik viselkedni. Vagy legalábbis illene.

- Unom. Nem várok tovább - ingatta a fejét.
- Márk — néztem rá könyörgő tekintettel. — Játssz a telefonoddal. Netezz. Twitterezz. Válaszolgass az oldalon. Hallgass zenét. Csak könyörgök, fejezd már be.

- Elkésünk. Sőt - pillantott a kijelzőjére már elkéstünk.
- Röntgenre várunk, a műsor készítői meg fogják érteni.
- Úgy ismerted meg őket? - vont a szemöldökét.
- Ha mégsem, majd kitalálunk valamit.
- Miért nem mehetünk el? - szenvedett tovább.

Tipikus viselkedés az orvosnál. Lilivel is mindig ez van. Csak ő tízéves.

- Mert a doki látni akarja, hogy nincs tüdőgyulladásod.
- Biztos, hogy nincs. Ismerem a tüdőmet.
- Neked mindenre van válaszod, ugye? - kérdeztem fáradtan.
- Igen. Gyere már - ragadta meg újra a karomat.
- Márk, nem!
- Miért nem?

- Mert nem akarom, hogy beteg legyél!
- Miért? - mosolyodott el, és egészen megváltozott az arca.

Azt hiszem, félreértette, amit mondtam.

- Mert senkinek nem kívánok tüdőgyulladást — feleltem.
- Csak ennyi? - vigyorgott.

Na, ez már a hülye csajozós stílusa volt, amittől a falnak mentem.

- Igen. Ennyi.
- Értem - kacsintott.

— Nincs egy napszemüveged?

— De! Miért? - kotorászott a táskájában.

— Vedd fel, mert nem akarom látni a hülye kacsintásodat, márkcsintásodat vagy szemrángásodat.

— Oké, ha ennyire zavar - vett elő egy napszemüveget. Megfújta a lencsét, hogy leszálljon róla a táskájában rátapadt por, és feltette.

A. pilóta-napszemüvegében tovább vigyorgott rám, én pedig rezzenéstelen arccal néztem.

— Na jó, inkább vedd le - adtam meg magam, mert pec- hemre brutálisan jól állt neki az a hülye pilótaszemüveg.

Márk nevetve levette, és vállával a falnak dőlve nézett rám.

— Meddig bírod?

— Mit?

— Ezt - mutatott kettőnkre.

— Vagyis? - adtam a hülyét, Márk pedig lesajnálóan mosolygott rám.

— Meddig játszod, hogy hidegen hagylak?

— Nem vagy te egy kicsit beképzelt? - kérdeztem.

Vannak emberek, akikkel egyszerűen nem lehet mit kéz deni. Nagy Márk pont ilyen.

— Kitértél a kérdés elől.

— Oké. Ha figyelmen kívül hagyjuk, hogy egy műsor miatt megjártsszuk magunkat, hogy visszataszítónak találom a viselkedésedet, hogy semmi, de semmi vonzót nem találok benned, nem tetszik semmi rajtad, és szörnyen idegesítőnck tartalak... Szóval, ha ezt mind figyelmen kívül hagynánk, akkor sem érdekelnél.

Márk mosolyogva hallgatott, olyan volt, mint aki rncj; sem hallotta, hogy mit soroltam fel róla.

— Aha, értem.

— Na végre - bólintottam hálásan.

— A srác.

— Mi? Milyen srác? — ráztam meg a fejemet. — Nincs srác, egyszerűen nem érdeksz.

— Olyan nincs - legyintett, mintha nem számítana, amit mondok.

— Mi az, hogy olyan nincs? - nevettem fel.

— A Késtél-gyerekről van szó, ugye? Késtél-Geriről.

— Először is ne hívd így - kértem. — Másodszor pedig, nincs róla szó, de ha lenne, azt sem veled beszélném meg.

— Ne már, mikor szakíthatatok? Ezer éve kellett hogy legyen —

tűnődött.

— Te tényleg nem tudod, hogy amikor mozog a szám és hangot adok ki, akkor beszélek hozzád? Mert olyan, mintha nem zavarna a dolog.

— Azóta azért a srácért sírsz? Béka, ez tök nyálas - ingatta a fejét.

— Tényleg tök mindegy, hogy mit beszélek - motyogtam leginkább magamnak, mert Márk nem figyelt.

— Figyelj, túl kell lépned rajta. Én tudod, mit csináltam a szakításom után?

— Na, mit? - néztem rá.

— Énekeltem egy dalt. A negyedik döntőben. Aerosmith: Dream on. Neki ajánlottam. Még a kisfilmben is beszéltem arról, hogy mennyire fáj, de el kell engednem őt. — A YouTube-on keresgéltem a telefonján, hogy meg tudja mutatni nekem.

— Várj, várj - akadtam meg. - Neked volt barátnőd a műsor előtt?

— Nem, közben volt.

— Ezt hogy érted? - pislogtam.

— Összejöttem egy lánnyal, de szakítottunk.

— Mikor jöttél össze vele?

— A harmadik élő adás vasárnapján — számolgotam.

— És a következő szombaton neki énekelted a Dream ont?. - kérdeztem, fejben folyamatosan osztva-szorozva.

— Aha. Tökre fáj.

— Mi a bánat fáj? Meddig voltatok együtt, öt napig?

— Három. És ne nézd le, tartalmas kapcsolat volt - emelte meg az állát sértetten.

— Gondolom... És ezt bekajálták a nézők? A hülye háromnapos kapcsolatodat?

— Nézd csak meg, hogy festettem összetört szívvel — mutatta felém a mobilját. A kijelzőn Márk lehajtott fejjel állt a színpadon.

— Úgy, mint most, csak lefelé néztél.

— Mert szomorú voltam.

— És? - röhögtem el magam. — Márk, én egy éve nem tudok túllépni azon, hogy a barátom falára posztolt videóval híres lettem, ő meg kidobott! - mondtam ki őszintén.

Márk csodálkozva ráncolta a homlokát.

— Ezért dobott? Mert neked sikerült?

— Ez összetettebb dolog ennél — motyogtam zavartan.

— Mekkora szar arc - ámult.

- Nem az! Nem tudod a részleteket!
- Miért véded még mindig? - nézett mélyen a szemembe.
- Nem védem - ingattam a fejemet.
- Fura - dűnnyögte.
- Mi?
- Semmivel sem lehet téged kizökkenteni, de ha ez a srác szóba kerül, véged van.
- Ez nem igaz.
- Dehogynem. Hasonlóképpen voltam én is Ritával...
- Persze, akkor beszéljünk inkább rólad - meredtem unottan a plafonra.
- Ki az a Rita? A háromnapos?
- Igen. Szörnyű volt. Az is eszembe jutott, hogy sírjak.
- Márk, a sírás jön, azon nem gondolkodik előre az ember.
- fogtam a fejem.
- Dehogynem. Szóval átgondoltam, és végül nem sírtam, de az, hogy eszembe jutott a sírás lehetősége, bizonyítja, hogy mennyire megviselt a dolog.
- Aha, értem - bólogattam furcsállkodva. - És miért hagyott el ez a Rita?
- Mi? Nem hagyott el. Én dobtam. Nem működött. Nem volt rá időm. Tátott szájjal meredtem rá.
- Előadtad a drámát, miközben te dobtad ki a lányt?
- Hé, nekem is ugyanúgy fáj!
- Mi fáj? Ha egyszer te szakítottál vele, mi fáj?
- Én mondtam meg neki! Tudod, hogy az milyen rossz?
- kérdezte.
- Márk, te egy.... - kerestem a szavakat, de megakadtam, mert a videó lekötötte a figyelmemet. — Miért beszélsz Mónikáról a felvételen?
- Mi? Mutasd! — kapta ki a kezemből. — Ja. Bocs. Móni. Móni volt a neve.
- Ezt ugye nem mondd komolyan? - bámultam az arcába.
- Rita utána jött. Jó, na, összekevertem. Zűrös volt az .1 hét.
- Hogy keverhetsz össze két lányt?
- Mit tudom én, zsúfolt időszak volt.
- Undorító vagy!
- Nagy Márk! - szóltak ki a röntgenből, mire Márk megindult az ajtó felé.
- A te nevedet soha nem keverném össze.
- Na jó, menj és kacsingass a röntgenben — legyeztem magam előtt,

mutatva, hogy húzzon be a vizsgálatra.

Leállítottam a lejátszást (a francba, mindentől függetlenül piszok jól énekelte az Aerosmith-számot), és már el is raktam volna a telefonját, amikor hirtelen ellenállhatatlan késztetést éreztem arra, hogy megnézzem a kontaktjait. Nem, nem szabad. Az nem szép dolog. De csak belenéznek, hogy mennyi. Hány lány száma van elmentve egy ilyen srác mobiljában? Végül nem néztem meg. Három okból kifolyólag. 1. Az nem szép dolog. 2. Körülbelül el tudtam képzelni. 3. Megcsörren a telefon a kezemben. A kijelző szerint a műsor producere hívta. Brutális késésben voltunk, már a próbán kellett volna lennünk. Nem vettem fel, csak lehalkítottam, aztán, amikor abbamaradt a hívás, hirtelen felindulásból mégis megnéztem valamit a telefonjában. Nem, nem az üzeneteit, mailjeit, sőt a kontaktjait sem. Az nem rám tartozott. Az eseménynaptárba léptem be, mert kíváncsi voltam valami re. Be volt írva jövő szombatig minden program, a döntőig interjúk, próbák, riportok és felvételek. Aztán semmi. Nagy üresség. Húzogattam az üres heteket, amíg október végéhez nem értem, ahol megpillantottam valamit. A mellkasom kalapálni kezdett, és önkéntelenül is boldog mosolyra húztam a számát. Lili-halloween. Csak ennyi szerepelt azon a napon, sem előtte, sem utána nem volt más program. Ez a két szó mégis boldogabbá tett, mint bármi a világ. Beírta előre. Nem felejtette el.

Elégedett mosollyal tettem zsebre a mobilját, és a falnak dőlve sóhajtottam egy nagyot. Bárcsak ne a hülye pilóta-nap szemüvegében láttam volna magam előtt, amíg arra vártam, hogy végezzon a röntgenben.

17.

— Márk, gyere már, itt a taxi - rángattam a karját, amikor kijöttünk a rendelőből.

— Taxi? - nézett fel a mobiljából. - Milyen taxi? Hol van Körte?

— Körte úgy tudja, hogy már rég a stúdióban vagyunk

— ráncigáltam magam után, miközben ő megállás nélkül nyomkodta a telefonját.

— Nem ő hozott ide?

— Nem, Körte otthon volt még, vagyis nálunk, amikor eljöttem, mert anyuval veszekedett.

— Miért? - furcsállotta.

— Miattad.

— Hm - tűnődött el. - Nagy hatással vagyok az emberekre.
— Igen, hogyne. Na, siess már, amúgy meg, most tényleg feltöltötted a negatív mellkasröntgened képét a netre? — néztem rá elképedve.

— A Márkereknek tudniuk kell, hogy minden rendben van velem - magyarázta.

— Ki is írhattad volna - dűnnyögtem.

A taxi a rendelő előtt várakozott. Mindketten a hátsó ülésre ültünk. Az autóban aztán összenéztünk, mert így ketten ültünk hátul, a vezető mellett viszont senki.

- Miért nem ültél előre? — kérdeztem Márktól értetlenül.

- És te miért nem ültél előre? - kérdezett vissza ő. Márkkal a kommunikáció...

A taxis hátrafordult, és azonnal felismert minket.

- Nagy Márk! - köszöntötte örömmel.

- Taxisofőr? - köszönt vissza kissé bizonytalanul Márk.

- Neked drukkolok a műsorban!

- Uram, önnek remek ízlése van - vigyorgott rá maga biztosan Márk.

- A feleségemmel minden adásban szavazunk. A lányom pedig a legnagyobb rajongód.

- Ó, van lánya? Hány éves? - trécselt Márk, én pedi; unottan forgattam a szemem mellette.

- Elnézést — szóltam előre.

- Bexi! — pillantott rám a taxis. — A lányom óriási rajongód.

- Nagyon köszönöm, igazán örülök neki, de szörnyű késésben vagyunk — rágtam a szám szélét.

- Már indulunk is! Kössétek be magatokat.

A sofőr kissé komolyan vette, hogy késésben vagyunk, mert szó szerint kilőtt a rendelő elől, és szabálytalanul visszakanyarodva az úton, rátaposott a gázra. A hirtelen kormánymozdulattól Márk felé dőltem, és csak a biztonsági öv akadályozta meg, hogy ne zuhanjak rá.

- Öhm - köszörültem meg a torkomat, az ablak felem kapaszkodó után kapkodva. - Annyira nem is sietünk - próbálkoztam, de a taxis épp ráfeküdt a dudára, és egy buszt szidott, ami a saját sávjában haladt, teljesen szabályosan.

A sofőrnek a száguldozás közben volt ideje a rádiót kapcsolgatni, bár engem jobban megnyugtatott volna, ha egy dologra koncentrálna, mondjuk a vezetésre.

— Te szólsz a rádióból! — pillantott hátra büszkén.

— Igen, de megtenné, hogy az utat nézi? Jézusom, vigyázzon! - sikoltottam a szemem elé kapva a kezemet.

A kocsi kikerült a buszmegállóban álló járművet, de én csak akkor vettem el a kezem az arcom elől, amikor a sofőrünk kacszva visszatalált a sávjába. Miközben Márk rajtam röhögött, én sikongattam, a taxis pedig a dalomat énekelte, elképesztően gyorsan hajtva. „Szerteágazó utak talán összefuthatnak újra, de az elágazásnál tudtuk, te jobbra mész, én pedig balra” - szólt a hangom a rádióból. Ja. A Külön utakon. A második leghíresebb dalom a Késtél albumról. Örültem volna, ha nem ezt hallgatva kenődünk fel egy falra.

A taxis rekordgyorsasággal, tizenkét perc alatt repített minket a rendelőtől a tévéstúdióig, és amikor fékcsikorgatva megállt az épület előtt, az utcán kávézó és cigarettázó dolgozók egy emberként kapták felénk a fejüket.

— Itt is vagyunk - vigyorgott hátra.

— Hányingerem van - közöltem, és bárgyún tapogatva az ajtót, lenyomtam a fogantyút, és kikecmeredtem a kocsiból, amíg Márk intézte a viteldíjat.

Mélyeket szívtam a friss októberi levegőből, élvezve, hogy kezd szünni az emelyégés, aztán Márkkal együtt sietve beléptünk az ajtón.

A folyosón szaporán szedtük a lábunkat, és közben válaszoltam Körte SMS-ére. Arról érdeklődött, hogy rendben van-e minden. Megírtam neki, hogy minden a legnagyobb rendben van. Ha úgy vesszük, ez így is volt. A világban valahol, valakivel biztosan rendben volt minden. Általános kérdésre általános válasz dukál.

— Várj, várj - torpant meg Márk. Megragadta a karomat, és a büfé felé irányított.

— Mi az?

— Éhes vagyok - jelentette be.

— Most? Minden a feje tetején áll, egy órát késtünk. Mosi akarsz enni? — meresztgettem a szemem.

— Most vagyok éhes - közölte. - Ettél már itt szendvicsei ?

— Nem, de... Finom?

— Aha. Gyere — húzott a pulthoz, ahol ráérősen kért két melegszendvicset.

Persze neki nem sima szendvics kellett, amit azonnal megkapunk, és rohanhatunk vele tovább. Melegszendvicsei kért, amire várni kellett, úgyhogy rendelés után ráérősen leült egy asztalhoz, én meg egyik lábamról a másikra állva, türelmetlenül várakoztam az asztala mellett.

— Nem ülsz le? — nézett fel rám visszafojtott mosollyal.
— Nem. Várnak ránk, nem tudok így üldögélni.
— Te tudod.
— Miért nem volt jó a sima szendvics? — kérdeztem.
— Mert a melegszendvics itt finomabb - magyarázta.
— Le fognak szűrni minket.
— Ez a pár perc már nem számít - vonta meg a vállát. • Amúgy meg, hoztam egy negatív röntgent, figyeld meg, hogy örülni fognak nekem - mosolyodott el magabiztosan. Efelől egyébként nem volt kétségem, Márk profi abban, hogy eladja magát. Jobban csinálja, mint bárki, akit előtte ismertem. - Jó az a számod.

— Melyik? - lepődtem meg.

-Ami a taxiban szólt.

-Ja, az. Koszi.

— Geriről szól az is, mi? - vigyorgott.

— Szállj le a témáról — dűnnyögtem.

— Márk, kész vannak a szendvicsek - szólt ki a lány .1 pultból, mire Márk feltápáskodott és odament.

Az asztalnál várakozva figyeltem, ahogy azok ketten nevetgélnek, meg jópofiznak egy sort, aztán Márk végre megfordult a két szendviccsel.

— Tessék - nyújtotta az egyiket.

— Koszi - vettem át, és ahogyan kifelé sétáltunk, visszapillantottam a büfés lányra. - Megígérted neki, hogy elviszed egy körre a nyereményautóddal, ugye? - kérdeztem a szememet forgatva.

— Már régen - felelte szórakozottan.

— Borzasztó ember vagy - pillantottam rá rosszállóan.

— Tudom, hogy szeretsz — kacsintott rám.

— Tudod, hogy utállak - közöltem vele, ő meg lazán kiröhögött, mint aki maga sem hiszi el, amit hall, és mint mindig, azonnal lepergett róla a sértés. Sőt. Fel sem vette.

Mivel a színpad felől kihallatszott a próbák zaja, a nézők számára fenntartott bejáráshoz mentünk, és Márk benyitott az ajtón.

— Pszt. Halkan — suttogta, és a szendvicsével egyensúlyozva előrement a sötétben, én pedig követtem.

A stúdióban csak a színpad volt megvilágítva, amin a másnapi verseny egy másik versenyzője állt a duettpartnerével,

és a beállításokra vártak. A sötét széksorok között követtem Márkot, de közben nem tudtam levenni a szemem a színpadról. Márk versenytársa a

mikrofont a kezében tartva állt, a rendezők instruálták, az operatőrök pedig a beállásokat tökéletesítették.

- Aú - szisszentem fel a lehető leghalkabban, amikor beütöttem a térdem az egyik szék lehajtott ülőkéjébe.

- Mi az? - fordult hátra Márk a sötétben.

- Semmi. Csak lezúztam a térdemet.

- Énekelni attól még tudsz, ugye? - suttogetta.

- Te egy nagy rakás tapintat vagy - dünnyögtem. - Amúgy igen, mert a térdem nem befolyásolja az énekhangomat.

Márk leült egy számára (milyen meglepő) szimpatikus helyre, én pedig a sötétben tapogatva lehajtottam a mellette lévő széket, és leültem mellé.

- Aj! — sóhajtottam csalódottan.

- Mi van? — kérdezte halkan.

- Leesett a szendvicsem - vallottam be, mire mindketten előrehajoltunk, és a széksorok közt a mobilom kijelzőjével megvilágított melegszendvicset bámultuk. Természetesen feltétlenül lefelé esett. Mint mindig.

- Pech — konstataulta Márk, és visszadőlve tovább ette a sajátját.

- Pech? - meresztgettem a szemem a sötétben.

- Az.

- Add nekem a tiédet.

- Miért adnám?

- Mert az enyém leesett!

- És? Az enyém szerencsére nem.

- De bunkó vagy — közöltem sértetten.

- Csendet kérünk a nézőtérről! - szólt egy technikus a mikrofonba, mi meg lejjebb csúsztuk a széken, holott a kivilágított színpadról nem láthatták, kik ülnek a sötét széksorok közt.

- Hogy tudsz így enni? - suttogettam magam előtt összefont karral.

- Miért?

- Tudod, hogy nekem nincs.

- De volt.

- De már nincs.

- A te bajod.

- Add nekem a felét!

- Nem adom — húzta félre a karját, mintha csak attól félne, hogy elveszem.

- Nézőtér! Csönd legyen! - ismételte a technikus, és már egyre többen pillantgattak felénk.

- Jó, akkor ne adj belőle - mondtam a színpadot bámulva.
- Nem is adok. Vettem neked egyet, miért dobtad el?
- Nem eldobtam, leesett!
- Sajnálom. Pedig finom - harapott bele a melegszendvicsébe.

A választától annyira ideges lettem, hogy a sötétben felé nyúltam, és alulról kivertem a kezéből a szendvicset, pont, mikor megint beleharapott volna. Egy halk puffanás jelezte, hogy a szendvics földet ért.

Márk előrehajolva nézett le, én pedig követtem a mozdulatát, és a telefonommal megvilágítottam, hogy lássunk.

A széksorok között két szendvics pihent, mindkettő sajttal lefelé.

- Upsz — pislogtam rá a sötétben, Márk pedig a fejét ingatva hátradőlt.
- Most jobb? - kérdezte.
- Sokkal — dőltem hátra elégedetten.
- Nézőtér, elhallgat, most! - üvöltötte el magát a technikus.

A színpad próbára készen állt, úgyhogy érdeklődve néztem a történeteket. Aztán elkezdődött Márk vetélytársának a produkciója, én pedig a sötétben ülve lehunytam a szemem. A francba!

Nem elég, hogy a duettpartnerem hangja finoman szólva sem volt jó állapotban, de egy pokoli erős produkciót kaptunk ellenfélnek. Tulajdonképpen Márk magabiztossága, a körülötte lévő örület és a Márkerek hisztérikus rajongása teljesen elfeledtette velem a tényt, miszerint Márk versenytársai tehetséges énekesek. A színpadon álló lányt például (Hajnal Brigitta) egy csomószor láttam a héten a neten, meg egy-két újság címlapján is, de mindig afféle kiegészítő elemként gondoltam rá, aki kitölti a műsort, amíg Márk a győzelem felé menetel, mert Márk úgy állította be a dolgot, hogy itt ő a nagybetűs tehetség, mást pedig szóra sem méltatott. Aha. Hát, majdnem. Hajnal Brigitta Pink és Nate Ruess gigaslágerét kezdte énekelni, a Justgive me a reasom, ráadásul a duett partnere nem is akármilyen volt - az egyik leghíresebb, ha nem a leghíresebb hazai rockbanda énekesé. Ó, a francba.

- Márk - böktek oldalba.
- Nem beszélek veled - játszotta a sértődöttet, feltehetőleg még mindig a melegszendvics miatt.

— Ne hülyülj már. Ez nagyon jó — böktek a színpad felé, ahol Brigitta és a rocker egymás hátát támasztva énekelték a dalt.

— Mit gondoltál, ki juthat a döntőbe? Csakis az, aki hasonlóan jó, mint én. Persze nem annyira kiemelkedően jó

- helyesbített —, de azért nem rossz.

— Hülye vagy? - förmedtem rá. — Lemosnak minket! — Feszülten

hallgattam a dalt.

— Miért mosnának le? Miénk az összes tiniszavazat.

-A tinik soha nem szavaznak emelt díjason, te barom!

És az övé a harminc pluszos korosztály! — sziszegtem halkan Márk vetélytársára mutatva, aki egyértelműen a huszonéves korosztály feletti nézőkre apellálhatott, tekintve, hogy ő maga olyan huszonnyolc lehetett.

— Beijedtél? - kérdezte Márk.

Az igazság az volt, hogy tényleg beijedtem, de nem akartam ráragasztani a feszültséget. Volt elég baja a hangjával meg a gigantikus egoizmusával, szóval nem akartam összezavarni.

— Nem. De jó hosszú csóknak kell lennie — dűnnyögtem elkeseredetten.

— Tartsunk próbát? - hajolt felém a sötétben.

Egy ösztönös mozdulattal feltartottam a karomat, és megállítottam.

— Nyugodj le - tanácsoltam.

Márk nevetve visszafordult, és mindketten tovább néztük a próbát. Persze hogy egy elektromos gitár is előkerült a szám végére, baromi jól szólt, a hangszerelés tökéletesre sikerült, úgyhogy egészen szép kis zúzás keletkezett a szám végére.

1 la ez még nem lett volna elég, a pirotechnika már végképp pofátlanságnak tűnt. A szám végeztével ugyanis apró kis lángnyelvek csaptak fel a színpad széléről.

- Még lángjuk is van — ciccegetem.

- Ne felejtse el, hogy a mi befejezésünk is elég ütős - suttogetta.

- Nem tudom - bizonytalanodtam el. - Nem lehet, hogy a csók közben felgyújtunk téged? Olyat még biztos senki nem látott - motyogtam idegesen.

- Imádom, amikor gonoszkodsz. Olyan édes vagy.

- Márk, ha te most kacsingatsz a sötétben, én komolyan leütlek. Nem látod, hogy mekkora bajban vagyunk? - mutattam a színpad irányába.

- Nem. Megnyerem a műsort a jövő héten, az pedig csak úgy lehetséges, ha holnap továbbjutok - közölte.

A színpadi fények elsötétültek, csak a két előadó körvonalai látszódtak a lángcsóvák fényében, majd egy technikus elkiáltotta magát, hogy vége.

- Hol az istenben van Nagy Márk? - üvöltötte a műsor producere a színpadra lépve.

- Itt vagyok! - kiáltotta Márk, mire a stúdióban dolgozó valamennyi tag a sötét nézőtér felé fordult.

- Fényt kérek!

A következő pillanatban felkapcsolták a székek feletti lámpasort, és

láthatóvá váltunk a műsor készítői számára.

- Ti mikor jöttetek? — sétált le hozzánk a producer.
- A röntgen miatt csúsztuk pár percet, és nem akartuk megzavarni a próbát meg a beállásokat, úgyhogy leültünk ide — szénitette Márk az „előbb estünk be, és igazából egy órát késtünk” vallomást.
- Értem - mondta a producer. - A sajtósok kint vannak, valami sztorival elő kell állni.
- Most mondtuk, hogy orvosnál voltunk - próbálkoztam.
- És az mégis ki a bánatot érdekel? - nézett rám a producer, amitől kissé zavarba jöttem. — Jó. Kezdjétek a próbát, én meg elmondom nekik, hogy együtt voltatok orvosnál, és utána egy órára eltűntetek. Rejtélyes és boncolgatható téma.
- Nem tűntünk el - ráztam a fejem.
- De igen. A Margitszigeten sétáltatok.
- De nem sétáltunk. Még csak útba sem esik - ágáltam tovább.
- Őszintén nem tudom, hogy te hogyan futottál be - sajnált le a producer az értetlenkedésem miatt.

- A neten kukázták - szólt közbe Márk.

- Hé! — meredtem rá felháborodottan. — Ezt csak Körte mondhatja!

Igazából senkit sem érdekelt, hogy mi a problémám a kis mesénkkal. Márk a színpad felé indult, a producer pedig a hátsó kijárat felé, hogy felcsigázza az újságírókat a sztorival, miszerint azért késtünk, hogy egy órát andaloghassunk az októberi őszben. Baromi jó, tűntessünk fel engem olyan színben, miszerint megbízhatatlan és link vagyok, aki egy kis romantika miatt bármire képes. Mit tehettem volna? Hagytam a francba az egészet, ugyanis találtam magamnak egy olyan dolgot, ami miatt jobban idegeskedhettem. Mégpedig, hogy Hajnal Brigitta a zseniális próbája után leült a széksorok közé, és magabiztos mosollyal az arcán várta a mi próbánkat.

Márk éppen a koreográfussal egyeztetett, aki a fénybeállítások alatt megállás nélkül instruálta, én pedig a színpadra fellépve tétlenül ácsorogtam. Körbepásztáztam a termet, végül a tekintetem megakadt Brigittán. Még soha egy szót sem váltottam vele, a héten párszor elmentünk egymás mellett a folyosón, és talán köszöntünk is egymásnak, de ez minden, azonban ahogy a színpadról lenéztem rá, és találkozott a pillantásunk, rájöttem, egy szót sem kell szólnia ahhoz, hogy tudjam, mit gondol. Egy apró pillantásban minden benne volt, és én, valamennyi rutinnal a hátam mögött, ezt azonnal fel tudtam mérni. Az, hogy egy kanál vízben megfojtott volna a nézésével,

lepergett rólam, mert tudtam, az eltökélt arckifejezés, a fáradt karikák a szemei alatt, a megpróbáltatásoktól kikészült idegrendszer mind arra volt visszavezethető, hogy egy verseny finisében van, és őt itt most már nem állíthatja meg senki és semmi. A győzelmet láttam a szemében, és azonnal reagálnom kellett. Mert, bár normál esetben akár drukkolhatnék is neki, itt most szó sincs normál helyzetről. Itt verseny van, aminek a részese lettem, tehát fel kellett vennem a kesztyűt.

- Márk — sétáltam oda hozzá, miközben ő a koreográfus előtt ugrálgatott. A *Mr.* A lépéseit vették át. - Márk, egy pillanatra — húztam félre.

-Hm?

- Figyelj. Most, a próbán... - kezdtem, de megakadtam.

- Figyelnél rám? - próbáltam a szemébe nézni, mert hiába beszéltem, Márk lépkedett előttem, a táncot memorizálta.

- Bocs, persze. Szóval a próbán?

- Nincs csók — suttoztam.

- Miért nincs?

- Mert... - pillantottam félre a színpad irányába. - Mert nem akarom, hogy más tudjon róla.

- Mi? Ki? - forgatta a fejét.

- Ne ilyen feltűnően! - ragadtam meg az állát, és visszafordítottam magam felé, így kényszerítve, hogy a szemembe nézzon. - Figyelj. Ott ül a versenyzőtársad, megnézi a próbánkat. ..

- Hajnal Brigitta?

- Mondd, ti tényleg teljes néven szólítjátok egymást? - csodálkoztam.

- Ja, megszokás. Az első adások alatt az SMS-számot is hozzá mondtuk.

- Aha - ráncoltam a szemöldökömet. - Mindegy. Szóval. Nekik van lángjuk. Nekünk csókunk. A miénk ütősebb, lenyúlja, ha meglátja.

- Neee! — kerekedett el a szeme.

- Mindenki győzni akar.

- De csak én fogok.

- Jó, oké, de ahhoz az kell, hogy figyelj rám. Most elénekeljünk a duettet. Ne erőltesd a hangodat, nyugodtan bénázz.

- Nem bénázok.

-Jó, úgy értem, hogy nem kell a maximumra törekedni, higgye csak azt, hogy menthetetlen a dolog.

- Játsszak rá? - ráncolta a homlokát.

- Hát... - túrtam a hajamba, aztán bólintottam. - Nyugodtan.

- Rosszat tesz neked ez a hét - vigyorgott.
- Berugdoslak abba a döntőbe, most már teljesen mindegy, milyen áron - legyintettem.

És megcsináltuk. Olyan pocsék próbát nyomtunk, hogy mindenki, de mindenki Márkkal üvöltött. Nyilván én egyszer sem rontottam (főleg nem szándékosan), hiszen arra

figyelnünk kellett, hogy a már felépített munkásságom ne dőljön össze egy rosszul sikerült próba miatt, úgyhogy lényegében Márk nyöszörgése vitte el a balhét. Én zongoráztam, ő hamis volt, ezért leálltunk. Én zongoráztam, ő beleköhögött, leálltunk. Én zongoráztam, Márk énekelt, én is énekeltem, de Márk elrontotta a szöveget. Az egyébként nem megrendezett volt, tényleg bekeverte a dolgokat. Konkrétan egy egész stáb öszült meg majdnem, amikor is másfél óra után szó szerint leparancsoltak minket a színpadról, azzal az utasítással, hogy a másnapi főpróbára szedjük össze a produkciónkat, mert nem műsorképes. De, az volt. Csak még nem tudták. Utánunk a műsor harmadik, és egyben utolsó versenyzője kezdte meg a próbát, egy másik srác, harminc körüli, aki egy bankban dolgozott a műsor előtt. És Márk szerint ott fog a műsor után is, mert őt tartják a holnapi esélyesnek a kiesésre.

— Szegény - pillantottam vissza a vállam felett a színpad irányába, amikor láttam, hogy a bankos srác beállt a próbára.

— Ez van - felelte Márk. — Csoda, hogy eddig eljutott.

— Annyira rossz?

— Igen, de annyi ügyfele van, hogy mindig beszavazták a következő adásba — mesélte.

— Tényleg? — nevettem el magam.

— Ja. De jó srác. Már velem is beszélt, hogy amennyiben megnyerem a műsort, keressem fel. Kamatlábak miatt, vagy mi.

A folyosón sétáltunk, és hirtelen Hajnal Brigitta állt előttünk.

— Márk, annyira drukkolok, hogy holnapra megjöjjön a hangod — pislogott sajnálkozó arckifejezéssel.

— Én is remélem, hogy minden rendben lesz. Köszönöm az aggódást.

— Ugyan, ez a legkevesebb - mosolyodott el. - Mehet egy közös kép? Hármunkról? Szívesen megmutatnám a rajongóimnak, hogy találkoztam Bexivel! — lelkesedett, enyhén megjátszva magát.

— Persze - feleltem, és beálltam a képre. Jobbomon Márk, bal oldalamon Brigitta, önarckép funkció, és óriási hamis mosoly. Mindhármunkról.

— Köszönöm! Megoszthatod majd az oldaladon, nyugodtan - tette hozzá.

— O, persze, majd megosztom — bólogattam.

Soha nem osztottam meg azt a képet. Persze, ez így mind szép és jó, az alakításunk zseniálisan élethűre sikeredett, de mindketten tudtuk, hogy mire megy ki. Ha én megosztom az ő képét, amin közösen vagyunk, akkor az oldalamról egy rakás ember átmegy hozzá, hogy ott lájkolja és kommentelje, ergo ez neki baromira jó lenne. Nekem meg nem, mert egy, a saját oldalamon minden egyes reakcióért tisztességesen megküzdöttem és megoldoztam, kettő, ha már valakit promózok a közösségi szájtajaimon, akkor az a duettpartnerem, nem pedig annak az ellenfele. Mosolymosoly, puszi-puszi, jelölj be, oké, persze, aztán Brigitta továbbment a folyosón, mi meg az ellenkező irányba indultunk Márkkal.

— De utálok ezt a nőt - ingatta a fejét Márk.

— Ő is téged - nyugtattam meg.

— Tényleg bejelölöd?

— Dehogy jelölöm! Nem is vagyok fent saját névvel egy oldalon sem.

- Mi? Akkor én kivel beszélgetek?

- Mi van? - torpantam meg Márk mellett, aki elővette a telefonját.

- Itt van. Budai Rebeka. Meg a fotód - tartotta felém a kijelzőt.

- Ezer Budai Rebeka van az én képeimmel. Ezek fake profilok - nevettem fel.

- Basszus — szisszent fel. - Ki a franc ez? Kitörlöm. Azt hittem, hogy te vagy!

- Jézusom, nem! Miket írtál neki? - rökönyödtem meg.

- Nem sokat. Leginkább kacsintós smiley-kat - mutatta az üzenetváltást.

- Még jó, hogy eddig terjed az agyad. Ebből nagyobb baj is lehetett volna. Miért nem SMS-t írtál?

- Mert be akartalak jelölni. Baj?

- Nem, dehogy - enyhültem meg. - De akkor mondom, hogy keress meg. Hannah freakin' Montana.

- He? — nézett rám.

- Körte ötlete volt... - szabadkoztam. - Na, megvagyok?

- Ja, elvileg. Visszajelölsz?

- Vissza — halásztam elő a telefonomat, és megnyitottam a Facebookot.

— Tessék.

- Oké. írtam.

- Minek? Itt állok melletted — meredtem rá.

- Nézd csak meg.

Megnéztem. Az új üzenetet küldője Nagy Márk (Privát Profil!). És egy

kacsintós smiley.

- Örülök, hogy ezt megosztottad velem - néztem fel a telefonomból.
 - Ugye? - mosolygott büszkén.
 - Aha. Gratulálok, nagyon ügyes vagy.
 - Azta, de kevés ismerősed van!
 - Szállj le a profilomról - indultam tovább, Márk pedig utánam sietett.
 - Késtél-Geri nincs köztük.
 - Nincs. Mert nem ez a neve - sóhajtottam fáradtan.
 - Semmilyen Geri nincs az ismerőseid között.
 - Márk, komolyan mondom. Lazíts egy kicsit, mindjárt kezdődik a *Mr. v4*-próbád.
 - Van még idő - közölte, és látszott rajta, hogy sokkal jobban izgatja az ismerőseim közti szörfölés. - Ki az a Puding?
 - FBA-tag. És mielőtt megkérdeznéd, Bogyó és Pepe is.
 - Oké. Körtét ismerem, Lilit és anyukádat is, ott van Anti...
 - A fodrászom, egy hangszerboltos ismerősöm és apám.
- Ennyi - könnyítettem meg a dolgát.
- Jé - csodálkozott.
 - Tudom, nem sok - biccentettem szomorúan.
 - Nem az. Jársz fodrászhoz?
 - Bunkó! - kaptam zavartan a hajamhoz. - Nem volt időm megcsinálni, az egész hét egy nagy káosz. De igenis járok, és szép szokott lenni - védekeztem, Márk pedig mosolyogva figyelte a hisztimet.
 - Miért érdekel, hogy mit gondolok a hajadról?
 - Nem érdekel, csak megsértettél.
 - Mondd ki. Szeretsz.
 - Márk. Unlak - léptem el tőle, ő pedig utánam sietett.
- Bárcsak egyszer egy tempóban haladnánk, és nem rohangálnánk egymás után! Ah, túl nagy kérés lenne, hagyjuk.

18.

- Köszönöm az interjút - tápáskodott fel az újságíró, mi pedig szintén megköszöntük, és felálltunk az asztaltól.

A büfében ültünk, pontosan negyven perce, és három interjút adtunk Márkkal. Körte időközben befutott (leharcolta anyuval a csókkérdést), úgyhogy ő felügyelte, hogy minden zökkenőmentesen menjen, de azért

beleszaladtunk pár kényes témába. A bulvár a másnapi döntő miatt csak a *Pop/ rock* műsorra koncentrált. Akkorra lett az érdeklődés, hogy Körtének megállás nélkül csörgött a telefonja, nem győzte kezelni a hívásokat, közben pedig a közösségi oldalaim is túlpörögtek, soha nem látott kommentáradat szabadult el a falamon. Péntek délután kettőkor, kimerültén, fáradtan, lámpalázasan és túlfeszített idegekkel, a tévé büféjében ülve megállás nélkül kellett válaszolnunk, minden felületen, mindenkinek, arra az egy kérdésre, hogy pontosan mi van köztünk. Semmi nem volt köztünk, és ezt úgy kellett tálnunk, hogy ne derüljön ki. Ködösítettünk, szépítettünk, cáfoltunk, de rögtön utána összezavartunk. A bulvár mocskában jártunk, hogy mentsük magunkat. Márk hangja messze nem volt még rendben, ezt palástolva túl messzire mentünk a héten az elterelésben, a műsor miatt pedig már nem volt visszaút. Mardosott a büntudat, hogy ezzel becsapunk embereket, de nem láttam a kiutat a helyzetből. Ráadásul mi nem állítottunk semmit. Nem tettünk semmit. Nem is mondtunk semmi konkrétat. Nem kellett. Minden elhangzott szó ezerszer felnagyítva került a publikum elé, minden mozdulat mögé mást képzeltek, így igazából mi csak hagytuk, hogy sodorjon az ár, igyekeztünk úgy evezni, hogy ne idő előtt dobjon ki a partra. Jó, el lehet ítélni, de nem Márk és én vagyunk az elsők a világon, akik a menedzsment tanácsára „összeállnak” egy kis időre, erősítve és összegyúrva ezzel két külön produkciót. Minden film főszereplői eljátsszák ugyanezt. Ott az a pech, ha egy sorozatról van szó, és ez a színjáték elhúzódik évekig. Valamiért a közönség szereti a párokat. A menedzsment meg szereti a közönség pénzét. Az előadó meg szereti a menedzsmentet, mert ő adja a munkát. Na, hát ilyen szép ez a kör. Kívülről rózsaszín és pazar. Belülről az egész rohad. Furcsa, miért is hittem, hogy én máshogy leszek mainstream? Az, hogy egy évvel ezelőtt a gitárommal leültem a laptopom elé, és poénból felénekeltem egy szemrehányó dalt, nagyon aranyos, sőt, már-már filmszerű. A filmekben valóban itt jön a happy end. Az élet egy kicsit más. Az életben itt jön a szívás. A fennmaradásért folytatott küzdelem, a harc a közönségért és a fellépésekért. Sikeres első lemez? Szinte minden előadónak megadatik. Ezért mondják, hogy egy zenésznél a második lemez az első. Mert ott már nincs újdonság varázsa. Nincs friss lendület és új hangzás. Ott elvárás van és viszonyítási alap. Kőkeményen. És ott van a soha nem látott méretű bukás lehetősége. A kritika, a szakma, a közönség. Mind várja, hogy meg tudom-e ugrani magam. Hogy képes vagyok-e felülkerekedni az előző sikeren. Második lemez előtt állok. Tudom, hogy miről beszélek. Ezek után, ha bárki azt

mondja, a kis színjátékom Márkkal és a *Pop/rock* műsorral gusztustalan, az még nem volt második lemezmegjelenés előtt álló zenész. Promóció. Sajnos a szakma része. Ha rajtam múlna, nem így csinálnám. De nem csak rajtam múlik. És, ahogy a mondás tartja, többség dönt, egység... O, és még valami. Nem magunkat védem, de Hajnal Brigittának éppen ezen a héten került elő a rég nem látott apukája. Össze is hoztak neki egy találkozást kisebb médiacirkusz kíséretében. Tudom, mert címlapon volt. Most komolyan. Annak a lánynak most szedték elő az apját, pont a duetthéten. Hol volt eddig? Miért nem találkoztak? Egyáltalán, az apja, vagy ez is csak valami show, és statiszta játssza? Én már semmit sem hiszek el. Márk mosolyát sem, amit megvillantott, miközben elkalandoztam a gondolataimban.

— Akkor készítettünk pár fotót a holnapi számba — mondta az újságíró.

— Természetesen - mosolygott Márk. Hogy tud még mindig mosolyogni? Nekem már görcsöt kapott az állam.

Elkészültek a fotók (igazán jól dokumentált hetem van), aztán rohantunk vissza a stúdióba. Márk a *Mr. A*-t próbálta újra meg újra, én pedig az operatőrökkel egyeztettem folyamatosan, hogy pontosítsuk a beállításokat.

Három perc. Ennyit lát a néző a produkcióból. Sem az előzményét nem ismeri, sem pedig azt nem tudja, hogy utána mi lesz. Csupán három perc, ami akárhogy elsülhet. A lámpaláz kezdett eluralkodni rajtam, már-már görcsösen figyeltem és memorizáltam mindent, ami elhangzott, és ami a legborzasztóbb az egészben, hogy én profi előadóként érkeztem a műsorba, tehát nem láthatták rajtam, hogy mit érzek igazából. Akkor minek csinálod ezt az egészet? — kérdeznék, ha egyszer bevallanám, mi megy végig egy előadóban az ilyen stresszhelyzetben, egy ekkora drukk előtt. Nem való a pályára — mondanák mások. Talán igaz. De ki tudja ezt eldönteni vagy megítélni? Ha őszinte akarok lenni, még csak nem is a háromperces szereplésért izgultam. Jártam már televíziós fellépésen, és bár hozzátartozik a dologhoz, hogy ebben soha nem lesz elég rutinos az ember, mégsem ezért izgultam. A három perc az előadásé. De nekem egy mondatra van szükségem az egészből. A felkonferálás. A műsorvezető Nagy Márk duettpartnerként fog bejelenteni, a *Késtél*-sláger énekeseként, Bexiként, akinek a második nagylemeze két hét múlva jelenik meg. Ez az a mondat, amiért itt vagyok. Kétmillió tévénézőnek mondják meg az album megjelenésem időpontját, élőben. Megfizethetetlen promóció. Ha ennek a kétmillió embernek az öt százaléka felfigyel az új albumomra, akkor megérte. Jó, ezek Körte szavai. Én már két-három százaléktól is elsírnám magam örömömben. Az egész cirkusz, a körítés, a tálalás, a félrevezetés a műsor nézettségét

szolgálja, hogy populárisabb legyen, hogy többet beszéljenek róla az emberek. Én ezt teszem hozzá a showhoz. De nem ajándékba. Cserébe kapok a műsortól három perc felületet, hogy énekeljek, és egy felkonfot az új album megjelenésem dátumával. Neked is valami, nekem is valami. Hát, ilyen ez a popszakma. Ez az igazság, minden más csak szemfényvesztés.

Délután hatig voltunk a tévészékházban. Addigra pont végem is volt. Ha előre tudom, hogy egy háromperces mű-sorszámnak ilyen előkészületei vannak... De nem tudtam, mert Körte nem mondta el, egyszerűen csak bedobott a mély vízbe, bízva abban, hogy tudok úszni. Ezt csinálja, amióta csak ismerem. Szerinte ez jót tesz a rutinomnak. A *Késtél* megjelenése után vállon veregetett, mondván, menni fog, és belökött egy reggeli televíziós műsor élő adásába. Aztán azt mondta, hogy ügyes leszek, és belökött a rádió épületébe, ahol élőben beszélgettem a hallgatókkal. Azt mondta, hogy nem lesz gáz, és fellökött a színpadra, hogy élőben előadjam a dalomat. Olyat is mondott, hogy viselkedjek természetesen, és belökött a klipforgatásra. Körte nem igazán a szavak embere, de ha lökni kell, akkor rá mindig számíthatok.

A tévé épülete előtt álltam, és az őszi szélben kavargó sárgás faleveleket nézve a járdán vártam, hogy Körte odahozza a kocsit. Márk pár perce ment el, pont előttem, a háttértáncos lányokkal. Bulizni talán, nem tudtam, nem kérdeztem meg. Csak elköszöntünk egymástól egy kölcsönös „holnap nagy nap lesz, tereld el a gondolataidat ma este” tanáccsal, és ő ment, én pedig maradtam. Nem számítottam rá, hogy az egész napos interjúzás és próbák után az estét is együtt töltjük, sőt nem is volt igényem rá, úgyhogy a szememet forgatva figyeltem, ahogy mosolyogva elindul a táncosokkal. Nagy Márk ilyen, ezen nincs mit szépíteni.

Körte kitette az indexet, és megállt az út szélén, én pedig bepattantam mellé a kocsiba.

- Elfáradtál, gyerek? - érdeklődött.
- Igen, eléggé - ismertem be. - Remélem, hogy Márk nem ordibálja ki a maradék hangját, mert akkor nagyon beégünk holnap.
- Hová ment?
- Passz. A táncosokkal, valami buliba.
- Lazítson, ráfér.
- Persze - bólintottam.

Ráfér. Sokat dolgozott a héten. Meg amúgy is teljesen kifárasztja, hogy minden pillanatban önmagával foglalkozik. Nem könnyű, ha az ember ennyire szereti önmagát.

Hazafelé, a dugóban araszolva az ablakon bámultam kifelé, és

gondolkodtam. Márk teszi jól. Egy ilyen hét után, a holnapi nap előtt az embernek mire van szüksége? Felhőtlen kikapcsolódásra és arra, hogy eltereljék a figyelmét. Nekem azonban egyetlen olyan szám sem volt a telefonomban, amelyik olyan emberhez tartozott volna, aki kapható lenne egy spontán bulira. Egyetlen barátomként talán Antit tudnám megkérdezni, de még a gondolata is megmosolyogtatott, hogy egy szórakozóhelyen feszengve álldogál, és nem érti, mit keres ott. Így hát hazafelé vettük az irányt, és úgy döntöttem, filmet fogok nézni. Péntek este, egy énekes. Hát, nem egy Rihanna-élet...

- „Let me intrude you to the coolest guy I k n o w . . - énekelgettem.
- Daltapadás? - mosolygott rám Körte.
- Folyamatosan - biccentettem, mert Márk szóló produkciójának a dala egyszerűen nem ment ki a fejemből.

Négyszer néztem meg aznap a próbáját, mert megkértek rá, tekintve, hogy vágóképeket forgattak arról, ahogy a nézőtéren drukkolok a próbája alatt, és igazából élveztem az előadást. A tánclépések, a lendület, a ragadós szám, ami nem megy ki az ember fejéből, és Márk magabiztossága egy pillanatra sem tette unalmassá a produkciót, még úgy sem, hogy egymás után négyszer láttam. Ha mindehhez még hozzáképzeltam a fellépőruháját, előre garantálni tudtam a sikerét. Figyeltem, amit csinál a színpadon, és amikor sikerült elvonatkoztatnom arról, hogy egy felfújthó hóló, simán megállapíthattam, hogy ez az ember erre született. Egyetlen tizenennyolc éves előadót sem ismerek a szakmában, aki eny- nyire östehetség a magamutogatásban. Egy év alatt szinte mindenkiel összefutottam már egyéb rendezvényeken vagy fellépéseken, de Márkhoz hasonlót még nem láttam. Még az is veszettül jól állt neki, ahogyan lazán megforgatta az ujjai között a mikrofont, majd a szájához emelve folytatta a dalt. Nem ejtette le. Nem remegett bele. Nem tanították neki. Ösztönösen csinálta, egyszerűen azért, mert tudta, hogy kúl vele. A mozgása nem volt darabos, lazán hozta a koreográfus kérését, gyorsan tanult, és a szám azon részén, amikor azt énekli, hogy „even if you think you’ll find someone, he’ll never be just like me”, simán elhittem neki. Ahogyan a stúdióban minden nő, lány, és gyanítom, hogy néhány srác is. Márk megosztó személyiség (nem véletlenül). Valaki vagy utálja, vagy teljesen odavan érte. Azonban egy dolog biztos. Valamit kívált az emberekből, van benne valami, amiért képtelen vagy a közömbösségre. Ő az a srác, aki automatikusan a középpontba kerül. És ezt ő nagyon is jól tudja. Ki is használja.

Most például elment a táncosokkal, ünnepeltetni magát. De ez engem nem

érdekel. Semmi közünk egymáshoz. Amúgy meg, holnap vége a közös munkánknak. Elválnak az útjaink, talán a döntő hetében itt-ott feltűnök vele, ha a műsor producere megkér rá, de azt hiszem, nélkülem is boldogulni fog. Elengedem a kezét. Neki felhajtás kellett a hétre, nekem pedig a lemezem promója. Tisztességes ajánlatot kaptunk, teljesítjük, és ennyi. Aztán, felőlem bulizzon táncoslányokkal, versenyeztesse meg a nyereményautója első ülését, és hülyítsen mindenkit londoni sétákkal a Temze partján. Nekem ahhoz már nem lesz közöm.

A szám szélét harapdálva fordultam el az ablaktól, és dühösen nyomkodni kezdtem a rádiót.

- Ideges vagy, gyerek? - pillantott félre Körte vezetés közben.

- Nem, csak örülnék, ha nem ez a hülye szám járna a fejemben - panaszkodtam. A rádióadón éppen véget ért egy szám, és elkezdődött a Gotye-duettünk. - Ez valami vicc, ugye? - meresztettem a szemem.

- Na, halljuk - tekerte fel maximumra Körte a hangerőt, én pedig, a héten egymilliomodik alkalommal, belekezdtem a *Somebody that I used to know*-ba. Úgy üvöltöttem, ahogy csak tudtam, Körte pedig megállás nélkül röhögött.

Úgy énekeltem a számot, mintha csak haragudnék rá. Pedig a dal nem tehetett semmiről. Csak rosszkor került rossz helyre.

Hazaérve a megszokott idill fogadott, a nappaliban anyu, Lili és Anti ültek, valamennyien neteztek.

- Megjöttünk - léptem be a helyiségbe Körtével együtt.

- Sziasztok - köszöntöttek, egyszerre nézve fel a kutyükből. Lehuppantam egy szabad fotelbe, és fáradtan dőltem hátra.

- Márk? - érdeklődött Anti, és erre valamennyien Márkot kezdték el hiányolni.

Na, ebből elég. Nem szokhatják meg, hogy Nagy Márk hozzám tartozik, mert Nagy Márk nem tartozik hozzám.

- Bulizik a táncosokkal - feleltem hanyagul.

- Nélküled? — kerekedett el Lili szeme.

- És te ehhez mit szólsz? - háborodott fel Anti is.

- Elengeded más lányokkal? Azok után, hogy megcsókol? — tátotta a száját anyu.

Pislogás nélkül meredtem rájuk, majd kérdőn Körte felé pillantottam, aki otthonosan mozog nálunk, éppen a hűtőből vett ki egy dobozos üdítőt.

- Így hat a médianyomás az emberekre - magyarázta.

- Aha — bólintottam, és újra a többiek felé néztem. — Oké, ugye

tudjátok, hogy ez az egész még mindig csak a műsor része...

- Persze - helyeselték vadul.
- Akkor jó.
- De miért bulizik nélküled, ráadásul más lányokkal? - kérdezte Anti.

Ekkor derült ki számomra, hogy a környezetem, bár pontosan ismeri a műsor struktúráját, mégis bekajálta a látottakat. Hm. Talán el kellett volna vállalom azt a reklámot, amire egy mobilszolgáltató kért fel. A jelek szerint jó színész lennék.

- Mert az égvilágon semmi közöm Márkhoz - feleltem higgadtan.
- Kár. Pedig van fanoldalatok is. Nézd! - mutatta felém Lili a mobilját.

A kijelzőre meredve elgondolkodtam. Már eleve az furcsa volt, hogy közös rajongói oldalt hoztak létre nekünk, de az oldal aktivitása és statisztikája láttán felvontam a szemöldökömet. Átvettem Lili telefonját, és megnéztem a tartalmat. Képek, képek és képek. Mindegyiken Márkkal vagyok.

Próbán, interjú közben, televíziós adásban, a saját fotóink Instagramról és néhány rajongói montázs. Komolyan, az oldal alapján annyira szép volt a szerelmünk, hogy ha nem az álkapcsolat egyik fele vagyok, talán még én is bekajálom. A szerkesztett képeken szívecskében volt a fotóink, alatta idézetek szerepeltek a dalaimból. A dalaimból, amiknek egy sora sem szólt Márkhoz, egyrészt, mert akármennyire is hihetetlen, őt ezen a héten ismertem meg, másrészt, a dalaim valaki egészen másnak szóltak. Becsuktam az oldalt, és már épp vissza akartam adni Lilinek a telefonját, amikor megpillantottam, hogy a háttérképe is mi vagyunk.

- Lili! Ez meg mi? — fordítottam felé kérdően a telefont.
- Öhm. Csak úgy megtetszett ez a kép - legyintett.

Egy montázs volt, ráadásul a hatásvadász fajtából. A bal

felső sarokban Márk a mikrofonba énekel csukott szemmel, alatta a jobb oldalon én a gitárommal ülök a stúdióban. Az üres helyeken, tehát az én képem felett, és Márk képe alatt csiricsaré betűtípussal a dalszövegrészleteimet idézték. „Vakon tapogatózva keresem a kiutat, homályos árnyak, szűrt sötétség” - szerepelt Márk fotója mellett. „A sötét szobámban te vagy a kapcsoló, amitől fénybe borul a helyiség” — állt az én képem mellett, dőlt betűvel. A *Ments meg* dalszövege. Ez egy kevésbé ismert számom, a YouTube-on is az egyik legkevesebb megtekintés a videóim között, de általánosságban véve, aki ismeri, az szeretni szokta. Elnéztem a képet, és unottan forgattam a szemem. Ha valaki, hát Lili igazán tudhatná, hogy ennek a számnak mi az előzménye. Amikor írtam, éppen

bucira sírt fejfel raktam össze az első albumom, a *Késtél* dalszövegeit, hogy aztán megmutathassam Kortének. Sírva válogattam a lapok közt, aztán kettőt összegyűrttem idegességemben, és inkább írtam egy újat. Nem túl vidám szám, ráadásul ez az egyetlen az albumon, ami semmilyen rockos hangzást nem kapott, ezt zongorára írtam, és úgy is vettük fel. A háttérkép ellen egyébként nem volt kifogásom, csupán annyi, hogy a két összeollózott fotó között nagyjából fél év különbség van (Márk fotója friss, a műsorból szedték ki, az enyém meg egy újságcikkhez készült Körte stúdiójában, még idén tavasszal), és a dalszöveg pont nem a boldogságról szól. Minden más stimmel.

Visszaadtam Lilinek a telefonját, és kérdően néztem Antira.

- Neteztek? - érdeklődtem. Azonnal jött a válasz.
- Ne! Nehogy! Én is befejeztem - zárta le a tablet tokját.
- Sok oldal ír rólam? — kérdeztem félve.
- Beki, konkrétan a csapból is te folyasz. Ezt nem kell látnod.
- Igaza van a Sleisznek - értett egyet Körte. - Kezelem a netet holnapig, bízd ide, majd Aszádék moderálnak az oldalaidon. Pihend ki magad, gyerek, holnap nagy nap les/
- kezdett búcsúzkodni.
- Nem is maradsz vacsorára? - kérdezte anyu csalódottan.
- Nem, anyám vár haza. Mostanában nagyon elhanyagoltam.

Megígértem neki, hogy megnézünk egy filmet.

- Jó filmezést. És nyugi, holnap ilyenkor már majdnem vége — pillantottam az órára.

- Gyerek. Holnap ilyenkor kezdődik - javított ki, mire ráfagyott a mosoly az arcomra. - Ne engedjétek netezni! - intézte a szavait Körte Lilihez és Antihoz.

- Nem fogjuk - ígérték meg.
- Kikísérlek, várj — tápáskodtam fel.

Körtével kimentünk a lépcsőházba, és amíg ő felkapcsolta a villanyt, én összefont karral dőltem a becsukott ajtónak.

— Félsz, mi? — mustrálgatott mosolyogva.

— Nem - ráztam meg a fejem. - Na jó, dehogynem - vallottam be aztán.

— Ez érthető. Kapcsold ki az agyad. És ma már ne foglalkozz a műsorral, mert nem fogsz tudni aludni.

— Oké.

— Reggel nem keltelek korán, majd csörgők, és jövők érted délelőtt;

— Rendben. Aszádéknak nem teher az oldalaimat kezelni? — kérdeztem meghatottan. A srácok nem is tudják, hogy mennyit segítettek. Biztos, hogy belehalnék, ha most a gyűlölködő kommenteket kéne olvasnom.

— Viccelsz, gyerek? — röhögött fel Körte. — Imádnak moderálni.

— Köszönöm. Mindent — érzékenyültem el.

— Most ugye meg is akarsz ölelni? - nevetett ki.

— Uhum — bólogattam, aztán széttártam a karomat, és lábujjhegyre állva szorosan magamhoz öleltem.

— Na, elég lesz már, gyerek. Ne viselkedj úgy, mint egy kamaszlány — tolt el magától, amikor szerinte eltelt annyi idő, ameddig egy ölelést viszonzni illik. Vagyis három másodperc.

— De ha egyszer az vagyok.

Körte leszaladt a lépcsőn, én pedig sokáig álltam még ott egyedül. Már rég lekapcsolódott a lámpa, amikor egy nagyot sóhajtva visszamentem a sötétben a lakásba. Kezdődhetett a péntek este, rockstár módra. Amíg anyu vacsorát készített, én lezuhanyoztam, lemostam a sminkemet, felvettem egy kényelmes leggingset, hozzá egy bő fazonú pulcsit, ami leért majdnem a combom közepéig, kifésültem a vizes hajamat, és hagytam, hogy magától megszáradjon. Amikor kiléptem a fürdőszobából, Anti (aki ezerszer látott már ennél kiábrándítóbb állapotban is) mosolyogva fogadott. Azt hiszem, igazi barátként ő sokkal jobban szereti, amikor Beki vagyok, mint amikor Bexi. Én pedig ezért hálás vagyok neki, mert tudom, a műcsillogáson és homályos reflektorfényen túl is értékel. Ő úgy lát engem, ahogy vagyok. És ez ezekben a felszínes napokban mindennél többet ér.

Felhúztam a lábamat törökülésbe, és a tányéromat az ölembé téve néztem a tévét. Fogalmam sincs, hogy mit gondolnak a „hírességek” péntek estéiről, de amikor nekem nincs fellépésem, vagy hivatalos megjelenésem, leginkább azt csinálom, amit bárki más. Ülök a tévé előtt, és butulok.

— Megint született egy panda — meredtem a tévé képernyőjére, ahol éppen a híradó zárult ezzel az információval.

Aztán megállt a villa a szám előtt.

A híradó végén megemlítték, hogy senki ne feledje, holnap duettadás lesz a *Pop/rock sztár leszek!*-ben, olyan népszerű előadók vendégszereplésével, mint a tinisztár Bexi...

Az én vagyok. Bemondtak a híradóban! Anélkül, hogy bankot raboltam volna! Bemondták a nevemet a híradóban! Elképedve néztem a képernyőt, ahol a hírbemondó felmutatott a jobb felső sarokra. Egy pillanattal később megjeleni egy kis visszaszámláló doboz, ami 24 órától pörgött visszafelé.

- Jézusom - dűnnyögtem, és a gyomrom akkorára ugrott össze, hogy be is fejeztem a vacsorát, mivel többé egy falat sem ment le a torkomon.

— Nézd, de aranyos kis visszaszámláló! - lelkesedett anyu.

Aha, tényleg tök jópofa. Azáltal, hogy elindult a kis óra,

megvolt a programom. Azt bámultam, elfojtott lélegzettel. A kis countdown generátor azért is volt roppant fontos a képernyő tetején, mert jól lehetett használni pulzusmérésre. Az anyém például az egekben volt.

— Inkább nézzünk meg egy filmet — tanácsolta Anti nagyon bölcsen.

Az online tékából kiválasztottunk egy vígjátékot, amiben én semmi vicceset nem találtam, csak rezzenéstelen arccal bámultam, de legalább a többiek jól szórakoztak rajta. Úgy tűnt, nem vagyok kellőképpen a humoromnál. Amikor vége lett, a kis visszaszámláló újra megjelent a képernyőn. Csak nyolcvanhét perc telt el azóta, hogy elindítottuk a filmet. Az a kis óra pontosan mérte az időt.

— Szerintem lassan hazamegyek, hogy ki tudd pihenni magad - szólalt meg Anti.

— Oké - bólintottam.

Eszemben sem volt pihenni, ahhoz túl felfokozott idegállapotban voltam. Talán azért nem marasztaltam, mert a jelenléte nem nyugtatott meg, hiába volt velem, a gondolataim teljesen máshol kattogtak, de ezt nem akartam bevallani, mert féltem, nem érti meg, és esetleg megsértem. Így aztán imitáltam pár ásítást, mire mindenki arra a megállapításra jutott, hogy ideje aludnom.

Kikísértem Antit is, aztán elkészöntem anyutól és Lilitől, majd a szobám felé indultam. Ahogy becsuktam magam mögött az ajtót, erőt vett rajtam a lámpalázas izgalom, és képtelen voltam nyugton maradni. A netre eszemben sem volt felmenni, attól biztos kibuktam volna. Tudom, hogy várt rám ott rengeteg pozitív komment, de nem bírtam rávenni magam, hogy megnézzem, mert biztos voltam benne, hogy akad köztük pár negatív is, és arra nem volt szükségem. Ali hoz túl nagy nyomás volt rajtam, hogy most

hidegen hagyjanak a trollok. Biztos nagyon vicces odaírni egy jópofa oltási egy oldalra, de soha senki nem gondol arra, hogy a másik oldalon egy ember van, aki az idegállapotához mérten reagálja le. A „tehetségtelen vagy, utállak, nem bírom a nyivákolásodat” komment a legtöbb esetben leperreg az emberről, mert a közszereplő életéhez ez hozzátartozik, tűri, és nem tulajdonít neki nagy jelentőséget. Azonban akkor, amikor nyomás alatt van, a legkisebb sértés is felnagyítva csapódik le az emberben. Ehhez még nincs kellő rutinom, ebbe még, nem jöttem bele annyira, éppen ezért a fontosabb események és megjelenések előtt kerülöm a netet, még a saját oldalaimat is, és olyankor Körte és Aszadék veszik át az adminisztrációs feladatokat. Gyávaság lenne? Nem hinném. De őszintén, kinek esik jól reggel egy „csúnya vagy”-kommentre ébredni Vagy egy „szar a hangod”-kommenttel zárni a napot? Nem kell, hogy mindenki szeressen. Tisztában vagyok vele, hogy én választottam ezt az életmódot, ezért aztán el kell bírnom a terheit is. Tudom, hogy minden előadó, album és dal megosztja az embereket. Ez is rendben van, sőt így a helyes Attól szép ez a világ, hogy sokfélék vagyunk, sokféle ízléssel, Mindemellett azonban ott van az én verzióm is, miszerint csak egy lány vagyok, aki dalszövegeket írkaí egy füzetbe, elénekli azokat gitár vagy zongora kíséretében, és szeretne megmutatni minél több embernek.

A legjobb dolgok boldogtalan vagy kilátástalan időszakban születnek. Én például még soha nem írtam dalt vidáman vagy jókedvűen. Ez sokat elmond rólam. Főként azt, hogy az elmúlt évben nem voltam felhőtlenül boldog. Tudom, hogy nem kéne ilyet mondanom, mert az álmom vált valóra a *Késtél* berobbanásával. De furcsa kettős élet ez, mert ahogy szakmailag a csúcsra jutottam, magánemberként a padlóra kerültem. Tizenhét évesen ezek nagy szavak, de akkor is így történt. Azért is tudtam a legnagyobb zenei portál szerint „erős és mély” dalszövegeket írni, mert volt miből merítenem. A magány. A magány a legtöbbször feldolgozott témám. Sokszor kérdezték különböző interjúkban, hogy mégis honnan jön ez a rengeteg lehangoló dalszöveg, amikor tizenhét évesen sikeres vagyok, és olyan életet élhetek a koncertekkel, fellépésekkel és fotózásokkal, amiről a korombeliek nagy része csak álmodik. Ilyenkor rendszerint ködösítek és mindenféléről beszélek, riffekről meg a lírikus dalok hiánypótlásáról. Blablabla. Ha az igazat mondanám, úgysem hinnék el. Hogy a koncertek végén hazajövök, és egyedül ülök a szobámban. Hogy nincsenek valódi emberi kapcsolataim, úgyhogy még egy online játékot is csak a gép ellen tudok lejátszani. Hogy úgy érzem, egy sorozat szereplője tők jó barátom lehetne, és milyen kár,

hogy nem létezik a karakter. Hogy egy élő televíziós fellépés előtti estén egyedül gubbasztok otthon, a gitárommal az ölemben, és senkivel sem tudok beszélni a félelmeimről, mert akármennyire is támogat a családom, Körte, vagy akár Anti, egyszerűen nem tudják átérezni, mert nincsenek benne. Mert ők nem tudják, amit én tudok. Hogy ez. egy magányos szakma, és mint mindennek, a sikernek is megvan az ára. Az én sikeremnek ez az ára. A kiszakadás a régi életből, belezuhanva egy újba. A régiben voltak barátok, hétköznapi élet, sulí, és ő is. De nem volt benne az álomom. A mostaniban teljesült az álomom. Minden mást elveszítettem miatta. Mert olyan soha nincs, hogy minden stimmeljen.

A fülessel a fejemen pengettem a gitáromat, amikor megvillant mellettem a mobilom kijelzője. Facebook-értesítéscm érkezett. Kíváncsian vettem fel a telefont a szőnyegről, is feloldottam a billentyűzárát. Az álneves privát Facebook profilomra soha nem érkezik szinte semmi. Csodálkozva nyitottam meg Nagy Márk üzenetét. „Te tudsz aludni?”

Ennyit írt. Még a kacsintós smiley is lemaradt, ebből gyanítottam, hogy valami nem stimmel vele. „Nem. Te?”

- írtam vissza, és csekkoltam az időt. Mint mindig, a gitározással és a dalszövegezéssel elszaladt az idő, az üzenet érkezésekor már elmúlt tíz óra. „Nem. Mit csinálsz?” - jöi i az újabb üzenet. „Semmit” - pötyögtem be. „Találkozunk?”

A válasza váratlanul ért, erre nem számítottam. „Most? Este tíz múlt!” - írtam, de ahogy elküldtem, már meg is bántam. Sejtettem, hogy mit kapok ezért. Nem is hazudtolta meg magát. „Este tíz? Úúúúúristen!” „Úgy értem, hogy késő van elindulni, nem?” „Jó, értem, bocs, hogy megzavartam a nyugis péntek estédet. XD” „Az ikszdézés már nagyon c i k i . . - küldtem el az üzenetet mosolyogva. „Nem annyira, mint a késő-van rinyálásod.” „Szállj le rólam. És különben is. Miért nem vagy a táncosokkal?” „Meguntam.” „Ó, de kedves vagy, és akkor jön a programpótlás, velem? Felejtsd el, hol nap találkozunk, szia!” — köszöntem el felháborodva. „Válj már!” — írta azonnal, én pedig felvontam a szemöldökömet. „Mi van?” „Béka, szétvet az ideg. Muszáj valaki olyannal lennem, aki átérzi.”

A szemét! Erre mit írhattam volna? Pontosan ugyanabban a cipőben jártam, csak ő ki is mondta. Sóhajtvá írtam meg a választ. „Jó, hol találkozzunk?” „Nálatok, a ház előtt.” - írt vissza azonnal. „Rendben. Mikor?” „Gyere le!”

Kérdőn néztem a telefonomra, aztán felháborodva eltátottam a számat. „Te itt vagy???” „Aha. Na, gyere!” „Márk, ezt nem hiszem el! Mit keresel itt? És

ha nem vagyok itthon? És ha nem vagyok rád kíváncsi? És ha azt mondom, hogy nincs kedvem veled találkozni? Te komolyan idejöttél ennyire magabiztosan? Neked meg sem fordul a fejedben egy nem?!” — küldtem el az üzenetet dühösen.

Hosszú kiakadásomra szinte azonnal érkezett a válasz, ebből gyanítottam, hogy ő ennyire azért nem fogja megerőltetni magát. „Várlak.”

Idegesen felpattantam, és a mobilommal a kezemben kimentem a szobámból. Anyu még a nappaliban volt, a tévé képernyője világította be a helyiséget, a film jelenetétől függően hol sötétebben, hol világosabban.

— Lemegyek Márkhoz. Itt van a ház előtt, beszélni szeretne velem - szóltam halkan.

— Kulcsot vigyél — felelte anyu, hátra sem nézve a kanapéról.

— Nem zavar, hogy elmegyek este tíz után? - kérdeztem.

— Beki — pillantott felém -, tizenhét éves vagy. Lemész a ház elé péntek este tízkor. Jól teszed. Kulcsot vigyél.

— És ha megtámadnak? - kérdeztem.

— Márkkal vagy. Őt előbb megtámadják, addig te elfutsz

- magyarázta bölcsen anyu.

— Ez igaz. Márk nem bírná ki, ha nem ő lenne a főszereplő - tűnődtem. - Jó. Akkor majd jövök...

— Rendben. Kulcs - szólt utánam.

Leakasztottam a fogasról a dzsekimet, felvettem a bakancsomat, és felhúztam a fejemre a bő pulcsim kapucniját. Nesze neked, címlapfotó. A leggings-bakancs-térdig érő pulcsi kombináció, kapucni alá begyűrt haj, és smink nélküli arc

— nem fenyegetett, hogy bárki felismerjen. Köztük Márk sem, aki tovább várakozott a kapuban, miközben én már kijöttem rajta.

Kérdőn néztem rá.

- Márk?

-Ja, te vagy az Béka? Azt hittem, valami hobó — nézett végig rajtam.

— Kedves vagy — motyogtam. — Elkészültem volna, ha éppen nem állítasz be bejelentés nélkül...

— Miért nem készültél el? - értetlenkedett.

- Mert tudtam, hogy itt vársz.

— Elvoltam. Az üvegben néztem a hajamat — mutatón a kapu melletti ablaküvegre, amit megvilágított a gyér utcai fény.

- Sokkal jobb volt, amikor ezt még nem tudtam - reagáltam le aényt, miszerint önmagát nézegette várakozás közben. - És most?

- Ismersz valami helyet erre felé? - nézett körbe a körúton.
- Kemál büféje éjjel-nappal nyitva van.
- Akkor együnk egy gyrost — javasolta.

19.

Már másfél órája ültünk Kemál apró, és éjjel is rendkívül forgalmas éttermének leghátsó asztalánál a hússal keveredő hagymaszagban, de észre sem vettük. Hamar kiderült, hogy Márk nem lellezni jött, egyszerűen csak szüksége volt valakire, akivel őszintén tud beszélni, akire ugyanakkora nyomás nehezedik, mint rá. Megnyugtatta a tény, hogy én ugyanazt elem át, mint ő, ettől pedig felszabadult és megnyugodott. Ráadásul hazudnék, ha azt mondanám, nekem nem tett jót a kissé extrém felbukkanása. Az asztalon előttünk heverő tálca baklavából kivettem egy újabb darabot, és felvont szemöldökkel néztem a velem szemben ülő Márkra. Az én lepukkant otthoni öltözékemmel szemben Márk szokás szerint úgy nézett ki, mint aki címlapfotózásra készül. Egy fehér pólóra fekete bőrdzsekit vett, világosbarna haja pedig a szemébe lógott, amit ösztönös mozdulattal fésült ki az ujjaival időről időre.

— Hogy csinálod végig a sulit? — kérdeztem.

- Fogalmam sincs. Valahogy leérettségizek májusban. Nagy sansz van arra, hogy a vizsgaelnök is Márker. Mindenki az - dőlt hátra mosolyogva.

- Vagy arra van nagy sansz, hogy az érettségin ez nem számít

- ábrándítottam ki. - Hogy viszonyulnak hozzád a suliban?

- Jól. Imádnak.

- Miért nem lepődöm meg ezen a válaszon... - forgattam a szememet. - De most komolyan, tényleg drukkolnak?

- Aha. Egy csomó jegyet kiosztottam az élő show-kra. Még transzparenszeket és táblákat is csináltak nekem. Az egyiket a matektanárom fogta.

- Tök jó - mosolyodtam el enyhe szomorúsággal az arcomon.

- Amikor bekerültem a *Pop/rock*ba, az igazgató behívót t magához, elmondta, hogy drukkol nekem, és ha sokat fogok hiányozni, letehetem a különbözetit és mehetek érettségizni a többiekkel.

- De rendes - csodálkoztam. - Ez jó fej dolog.

- Ja. Sőt, forgattunk is a sulimban egy csomó vágóképnek valót. Bejött a

stáb töriórára, akkor úgy csináltunk, mintha felelnék, persze előre lezsíroztuk a tanárral a kérdéseket, meginterjúvolták az osztálytársaimat...

- Ez nagyon klassz.

- Neked nem így volt?

- Nem egészen — ismertem be. — Én zenetagozatosba járok. Jártam. Járok. Vagyis, most magántanuló vagyok, dióda járok vissza vizsgázni - magyaráztam a helyzetemet. Ott annyira nem lelkesednek ezért — mutattam körbe.

- A gyrosért? — értetlenkedett Márk.

- Nem! Hülye - sóhajtottam. - A mainstream vonalért. A sulimból zongoristák, szólisták, hegedűvirtuózok kerülnek ki, ösztöndíjakat nyernek külföldi zeneakadémiákra és konzervatóriumokba... Annyira nem voltak elragadtatva attól, hogy „tinirocksztár” lettem, bulvárral meg mindennel, főleg, hogy Geri oda jár, és mindenki ismerte a sztorinkat.

- Mit? Hogy nem maradtál meg egy sulibandánál, hanem megragadtad a lehetőséget, és egy év alatt könnyűzenei karriered lett tizenhét évesen? - ráncolta a homlokát. - Milyen kretén sulid van neked?

- Nem-nem. A sulis nagyon jó. Szerettem.

- Te reflexből véded mindenkit, aki szemét volt veled? - nevetett ki, én pedig elgondolkodtam a hallottakon.

- Mást vártak tőlem, ezért nehezteltek az egész Bexi-dolog miatt.

- Mit vártak?

- Azt hitték, hogy egyenes utam van zongoraművészként. .. Bekevertem egy kicsit a dolgokat.

- És? Jól zongorázol, azt is folytatod, nem hagytad abba

- csóválta a fejét Márk.

- Igen, de nem mindegy, hogy mit adsz elő. Egy Debussy- i la rabbal vettek fel a suliba, ezek után képzelheted, milyen megítélést kapott egy *Késtél*.

- De hát a *Késtél* gigasláger.

- Hiába - vonogattam a vállamat.

- Tényleg tudsz Debussyt játszani?

- Uhum - bólogattam mosolyogva.

- Majd megmutatod?

- Tényleg érdekel? - lepődtem meg.

- Persze! Én nem játszom hangszeren. Nekem csak jó a hangom, meg pokolian jól nézek ki — felelte.

- Ez most hogy jött ide? - néztem rá rezzenéstelen arccal.

- Sehogy, de valami érényemet nekem is fel kellett mutatnom, ha már te ilyen Debussyvel dobálózol.

Ezen akaratlanul is elnevettem magam.

- Holnap vége a közös munkának, nem is fogunk találkozni

- Miért ne találkoznánk? — ivott bele az üdítőjébe.

- Mert téged elfoglal majd a döntő hete, meg a saját magad sztárolása, miután megnyerted a műsort, nekem meg jön a második lemezem - emlékeztettem a programunkra.

- Attól még találkozhatunk. Amúgy is, viszlek Londonba, mondtam már.

- Nem leszek az álbarátnőd tovább, és ne próbálj meg hülyíteni a kamu szövegeddel, amit minden lánynak beadsz

- Nem kamu. Téged viszlek.

- Nem viszel.

- Mondom. Sétálunk a Temze partján - kacsintott rám.

- Márk, először is, nem megyek veled sehová - jelentettem ki. - Másodszor pedig, figyelj rám - néztem a szemébe

- Ha megnyered a műsort, és azt a sok dolgot, amit felsorol tál... Vigyázz magadra.

- Én? Miért ne vigyáznék?

- Mert jönni fognak.

-Kik?

- A hiénák.

- Mire gondolsz?

- Nem sok emberben bízhatasz, ragaszkodj majd azokhoz, akik végig veled voltak, az egész műsor alatt. Az új barátokkal bánj óvatosan, de még óvatosabban a régiekkel. Hidd el, jót akarok. Nehéz időszak következik, ha megnyered magyaráztam.

- Beka, lehet, hogy a kinézetem eltereli a figyelmet, ez teljesen érthető... - kezdte volna fényezni magát, de közbeszóltam.

- A lényeg, Márk.

- Szóval, azért nem vagyok hülye. Tudom, hogy mi vár rám.

- Oké. Akkor jó - biccentettem.

- Tényleg nem hiszed, hogy téged vinnélek a nyereményútra, ugye? — váltott témát vigyorogva.

- Nem — feleltem őszintén.

- De miért nem? Komolyan mondom. Halál komolyan, l éged választanálak.

- Márk - néztem mélyen a szemébe. - Nem! Nem hiszem el, és ne is próbálkozz. Ezer másik lánynak megígérted már, nem állok be a sorba.

- Ezt nem ígértem senkinek, csak neked.

- Hagyd már abba! - nevettem fel. - Megversenyeztetted q

- a nyereményautód első ülését! Pontozással!

- Az más.

- Nem más. Te egy olyan srác vagy, akinek az olyan lány, mint én, egy szavát sem hiszi el. Egy nézését sem. Egy mosolyát sem. Sőt — fokoztam —, egy márkcsintását sem.

- Hé! A márkcsintás mindig őszinte.

- Nem fárasztó? — kérdeztem sóhajtva.

-Mi?

- Ennyit foglalkozni magaddal.

- Nem, már megszoktam. Néha lepihenek, de aztán újra tudok magamra koncentrálni - vigyorgott.

- Borzalmas ember vagy - néztem rá elfojtott mosollyal, mert akármennyire is felháborító a viselkedése és a mondandója, egyszerűen olyan pofátlanul aranyosan adja elő, hogy nem lehet nem szórakozni rajta. A szemét, ezt nagyon tudja. — Ha holnap továbbjutsz... — váltottam témát, mire Márk el komolyodott.

- Továbbjutok, nincs feltételes mód.

— Oké, holnap továbbjutsz... Mit viszel a döntőre? Milyen számokat?

— Előadónként három produkció van a döntőben. Abból kettő szóló, egy pedig duett a másik döntőssel. Ezt még nem lehet tudni, vasárnap kezdődnek a megbeszélések és első próbák a két bent maradt versenyzővel.

— Értem — bólogattam.

-A két másik produkció, ami egyéni, abból egy olyan dal, amit már énekeltem. A legjobbnak ítélt előadás, újra.

— És az mi lenne?

— A „Sorry seems to be the hardest word”! Azon mindenki sírt.

— Megnéztem, de én nem sírtam - ábrándítottam ki.

— Mert neked nincs szíved - legyintett.

— Hé! Dehogy nincs! Van! Igenis van, csak szerintem túl nyálas lett az az előadás.

— „It’s sad, so sad, it’s a sad, sad situation” - énekelte mélyen a szemembe nézve, én pedig magam előtt összefon! karral meredtem rá, nulla érzelemmel az arcomon. — Na¹

- kérdezte, miután befejezte.

— Nem igazán.

— Mi kell neked, hogy elégedett legyél?

— Ennél sokkal több - nevettem fel gonoszul, Márk pedig, mosolyogva megrázta a fejét. - Mi a másik döntős szabadon választható dalod?

— Az még nincs meg. Még keresem.

-Javaslok valami csöpögőst, amin olvadozhatsz a szín pádon - nevettem fel, és elővettem a mobilomat, mert megcsörrent. - Igen? - vettem fel.

— Beki, hol vagy már? — kiáltotta anyu mérgesen.

- Öhm. Kemál büféjében, Márkkal - feleltem.

- Akkor lassan igyekezzél felfelé! Éjfél van!

- Rendben. Megyek. Most mérges vagy? Mondtam, hogy lejövök beszélgetni - zavarodtam össze.

- Nem, csak ki akartam próbálni, hogy milyen éjfélkor üvölni a kamasz gyerekünkkel. Túl normális vagy, erre még soha nem volt alkalmam — nevette el magát.

- Aha — motyogtam. - Akkor jövök.

- Rendben — tette le még mindig nevetve.

- Mi volt ez? - kérdezte Márk.

- Anyu kipróbálta, hogy milyen a szigorú szülő... - kezdtem mesélni, de Márk félbeszakított.

- Nem az - legyintett. - A csengőhangod. Az mi?

- Ha már ilyen tapintatosan félbeszakítottad a sztorit, .unit meséltem, tessék - toltam felé a mobilomat az asztalon.

Márk felvette, lépkedett a menüben, aztán összevonta a szemöldökét.

- Theory of a Deadman? - csodálkozott, mint aki még soha nem hallotta.

- Aha. Egy kanadai rockbanda - bólintottam. - A szám pedig az *Out of My Head* — diktáltam, mert közben már a YouTube-on lógott.

A telefont letette az asztalra, és elindította a számot.

I... I... I... I... I can't get you out of my head, God knows I tried but I just can't forget"

- Mit gondolsz? — kérdezte elszakítva a tekintetét a mohiról, és mélyen a szemembe nézett.

- Én? Ez az egyik kedvenc számom, ez a csengőhangom. ..

- Nem — rázta meg a fejét. — Mit szólsz hozzá, a döntőre?

— Ó - kerekedett el a szemem. - Nem sokan ismerik.

— De első hallásra szerethető, könnyű megjegyezni, kevés szöveg, tapadós refrén - tűnődött.

— Ez igaz - értettem egyet. - És döntős hangzása van, ráadásul kompenzálná a másik dalban lévő nyávogásodat.

— Téged meggyerne?

— Mit számít az? — nevettem fel a hajamba túrva.

— A döntőben minden szavazat kell, az olyan könyörteleneké is, mint amilyen te vagy - érvelt.

— Kösz - szisszentem fel. - Oké, ha őszintén érdekel...

— Igen?

— Ha ezt énekelnéd, és nem ismernélek, és nem duetteznénk együtt, csak egy szimpla tévénező lennék... Akkor szavaznék rád - ismertem be.

Márk mosolyogva bólintott, és újra elindította a számol, a lyrics verzióval, hogy rögtön énekelni is tudja. Ott ültünk, éjfél után pár perccel, a duettünk napján a török büfében, és az asztalon lévő telefonból szóló számot énekeltük. „Those crazy nights, and all the things that we did, I.. a.. a.. a can't get you out my head.”

A kapuban állva néztem, ahogyan Márk beszáll egy taxi ba, és elhajt a szinte üres körúton. „Ma találkozunk!” így búcsúzott el, én pedig az órára nézve megállapítottam, hogy valóban, elmúlt éjfél, tehát ma van a fellépés napja Sokáig álltam még a kifejezetten hideg októberi éjszakában a néptelen utcát szemlélve, ahogyan a lámpák pirosról zöldre váltanak, majd zöldről sárgára és újra pirosra.

Nem tudom, hogy más hogy van vele. Hogy a rutinosnak ni nő énekesek és előadók, akik profi előadásokat nyomnak stadionokban és fesztiválokon, ők vajon mit csinálnak előző éjjel? Vajon mindenki izgul? Vajon ők is elképzelik, lejátsszák lejbén az egészet előre, milliónyi variációban? Vajon Mick Jagger izgult valaha egy fellépés előtt?

Ezt sose fogom megtudni, de ahogy álmatlanul forgolódtam és időről időre a mobilomon ellenőriztem, mennyit alhatnék még, ha azonnal elnyomna az álom, kezdett eluralkodni tartani a pánik. Képtelen voltam huzamosabb ideig lehunyva tartani a szemem, mert mindig bevillant az agyamba egy rémkép az esti élő műsorról, ami miatt kipattant a szemem, én tovább bámultam bele a sötétbe. Legszívesebben felhívtam volna Márkot, hogy megbizonyosodjak róla, ő sem alszik, és hogy megnyugtasson a „nem vagyok egyedül” érzés, de nem tehettem. A duettünkben én vagyok a profi előadó, nem kérhetem egy versenyzőtől, akinek komoly tét forog kockán, hogy nyugtasson meg, mert beijedtem az egésztől. Mászt pedig hiába vertem volna fel az éjszaka közepén, teljesen felesleges lelt volna, úgyis csak a „megcsinálod, ezerszer bebizonyítottad már” nyugtatást kapnám, ami talán

igaz is, csakhogy a jelen szituációban abszolút nem számít, hiszen én magam sem hiszem el. Ebben csak Márk tudott volna segíteni, tekintve, hogy együtt leszünk pár óra múlva azon a nyomorult színpadon, rajtunk van a nyomás és a felelősség, más ezt nem érzi át, hiába szeretné. Ahhoz ott kell állni azon a színpadon.

Mint mindenki, aki időszakos álmatlanságban szenved egy izgalmi állapot miatt, én is azt a játékot játszottam, hogy folyamatosan kiszámoltam, hány órát alhatok még, ha végre egyszer sikerül kidőlnöm. Még hat és fél óra, nagyszerű, az elég.

Még hat óra két percet pont tudok aludni, ha most azonnal lehunyom a szemem. Még öt óra negyvenhárom perc jut, csal aludjak már el. A francba. Már csak négy és fél óra. Az semmin nem elég. Lerúgtam a takarót magamról, eldobtam a párnát, az tán a sötétben tapogatózva megkerestem, hasra vágtam magam, inkább oldalra fordultam, hanyatt fekvé bámultam a plafont, amelyet halványan bevilágított az utcai közvilágítás. Ha az úton elhaladt egy autó, a fényszórói táncot járva tűntek fel a falon, majd, ahogy a kocsí elhajtott, a fényes csík is elsuhan. Még három óra ötvenkét perc az ébredésig, ha végre elnyomna az álom. Örület. Kimentem a konyhába, ittam egy pohár vizet, visszafeküdtem az ágyamba. Hamarosan indul az első villamos, Jaj, ne, én meg még mindig nem tudok aludni! Mérgeesen forgolódtam, végül kiütéssel győzött a fáradtság, mert a folyamain', agyalás és pánikolás annyira kimerített, hogy leragadt a szemem Álomban a színpadon lévő zongora mögött ültem, a szememéi vakította a sok lámpa és reflektor, emiatt nem láttam a közönséget, csak hallottam az ovációjukat. A színpadon elől, a közönség felé fordulva, nekem háttal állt Márk, és a *Somebody that I nsni to know* refrénjét énekelte, majd egyszer csak megperdült a te11gelye körül, és felém nyújtotta a szabad kezét, hogy szálljak U a duettbe. Én azonban félreütöttem a zongora billentyűit. Mm nem Nagy Márk fordult meg a mikrofonállványtól, hanem Geri. Gerivel voltam a színpadon. Erre riadtam fel, hajnalok hajnalán, a hajam nyirkos homlokomhoz tapadt, odalent pedig a körúton csörömpölve elindult az első villamos. Még sötét volt

20.

Életem leghosszabb és legvitatottabb hetének szombat reggelén a

konyhapultnál ültem, és ásítózva kavargattam a tejeskávémát, miközben minden a feje tetejére állt körülöttem. csak néztem, ahogyan a többiek túlpörögtek, és semmit sem lehettem ellene. Anyu a tűzhelynél szorgoskodott, mert baromi sok főre kellett reggelit csinálnia - Anti hajnali érkezése után megjött Körte, vele együtt pedig az FBA teljes háromfős csapata is. Mindenki telefonált, ordított, nevetgélt vagy éppen verekedett (ez utóbbi Bogyó és Puding volt, akik ti nappaliban püfölték egymást a kanapé díszpárnáival). Nem sokkal később Kemál is betoppant egy tálca „sok szerencsét” falafellel, és ha már ilyen jó hangulatot talált, maradt is. tojásrántották, pirítósok, falafel, kávé, narancslé a konyhapulton, általános „mit vegyek fel?”-hisztéria, és „annyira izgulok!”-beszólások. Mindezt a környezetemtől, én meg sem szólaltam.

- Beki, apád hívott, azt kérdezi, jöhet-e ide, hogy együtt menjünk, vagy találkozunk ott? Mit mondasz? - kérdezte anyu a vállához szorítva a telefonját, amiből arra következtettem, hogy apu még a vonalban Gyerek, a fodrász azt üzeni, hogy másfél órát számolt a hajadra, úgyhogy időben oda kell érünk - közölte Körte.

- Beki, az osztálytársam kérdezi, hogy hová szól a helyünk, mert a szülei látni akarják a tévében, mondhatom, hogy elöl ülünk? - kérdezte Lili, aki közben chatelt valakivel.

- Beki, nyakkendőt vegyek, vagy ennyire nem kell kiöltöznöm a műsorra? - kérdezte Anti, felém tartva egy nevetséges darabot, amire hirtelen nem is tudtam mit reagálni, csak meredtem rá. Mégis, ki vesz fel egy show-műsor nézőjeként nyakkendőt, tizenhét évesen?

- Bocs, kiszakadt egy párna — lépett oda Bogyó, miközben a levegőben szálló tollakat legyezte maga elöl. — De Puding volt.

- Nem igaz, mert Bogyó szakította ki! - védekezett Puding ordítva.

- Kész van a kajám? - érdeklődött Pepe, aki még nem kapta meg a rántottáját anyutól, mert anyu éppen apuval beszélt telefonon.

- Grízes süteményt? - nyújtott felém Kemál egy tányért.

És akkor, abban a pillanatban, amikor háromszáz kérdési

kaptam egyszerre, a szálló tollak között, amelyek a kiszakított párnából betöltötték az egész szobát, a felém nyújtott t grízes süteményt bámulva úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha egy órára kiszellőztetem a fejemet, mielőtt teljesen bekattanok.

- Körte - suttogtam kétségbeesve. - Körte! - ismételtem meg hangosabban, mire befejezte a fodrásszal történő telefonos egyeztetést, és rám pillantott. - Egy óra múlva jövök,

- Mi? Hová mész?

— Sétálok egyet. Nem... - próbálkoztam túlüvölni a lakásban tartózkodók egységes ricsaját. — Szükségem van egy kis időre egyedül. Itt megőrülök - mutattam körbe.

— Aszádék miatt? Kidobom őket! - ajánlotta fel.

— Nem, dehogy. Semmi gond velük — védtem meg a srácokat, és fél szemmel feléjük pillantottam. — Bár épp most törték el a nagyitól kapott bonbonostálat - tettem hozzá.

- De mindegy, csak egy kis séta kell, hogy kiszellőztessem a fejemet.

-Jó, oké, menj csak, gyerek, addig én kézből tartom a dolgokat. Egy óra múlva legyél itt.

— ígérem — mosolyodtam el.

— Ne menjek veled? — kérdezte, miközben újra csörögni kezdett a telefonja.

— Nem. Jövök vissza - léptem az ajtó felé, leakasztottam a fogasról a farmerdzsekimet, és egy vastag sálát a nyakam köré tekerve kiléptem az ajtón.

A lépcsőházban visszhangzott a lakásunkból kiszűrődő láрма, és úgy tűnt, senki sem vette észre, hogy eljöttem, mert mindenkit lefoglalt a maga problémája. Rántotta, apu, a toll- párna, az esti ülőhely, a nyakkendő, vagy éppen a grízes süti. Nekem viszont levegőre volt szükségem, méghozzá azonnal.

Az utcára kilépve feltettem a kapucnimat, mélyen a szemembe húztam, és elindultam egy megszokott irányba. A reggeli órában kihalt volt a környék, gyalogossal szinte egyáltalán nem találkoztam, az autók is folyamatosan haladtak, senki sem vesztegelt a lámpáknál. A hangszerbolt szombati nyitva tartása reggel kilenctől délután egyig tartott, így az alkalmazottakkal szinte egy időben érkeztem, kilenc előtt pár perccel.

— Hát te? — mosolygott rám Norbi a pultból, aki még le sem vette a kabátját, éppen akkor nyitott ki.

— Csak jöttem egy utolsót gyakorolni a tévés főpróba előtt

— mondtam.

— Tiéd a terep - mutatott a zongora irányába, én pedig megköszönve a kedvességét, levettem a dzsekim, ledobtam a táskámmal együtt a földre, és leültem a zongorához.

A zene mindig segít megnyugodni, így pár perc múlva már azt sem tudtam, hogy miért kéne izgulnom, teljesen belemerültem a zongorázásba. Minden második dal a *Somebody that I used to know* volt, azonban, hogy ne le-

gyen monoton és egysíkú a játékom, két Gotye között egy-egy klasszikust is bedobtam (persze csak részleteiben), hogy kizökkentsem magam. Egy idő után Norbi odajött hozzám, és a zongorára támaszkodva figyelte a játékomat. Nem zavart a jelenléte, teljesen belemerültem a zenélésbe, és valahol mélyen baromira büszke voltam magamra, amiért az emlékeim nem homályosodtak el, mindent el tudtam játszani, amit valaha tanultam. Jó, hozzátartozik, hogy elég kegyetlen zongoratanárnőm volt gyerekkoromtól kezdve, de amit akkor terrorizálásnak véltem, mára bebizonyosodott, hogy a javamra vált.

— Ügyes vagy, jó lesz este — dicsért meg Norbi.
— Bízom benne - feleltem a szám szélét harapdálva.
— Mikor kezdődik a főpróba?
— Hamarosan indulunk, csak előtte még haza kell mén nem. Köszönöm, hogy befogadtál egy órára, muszáj volt kiszakadnom, mert örület van mindenhol - magyaráztam.

— Gondolom — mosolyodott el. — Szavazok rátok este.
- Köszönöm - néztem rá hálásan, aztán újra az ajtó felé pillantottam, egy órán belül úgy ezredszerre.

- Vársz valakit?
- Nem, dehogy - ráztam meg a fejem, talán a kelleténél kissé hevesebben.

- Ma már nem fog jönni - mondta.
- Fogalmam sincs, kiről beszélsz — füllentettem emelkedő pulzussal. - De egyébként honnan tudod, hogy nem jön, akit szerinted várok? — érdeklődtem.

Norbi szomorúan elnevette magát.

- Itt volt.
- Mikor?
- Mindennap, amióta találkoztatok.
- Komolyan? — kerekedett el a szemem. - Tegnap is?
- Tegnap is.
- Miért... Miért volt itt?
- Ki tudja? Lehet, hogy nézelődött. Lehet, hogy várt valakit — ködösített.
- Azt hittem, nem akar velem beszélni. Azok után, hogy...
- Én csak annyit tudok, hogy itt volt - szakított félbe, érezhetően azzal a szándékkal, hogy kimaradjon a drámánkból.

- Elszúrtam, mi? - nevettem el magam, miközben a hajamba túrtam.

- Figyelj - fúrta a tekintetét az enyémbe. - Ismerlek titeket évek óta. Mindkettőtöknek igaza van, és igaza is volt. Én a te verziódat is megértem, basszus, én is zenélek, mégis ebben az üzletben fogok megrohadni, mert nem jön a lehetőség. Neked jött, éltél vele, ez annyira alap - magyarázta.

-De ott a másik oldal is. Hogy neki nem sikerült. Hogy együtt voltatok, aztán te kiszálltál, és egyedül folytattad. Ez minden tekintetben sérti őt. Emberileg, érzelmileg, és zenészilleg is.

- Tudom - sütöttem le a szemem zavartan.

- Szeret téged, és a maga módján végigdukkolta az egész elmúlt évet. Csak nem mutatta.

- Honnan tudod? - dörzsöltem meg a szemem, és úgy éreztem, olyan nehéz a mellkasom, mintha egy zongorát tettek volna rá. Találó hasonlat.

- Honnan tudom? Ez itt a világ közepe - mutatott körbe mosolyogva az üres üzletben. - Amúgy sokat volt itt velem - vette komolyra a témát.

- Ide akartam jönni, amikor megbeszéltük... De egyszerűen nem jött össze. Nem értem ide.

- Hé - mosolyodott el. - Egyszer te is késhetsz.

- Ezt nem bírtad kihagyni, ugye? - nevettem el magam.

- Viccelsz? Ekkora magaslabdát?

- Mennem kell.

- Sok sikert a show-hoz. Ügyes legyél.

- Köszönöm. Mindent - sóhajtottam.

- Ha esetleg mégis erre járna... szeretnéd, hogy mondjak valamit?

Egy pillanatig hezitáltam, üzenjek-e valamit Gerinek. De nem. Nincs mit mondanom neki.

- Köszönöm, de nem - ingattam a fejem a táskámban kotorászva. - Ezt viszont odaadnám neked - nyomtam a kezébe egy karszalagot, ami az esti adás belépője volt.

- Hű, kösz. Mindenképpen jövök - bólogatott hálásan.

- Oké. Akkor este találkozunk.

— Te, figyelj csak - szólt utánam. - Ezt ugye nem nekem hoztad eredetileg?

- Nem számít - mosolyodtam el. - Örülnék, ha jönnél.

— Odaadjam neki?

- Nem. Ez a tiéd — ráztam meg a fejemet hevesen, és kiléptem az üzletből.

Nem fogok hazudni, valóban nem a hangszerboltos Norbinak szántam az egyetlen megmaradt belépőmet, de már nem számított.

A lépcsőházban kettesével szedtem a lépcsőfokokat, amikor megcsörrent a telefonom. Körte hívott, de nem vettem fel, mert a következő pillanatban benyitottam a lakásba.

— Megjöttem!

Na mármost, a legtöbb hozzátartozómnak fel sem tűnt a távozásom, csupán Körte biccentett elismerően, én meg örömmel vettem tudomásul, hogy a lakásunkra kitehetnék a „megtelt” táblát, mert kettővel gyarapodott a létszám, amióta elmentem.

Elsőként aput pillantottam meg, aki Lilivel beszélgetett. A húgom kezében egy kisebb csokor virág volt, ami afféle hétvégi apukás szokás, így kompenzálva, hogy nem él velünk. Egy csokor gaz. Ez tényleg mindenért kárpótol.

- Rebeka! — köszöntött apu, amikor észrevett, és egy nagyobb csokor virággal indult támadásba, ezúttal felém. Nem tudom, hogy a nagyobb testvér miért kap nagyobb csokrot is, de nem volt kedvem megkérdezni, mert az kommunikációhoz vezetne.

- Köszönöm szépen, ez igazán szép nagy. És anyu mit kapott, egy kertet? - érdeklődtem, kissé megrogyva a csokor súlya alatt. Apu szó nélkül hagyta a beszólásomat. Jó ideje nem próbál már fegyelmezni, tekintve, hogy nem igazán szól bele a nevelésembe. Amúgy szerintem nem is volt durva a megjegyzésem, teljesen logikus, hogy Lili a legkisebb, ő kis csokrot kapott, én nagyobb vagyok, nekem nagyobb jár, de mivel anyu a legidősebb köztünk, ő megérdemli a kertet.

- Örülök, hogy meghívtál az élő adásra. Annyira nagyon büszke vagyok rád - szipogta apu. Lényegtelen, hogy nem én hívtam meg.

- Köszönöm szépen. Ezt beteszem egy vázába. Ha Aszádék hagytak még épet — iszkoltam el a helyszínről, mielőtt érzelmesebbre vennék a figurát. Ilyenkor sosem tudom, hogy apu a büntudat miatt vág fancsali arcot, vagy azért, mert sajnálja a „leléptem, és új családot alapítottam”-témát.

Aput tehát ott hagytam, és megkerülve a konyhapultot, kiengedtem a vizet. Ekkor lépett oda hozzám a másik személy, aki aközben érkezett, hogy a hangszerboltba menekültem. Ha azt mondom, inkább egy veszélyes raftingtúra apuval és az új családjával, mint Gyuri bá', a magántanárom jelenléte, akkor nem túlzók.

- Gyuri bácsi, üdvözlöm - sziszegtem a lehető legünnepélyesebb hangnemben.

- Rebeka, hogy áll a Stendhal-kötettel? - bökdösött felém a mutatójával. Nagyszerűen állok a könyvvel, csak amikor kitámasztottam

vele az ablakomat, kiesett az utcára, azóta pedig nem hallottam róla. Valaki azonban egészen biztos, hogy megtalálta, és ki tudja, talán el is olvasta, akkor pedig sokat tettem a világért, elültettem az irodalom magvát, és megismertettem Stendhal csodálatos könyvét valakivel, aki örökké hálás lesz ezért. Vagy nem így történt, és aki megtalálta a kiesett könyvem, egyszerűen elhányta valahová.

— Öhm, most nem nagyon haladtam vele, de... — ködösítettem —, ameddig jutottam, az alapján egyértelműen állíthatom, hogy a legerősebb Stendhal-könyvről beszélhetünk.

— Ugye még a címét sem tudod? - ráncolta ősz, és idős emberekre jellemzően bozontos szemöldökét.

— Dehogynem. Stendhal összes? — improvizáltam.

— Na, ide figyelj, te „sztárocska”! - kezdett fenyegetőzni Gyuri bá’, amitől ösztönösen hátrálni kezdtem, de egy idő után a mosogató széle mélyen befürödött a derekamba, és ebből tudtam, hogy nincs tovább, sarokba szorított.

— Gyuri bácsi, virágot? - nyújtottam felé a hatalmas csokrot.

— A jövő héttől vége a trehány magatartásnak, és tanulni fog a kisasszony!

— Igenis! - tisztelegtem, mert nem jutott jobb eszembe. Mégis, hogy védhettem volna ki a tanulást egy olyan emberrel a nyakamon, aki a feltételezett kora alapján maga is részt vett mindkét világháborúban?

— Gyerek! - lépett oda hozzám Körte, a füléhez szorítva a telefonját. Azt hittem, hogy a szorult helyzetemből akar kimenteni, de amint meglátta Gyuri bácsit, azonnal elsápadt.

- Tisztelem, tanár úr! - hunyászkodott meg Körte, akire ez nem jellemző.

— Üdvözlöm, menedzser Körte — köszönt vissza hűvösen a tanárom. - Jól látom, hogy újabb fürtelem került a karjára?

— pillantott az alkarján lévő tetkókra.

Körte erre a háta mögé dugta a kezét, mintha így el tudná rejteni.

- Nem - ingatta a fejét. - Gyerek, indulnunk kell. Bár maradnék még a tanár úrral, hogy átbeszéljük a normandiai partraszállást - próbált bevágódni Körte, miközben senki sem értette, hogy ez most hogy jött ide.

- Biztosíthatom, nem probléma, ha ezt most kihagyjuk

- oltotta le Gyuri bá’ cinikusan.

Körte megragadta a karomat, és elhúzott onnan, majd a kezembe nyomta a táskámat egy afféle „fogd” mozdulattal, és egy kis figyelmet kért. A

lakásban nagy nehezen mindenki elhallgatott, még Bogyó is kijött a fürdőszobából egy törülközővel a derekán. Nem akartam tudni, hogy miért zuhanyozott nálunk. Képtelen voltam erre koncentrálni.

- Figyelem, emberek! Mindenki kussoljon egy kicsit! - üvöltötte el magát Körte. - A gyerek és én lelépünk a főpróbára. A műsor alatt végig hátul leszünk, ott óriási a pörgés, és bár van bejárásotok a kiosztott karszalagokkal, nyomatékosan kérek mindenkit, hogy ne cseszekedjen hátul, üljön szépen a seggén a nézőtéren — utasította a népet.

A stílus leginkább a fiataloknak szólt, éppen ezért apu és Gyuri bácsi feszengve nézett körbe.

- Nincs rohangálás, nincs szereplési vágy, ültök a nézőtéren, és figyeltek azt az asszisztentst, akinek TAPS! tábla van a kezében. Érthető voltam? — pillantott körbe szigorúan.

- Igen - dünnyögte mindenki egyszerre.

- A gyerek végig a backstage-ben lesz, amiről élő közvetítés megy a neten, úgyhogy vele kizárólag a műsor után fogtok találkozni, addig nem! - folytatta Körte. - Ami nagyon fontos, hogy már leadtam a műsor szerkesztőinek, de azért nyomatékosítom, hogy a gyerek hivatalosan három kísérővel érkezik. Ebből egy Lili, aki kiskorúként nem vállal szereplést, tehát nem fogják inzultálni. A másik két kísérő az anyja és Anti. Senki más! - magyarázta szájbarágósán. - Értem ezalatt, hogy a kedves apuka nem jelenik meg a nyilvánosság előtt hirtelen, mert eddig sem tette, és a gyerek karrierje nem családi drámákra épül, éppen ezért nem feltűnősködik apaként, mert arra kap a bulvár - nézett Körte apura, aki ezzel egyetértett, és megértően bólintott. - A kedves magántanár sem nyilatkozik senkinek, sőt, Kemál, te sem beszélsz arról, hogy a gyerek nálad szokott gyrost enni. Érthető?

Mindenki bólintott, úgyhogy Körte a srácokra nézett.

- Aszádék! A ti ülőhelyetek Gyuri bácsi és a gyerek anyja közé szól. Ha egy pisszenést hallok a nézőtérről, ha csak az egyikőtök hangosabban vesz levegőt, kitekerem a nyakatokat. Az első sorban ültök, a zsűri mögött, venni fog titeket a kamera, látszódní fogtok, úgyhogy ehhez tartsátok magatokat. És az istenért, Bogyó, vedd már át azt a Fuck off feliratú pólót, mert ebben nem engednek be!

Körte végignézett a társaságon, és helyeslőn bólintott egyet, ami azt jelentette, hogy mindent elmondott, amit tervezett.

- Ez az este fontos a gyerek karrierjében, de ne felejtjük el, hogy nem ő a főszereplő, senki ne próbálja meg elterelni a figyelmet Nagy Márkról. Az ő

továbbjutását segítjük, úgyhogy mindenki tombol és őrjöngve tapsol Márk szólóprodukciója alatt is!

- Hajrá, Nagy Márk! - kiabálta Kemál, mire mindenki egy emberként fordult felé.

- Kemál, még nem kell, majd a műsor alatt - csitította Körte.

- Ó — biggyesztette le a száját a török gyrosos.

- Na, akkor mindenki legyen ott időben. Indulás, gyerek!

Az elköszönést követően óriási sóhaj hagyta el a számat,

és az ajtón kilépve elfogott az a semmivel össze nem téveszthető érzés, amikor az izgalmat felváltja a megkönnyebbülés, és tudom, hogy most már nincs visszaút, csinálni kell, lesz, ami lesz.

Elindultunk, ez pedig azt jelentette, hogy a kínzó várakozást felváltja a pörgő készülődés.

Délelőtt tíz óra tizenöt perckor elkezdődött a duettet.

- Márkról tudsz valamit? - pillantottam Körtére, miközben kiállt a parkolóhelyről.

- Te voltál vele az éjjel - vigyorgott gonoszul.

- Csak ettünk egy gyrost — védekeztem.

- Már a tévében van, próbálja a *Mr. /1-t*.

- Értem - bólintottam. - Te, figyelj csak...

-Hm?

- Ha valaki azt mondja, többször is, hogy téged választana egy szituációban, mondjuk egy utazásra téged vinne, azt nem hinnéd el, ugye? - érdeklődtem.

- Benyaltad Nagy Márk rizsáját? Hahaha! - röhögött fel, és vidáman csapkodta a kormányt.

Örültem, hogy ennyire szórakoztatónak találta, a dolgot, nekem mégsem volt kedvem nevetni.

- Nem! - csattantam fel. - Dehogy, nem vagyok hülye! Csak annyiszor mondta...

- Hogy végül bekajáltad? Gyerek, te ennél azért okosabb vagy.

- Nem kajáltam be. Pedig nagyon meggyőzően adta elő, de persze egy szavát sem hiszem.

- Mit mondott? Hogy téged vinne a nyereményútra? - vihogott tovább.

- Hát... Igen, említett ilyesmit. De persze hülyeségből.

- Gyerek - pillantott rám Körte egy szavát se hidd el. Nagy Márk nagy játékos. Biztos vagyok benne, hogy megnyeri a műsort. És abban is, hogy nem vinne téged sehová.

- Hah - nevettem el magam zavartan.
- Nem fogom szépíteni. Használ téged, ahogyan te is őt. Ma estig. Maximum a jövő hét végéig. Aztán lelép a nyereménnyel, a lemezszerződéssel, a kocsival, a csajokkal, akik odavannak érte...
- Persze, tudom! - helyesletem, mint aki ugyanannyira biztos ebben, mint mondjuk Körte.
- Ne kajálj be tőle semmit.
- Nem fogok - ígértem meg.

Az ablakon kibámulva néztem az üvegen legördülő esőcseppeket, és keserves mosolyra húztam a számam. Még hogy London! Hülye Nagy Márk, mást etessen, ne engem. A tévéstúdió felé haladva titkon örültem, hogy az esős idő miatt feltorlódott a forgalom, és egy kis dugóba kerültünk. Megszerettem ezt a dolgot a héten. Sajnáltam, hogy pár óra múlva véget ér. Jó volt bejárni a próbákra, jó volt a hétköznapiakon szakmabeliekkel lógni, látni, hogy van egy világ, ahol pörögnek a dolgok és nagy a nyüzsgés. A *Pop/rock* műsorra való felkészülés elfeledtette velem, hogy kilógok a sorból. A hétköznapiakban mindig úgy érzem, hogy mást kéne tennem. Hogy suliban lenne a helyem, tanórákon kellene felelnem, és délutánonként az osztálytársakkal neteznem. Ezen a héten előadónak érezhettem magam, úgy, ahogyan még azelőtt soha. Jövő héttől minden visszaáll a régi kerékvágásba, délelőttönként Rebeka leszek, aki otthon magántanárral tanul, majd várom, hogy Anti és Lili megérkezzenek a suliból, aztán délután és esténként Bexiként megyek a fellépésekre, vagy egy mozifilm premierjére. Hiányozni fog az interjúzás, a véget nem érő próbák, a a stáb profizmusa, és eleve a stáb. Jó volt egy ekkora csapat részének lenni, mert bár tökéletesen elégedett vagyok azzal, hogy Körtével ketten rójuk az utakat a koncertekre és fellépésekre menet, azért a nagy csapatban történő munka más hangulatot eredményez. Hiányozni fog, hogy versenyben vagyok, akkor is, ha csak segítettem egy résztvevőnek. Biztos, hogy üresebbek lesznek a napjaim. És ami a legborzasztóbb, hiányozni fog Nagy Márk. A hülyesége, az önimádata, a folyamatos próbálkozása és ostromozása, ami ugyanannyira idegesítő, mint szórakoztató. Hiányozni fog, hogy nem lesz ott, ahol én, és én nem leszek ott, ahol ő. Sokszor ment az agyamra a héten, de annál sokkal többször dobta fel a kedvem, akár tudatos volt, akár nem. Rossz lesz, hogy nem tudok kommunikálni egy másik énekessel, akkor is, ha ő még csak kezdő ebben a szakmában. A lazasága és általános reakciói rengeteg erőt adtak a héten, bár ezt soha nem vallanám be neki. Vele egy picit tényleg más világban éreztem magam, ha úgy tetszik, Márk világában, mivel ő csak azt

ismeri. Ma este vége, én visszakapom a múlt heti életemet, ő pedig egy hétig még erőlködik, hogy aztán fejest ugorhasson abba, amiért hetek óta dolgozik. De ahhoz előbb az kell, hogy ma továbbjusson.

- Kétmillió garantált - dünnyögte Körte.
- Mi? — zökkentem ki a gondolataimból.
- Duettdöntő, esős időben. Brutális lesz a nézőszám, mindenki otthon lesz este. Meglesz a kétmillió néző — fejtette ki bővebben, én pedig megpróbáltam elképzelni kétmillió embert a tévék előtt.

Nem sikerült.

21.

Ha a héten bármikor úgy éreztem, hogy nagy a nyomás, vagy elképesztő a pörgés a stúdióban, akkor azt el is felejtettem, mert olyat, ami ma a tévészékházban fogadott, még soha nem tapasztaltam, sőt talán filmben sem láttam nagyon. Az ajtón belépve vágni lehetett a feszültséget, és ahogy beljebb merészkedtünk a tévé épületében, ez a sűrített pánikhangulat egyre inkább rátelepedett az ember mellkasára. Mindenki rohángált, mindenki kiabált, a technikusok félszavakat vágtak egymáshoz, amit maximum R2D2 értett volna meg. Az egyik fodrász körkefével rohant el mellettünk a folyosón, Hajnal Brigitta fél pár csizmában futott át egyik szobából a másikba, a műsorvezető *Pop/rock sztár leszek!* hátlapú kártyákkal a kezében magolta a szöveget, a zsűritagok telefonáltak és interjút adtak, a táncosok a szűk folyosón tartottak megbeszélést, a színpadon pedig a vendéglelőadó fellépését rögzítették, amit az eredményhirdetés előtti percekben fognak leadni a nézőknek, álközönséggel és álzsúrral a széksorok között. A rendező és producer megállás nélkül ordított valakivel, ha meg nem találtak mást, akkor egymással; az énektanár a harmincas banki alkalmazottat skáláztatta, aki a harmadik versenyzője az estének.

— Mosolyogj, gyerek - szólt Körte, aztán lefotózott a telefonjával a folyosón állva, és már töltötte is fel a közösségi oldalaimra. Még arra sem volt időm, hogy ellenőrizsem a képet, bár Körte nem szokott rólam bénát feltölteni. Belecsöppentünk az örületbe, bármerre néztem, kamerát, újságíró, stábotagot vagy fellépőt láttam. Amikor egy artista eltekert mellettünk egy egykerekes biciklivel, végképp megzavarodtam.

— Mi folyik itt? - motyogtam elveszetten.

— A bankos srác előadásához jöttek az artisták — szólalt meg egy hang mellettem, mire kábán odakaptam fejem. Márk egy dobozos üdítőt fogott a kezében, és szívószállal szürcsölte a tartalmát, halál nyugodtan. - Sápadt vagy, Béka, minden oké?

— Nem — ismertem be.

— Igyál egy kortyot - mosolygott rám, és a számba nyomta a szívószálat.

Beleittam az üdítőbe, és vagy a füledt folyosón kifejezetten jóleső hideg ital hatására, vagy Márk jelenlététől, de azonnal jobban lettem, úgyhogy kibújtam a dzsekimből, amibe belesültem.

— Mire kellene az artisták? - érdeklődtem.

— A bankos gyereknek a Mika *Rain* a szólóprodukciója.

— Ja, értem - bólintottam. - Hogy áll a *Mr. A*?
— Jól, megvolt a főpróba.
— Beleadtál mindent?
— Dehogy - mosolygott rám. - Majd az élő adásban.
— Hogy van a torkod?
— Minden rendben lesz — ajándékozott meg a mai nap első kacsintásával.

Halványan elmosolyodtam, mert tudtam, hogy összekapja magát a két produkcióra. Márk nem egy feladós típus, ez azért kiderült róla a héten.

— Nagy Márk és Bexi, gyertek-gyertek — ragadta meg hirtelen a karunkat egy asszisztens, és már el is rángatott onnan minket.

Egy iroda jellegű helyiségbe lökött be, ahol az asztalon lévő számítógép előtt egy srác ült. Felvázolta a dolgokat, miszerint most fél óra élő kommentre válaszolgatásunk lesz a *Pop/rock* műsor Facebook-oldalán.

— Készen álltok? - kérdezte.

Én? Mire? Belöktek egy szobába, hogy válaszolgassak a kérdésekre, amiből már jött úgy háromszáz. És még el sem kezdődött a neten előre beharangozott program.

— Persze - felelte Márk, tulajdonképpen helyettem is. Én még kicsit meg voltam illetődve, és próbáltam felvenni a ritmust.

— Üljetek oda, csinálók egy képet a kezdéshez - lökdösött az asszisztens tovább, ezúttal a géphez, ami elé leültünk Márkkal, és a fényképezőbe nézve dokumentálta, hogy ott ülünk a Facebook előtt.

Egy pillanattal később a fotónk a számítógép képernyőjén jelent meg, „Szasztyok, Nagy Márk és Bexi várják a kérdéseiteket!” posztaláírással. A srác ellökdösött minket a géptől, mondván, hogy ő gépeli a válaszainkat. Tulajdonképpen a tévébe érkezésem óta lökdöstek.

— Nagy Márknak kérdés — olvasta fel a srác. - Milyen érzés Bexivel együtt dolgozni?

— Nagyszerű, imádom Bexit - felelte Márk. - Ide rakj nekem egy kacsintós smiley-t, légyszi.

- Oké, kint van. Következő kérdés: Bexi, van barátod?

- Ööö... - dörzsöltem meg a szemem. - Ez nem publikus... — feleltem.

— Hé! Nem azt írtad, amit mondtam - háborodtam fel a monitorra pillantva.

- Túl unalmas volt a válasz — vonogatta a vállát a srác.

- Én sose mondok olyat, hogy „titok pontpontpont” — olvastam le a képernyőről felháborodottan. - És nem is írok idétn smiley-kat!

- Következő kérdés — hagyta figyelmen kívül a srác a kitérőemet. -

Nagy Márk, neked bejön Bexi?

- Ki kérdez ilyeneket? - tártam szét a karomat csodálkozva.
- írd, hogy „Kinek nem?”, nagy röhögéssel - felelte Márk.
- Senkit nem zavar, hogy itt vagyok és beszélek? - kérdeztem teljesen

feleslegesen, mert továbbra sem figyeltek rám.

- Kérdés: Bexi, mi a kedvenc férfiparfüömöd?
- Mi? - húztam össze a szemöldökömet. - Ne! Ne küldd el azt, hogy „amit Márk használ!” - fakadtam ki. - Ne már, komolyan, válaszolok én, csak ne írd helyettem - kértem a srácot.

- Kérdés: Nagy Márk, melyik a kedvenc számod Bexitől?
- *A Ments meg!*-felelte Márk, mire döbbenten fordultam felé.
- Nem is tudtam, hogy ismered azt a számomat.
- Ismerem — mosolyodott el.

- Hű. Koszi, ez meglepett, mert szerintem is az egyik legerősebb, mégsem lett nagy nézettsége...

- Kérdés! - szakított félbe minket a srác. — Bexi, mit kedvelsz a legjobban Nagy Márkban?

- Hogy olyan szerény - mondtam nevetve. - Mi az, hogy a „mosolyát”? Én ilyet nem mondtam. Jó, persze, akkor írd azt — adtam fel.

- Kérdés: Bexi, Nagy Márk produkciói közül melyik tetszett a legjobban?

- Erre válaszolni akarok! Kérlek, hallgass meg — vettem könyörgőre a figurát, mire a srác megszánt, és unottan felém fordult, amolyan „na, mondd” pillantással. - A mai esti szólóprodukciója a kedvencem, hamarosan kiderül, hogy mi az — diktáltam.

És ezt leírta. Hurrá! Ötven válaszból mondjuk csak ezt az egyet mondtam én, de már ez is nagy teljesítmény volt. Összességében elég sok szakmai kérdést kaptunk, hozzám például jött egy érdeklődés a következő albumommal kapcsolatban, de mivel nem én ültem a gép előtt, mire megfogalmaztam a korrekt választ, a srác már nyomott egy „nemsokára kiderül minden részlet” reakciót, majd feltette a következő kérdést.

- Legalább az albumom címét odaírhattad volna! - nyafogtam sértetten, de totálisan figyelmen kívül hagyta a létezésemet.

Fél óra alatt Márk és a helyettem írogató srác annyi kérdésre válaszoltak, amennyire csak lehetett, aztán már meg is érkezett Hajnal Brigitta a rockzenész duettpartnerével, hogy átvegyék a helyünket.

- Hogy ment? - érdeklődött Brigitta.
- Nagyszerűen. Hagyd, hogy gépeljenek helyetted - tanácsoltam, majd

amikor kiléptünk az ajtón, Márkkal összenevettünk.

A színpad irányába indultunk, ahol már vártak ránk a duettünk főpróbáján.

— Mi az új albumod címe? - kérdezte Márk hirtelen.

— Offline — válaszoltam zavartan, mert nem gondoltam volna, hogy vissza fog rá kérdezni.

— Offline? - csodálkozott.

— Aha. A címadó dal miatt — magyaráztam. — Gyors szám, rockosabb, szerintem elég erős első single-nek.

— Nálad van?

— Csak a demó, a telefonon.

— Mutasd.

— Még nem jelent meg - húztam el a számát.

— És? Mitől félsz, hogy gyorsan feléneklek és kiadom?

- nevetett ki, amitől én is elmosolyodtam. Jó, ez tényleg abszurd feltételezés volt. A paranoia a művészember legjobb barátja. Előszedtem a telefonomat a zsebemből, kikerestem a fájlt, és a fél fülhallgatót Márk kezébe adtam.

Márk a fülébe dugva a fülhallgatót feszülten figyelt, én pedig a párját használva elindítottam a zenét, közben pedig a reakcióját lestem. „Hagyj el, lépj le, tűnj el végleg, engedj, kérlek, csak hadd legyenek, offline!” — szólt a hangom a refrénben, Márk pedig elmosolyodott.

— Mi az? — kérdeztem riadtan.

— Baromi jó - bólintott.

— Köszönöm.

— Ez jön ki elsőnek?

— Uhüm - feleltem örömmel. - A jövő héten forgatunk hozzá klipet.

— Milyen lesz a klip?

— Széttörhetek benne egy laptopot - vigyorogtam.

— Viccelsz? — nézett rám.

— Nem, komolyan. A forgatókönyvíró szakítás-bosszúállós videót képzelt el hozzá, amiben a volt barátom laptopját teszem tönkre, miután megláttam, hogy megcsal - magyaráztam.

— Miért nincs neked boldog számod? - komolyodott el.

— A boldogság nem motivál - vontam meg a vállamat hanyagul. - A boldogtalan embernek legalább mindig van mire vágyania. Ez a legjobb inspiráció.

A stúdióhoz vezető ajtón át a színpad mögé érkeztünk, ahol egy technikus felengedett minket.

— Még a LED beállítása zajlik, de menjetek csak — szól, mire felmentünk a lépcsőn, és kiléptünk a színpadra.

Nekem nem kellett a LED-fal mögött várakoznom a próbán, mert az adásmenet szerint a reklám után kezdődik majd a produkciónk, amikor is én már a zongora mögött ülve eleve a színpadon leszek. Sajnos így az én életemből kimarad a filmjelenetszerű izgalom, hogy egy nyíló falra várok, amelyen átlépve kilépek a színpadra egy tehetségkutató műsorban, de mondjuk ezt nehezen oldanám meg egy zongorával. Maximum akkor, ha *Grenade*-stílusban tenném, aminek a klipjében Bruno Mars végig húzta a zongoráját. Ez itt nem állta volna meg a helyét, úgyhogy nekem nem kellett próbálnom a belépést a szétnyíló LED mögül. Sajnos elcsúsztak a technikai beállítások, és amíg nem sikerült megjeleníteni a falon a vizuális effekteket, nem kezdhettük el a próbát.

Márk hanyagul leült a színpad közepére törökülésben, és úgy várakozott, én pedig némi habozás után helyet foglaltam mellette, felhúzott térdem köré kulcsoltam a kezem, és az üres nézőteret bámultam.

- Pár óra, és megtelik - nézett végig a széksorokon Márk.

- Pár óra, és az FBA ül az első sorban — tettem hozzá aggodalmasan. - Te kiket vársz? Kik jönnek megnézni a műsort?

- A szüleim — felelte. — Meg fogalmam sincs. Szétosztogattam a jegyeket a sulimban. Minden héten adok vagy harmincat, és leharcolják egymás között, hogy ki jön el.

- Senki állandó? - érdeklődtem.

- Hogy érted?

- Hát úgy, hogy valaki, aki minden adáson itt van veled. .. — puhatolóztam.

- Olyan nincs. Rita volt az egyetlen — emlékezett meghatottan

- Móni volt a neve - javítottam ki a szememet forgatva, mert még mindig nem sikerült megjegyeznie a lány nevét, akivel állítólag olyan drámai kapcsolata volt.

- Akkor Móni — legyintett.

- Figyelj csak - szóltam halkan. - Még nem volt alkalmam rá, és lehet, hogy már nem is lesz, de szeretném, ha tudnád, hogy klassz volt veled együtt dolgozni a héten - mondtam a cipőfüzőmet piszkálva.

- Tudom - felelte, mire meghökkenve néztem rá.

- Erre nem ez a megfelelő reakció, nem zavar?

-Ja tényleg, bocs - helyesbített, majd lehunyt szemmel felém hajolt.

- Márk, mi a francot csinálsz? - nyúltam a mellkasához, megállítva ezzel

a mozdulatot.

Márk kinyitotta a szemét, és zavartan nézett.

- Mi az, hogy mit csinállok? Gondoltam, most egy csókra vársz.

- Te akkora hülye vagy! - förmedtem rá dühösen. — Erre azt kellett volna mondanod, hogy velem is jó volt együtt dolgozni, vagy hogy te is élvezted a közös munkát! Idióta!

- Ó, erre nem gondoltam - ismerte be. - Akkor ennyi? Mondjam, hogy jó volt veled dolgozni? - kérdezte.

- Tudod, mit? Ne mondj semmit - legyintettem.

- Na, most miért sértődtél meg?

- Mert elrontottál egy szép pillanatot!

- Te is!

- Én? - kerekedett el a szemem.

- Persze. Meg akartalak csókolni, és ellöktél!

- Nem löktem elég nagyot - nyögtem.

- Józsi, kapcsolhatod! - üvöltött egy technikus a hátunk mögül, aztán hirtelen a stúdióban lévő összes fény kialudt, és ott ültünk tök sötétben a színpad közepén.

- És most? - suttogtam, de meg sem kellett várnom Márk válaszát, mert a mögöttünk lévő hatalmas LED-fal apró szemcséi fényesen felragyogtak, és kirajzolódott rajta a két név. NAGY MÁRK és BEXI. A reflektorok egyike kör alakú fényben világította meg a forgó színpadi elemen álló zongorát.

A rendező azonnal a színpadra pattant, a nézőtér széksorai elé beállt Körte, a gyártásvezető, az egyik zsűritag és további technikai szakemberek, valamint Judit, az énektanár, egy asszisztens pedig bekísérte a statiszta közönséget, hogy foglalják el a helyeket. Kezdődhetett a főpróba.

Háttal ültem nekik, de éreztem a jelenlétüket. Tudtam, hogy ott vannak. Azt is tudtam, hogy ők még nem az igazi közönség, hogy a kamerák még nem közvetítenek élőben, mégis minden olyan volt, mintha élesben menne. A zongoránál ülve a LED-fal éles fényeit figyeltem, majd a kottára pillantva mély lélegzetet vettem, és játszani kezdtem a *Somebody that I used to knoiut*.

Az álközönség azonnal tapsolni és füttyögni kezdett, bár azt nem tudtam megítélni, hogy a TAPS táblát tartó asszisztens utasítására, vagy mert valóban tetszett nekik, de nem is foglalkozhattam vele. Játszanom kellett, mert ugyan nem láttam, mégis tudtam, hogy Márk a hátam mögött, a színpad elején áll, mindjárt megvilágítja egy lámpa, és énekelni kezd.

Az első refrén elejéig háttal ülve zongoráztam, majd lassan forogni kezdett velem a színpadi elem, amit figyelmen kívül hagyva, továbbra is játszanom

kellett, miközben szép lassan eléem tárult a nézőtér az álközönséggel. A forgásomra újabb tapsvihar hangzott fel, mire a mikrofonhoz hajoltam, és belekezdtem a Kimbra-részbe, Márk pedig lassan felém sétálva elindult, pontosan a koreográfia szerint. Mindenki volt számolva. Hogy mikor, merre nézzünk, merre vált a kamera. Hogy a fejünk felett lévő kamera mikor veszi abból a szögből a színpadot. Hogy melyik az a pillanat, amikor a meghatott zsűri reakcióját figyelve nyerünk két másodpercet, amikor nem minket mutatnak. Hogy Márk mikor és merre kacsintson a kamerába, mert a nézők ezt az elemet szeretik a legjobban. Hogy amikor totálban vesznek minket, akkor a LED-en éppen a Gotye-klip látvány- és színvilága kell hogy megjelenjen. Hogy a produkciónk végén, amikor Márk felránt a zongorától, közeliben mutasson minket a kamera, mert ott történik majd valami, bár a főpróbán sem löttük el a csókot, csupán a vállára hajtottam a fejemet, úgy aludtak ki a stúdió fényei. A műsor munkatársai és a közönség is megtapsolt minket, miközben a koromsötét színpadon álltunk, vadul emelkedő és süllyedő mellkassal, elég közel egymáshoz ahhoz, hogy érezzük a másik izgalmát. Végeztünk a főpróbával.

Egy óra múlva pedig összeomlott az életem.

22

A sminkszobában ültem, ahol éppen megragadt a szememen a műszempilla, és határozott mozdulatokkal vittek rá szempillaspirált, így természetellenesen nagy pilláimat rebegtetve néztem a tükörképemet. A tévés sminkesek nem viccelik el a dolgot, elképesztően profik, már egy éve figyelem az adások, tévéfelvételek és reggeli műsorok alkalmával, hogy milyen technikával viszik fel a fejemre a dolgokat, de még sosem sikerült magamnak hasonlót varázsolnom, mint amelyet ők csinálnak nekem. A történethez persze az is hozzátartozik, hogy a profi sminkesek minimum egy órát pepecselnek, én ezt rendszerint lerövidíttem magamnak három és hat perc közti időre, így tehát valószínűleg ezért (is) érzékelhető a különbség. A *Pop/rock sztár leszek!* élő adására például egy olyan sminket kaptam, ami természetes hatást kelt, csak a szem erőteljes, füstös, bazinagy pillákkal, minden más azonban natúr az arcon. Tizenhét éves vagyok, nyilvánvaló, hogy a bőröm nem makulátlan, a pattanásokat és zsírosodást senki nem tudja kikerülni, de a sminkesek olyan szinten lefedték alapozóval, hogy konkrétan úgy néztem ki, mint akit élőben sikerült photoshoppolni. Akár

arctonikreklámban is szerepelhettem volna. Miután megköszöntem a csodálatos végeredményt, a fodrász lépett mögém, én pedig a tükörből figyeltem, ahogyan kirángatja a hajamból a gumit, és a vállamra teríti ki a hajamat, azon tűnődve, hogyan is fogjon hozzá. Körtével a netről kikukázásom utáni első tárgyalásokon megbeszéltük, hogy meghagyjuk előadóként az eredeti stílusomat, mert a koromhoz (ami akkor ugye tizenhat volt) nem passzolna egy túlon túl extravagáns külső. Tény, hogy Miley Cyrus, Rihanna, vagy akár Avril is más trendet diktál, de azért figyelembe kellett vennünk, hogy ami a tengerentúlon elfogadott, vagy éppen hozzátartozik egy előadó imidzséhez, az itthon akár száznál is festhet. Elvégre nem róhatom Budapest utcáit felnyírt, színes hajjal, valami lakkruhában, mert éppenséggel előadósdit játszom. Azt meg elképzelhetetlennek tartottam, hogy normális, hétköznapi ruhában érkezek egy fellépésre, átöltözzek valami extrém szerkóba, és úgy tegyek, mintha ez teljesen normális lenne. Nem. Körte hagyta, hogy eldöntsem, milyen képet alakítok ki magamról a közönségemnek, én pedig úgy döntöttem, nem játszom semmit, megmaradok olyannak, amilyen vagyok. Egy lány a gitárral, aki akár a szomszédod is lehetne. Kemál esetében ez például teljesen szó szerint érthető. Neki én vagyok a lány a szomszédból. Megmaradt tehát az eredeti hajszínem, az átlagos középbarna, nincs semmi extra a frizurámban, egyszerű, hosszú, amit a hétköznapi rohanásban felfogok, fellépéseken és megjelenésekkor pedig vagy besütöm, vagy éppen kivasalom. Az öltözködésem is átlagos maradt, a szponzorokat Körte elhajtotta, hogy ne kelljen tizenévesen elköteleznem magam termékek iránt, így aztán azt hordom, ami tetszik, és ami (véleményem szerint) tűrhetően áll. Stylistom sincs, pedig néhány internetes fórumozó és kommentelő szerint rám férne, főleg, miután a platinalemazemet zsákruhában és Martensben vettem át. Fogalmam sincs, hogy a kritizálók szerint mit kellett volna felvennem e jeles alkalomra, talán kisestélyit vagy báli ruhát, de azért a sztorihoz hozzátartozik, hogy a platinalemazemet a BPRP lemezkiadóban vettem át a vezetőségtől, a kávéautomata mellett, mert a tárgyaló éppen foglalt volt. Jól néztem volna ki a papírpoharakat adagoló gép mellett fodros-abroncsos ruhában. Ugyan már! Ez nem egy film, ez a valóság, a valóságban pedig az emberek valóságosan néznek ki. Ennyire egyszerű a történet.

A fodrász tincsenként tekergette rá a hajamat a hajsütővasra, miközben a kis helyiség egyre zsúfoltabbá vált. A mellettem lévő széken például Hajnal Brigitta ült, és a kinyomtatott dalszövegét memorizálta.

Megérezhette, hogy nézem, mert elszakította a tekintetét a lapról, és felém fordult.

- Minden rendben? — érdeklődtem a lehető legbarátságosabban.
- Miért? — kérdezett vissza cseppet sem barátságosan.
- Csak mert látom, hogy izgulsz — feleltem.
- Az agyamra megy! - fakadt ki, amikor felismerte, hogy nincs bennem

ellenségesség.

- Mi a gond?
- A szólóprodukcióm. *Wrecking Ball* - sóhajtotta. — Hogy a francba fogom elénekelni, amikor egy bazinagy golyón lógek közben? - akadt ki.

Hát, igen. A *Pop/rock* műsor díszletesei és koreográfusai arról híresültek el, hogy nagy hangsúlyt fektetnek a produkciók látványvilágára. Hajnal Brigitta koreográfiája például úgy néz ki, hogy besétál egy kalapáccsal a kezében, aztán ráül a színpad közepén lévő hatalmas golyóra (?), ami felhúzza őt. Közben pedig végig énekel. Ehhez képest az én forgó zongorám, vagy a bankos versenyző szaltója - amit a héten kellett megtanulnia — a Mika-szám alatt nem is vészes.

- Mutasd - kértem el a papírt, és miközben egymás méh lett ülve egy-egy fodrász alakította a hajunkat, Brigitta énekelni kezdte a számot.

Bólogatva hallgattam, nem szóltam bele, csupán a kezemmel mutattam, hogy mikor kezdje el felvinni a hangot... Még, még, jó, és most tartsa ki... Egész tisztességes előadás volt, főleg, ha azt vesszük, hogy időnként hátrabicsaklott a feje, mert közben fonták a haját.

- Menni fog, szépen énekedt ezt a számot - biztattam. - A lógás is tuti, hogy sikerülni fog azon a golyón... - tettem hozzá kevésbé magabiztosan.

- Kösz, ez most nagyon jólesett - pillantott rám hálásan.

Hiába volt Márk ellenfele, hiába kaptam tőle az elmúlt napokban néhány „legszívesebben megölnélek” pillantást, a sminkszobában csak egy lámpalázás énekes volt, aki annyira remegett, hogy nem látta a sorokat a lapon. Mit tehettem volna? Persze hogy biztattam, persze hogy megnyugtattam, akkor is, ha valamilyen szinten Márk miatt ezen a napon az én ellenfelemmé is vált. Csak egy lány, aki valóra akarja váltani az álmát, a cél érdekében pedig bármire képes. Ez majdnem minden előadóról elmondható, így aztán semmi okom nem volt neheztelni rá. Tisztességes produkciók mérkőznek meg a nézői szavazatokért, nincs értelme a háttérben ölni egymást. Brigitta tovább énekelgetett mellettem, ezúttal sokkal magabiztosabban, a tükörből pedig láttam, hogy nyílik az ajtó, és Nagy Márk lép be a helyiségbe, a telefonjával a kezében.

— Hé, Béka - lépett hozzám.

— Mi az, mégis feltöltötted a jobb szemöldöködről azt a képet, amiről megpróbáltalak lebeszélni? - pillantottam rá unottan a tükörből.

- Nem. Vagyis igen, és elképesztően sok lájkot kaptam, azt írják, hogy az én szemöldököm a „legszexibb” - vigyorgott a tükörhöz közelebb hajolva, hogy ellenőrizhesse az állítást.

- Gratulálok, egy ilyen titulus minden előadó álma - dűnnyögtem. - Mit akartál mondani eredetileg? Azelőtt, hogy szokás szerint magadról kezdte volna beszélni? - érdeklődtem.

-Ja, igen. Hogy ez mi? Vagy ki? Ismered? A Facebook- falamon volt szponzorált reklámként - nyomta a kezembe a telefonját.

Először nem értettem. Fogalmam sem volt, hogy mit kell nézni - egy rakás poszt, javarészt Márk ismerőseinek a kiírásai, mint cukin alvó kiscica, meg lehullott falevelek fotója, néhány „unatkozom, ki mit csinál?” kérdés, de aztán megpillantottam a fizetett hirdetést. „Itt az új tinisztár, hamarosan debütál Lexi első klipje! Lájkold az oldalát, hogy ne maradj le a friss hírekről!”

A fejemet rázva kattintottam az oldalra, és megfagyott az ereimben a vér. A profilképen egy barna hajú lány mosolygott gitárral a kezében. Görcsös izgalommal görgettem a falát, hogy megtudjam, mi ez az egész, és minél többet láttam, annál jobban nyomta a mellkasomat az érzés, miszerint valaki nem a nyomdokaimba lép, hanem konkrétan lopja a személyiségemet.

— Na? Ki ez? Ismered? - érdeklődött Márk.

— Pszt - ráztam meg a fejemet, ami kifejezetten fájdalmas volt, tekintve, hogy a fodrász mindeközben próbálta besütni a hajamat.

A „Bővebben” fül alatt a következőt találtam: Lexi, tizenhét éves, énekesnő. Debütáló klipje október húszadikán jelenik meg a YouTube-on. Iratkozz fel a csatornájára, hogy elsőként láthasd a tiniszenzáció bemutatkozó dalát. Első lemeze november első hetében jelenik meg. Kiadja a BPRP Records.

A „Magamról” rész: A nevem Garai Evelin, de a menedzserem, Pápai Imre (Pi) tanácsára a Lexi művésznevet vettem fel, mert szerinte az vagányabb. Gyerekkorom óta énekelek, több iskolai és országos versenyen is indultam. Szenvedélyem a gitározás és a dalszövegírás. Saját magam szerzem a zenéimet, az első dalom, a „Végcél” hamarosan debütál. Ne maradjatok le róla! Xoxo, Lexi.

— Mi a...? - csattantam fel, és abban a pillanatban fel is pattantam.

— Bexi, ne ficáncolj, mert megégeted a... — szólt riadtan a fodrász, de

már késő volt. A forró vas hozzáért a fülemhez, mire sikoltva kaptam oda a kezemet.

A helyiségben mindenki egy emberként fordult felénk, én pedig elfojtott könnyekkel - részben a fülem megégése miatt, részben pedig a tehetetlen düh miatt — Márkra néztem.

— Hívd Körtét, de nagyon gyorsan.

— Oké - bólintott, és felismerve a helyzet komolyságát, elsietett, nekem pedig egy asszisztens jeget nyomott a fülemhez, amiről egy ponton leégett a vékony bőr.

Lüktető fájdalommal várakoztam, közben pedig megállás nélkül ennek a Lexinek az oldalát frissítgettem. Pillanatonként nőtt a lájkok száma, köszönhetően a szponzorált hirdetésnek, ami elárasztotta az emberek falát. Ötszáz körülínél járt az oldala, ami persze elsőre nagyon kevésnek tűnik, de akkor már nem, ha magát az oldalt a mai napon hozták létre. A falon Lexi óránként mutatott aktivitást, minden századik lájkolásnál kisorsolt egy eléggé márkás fülhallgatót. Mi? Fülhallgatót ad azért, hogy lájkolják az oldalát? Milyen agresszív hadjárat ez? Milyen szponzoráltság ez egy ismeretlen énekes esetében? Mi a fene történik? Hogy lehet ő is a BPRP Recordsnál, ahogyan én is? Semmit sem értettem.

Körte szinte berontott az ajtón, és fenyegetően nézett rám.

— Gyerek! Megjött a közönség, most vezették be őket a stúdióba. Mi a francot keres köztük GERGŐ? — ordította.

— Ki az a LEXI? - kiabáltam vissza.

A sminkszobában mindenki mozdulatlanul állt, és a jelenetet figyelte. Hajnal Brigitta felnézett a lapokból, a bankos versenyző felénk fordult a székével, a műsorvezető a sminkesével együtt a tükrön át bámult ránk, Nagy Márk pedig nem igazán tudta kezelni a kínos helyzetet, ezért zavartan elköhintette magát.

— Láttátok már a jobb szemöldökömet közelebbről? - kérdezte, megpróbálva oldani a hangulatot.

— Micsoda? Geri itt van? — motyogtam szinte sokkolva.

— Honnan tudsz Lexiről? - meredt rám Körte, majd megragadta a karomat és kivezetett a sminkszobából, elengedve a füle mellett a fodrász kiabálását, aki azt fájlalta, hogy még nem fejezte be a hajamat, ráadásul a hajsütőjének égett borszaga lett, mert odakozmált a fülem.

A folyosón óriási volt a nyüzsgés, és több kamera is vette a rohangálást, úgyhogy nem igazán tudtunk bizalmasan beszélni, arról nem beszélve, hogy amikor a közönség előtt megnyitották a stúdiót, azokat, akiknek VIP-

karszalagjuk volt, a színfalak mögé terelték. Mint például a hozzám tartozó csapatot. Sorban: Anyu, apu, Lili, Lili osztálytársa, Anti, Anti barátnőjelöltje, aki végül eljött vele a műsorba, Kemál, aki tisztelettel tudóan egy tálca süteményt is hozott magával, azzal kínálta a stábtagnokat, a magántanárom, Gyuri bácsi, mögöttük pedig az FBA, akik minden kamerába beleintegettek, függetlenül attól, hogy vette-e őket, vagy sem.

— Mi a...? - nézett rájuk Körte megrökönyödve. - Mégis, melyik része nem volt világos annak, hogy üljetek le a nézőtéren? Mi ez itt, tárlatvezetés?

— Körte, a rózsaszín karszalagosokat egy asszisztens a színpad mögé terelve engedte be. Minket is - magyarázta Anti.

— Puding, ne inzultáld az artistákat! Add vissza az egykereű biciklit! - förmedt rá Körte szigorúan, mivel Aszádék már haverkodni próbáltak a folyosón próbáló fellépőkkel.

— Rebeka, jól láttam, hogy az a bizonyos Gergő várakozott a kapunyitásra az épület bejáratánál? - korholt le anyu.

— Itt van Geri? - kérdezte Lili bosszúsan.

— Késtél-Geri? — érdeklődött Márk, aki időközben kijött a sminkből, és csatlakozott furcsa társaságunkhoz.

— Az - dűnnyögte a húgom.

— Mondja már meg valaki, hogy ki ez a „majdnem én”? - mutattam fel a kezemben tartott mobilt, mert még mindig nem kaptam választ az eredeti kérdésemre.

— Hagyjátok szabadon a folyosót! - üvöltött ránk egy asszisztens, mert a körben álló csapatunk teljesen eltorlaszolta az átjárást.

— Utálom ezt a rohadt napot! - forgolódott Körte vörös fejjel, aztán találomra lenyomta a legközelebbi ajtó kilincset, és belesett a helyiségbe. - Ide, befelé, nyomás - szólt ránk mérgesen, mire valamennyien bevonultunk az apró kellékes szobába.

Szinte semmi helyünk nem volt, mobil ruhafogasok és kartondobozok közt álltunk, kábé olyan kényelmesen, mint a heringek egy üvegben, és mindenki idegbeteg volt valami miatt.

— Te és te! Ti kik vagytok? - kérdezte Körte Anti újdonsült barátnőjétől és Lili osztálytársától, miután a villanykapcsolót felkattintva körbenézett a társaságon. — Húzás innen kifelé, bizalmas megbeszélésünk van - küldte ki a két „idegent”, akik az ajtón kilépve valószínűleg találtak közös témát a megismerkedéshez.

— Hé, tudod, mennyi ideig fűztem, hogy eljöjjön velem a műsorra? - meredt Anti Körtére felháborodottan, miután kiküldték a leendő barátnőjét.

— Sleisz, majd szólok, ha érdekel. Szétmegy a fejem! — masszírozta Körte a homlokát. — Na, akkor szépen sorban. Mit keres itt Geri? Gyerek, te hívtad meg? - nézett rám Körte.

— Nem - tagadtam.

— Hogy kerül rá kísértő karszalag? - forgatta a szemét.

— Úgy, hogy szerzett egyet. Mit tudom én! Inkább nézd meg ezt — szorongattam Márk mobilját.

— Ezt honnan tudod? - kapta ki a kezemből, és tüzetesen átnézte az oldalt.

— Márk mutatta. Miről van szó? Mi ez az egész? Teljesen olyan a profilja, mint az enyém. Ez valami átverős műsor? Körte? Hm? - néztem rá könyörgőn, mire elhúzta a száját, és idegesen beletúrt a hajába.

A többiek azt sem tudták, hogy miről van szó, nyomorogtunk a kellékes raktárban, mindenki más miatt hőbörgött, egyedül Kemál és Márk foglalták el magukat, ők török süteményeket ettek, illetve az FBA-csapat, akik felnyitották a dobozokat, és mindenféle színpadi kellékeket akasztottak magukra. Színes napszemüvegek, tollboák és kalapok. Óriási.

— Nem kellett volna megtudnod a műsor előtt - sziszegte Körte.

— De mit? - pislogtam rémülten.

Ha valaki azt kérdezi, mi volt eddigi életem legabszurdabb helyzete, habozás nélkül azt felelem, hogy a *Pop/rock sztár leszek!* című műsor duettadása előtti pillanat, amikor a kelléktárba préselődvé vártam, hogy Körte megszólaljon.

— Mondja, ön gyakran tapasztalja egy műsor előtt, amire nézőként invitálták, hogy egy kis helyiségben találja magát sok furcsa emberrel? — kérdezte Gyuri bácsi aputól.

— Nekem ez az első alkalom, hogy Rebeka tévés szereplésére el tudtam jönni, így fogalmam sincs, hogy ez mennyire általános — válaszolta apám.

— Oké, gyerek, nem fogok hazudni neked - kezdte Körte.

— A BPRP Records nem tudja, hogy fog elsülni az *Offline* bemutatkozása, úgyhogy csinált belőled még egyet, hogy biztos legyen valamelyikötök sikere.

— Tessék? - hüledeztem, és bár hallottam, mégsem tudtam felfogni a szavakat.

- Figyelj. Baromi nagy sikereket értél el egy év alatt, a lemezkiadó tart tőle, hogy nem tudod megugrani a *Késtél* szintjét, és kellett nekik egy vésztartalék.

— Hogy mi? - kérdezte anyu elképedve, és a többiek is kezdték felfogni a dolgot, mert vadul neteztek a mobiljukkal.

— Nem bíznak a második lemezemben? — csuklott el a hangom.

— Gyerek, baromi erős album, én tudom, te is tudod. Mindenki imádni fogja - próbált nyugtatni Körte.

- Akkor miért kell egy másik „én”? — lábadt könnybe a szemem.

- Mert eladható, amit csinálsz, és ahogyan csinálod. Sajnálom, hogy pont ma, pont így tudtad meg, nem akartam elmondani a jövő hétig.

— De mi az, hogy Lexi? Az szinte Bexi - rázta a fejét Anti a telefonját nyomkodva.

— És az első dala? Végcél? Rímel a késtélre. Píff! - hüledezett Lili.

- Ez mindig így van - sóhajtotta Körte. — Egy kategória, egy stílus, egy műfaj, ugyanaz a koncepció. Úgy vannak vele, hogy ha egy siker lett, a többi is az lehet - magyarázta Körte.

- És tényleg így van? - néztem rá kétségbeesetten.

- Van rá sansz - bólintott Körte. - Ha bejön az *Offline* albumod, akkor úgy vezetik be, mint az utódodat. Ha nem jön be, akkor helyetted tervezik - mondta ki könnyörtelenül.

— De... De ő megcsinált. Olyanra csinálták meg, mint amilyen én vagyok! Én nem akarok klónt! — motyogtam értetlenül.

— Figyelj, gyerek - tette Körte a vállamra a kezét, és mélyen belefúrta a tekintetét az enyémbe. - Te vagy az első. És hidd el, hogy nem egy album volt benned. Annyi van még itt - kopogtatta meg a halántékomat hogy nem győzzük majd kiadni. Indítsanak rád száz másolatot. Akkor is te vagy az eredeti, és ezt mindenki tudja. Ne foglalkozz vele, oké?

— Oké - motyogtam kissé sokkos állapotban.

— Hé! Széttrollkodjuk az oldalt? - vetette fel Bogyó, az ötletre pedig a másik két FBA-tag szeme is felcsillant.

— Nem! - pillantott rájuk Körte szigorúan. - Senki nem ír oda semmit. Majd a közönség eldönti, hogy mit gondol erről. Nekünk nem ez a dolgunk - nézett a szemembe. - Nektek meg főleg nem - vágta oda Aszádéknak.

A sírást visszafojtva figyeltem Körtét, aki újra felém fordult, és elmosolyodott.

— Gyerek, minden rendben lesz.

— Fülhallgatót sorsolnak azon az oldalon.

— Más menedzsment, más marketing, más módszer, mint a miénk. A lemezkiadót nem a lájkok győzik meg, hanem az eladási számok. Abban pedig mi vagyunk a jobbak. Ugye?

— Ühüm.
— Ma kétmillió embernek fogsz énekelni a műsorban. Ugye?
— Igen.
— Akkor mire vársz? Mutasd meg nekik!
— Oké - bólintottam teljesen letaglózva.
— Jól van, gyerek, erős vagy te, túl leszünk ezen is, ahogy minden -
suttogta megnyugtatóan, aztán eltolt magától.

— Most pedig mindenki kifelé! Meg lehet itt fulladni! - kiáltotta. -
Puding, tedd vissza azt a cowboykalapot a dobozába!

Körte kinyitotta az ajtót, és sorban kiengedte a többieket, és a folyosón a
nézőtér irányába indultak.

— Ti menjetek a backstage-be, mert mindjárt élő kapcsolás van a
híradóból — állított meg Körte engem és Márkot, amikor utolsóként
kiléptünk a kelléktárból. - És hol a fellépőruhátok? És mi van a füleddel? És
hogyan áll a hajad?

- kérdezte értetlenül.

— Megyünk már - hajtottam le a fejem.

— Gyerek - szólt utánam Körte, mire visszafordultam. - Mit csinál az a
tetű Geri a nézőtérén? Hogy kerül ide?

— Nem tudom - füllentettem, mert egyébként pontosan tudtam. A jegy,
amit Norbinál hagytam a hangszerboltban, megtalálta eredeti gazdáját.
Gerinek szántam, hozzá is került.

— Tudom, hogy tudod! Ezért még számolunk, csak most tolerálom, hogy
hólyagos a füled, felbukkant az első utánzó, és két órán belül élő műsorban
lépsz fel. De utána nem úszód meg!

— Rendben - egyeztem bele. Kezeljük lazán a dolgokat. Körte
telefonálva elrohant a folyosón, olyan sietősen, hogy
majdnem fellökte az artistát, aki az egykerekes biciklijén gyakorolt.

— Mi történik velem? - motyogtam kétségbeesetten.

— Ki fogok esni - suttogta Márk mellettem.

— Mi van? - kaptam felé a fejemet riadtan.

— Ma ki fogok esni! Érzem! - kezdett hisztizni.

— Márk, megvesztél? Gyerünk a backstage-be, mert mindjárt kapcsolnak.
És nézd - emeltem fel a mobilomat, és meglengettem az arca előtt. —
Megvan a háromezer lájk a szemöldöködre - próbáltam felvidítani.

— Szar a *Mr. A*-produkcióm. Én képtelen vagyok ma előadni - közölte
sápadtan, azzal visszament a kis kellékes helyiségbe.

Ott álltam a forgalmas folyosón, és úgy éreztem, hogy mindjárt

megőrülök. A volt barátom a nézőtéren ül. A lemezkiadóm rám indított egy ugyanolyan előadót, mint én, aki lopja a stílusomat, a gondolataimat, és nagy valószínűséggel a közönségemet is. A második albumom megjelenésével egy időben debütál ez a Lexi, vagy ki, azért, hogy az esetleges bukásom esetén a lemezkiadónak legyen egy ugyanolyan első slágeres gitáros lánya, amilyen én voltam egy évvel ezelőtt. A fülemről leégett a bőr, a hajam félig volt besütve. Egy kétmillió nézettségű műsor előtt a duettpartnerem berezelt, és bezárkózott a kelléktárba. Igen. Úgy éreztem, hogy most könnyebb lenne egyszerűen megőrülni, mint szembenézni a dolgokkal. Van ilyen.

23.

- Bejöhetek? - nyitottam be a kelléktárként használt apró helyiségbe. Márk egy kartondoboznak támaszkodva ült a földön, és az ölébe lógatott kezét babrálta.

- Gyere - mondta.

Beléptem a szobába, és becsuktam magam mögött az ajtót. Egy dobozt átlépve leültem Márk mellé, és sóhajtva bámultam magam elé.

- Mi van veled? Mi történt? — kérdeztem.

- Besokalltam.

- Mitől? Az előbb még semmi bajod nem volt. A szemöldököd is nagyon jól szerepelt — mosolyogtam rá.

- Hajnal Brigitta egy golyón fog lógni a *Wrecking Ball* alatt. Nem fogom tudni legyőzni.

- Ugyan már! - néztem rá halvány mosollyal az arcomon.

- A Mr. A jó lesz. Az a szám te vagy! Nincs is olyan, amivel könnyebben tudnál azonosulni, mint azzal az önimádó dalszöveggel - bízattam.

- És mit érek el vele?

- Hogyhogy mit? Amit szoktál. Mutogathatod magad, és robogsz tovább a győzelem felé.

— Minek? Már úton van az új Nagy Márk - közölte szomorúan mosolyogva.

— Hogy érted?

— Jön az új válogató. Mindjárt indul az új *Pop/rock*. Te befutott előadó vagy, és nézd meg, rád indítanak egy majdnem Bexit. Egy Lexit. Akkor én mire számítsak? Egy műsorban darálódok, a következő évadban mindenki kacsingatni fog

- nézett maga elé.

Elgondolkodtam a hallottakon, és bár nem akartam, de hangosan felnevettem.

— Szerinted ez vicces?

— Bocs, csak elképzeltem egy válogatót, ahol mindenki tikkel — mondtam nevetve, és pár pillanat múlva Márk is elmosolyodott. - Nagy Márkból csak egy van - tettem hozzá, és valóban így is gondoltam.

— Egy ideig. Már belőled is kettő van. Aztán majd lesz három... Alakíthatnátok egy együtttest. Bexi, Lexi és Plexi. Lehetnétek Tripla X - jutott hirtelen eszébe.

— Most erre mit mondjak? - sóhajtottam. - A saját lemezkiadóm kezdett klónozni.

— Engem meg a saját műsorom fog - közölte.

— Tudunk ellene tenni? - tártam szét a karomat.

— Nem - rázta meg a fejét.

— Hát akkor? Csináljuk, ameddig tudjuk. És úgy, ahogy akarjuk.

— Megvan az ezer lájk az oldalán - nyújtotta át a telefonját, amit átvettem, és tehetetlenül meredtem a kijelzőre. Lexi oldala pár óra alatt elérte ezt a számot. Tíz fülhallgatót sorsolt ki. És még hol a nap vége? Vagy a hó vége? A klip premierjére ebben a tempóban, ilyen ajándékesővel akár az én számomat is megugorhatja.

— Nagyszerű - adtam vissza a telefont, mert hiába néztem, nem sokat tehettem ellene.

Ott ültünk, a kelléktárban, az este leginkább várt szereplőiként, a sok ezres YouTube nézettségeinkkel és óriási rajongótáborral a közösségi oldalainkon, és annyira össze voltunk törve, amennyire csak két elveszett, jövőkép nélküli ember lehet. Csillogás? Sztár élet? Aha. Hát hogye.

— Nézz bele — nyújtotta ki a kezét Márk, és önarckép funkcióra állította a telefonja fényképezőjét.

— Ezt nem töltheted fel - takartam el az arcomat, mert vállalhatatlannak ítéltam meg a kinézetemet.

— Nem töltöm fel, ezt csak magamnak csinálom — magyarázta.

— Ja, az úgy oké - bólintottam, és ráhajtottam a fejem a vállára, és miközben mindketten a kamerába néztünk, megcsinálta a felvételt.

A képen két nyomorult ül, összezuhanva-, és nyoma sincs Márk magabiztosságának vagy az én profizmusomnak. Pech, hogy pont a műsor előtt fogyott el minden lendületünk. Alig volt időnk arra, hogy összekapjuk magunkat.

— Őszintén, mitől zuhantál meg? - kérdeztem tőle halkán, továbbra is a vállára hajtott fejjel.

— Nem tudom - felelte. - Csak láttam, hogy ha nehézséggel állsz szemben, akkor hányan és milyen módon próbálnak azonnal védeni. Még a gyrosos ember is biztosított róla, hogy ő soha nem szolgálja majd ki azt a Lexit...

— Igen - nevettem el magam. - Kemál jó fej.

- Én egyedül vagyok ebben az egészben. Vagy ma, vagy a jövő héten, de kirak a műsor, és vége.

- Először is, ma nem fogsz kiesni! — kezdtem. — Másodszor pedig, a menedzserek sorban állnak érted, lesz lemezszerződésed, ha megnyerted a műsort... Nem leszel egyedül.

- Béka, most sem vagyok egyedül, mégis egyedül vagyok. Nem érted? Nekem egy olyan ember kell, akire számíthatok, azon kívül, hogy együtt dolgozunk. Mint amilyen neked Körte...

- Értem - bólintottam. — Akkor válaszd őt.

-Mi?

- Körtét - feleltem. - Kérd meg, hogy menedzseljen ő, ha vége a műsornak.

- De ő még nem jelezte, hogy elvállalna.

- Nézd, ő nem fog nyomulni, nem az a típus. Dobd be neki, és meglátjuk, mit mond.

- Te nem bánnád? — kérdezte.

- Én? Miért bánnám? Az FBA is Körtéhez tartozik, és remekül kijövök a srácokkal. Körte jó ember. Hosszú távra tervez, és nem hagyja, hogy kizsigereljenek. Nem ad el.

- Tudom. Kösz az ötletet.

- Nincs mit - mosolyogtam rá. — De most már lassan kérem vissza az öntelt Nagy Márkot, mert ez az elesett éned nem annyira szórakoztató.

- Oké — nevette el magát. — Hé!

-Hm?

- Tényleg itt van a Késtél-gyerek?

- Azt hallottam.

- Te hívtad?

- Nem - ingattam a fejemet.
- Naaa - nógatott Márk, mire lesütöttem a szememet.
- Lehet, hogy hagytam egy jegyet valakinél, akiről tudtam, hogy tovább fogja adni neki — ködösítettem.

- Szóval meghívtad.

- Én ezt nem mondtam - tagadtam továbbra is.

Csendben ültünk tovább a kartondobozoknak dőlve,

Márk a telefonját nyomkodta, azt játszva, hogy feloldja, majd újra lezárja a kijelzőt, én pedig a folyosóról beszűrődő lármát hallgattam, erőt gyűjtve ahhoz, hogy kimenjek oda.

- Újra össze fogsz jönni vele, ugye? - kérdezte Márk hirtelen.

- Gerivel? Nem hinném.

- Mert nem akarsz, vagy mert nem látsz rá esélyt?

- Ez ennél sokkal összetettebb.

- Mindig ezt mondd. Szeretted még, nem?

- Persze — ismertem be csalódott mosollyal az arcomon.

- Pedig görény volt veled — jegyezte meg halkán.

- Nem tudod a részleteket.

- Hogyne tudnám? Jártatok, elkésett, írtál róla egy dalt, Körte kikukázott a neten, befutottál, a Késtél-gyerek berágott, magántanuló lettél, most itt ülsz - hadarta el az elmúlt évem rövidített verzióját.

- Vagy inkább posztoltam egy videót a falára, és utána leléptem - suttogtam.

- Mindenki így tett volna, nincs az az ember, aki ne így csinálta volna a helyedben. Még a tökéletesnek hitt Geri is otthagytott volna a fenébe, ha egy ilyen lehetőséget kap.

- Sose tudjuk meg — sóhajtottam fáradtan.

- Hidd el, én tudom - erősködött. - Legalább azóta pontosan érkezik? — pillantott rám, mire elnevettem magam.

- Szerintem igen - bólintottam.

- Akkor mindenki tanult a dologból — vonogatta a vállát. -Mit fog szólni a csókhöz?

- Mit szólna? Ez a show része — feleltem Márkra nézve, aki bólintott.

- Oké. Csak nehogy túl jól sikerüljön, és ne tudj nekem ellenállni a későbbiekben.

- Na, örülök, hogy visszatértél — sziszegtem arra utalva, hogy a jelek szerint Márk magára talált. Újra azzal foglalkozott, ami a leginkább szórakoztatja. Saját magával.

— Figyelj - ragadta meg a karomat, amikor fel akartam tápászkodni. - Két dolog. Az egyik, hogy veled is klassz volt együtt dolgozni. És ha Körte lesz a menedzserem, akkor még sokat fogunk találkozni, ami jó. Mert bírlak - nézett mélyen a szemembe, én pedig zavart mosolyra húztam a számát.

— És mi a másik? - kérdeztem halkán.

— Hogy a fodrász fésülje le a hajadat valahogy, mert tökre undorító a füled.

Ösztönösen a megégett fülemhez kaptam, és gorombán néztem Márkra.

— Te igazán tudod, hogyan ronts el egy szép pillanatot!

- förmedtem rá.

— Most mi van? Csak szóltam. Hólyagos, tök gusztustalan — fintorgott.

— Néha nagyon utállak - húztam össze a szemöldököm.

— Nem is - vigyorodott el, és széttárta a karját.

— Most öleljelek meg? - kérdeztem elképedve.

— Aha - bólintott. - Ha kimegyünk innen, kezdődik az örület.

— Nem ölellek meg, mert nem érdemled meg!

- Tudom, hogy meg akarsz ölelni. Te is tudod — vigyorgott.

- Ez nem igaz! — hajoltam hozzá, és esetenül átkaroltam a vállát.

- Sok sikert - suttogetta a fülembe.

- Neked is - hunytam le a szemem, és szorosan átölelve Márkot, megpróbáltam erőt meríteni a következő órákra. Szükségem volt rá.

Az ajtónyitásra szétrebbentünk, és olyan fejjel meredtünk a belépő Körtére, mint két gyerek, akik tudják, hogy rosszat tettek, de remélik, hogy ezt más nem vette észre.

- Mi a fenét enyelegtek itt? A backstage-ben kellene lennetek, tíz perc múlva kapcsolnak a híradóban!

- Nem, mi nem... - mutattam kapkodva Márkra és magamra, egy erős fejrázással tagadva, hogy bármit is csinálnánk az apró kelléktárban.

- Mozgás, kifelé! - tapsolt kettőt. - Az egész stáb titeket keres. Még jó, hogy nekem jutott eszembe, hogy itt láttalak titeket utoljára. Gyerünk, egy-kettő! - fegyelmezett minket katonásan.

- Körte - állt meg előtte Márk. - Leszel a... menedzserem a műsor után?

Körte elkerekedett szemmel nézett rá, majd tekintetével engem keresett, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha az én véleményemet kérné, mert ahogy rám nézett, némi tanácsalanságot véltem felfedezni az arcán. Én egy hatalmas mosoly kíséretében aprót biccentettem, remélve, hogy ezzel tudatom vele, semmi kifogásom a dolog ellen.

- Hát... ööö... — habozott Körte. — Komolyan beszélsz?

- Igen! Én is szeretnék ennek a csapatnak a része lenni. Hadd legyek a családod, Körte! - tárta ki a karját.

- Ezzel mi van? — kérdezte Körte tőlem, mert nem igazán tudta feldolgozni, hogy Nagy Márk meghülyült az élő műsor előtt.

- Szeretetroham. Az előbb engem is megölelt — legyintettem.

- Jól van, Márk, persze, szívesen elvállalak, ha vége a *Pop/* rocknak - veregette meg Körte a vállát, kikerülve az ölelést.

- Nagyszerű. Akkor, miután megnyertem a műsort, már el is kezdetünk dolgozni a Márker branden.

- A min? — szaladt össze Körte szemöldöke.

- Márker brand. Közeleg az év vége. Te nem látod magad előtt, ahogy a Márkerek a karácsonyfa alatt Nagy Márk-pizsamában bontogatják az ajándékokat? Márker-pizsi. S-től XL méretig. Több színben. A szlogen lehetne: Aludj Nagy Márkkal! — magyarázta.

- Ennek teljesen elment az esze? — meredt rám Körte.

- Én nem tudtam a Márker brandről - tettem fel a kezem védekező mozdulattal.

- Béka, te kapod az első Márker-pizsit. Csak mert olyan jól állna — kacsintott rám.

- Én feladom — léptem ki az ajtón. Márk és Körte követtek.

- Körte, nem igaz, hogy nem látod! Márker-pizsi. Mekkora ötlet! — próbálkozott tovább Márk.

- Na, ide figyelj, gyerek-kettő!

- Gyerek-kettő? — torpant meg Márk.

- Igen. O a gyerek-egy - bökött felém Körte. - Most már ketten vagytok, úgylátom te vagy a gyerek-kettő.

- Miért én vagyok a kettes számú?

- Mert ő volt előbb - magyarázta Körte, továbbra is felém mutogatva. — Húzzál be a backstage-be, és tartogasd a pizsamaötleted későbbre, mert ma tovább kell jutnod a döntőbe. Mozgás! Mindketten. Tűnés! - emelte fel a hangját.

A folyosón Márk tovább fárasztott azzal, hogy mindenképpen posztoljak majd egy fotót arról, hogy a Márker- pizsimben vagyok.

- Jó, persze, majd posztolok - hagytam rá, mint valami hülyére, és már be is estünk a színpad mögötti backstage-be, ahol a többi versenyző és duettpartnerük is a kapcsolásra vártak.

- Hol voltatok? — förmedt ránk a rendező-asszisztens. — És miért nem vagytok készen? Hol a ruhátok? Bexi, mi van a hajaddal? Elkenődött a

sminked! Mi történt? - hüledezett.

- A műsor kezdésére készen leszünk, csak volt egy kis technikai problémánk - hárítottam, mert nem akartam, hogy Márkot vegyék elő az eset miatt. Mivel ő még a *Pop! rock* versenyzője, biztosan keményebb leszűrást kapott volna, mint mondjuk én. Úgyhogy elvittem a balhét, és beadtam valami olyan mesét, miszerint én hátráltattam Márkot.

- Jó, üljetek fel hátra, nem mutatunk sokáig, csak legyetek jelen a kapcsoláskor, és integessetek majd a kamerába.

A kék-ezüst színű mini backstage lépcsőfokszerű díszlete első sorában ült a bankos srác a duettpartnerével, mellettük pedig Hajnal Brigittáék foglaltak helyet, így mi Márkkal felmáztunk a műanyag tribün második és egyben legfelső fokára, várva a híradó kapcsolását. A backstage monitorain láthattuk, hogy a híradó végén újra a főbb híreket mutatták be, aztán a hírolvasó felhívta a nézők figyelmét arra, hogy percekben belül kezdődik a *Pop/rock sztár leszek!* heti összefoglalója, majd fél nyolctól élőben a műsor duettdöntője.

- Kapcsoljuk is a stúdiót, ahol a versenyzők már izgatottan várják a kezdést - mosolygott a hírolvasó, a jobb felső sarokban, a visszaszámláló óra alatt pedig osztott képből megjelent a *Pop/rock* műsorvezetője, aki velünk egy helyiségben tartózkodott.

- Halló! Igen, itt vagyunk a *Pop/rock sztár leszek!* back-stage-ében, ahol a versenyben lévő énekesek és duettpartnereik is izgatottan várják a kezdést. Mögöttem jól látható valamennyi fellépő - szólt a műsorvezető, az operatőr pedig sorban végigvett minket.

Mosolyogva beleintettem a kamerába, mellettem pedig Márk a füléhez emelte a kezét, és már most tátogva buzdította a nézőket a szavazásra. A képet elkapták rólunk, és visszaváltottak a műsorvezetőre, aki megígérte, hogy feledhetetlen estében lesz része mindenkinek, aki velünk tart. A szó újra a híradóé volt, ahol figyelmeztették a nézőket a képernyőn lévő kis visszaszámlálóra. Harminckét perc volt hátra a kezdésig.

Márkkal összeresztünk, mert a stylist látott minket a híradóban, és sikoltva rontott be a backstage-be.

- Hogy néztek ki? Megörülök! Azonnal rohanjatok átöltözni!

Az öltözőben már ki voltak készítve a fellépőruhák. Én rögtön a Gotyedalhoz választott szereléshez léptem, Márk pedig a *Mr.* A produkciójához kapott, Backstreet Boys-féle fehér szettért nyúlt.

- Öhm - köhintettem a stylistra és Márkra nézve. - Kimennétek, amíg átveszem ezeket?

- Most kezd el szégyenlősködni a kis tinisztárunk? — kérdezte a homlokán kidagadó érrel a stylist. Nem volt túl barátságos. — Nem! Öltözzetek át, egyszerre, és azonnal! Minden öltöző foglalt, a táncosok ellepték a helyiségeket, a többiben meg artisták nyújtanak! Lett volna időd, ha éppen ott vagy, ahol vártalak! — ordított velem torkaszakadtából.

- Úgyhogy elég az allűrökből, vedd át azt az átkozott ruhát, és tűnés a sminkbe! Két percedek van!

Azzal kiment az öltözőből, gorombán becsapva maga mögött az ajtót.

- Ez hülye - jegyeztem meg, és körbenézve kerestem egy paravánt, ami mögé beállhatok. Nem volt. Csak egy kis helyiség, fogasokkal és ruhákkal, amiken névvel ellátott cetlik lógtak.

- Elfordulok az ajtó felé, hogy át tudj öltözni — szólt Márk.

- Kösz - dűnnyögtem.

- Hacsak nem akarod... - pillantott hátra a válla felett.

- Márk! — kiáltottam rá idegesen.

- Jól van, na - röhögte el magát, és visszafordult az ajtó irányába.

Életemben nem vettem még át annyira gyorsan pólót, mint a közös öltözőnkben. A fehér atlétatrikót rekordidő alatt húztam fel, majd rávettem az ejtett vállú szürke felsőt az I'M OVER YOU felirattal. Ezután lerúgtam a Converse-emet, és a farmerem gombját fogva újra ellenőriztem, hogy Márk szigorúan az ajtó felé fordul-e. Nem láttam jelét annak, hogy mozgolódna, úgyhogy lerángattam magamról a gatyámat, és a farmersortot másodpercek alatt felkapva készen is voltam. Szapora lélegzettel bújtam bele a kikészített bakancsba, és miközben a karkötőket húztam a kezemre, köhintettem egyet.

- Kész vagyok, megfordulhatsz.

- Oké — vigyorgott Márk, aki fehér ingének a gombjával szórakozott.

- Kösz, hogy nem szívattál, azzal, hogy megfordulsz — mosolyodtam el hálásan, mire Márk a kigombolt ingben rám pillantott.

- Mit gondolsz rólam? Üriember vagyok — közölte.

- Igen, de mondjuk ennyi idő alatt te is át tudtál volna öltözni — néztem rá, aztán megakadt a szemem valamin, amitől tátva maradt a szám. Egy tükör lógott a falon. - Te szemét!

— léptem indulatosan Márkhoz, és csapkodni kezdtem.

- Mi az? Ne már! Nem csináltam semmit! — röhögött.

- Hogy lehetsz ennyire bunkó? Végignézted? - ültelgeltem, Márk pedig egyre jobban röhögött, miközben a karját feltartva védeni próbálta a fejét.

- Nem láttam semmit — vihogta. — Nem láttam, hogy fekete melltartó van rajtad...

- Márk, hogy lehetsz ennyire gyerekes? — sóztam egyet a vállára. Az ütés csattanó hangja visszhangzott a kis öltözőben.

- Most mit csináltam volna? Kérted, hogy forduljak el. Elfordultam! — érvelt, megállás nélkül nevetve.

- Szólhattál volna, hogy ott egy tükör — magyaráztam vörös fejjel.

- És abban nekem mi lett volna a jó?

— Nevetséges vagy - mondtam, és kimentem az ajtón, hogy átsiessek a sminkbe.

— Hé, nem láttam mindent. Nincs kedved még egyszer átöltözni, csak lassabban? - dugta ki az ajtón a fejét. Fiúk. Mind annyira hülye.

A sminkesszobában egy artista ült mellettem, vele tudtam beszélgetni, amíg leragasztották a megégett fületem, és igazítottak a kellőképpen elkent sminkemen. Mindenáron tudni akartam, hogy mennyire nehéz egykerekű bicajon tekerni, és erről beszélgetve annyira nem is volt kínzó, amíg a fodrász befejezte a hajam besütését.

— Csinálhatok egy közös képet? - kérdezte az artista srác, amikor egyszerre végeztünk.

— Persze - bólintottam, és már bele is mosolyogtam a felém fordított mobilba.

— Kösz. És gyere el az egyik előadásunkra. Ha előbb érkezel, megtanítalak egykerekűzni.

— Mindenképpen - ígértem meg. - Sok sikert a műsorhoz.

— Neked is.

A műsor kezdéséig egyébként legalább harminc különböző stábtaggal és fellépővel fotózkodtam, úton-útfélen megállítottak, hogy mosolyogjak bele a telefonba, és csak egy alkalommal kértem egy picit türelmet, méghozzá akkor, amikor az egyik koreográfus lány konkrétan a női vécében kopogtatott be a fülke ajtaján, hogy csinálhatunk-e egy közös képet. Azt válaszoltam, hogy persze, csak kérnék harminc másodpercet, és pluszban egy kézmosásnyi időt, de utána természetesen fotózkodhatunk. Kedves volt, mert megengedte. A falon lévő monitorok szerint még tizenegy perc volt hátra a műsor kezdéséig, aminek hatására kezdett kiürülni a folyosó, lassan mindenki elfoglalta a helyét. Az adásmenet szerint az én produkciómig még bőven volt idő, azonban végig a backstage-ben kellett tartózkodnom, mert az összevissza kapcsolgatás és az élő netes közvetítés a reklámok alatt is megkövetelte, hogy végig szerepeljek. Így aztán a sminkből kilépve megigazítottam az M betűs karkötőmet, ami a duettünk fontos kelléke, és aminek a B betűs párja valahol Márkon volt, és már indultam is volna a

backstage- be, amikor egy ismerős hang utánam kiáltott.

— Beki!

A hang hatására megdermedtem, és vadul kalapáló szívvel fordultam hátra. A hosszú folyosó végében, a neonfények alatt Geri lépkedett felém sietősen, nyomában Antival, aki próbálta visszarángatni. Felvont szemöldökkel, kissé összezavarodva figyeltem a jelenetet.

— Engedj már el! - kapta ki a karját Geri Anti szorításából, miközben a legjobb barátom rácsimpaszkodott, és a lábát megvetve minden erejével azon volt, hogy visszahúzza Gerit.

— Anti, várj, engedd nyugodtan — motyogtam, mire Anti elengedte és hagyta, hogy Geri odalépjen hozzám.

— Hát ez... - mutatott hátra Geri Anti irányába.

— Sajnálom, nem tudtam megállítani, neki is backstage belépős karszalagja van - magyarázta Anti.

— Semmi baj, tényleg - nyugtattam meg, mert erősen úgy tűnt, a legjobb barátom ma valamiért a biztonsági őr szerepét vállalta magára, ráadásul ok nélkül. Talán megnézett valami akciófilmet, vagy ilyesmi.

Anti annak ellenére, hogy biztosítottam róla, semmi gond nem lesz, nem hagyott ott minket, csupán hátrált pár lépést, és a folyosó falának dőlve várakozott, azt színélve, hogy a telefonján néz valamit, miközben ordított a szituációról, hogy ebből a távolságból pontosan hall mindent, és felügyeli a találkozást.

— Szia — mosolygott rám Geri, amitől szokás szerint összeugrott a gyomrom, és kissé megremegett a térdem.

— Szia — köszöntem vissza.

— Megkaptam a jegyet, koszi - mutatta fel a csuklóját, amin ott díszelgett a közös ismerősünknek adott karszalag. Titokban már reggel azért vittem magammal, hogy ma este ez a szituáció létrejöjjön. Akkor is, ha Anti szikrákat szóró tekintettel meredt rám, „ezt meg miért csináltad?” arckifejezéssel.

— Szívesen - biccentettem. - Örülök, hogy itt vagy.

— Készen állsz a show-ra? - pillantott a falon lógó tévé felé, aminek kijelzőjén a töméntelen reklám és műsorajánló dömping előtt már beúszttatták a *Pop/rock* szignálját, a „Hamarosan kezdünk” felirattal.

— Igen, azt hiszem - feleltem óriásit sóhajtva.

— Sok sikert! - mondta mélyen a szemembe nézve, és úgy mozdult felém, mint aki maga sem biztos abban, hogy egy ilyen helyzetben mi az elfogadott norma. Ezzel egy időben én a kezemet nyújtottam felé, mert hirtelen nem

jutott jobb eszembe. A mozdulatot látva felhúzta a szemöldökét, és önkéntelenül is elneveltük magunkat, annyira viccesen festhettünk.

— Köszönöm - hajoltam oda hozzá végül, és esetlenül megöleltem, bízva abban, hogy nem érzi az egész testemen végigfutó reszketést.

Geri vállán át megláttam Anti nemtetsző arkifejezését, aki némán az öklét mutogatta felé, jelezve, hogy „mindjárt leüti”. Óvatosan eltoltam magamtól Gerit, és elszakítva a tekintetem a mellkasára támasztott kezemről, felnéztem a szemébe.

- Most mennem kell - szóltam halkan.

— Tudom - biccentett. - Arra gondoltam, hogy ha vége van ennek az egésznek, és van egy kis idő...

- Igen? — kérdeztem visszatartott lélegzettel.

— Összefuthatnánk.

— Az klassz lenne - bólintottam.

- Nem tudom a számodat, meg nem ismerem a profilokat, amikkel regisztrálva vagy, de te el tudsz érni - mosolyodott el. — Ha akarsz.

— Persze! Vagyis megadom a számomat, te is hívhatsz - jutott hirtelen eszembe. Geri mögött a folyosón ugráló Anti két kézzel kalimpálva jelezte nemtetszését.

- Nekem az is jó — vontam meg a vállát Geri.

- Akkor elküldöm SMS-ben.

- Khm! Khmmmm! — köhintgetett Anti, mire mindketten odanéztünk. - Kapar a torkom, elnézést — füllentett, és a szemembe nézve folyamatosan közölni szeretett volna valamit. Tudtam, hogy mit, csak éppen nem értettem vele egyet, ezért hagytam figyelmen kívül.

— Ügyes legyél. A nézőtéren leszek - búcsúzott el Geri, és már indult is az ajtó felé.

- Hé! - szóltam utána kábán. - Szeretném, hogy tudd, amit ma a színpadon látni fogsz, az csak a műsor része! Semmi több.

- Tudom — mosolygott vissza a válla felett.

Távolodó alakját nézve a gondolataim megállás nélkül

pörögtek, és miközben tudtam, hogy mindenki, de tényleg mindenki ki fog rám akadni, valahol mélyen kimondhatatlanul boldog voltam. Egy évet vártam arra, hogy ott folytassuk, ahol annak idején abbahagytuk. És erre most láttam esélyt. Pont most.

- Megőriütlél? - zökkentett ki a gondolataimból Anti.

- Mi? Miért?

- Ez Geri! A „szemét” Geri! A „kiutált mindenholnan” - Geri! A „nem

bírom elviselni, hogy én voltam az ugródeszka a sikeredhez”-Geri! Erre meghívod ide? És megadod a számodat? És...

- Anti! - állítottam le dühösen. - Ez... Ez az én dolgom, az én döntésem, és vállalom érte a felelősséget.

-De...

- Kérlek — néztem könyörgőn a szemébe. — Legyél igazi barát, és hagyd, hogy hibázzak, ha ennek így kell lennie.

- Oké — sóhajtotta fáradtan. - De ha megint sírni fogsz miatta, és kiborít, akkor szidhatom?

- Persze - ígértem meg.

- Utálom ezt a gyereket - dünnyögte.

- Tudom.

- És szemét volt veled!

- Tudom.

- És Körte ki fogja nyírni!

- Tudom.

- És téged is!

- Tudom.

- És engem is, amiért tudtam róla!

- Tudom - bólintottam.

- A francba — sziszegte Anti. — Amúgy jól nézel ki — enyhült meg.

- Amúgy koszi - nevettem el magam. - Mennem kell. Hat perc - meredtem a kijelzőre izgatottan.

- Siess. És ügyes legyél - hajolt oda hozzám, és egy gyors pusztit nyomott az arcomra.

- Oké. Ezt add oda Aszádéknak — nyomtam a kezébe a mobilomat. — Mondd nekik, hogy övék az összes oldalam, közvetítsék a történéseket, és kérjék a közönséget, hogy szavazzanak Nagy Márkra!

- Rendben.

- És küldjetelek annyi SMS-t, amennyit csak tudtok - indultam el rohanva a backstage irányába. — Nagy Márk, 16699! Az enyémről is küldjetelek, sokat!

És

elkezdődött.

24.

- Köszöntjük a nézőket, ez itt a *Pop/rock sztár leszek!* negyedik évadának hetedik elődöntője, a duettet! - kiáltotta a műsorvezető, mire a közönség örjöngve tapsolni kezdett.

Márk mellett ülve feszült figyelemmel néztem a backstage-ben a tévé képernyőjét, ami a tőlünk pár lépésre lévő stúdióból közvetített.

— És fellép Nagy Márk duettpartnerként a tinisztár Bexi!

- üvöltötte a műsorvezető, az izgalom fokozása érdekében a mi nevünket mondva be utoljára.

A kamera a nézőteret mutatta, ahol a számos *NAGY MÁRK, IMÁDUNK!*- és *HAJRA, HAJNAL BRiGiTTA*-tábla és transzparens között szép számban akadtak Bexi-rajongók is, akik azért jöttek ma el a műsor adására, hogy engem halljanak élőben. Mint mindig, ez a látvány most is meghatott, és mosolyogva integettem bele a kamerába, tudva, hogy folyamatosan élőben vagyunk a *Pop/rock* weboldalán.

- Ne feledjék, szavazni a 16699-es SMS-számon lehet, a szavazók között pedig kisorsolunk... - folytatta a műsorvezető, miközben bevágták a szponzorok hirdetéseit, amit az SMS-szavazók között sorsolnak majd ki. Aszádék például nagy reményeket fűznek ahhoz, hogy a nap végén az elküldött SMS-ek alapján őket fogják kisorsolni. Már napok óta azzal fárasztották Körtét, hogy ők akarják megnyerni a nézőknek szánt élményhétvégét egy vidéki wellness hotelben. Függetlenül attól, hogy irtóra kedvelem az FBA-csapatot, szerintem mindenki jobban jár, ha őket nem engedik a termálfürdő közelébe.

- A szavazatukkal pedig a jövő heti döntőbe segíthetik kedvencüket, amikor is kiderül, hogy ki a következő *Pop! rock sztár!* Hogy ez mit jelent? Nézzék csak... — konferálta fel a műsorvezető a nyertes nyereményének blokkját, a kép pedig egy újabb adag hadarós reklámra váltott. „A *Pop/rock sztár leszek!* nyertese havi egymillió forinttal gazdagodik, amelyet tizenkét hónapon át utalunk a számlájára!” (Valami bank szponzor, csicsás, mikrofon díszítésű, dombornyomott bankkártyával illusztrálva.) „Elkészítheti saját lemezét!” (Az egyik legnagyobb hanglemezkiadó támogatásával.) „Elutazhat egy hosszú hétvégére Londonba!” (A Big Bent mutatták, a nyere-ményt felajánló utazási iroda lógójával.) „Megnyeri álmai autóját!” (Egy ezüstsínű, márkás autó hasított az autópályán.) „És elindul az országos

turnéja!” (Ekkor egy gigakoncerteket vágtak be, bár tippem sincs, mikor volt itthon bármilyen koncerten akkora közönség, mint a képsorokon látható több millió ember, akik minden bizonnyal egy mexikóvárosi Justin Bieber-koncertről lettek bevágva.) A backstage-ben ülő versenyzők már-már immúnisak voltak a reklámra, hiszen hetek óta megállás nélkül hallgatták a nyereményeső lehetőségét, és mostanra már szinte fel sem fogták, hogy a jövő héten végre valaki elviszi ezt a sok cuccot. Márk idegesen dobolt a térdén, és rágózva figyelte a tévé képernyőjét a gondolataiba merülve, nekem meg eszembe jutott, hogy attól, hogy a tévében éppen nem minket mutatnak, a neten még élő stream megy, és nem akartam, hogy a vibráló idegessége látszódjon, ezért óvatos mozdulattal rátettem a kezem az övére, megállítva ezzel a dobolást. A keze jéghideg volt, és nyirkos. Megszorítottam, mire felém fordulva a szemembe nézett, és halványan elmosolyodott.

— Most pedig első előadóként érkezik Hajnal Brigitta! — kiabálta a műsorvezető.

A backstage-ben ülő Brigitta mosolyogva intett egyet a kamerába, hogy ideiglenesen elköszönjön a netesektől, majd az operatőr mellé érve, amikor már nem vette a kamera, örült rohanással hagyta el a helyiséget. Amíg Brigitta a színpadhoz sietett, mi a tévé képernyőjén néztük a kisfilmjét, ami a heti felkészülését mutatta be. A felvételen, a bulvárhoz igazodva volt minden, ami csak lehetséges. Az Újratalálkozás a rég nem látott apával, magányos séta a parkban, látogatás a régi munkahelyre, ahol örömmel és tapsolva fogadták (menynyire valószínű, hogy egy embert álló tapssal fogadnak ott, ahonnan amúgy kilépett?), bejátszások váltakoztak a próbák nehézségeiről és az énektanárral töltött időről, aztán Hajnal Brigitta mondatával zárták a kisfilmet: — A döntőbe akarok jutni. Bármilyen áron!

A színpad sötétben úszott, a nézőtérről egy pissenés sem hallatszott, amikor kinyílt a LED-fal, és belépett Hajnal Brigitta kissé hiányos öltözetben, csupán egy fekete zakóban (mint Miley a *Bangerz* borítóján), egyik kezében mikrofonnal, a másikban pedig egy kalapáccsal. A közönség soraiból hangos taps zúgott fel, Brigitta pedig énekelni kezdett.

Jó volt. Ügyesen megoldotta, ráadásul, amikor leereszkedett a színpadra a hatalmas golyó, ledobta a kalapáccsot, és felmászott rá, hagyva, hogy az egyik háttértáncos fiú óvatosan meglökje, így jobbra-balra himbálózva énekelt azon a bazinagy golyón. Szájtátva néztük a produkciót. Show-biznisz. Ha azt mondják, a műsor látványvilágának jól tesz, ha egy nagy golyón lógsz, akkor lógni fogsz. Nincs mese.

Brigitta produkciójának végén a közönséggel együtt mi, akik a backstage-ben ültünk, szintén tapsban törtünk ki, elismerően bólogatva egymásra. Jó, azért ez egy verseny, nyilván nem voltunk annyira elragadtatva attól, hogy a produkciója baromi erős nyitánya volt az estének, de mivel a neten élőben láthattak minket, valamennyien úgy tettünk, mintha egy emberként szurkolnánk a másiknak. Márk például még fűtyült is. A műsorvezető belépett a színpadra, és miközben a táncosok lesegítették Hajnal Brigittát a nagy golyóról (azt persze nem mutatta a kamera, hogy alig bírt lekászálódni róla), meghallgathattuk a zsűri véleményét.

Tipikus tehetségkutató értékeléseket hallhattunk: „Elképesztő volt, világszínvonalú, megkockáztatom, jobban sikerült, mint az eredeti, átjött a produkció, láttam a lelkedet, volt benne dögösség, neked a világ legnagyobb színpadain a helyed, így értékelte a zsűri. Mi mást mondhattak volna? Hogy ha ma továbbjutsz, majd a jövő héten vége a műsornak, és örülj, ha egy klubkoncertet megtöltesz, mielőtt jön az utánpótlás? Nem, mert ilyet nem hall szívesen sem a versenyző, sem pedig a néző. Ezeket az előadókat úgy engedik ki a műsorból, hogy övük a világ, amikor pedig kiesnek, csalódottan ébrednek rá, hogy a világ ott maradt a műsorban, várva a következő széria csillagait. Hajnal Brigitta elégedetten lépett le a színpadról, és amíg a műsorvezető ismételten bement, hogy miként lehet rá szavazni (SMS, telefon, emelt díjas hívás, de csak 375 forint), Brigitta meg is érkezett hozzánk.

Tapssal és mosollyal fogadtuk, a versenyzőtársai még meg is ölelték, a duettpartnerek azonban inkább csak elismerően biccentettek felé.

- Rövid reklám után érkezik hozzánk Nagy Márk, aki egy szexi produkcióval készült ma este. Márkerek, készen álltok? - kiáltotta a műsorvezető a kamerába, a közönség pedig felsikoltott.

A kép átváltott egy izzadás elleni dezodorra, Márk pedig indulni készült.

- Hé! - szorítottam meg a kezét. - Ügyesen. Tudod, hogy jó vagy. Csináld meg - suttogtam olyan halkán, hogy a netes közvetítésen ne lehessen hallani.

- Drukkolj - hajolt oda hozzám, és bár az arcomra akarta adni, félrecsúszott a puszi, és valahol a nyakam és a fülem között landolt, a hajamban.

Márk felállva beleintegetett a backstage kamerájába, sőt, az operatőr legnagyobb örömeire, egy puszit is nyomott a lencsére, aztán elhagyta a helyiséget. Esküszöm, hogy jobban izgultam érte, mint magamért, nem bírtam leállni, a lábammal folyamatosan dobogtam, amikor eszembe jutott,

hogy a hülyének bent maradt a mentolos rágója a szájában, amit a torokfájására használt.

- A fenébe - sziszegtem, és felpattantam.

A backstage-ben mindenki kérdőn nézett rám, az operatőr pedig utánam fordulva vette, ahogy kiszaladok a színpad hátsó feljárója felé. Hát, nem terveztem témát szolgáltatni a műsort online néző közönségnek, de gyanítom, az ész nélküli kirohanásom adott némi megtárgyalnivalót. A backstage-ből kilépve átsiettem a folyosón a stúdió színpad mögötti részébe, ahol a sötétben kábelek húzódtak. Átugrálva a zsinórokat, az egyik technikus mellett elszetve megláttam Márkot, aki a színpadra vezető bezárt LED-fal előtt ácsorgott.

- Oda nem mehetsz! - sziszegte az asszisztens, amikor észrevette, hogy egyenesen Márk felé tartok.

- Csak egy pillanatra - magyaráztam, és már oda is lopóztam a fényesen világító fal elé.

- Márk! — suttogtam, de nem hallotta, teljesen átszellemülten várakozott, lehunytt szemmel, a fejét lehajtva. - Márk! - léptem oda a karját megrángatva, amitől riadtan kapta félre a fejét.

- Mit csinálsz itt? — hüledezett.

- Köpd ki!

- Mit?

- Köpd ki a rágódat! - kiáltottam rá.

- Mi? Ja! Baszki! - jutott hirtelen eszébe, és a fejét forgatva nézett körbe, hogy merre köphet.

A színpad másik oldalán, a LED-fal mögött a közönség füttyülve tapsolt, mert a tévében éppen Márkot mutatták, ahogy egész héten betegen készült a *Mr. /i-produkcióra*.

- Köpd ide — tartottam felé hirtelen a tenyeremet, mire gondolkodás nélkül megajándékozott a használt rágójával, amit a markomba szorítva rejtettem el.

- Menj innen! — legyezgette a levegőt maga mellett, jelezve, hogy húzzak el, mielőtt kinyílik a fal.

Hátat fordítva elszettem a sötétben, de Márk még utánam szólt.

— Hallod!

-Hm?

— Kösz — kacsintott rám, és arcán milliónyi színes fényben tükröződött a fényfal égősora.

— A színpadon Nagy Márk! - üvöltötte a műsorvezető, a következő

pillanatban pedig kinyílt az ajtó.

Félreállva a sötétben, izgatottan, már-már mérhetetlenül magas pulzussal figyeltem, ahogyan Márk kilép az ajtón a *Mr. A* kezdetét fütyülve, a nyálas, tetőtől-talpig fehér ruhájában, a közönség pedig egy emberként örült meg a másik oldalon.

— Itt nem állhatsz! — szólt rám egy technikus, aki észrevett a kábelek közt ácsorogva.

— Elnézést. Már megyek is — suttogtam, de a színpadon kigyúlt fények megvilágították az arcomat, amitől a technikus azonnal felismert.

— Bexi, te mit csinálsz itt? A backstage-ben kellene lenned

— mért végig.

— Csak... — kezdtem, de megakadtam. Azt mégsem vallhatom be, hogy kirángattam Márk szájából a rágóját, nehogy lenyelje, vagy kiköpje a produkció alatt. - Szerettem volna látni Márk produkcióját élőben.

— Miért nem ezt mondod? Gyere - ragadta meg a karomat, és félrehúzott, egyenesen a színpad oldalához.

Ott álltam oldalt, ahol a versenyzők le szoktak menni az előadás végén, közvetlenül a mikrofont elkérő asszisztens mellett, akivel együtt néztem a produkciót. „So go ahead and try, cause I’m the guy, so let me intrude you to the coolest guy I know” - énekelt Márk a dalt, a táncosai pedig vele együtt, ritmusra hozták a betanult koreográfiát, ami még oldalról nézve is baromi látványos lett. A közönség sikongatott és örjögött, Márk pedig lazán énekelt, viszonylag tiszta hangon, amire az elmúlt napokban nem tettem volna fel túl nagy téteket.

A színpadi fények váltakozva világították meg a produkciót, a táncosok felett elhúzó kamera felülről is mutatta az előadást, a háttérben álló LED-falon pedig Márk felháborítóan jól sikerült fotói váltakoztak. Lélegzet-visszafojtva vártam a próbán ezerszer elismételt kritikus részt, miközben izgatottan szorongattam a tenyerembe zárt nyálas rágót. Fúj.

A zene belassult, Márk pedig a vezető táncoslánnyal együtt előrelépett, ki a táncsorból. „Fm everything, you can’t stop me, I look so good, I look so fine” - énekelt, jobb kezében a mikrofonnal, bal kezével megragadva a lány vállát, és a koreográfia szerint maga előtt tolva hátráltatta a táncost, hozzá intézve a sorokat.

— Elrontotta, ezt nem hiszem el — suttogtam, de abban a pillanatban Márk kapcsolt a színpadon, és egy elegáns mozdulattal átdobta a bal kezébe a mikrofont, a jobbal pedig megfogta a lány vállát, és tovább tolta maga előtt a színpadon.

Bravúros szépités, ha valaki nem ismeri a dolog hátterét, simán a koreográfia részének veszi a mozdulatot. Ráadásul a mikrofondobálást a közönség show-elemnek vette, úgyhogy felzúgva megtapsolta ezt is. Elismerő mosollyal az arcomon néztem, ahogyan Márk megállítja a táncoslányt, és mindketten visszafutnak a táncsorba, hogy a refrént újra együtt, közös koreográfia szerint folytassák. „I’m unstoppable, hello hello, so damn lovable” - énekelt, a táncosokkal jobbra és balra lépkedve, együtt mozogva a színpad eleje felé. Baromi dinamikus volt az egész, és fogalmam sincs, hogy miért, de majd szétvetett a büszkeség, amikor Márk az „I look so good, I look so fine, I know you would, You’d cross this line” zárással befejezte a dalt, lehajtotta a fejét, és a színpadon kialudt minden fény. Nekem a színpad oldalából csak az élő közönség reakciójára volt rálátásom, akik tomboltak és dübörögtek, sikoltoztak és örületes hangerővel tapsoltak, így simán el tudtam képzelni, hogy a tévéképernyők előtt egy-egy Márker esetleg nekirohant a tévének, abban a reményben, hogy így rá tud ugrani Márkra, akit most újra megvilágítottak a színpad fényei, és fehér ingében, laza mosollyal az arcán, kissé kifulladásra hajolt meg.

— Hát, ez nem volt semmi - sétált be a műsorvezető mellőlem a színpadra, és megállt Márk mellett. - Hogy érezted magad a produkció alatt?

— Nagy-szerűen - kapkodta a levegőt Márk, és félrehajtva a fejét, köhögött egy sort.

— Márk, Márk — kezdte az első zsűritag, amikor végre lecsitult annyira a közönség, hogy hallani lehetett a hangját. — Mint minden produkciót, ezt is imádják a nézők — mutatott körbe a stúdióban, mire újabb örvény hangzott fel. - De nagy valószínűség szerint a torokproblémáid miatt, amit a kisfilmben is láthattunk, ez most jóval gyengébb volt, mint a tőled megszokott és elvárt - fejezte be a zsűritag, mire általános morajlás zengte be a stúdiót.

Márk mosolyogva bólintott, jelezve, hogy egyetért, miközben meghallgatta a többi zsűritag véleményét is. A tehetségkutatókban elsőként azt tanulják meg a versenyzők, hogy bármi is történjen, bármit is hall az élő adásban, csak mosolyogva bólogat, nem szól vissza, nem védekezik, nem érvel, csak egyetért. Márk is így tett, pedig a másik két zsűritagtól sem kapott jobb kritikát. „Gyengus volt, hangilag erőtlen, néhol kissé hamiskás...” Ilyen, és ehhez hasonló vélemények záporoztak Márkra, aki ott állt a színpadon, tehetetlenül, kiszolgáltatva, és csak mosolyogva hallgatta, mert így kellett tennie.

- Mít szólsz a zsűri kemény kritikájához? - kérdezte a műsorvezető, még

mindig a színpadon faggatva Márkot, akinek a lámpák megvilágították verejtékező homlokát.

- Egyetértek, tényleg sok probléma volt a héten a hangommal, de igyekeztem a legjobbat nyújtani — magyarázkodott, én pedig legszívesebben berohantam volna a színpadra, hogy elüvöltsem magam, mennyire nem fair ez az egész.

- Értem - bólintott a műsorvezető. - Ha önök azt szeretnék, hogy Márk kissé erőtlén előadásával bejusson a jövő heti döntőbe, akkor a 16699-es számra küldjék el a Nagy Márk nevet! - kurjantotta a műsorvezető, Márk pedig egy utolsót mosolyogva a kamerába, elindult a színpadról levezető lépcső felé. Vagyis pont az én irányomba.

A sötétbe lesétálva átadta a technikusnak a mikrofont, és szinte észre sem vett engem, úgy indult a backstage felé. Ideges volt, vibrált a feszültségtől.

- Hé! - futottam utána a sötétben a kábelek között botladozva.

- Te itt vagy? - nézett rám.

- Aha. Nem volt időm visszamenni a backstage-be, innen néztem a produkciót...

- Értem - dűnnyögte.

- Na! - ragadtam meg a karját, és visszarántottam a sötétbe. — Jó voltál!

- Nekem nem egészen ezt mondták! — vágott vissza idegesen.

- Kit érdekel? A nézők szavaznak, a nézők pedig szeretnek!

- Szar volt, hamis, és a táncot is elcsesztem — dühöngött.

- Bravúrosan mentettél, a hangod rendben volt, és minden stimmelt!

Láttam. Ott álltam oldalt, mindent láttam

— hadartam.

- Lehúztak. Az egésztest leszarozták - fogta a fejét.

- Márk, szedd már össze magad! Beteg voltál, még most sem százszázalékos a hangod, ugráltál a színpadon, ez is ingerelte a köhögést, de mindentől függetlenül jó volt! Kit érdekel a zsűri? Menjünk a backstage-be, és ne lássák rajtad, hogy éppen összeomlasz, mert a trollok erre várnak! Nem akarsz mém lenni, ugye? - bökdöstem.

- Nem.

- Akkor? Gyerünk!

- Tudom, hogy jó voltam - gondolkodott el. - Én mindig jó vagyok.

- Na látod - legyintettem, mert úgy tűnt, kezd visszatérni az imént eltiport önbizalma.

- Hogy mernek leszarozni? Hol a telefonom? Üzenek a Márkereknek.

A backstage-be érve a bankos srácot váltottuk, aki már indult is a

színpadra, hogy előadja Mika slágerét. Az ő kis- filmjéből szinte semmit sem láttam, mivel Márk nem hagyott békén, megállás nélkül fotózott önarcképre állítva a telefonja kameráját, és olyanokat töltött fel az oldalaira, mint „Szavazzatok Márkerek, Bexi is ezt kéri”. És ehhez persze a közös képünket. Vagy éppen „Bexi már szavazott rám, és ti?” De a legjobb a „Mindjárt jön a duettünk Bexivel. Meg fogtok lepődni... Szavazzatok már?” posztja volt.

- A te oldalaidal mi történt? — kérdezte Márk, felém mutatva a telefonját.

- Jaj, ne — kaptam ki a kezéből, és riadtan görgettem le a falat.

Azt, hogy átadtam a telefonomat Bogyóéknak azzal az utasítással, hogy közvetítsenek a műsorról és buzdítsák szavazásra a közönségemet, nem egészen így gondoltam. Fél nyolckor konkrétan kipoztoltak magukról egy fotót, az „Elkoboztuk Bexi telefonját, tőlünk jönnek a kiírások az este folyamán. Amúgy mi vagyunk azok, a Fogd be Aszád. Na, csöcs!” kiírással. Nem, én nem ezt kértem tőlük. Hülyék! Ezek után a sok ezer főt számláló oldalam rajongói olyan fotókat kaptak a műsor alatt, mint a „Nézzétek, ennek a pasinak kilóg az orrszőre. Pont mögöttem ül. Pepe voltam”, vagy éppen „Lájk, ha azt akarjátok, hogy a következő produkció értékelésekor Puding rátüsszentsen az egyik zsűritagra. Komment, hogy melyikre!” De a legjobb mégis az volt, amikor Márk produkciója alatt a színpadról készített fotókat feltöltve (első sorban ültek, egész közeli felvételeket tudtak lőni) kiírták, hogy „Lájk, ha megnyalnád Nagy Márk szemöldökét!”

- Idióták! Szétbarmolják az oldalamat — sóhajtottam.

- Mit csinálsz? Ne lájkold már a saját képeidet - néztem értetlenül Márkra, akit egyáltalán nem zavart az FBA ne- tes örülete, sőt kifejezetten szórakoztatónak tartotta. Főleg a „Meg a jó édes kutyád hamiskás, nem Márk!” posztton vidult fel, ami önmagában nagyon klassz, csakhogy az én oldalamon, az én nevemmel írták ki a hülyék, egyenesen a zsűrinek célozva. Körte ennek nem fog örülni.

A bankos srác produkcióját a zsűri az egekig dicsérte, ezzel le is ment a három szólóprodukció, a műsorvezető pedig bement, hogy következik az első duett, Hajnal Brigitta és rockzenész partnere.

Márkkal a backstage-ben lévő tévén néztük Brigitta kis- filmjét, amelyben viccelődött a duettpartnerével a próbák alatt meg énekelgettek, sőt a rockzenész elvitte őt az együttesének a koncertjére, ahol Brigitta énekelhetett is vele egy dalt. Micsoda spontán ötlet! Én ezért nem tettem publikussá, hogy Márk jelen volt a héten az egyik fellépésen, mert

tudtam, a tehetségkutatók adásaiban minden duettesten ellövik ezt a kliséjét. A felvételt nézve büszke voltam arra, hogy Brigittáék után nem egy ugyanolyan sztorival érkezünk majd a kisfilmbe.

— Na, mi van a neten? — kérdeztem Márkot, aki megállás nélkül nyomkodta a telefonját.

— Szerették a *Mr. A-1* — bólogatott. — A többség.

— Látod? Én mondtam - csaptam a térdére. - Most mit csinálsz?

— Kommenteket törölök - felelte.

— Ne már, most ezzel ne foglalkozz, hagyd, majd utólag eltünteted.

— „Dögölj meg, ratyi, kis köcsög” - mutatta felém a telefonját.

— Oké, töröld csak — értettem egyet elképedve. - Te, a bankos srácnak szívesen gratulálnék a szaltójához, de nem tudom a nevét... — suttogtam, mert szégyenszemre egész héten nem tudtam kideríteni, hogy mi a neve a harmadik versenyzőnek, és ha hallottam is, nem ragadt meg.

- Varga Tomi - felelte Márk törlés közben. - De nem fontos, papírforma szerint ma én jutok tovább és Brigitta, úgyhogy felesleges megjegyezni.

- Oh. Értem - mondtam.

A stream alatti reklám következett, ami azt jelentette, hogy ezúttal a netesektől vették el az élő képet, ami pont annyi időre volt elég, hogy egy csapat sminkes berohanjon hozzánk és lepúderezze a backstage-ben ülők fejét, illetve minimálisát igazítsa a sminken. Márknak ekkor volt ideje elrohanni átöltözni, miközben a tévé képernyőjén befejeződött Hajnal Brigitta kisfilmjének a bemutatása, és az élőkép a színpadra váltott.

Pink számának már az első akkordjai óriási tapsot eredményeztek, és én zakatoló szívvel néztem a produkciót.

- Gyerek. Pszt! Gyerek - sziszegett Körte az operatőr mellől, mire felálltam, és odaléptem hozzá.

- Mi az?

- Ezután ti jöttök.

- Tudom - bólintottam.

- Jól vagy?

- Igen.

- Igyál.

- Ittam - feleltem, mert az imént nyomott az egyik asszisztens a számba egy szívószálat, és két egészet kortyoltam - annyi időt kaptam, mielőtt elrohanat velem, hogy adjon másnak is.

- Jól van. Szép vagy, ügyes vagy, jó leszel.

- Oké - bólogattam.

- A színpad oldalán fogok állni. Semmivel ne foglalkozz.
- Értem.
- Na, adj egy ötöst - tette fel a kezét, én pedig vigyorogva belecsaptam. Körte fintorogva nézett a tenyerébe.
- Ez meg mi?
- Ó, az Márk rágója. Nem tudtam hol kidobni. Átvennéd? — dörzsöltem le nyirkos tenyeremről a rágófoszlányokat, és Körte kezébe szórtam.
- Megkérdezem, hogy mi történt? — dünnyögte.
- Inkább ne - nevettem fel.
- Hol van Márk?
- Átöltözik, de mindjárt jön.
- Hogy van? Jó szar kritikát kapott.
- Semmi gond, beerősítette a Márkereket a neten — nyugtattam meg.
- Akkor jó. Na, hajrá, gyerek, hadd legyek rád büszke.
- Az lesz — ígértem meg kissé remegő hangon. — A többiek jól vannak? Mindenkiel minden rendben?
- Persze. Izgulnak a nézőtérén. Aszádék pedig trollkodnak az oldaladon...
- Tudsz róla? - kerekedett el a szemem.
- Minek nézel te engem? - mutatta fel a saját mobilját, amin persze ő is követte az eseményeket. - Egyszerűen nincs alkalmam odamenni hozzájuk, és sorban fejbe csapni a három barmot, mert az első sorban folyamatosan kamera előtt vannak. De elkapom őket. Ó, el én! - tervezgette a jövőt a műsor után.
- Ohm. Körte...
- Mi az, gyerek?
- Geri itt van még? - kérdeztem elfojtott, vékony hangon.
- Először rosszállóan nézett rám, sőt, már-már azt hittem, hogy nem is fog válaszolni, aztán látva a szenvedő fejemet, idegesen felsóhajtott.
- Harmadik sor, balról a második szék.
- Koszi — sütöttem le a szemem megkönnyebbülten.
- De erről még fogunk beszélgetni, ugye tudod?
- Persze.
- Csak nem most.
- Nem.
- Na, ki a dögös? — állt meg mellettünk Márk, a Gotye- produkcióhoz választott ruhában.
- Körtével felvont szemöldökkel néztünk végig rajta.

- Szerintem Ian Somerhalder - adtam meg a választ a kérdésre.
- Megan Fox - mondta el Körte a saját véleményét, és mindketten ott hagytuk a ledöbbsent Nagy Márkot, mert Körte a színpad felé indult, én pedig visszaültem a backstage-be.

- Na ne már! Dögösebb vagyok, mint az a Somer... hal... Na, szóval az! — hóbörgött Márk, de nem tudtam vele foglalkozni, mert visszakapcsolták a netes streamet, így az online nézők továbbra is követhették a backstage eseményeit, egy időben a televíziós közvetítéssel, ahol Hajnal Brigitta és rockzenész duettpartnere éppen a Pink-dal utolsó refrénjét énekelték, és a színpad széléről fákljaként lobbantak fel a lángok.

A közönség egy morajlással jelezte, hogy meglepte őket a show-elem, Márk pedig röhögve mutatta felém a telefonját, mert az első sorban ülő Aszadék sem hagyta szó nélkül az eseményt. Kár, hogy ezt Bexiként tették, a hivatalos oldaladon. A reakciójuk a következő volt: „Beszarok, felgyulladt előttünk a színpad. Pudingnak megpörköldött a szemöldöke!!!”

Nos, ezzel nem foglalkozhattam, mert nem volt rá idő, de biztos voltam benne, hogy a műsor után lesz mit helyrehozni. Az életem minden területén.

Hajnal Brigittáék duettprodukciója véget ért, a zsűri pedig szót kért. Imádták. Tökéletes volt. Csodálatos. Lenyűgöző. A világ bármelyik színpadán megállná a helyét a produkció. Blablabla, a szokásos, unalomig ismételt dicséret, hamis szavak, és soha valóra nem váltható álmok kecsegtetése.

- Ha önöknek tetszett Hajnal Brigitta produkciója, nincs más tennivalójuk, mint SMS-ben elküldeni a nevet a 16699-es számra, és önöké lehet számos nyereményeink egyike. Mutatjuk, hogy mi — szólta a műsorvezető.

Ekkor jött el a mi időnk. A szavazók között kisorsolásra kerülő nyeremények után újra bemutatták, hogy mit nyer a műsor nyertese, majd elmentek reklámra, ami után mi következünk.

Három perc a produkciónk. Három perc a karrieremben. Három percbe sűrítve minden, ami a héten történt. Márk jövője. Három percen múlt.

- Mi jövőnk — suttogta Márk a kezét nyújtva, én pedig megfogtam, és engedtem, hogy felhúzzon.

A lehető legtermészetesebben mosolyogtunk és integettünk bele a stream kamerájába, aztán az operatőr mellett elhaladva futólépésben követtünk az asszisztenst, aki a színpadra vezetett minket. Nem a LED-fal irányába mentünk. A produkciónk kezdetekor nekünk már a színpadon kellett lennünk.

26.

A zongora mögött ültem, háttal a közönségnek, a szüleimnek, barátaimnak, ismerősöknek. Háttal Gerinek. Háttal a kameráknak. Háttal Márknak. Mindenkinél háttal voltam, és vártam, hogy jelzést kapjak a fülesembe. Teljesen sötét volt, a közönség azt sem vette észre, hogy a reklám alatt Márk és én is elfoglaltuk a helyünket a színpadon. A szünet alatt ők meg voltak világítva, mi azonban nem. Érezkelhették a mozgolódást, mert a kivilágítatlan színpadra betolták a zongorát, felállították Márk mikrofonállványát, de nem tudhatták, hogy pontosan mi történik a sötétben. A furcsa gázszagban ülve, ami az előttünk lévő produkció tűzeffektjéből maradt vissza a színpadon, a légzésemet figyeltem, minden erőmmel arra koncentrálva, hogy egyenletes maradjon. Fegyelmezetten ültem a zongora mögött, várva a reklámblokk végét. A tévénezők akciókat, ellenállhatatlan joghurtokat és okostelefonokat láttak a képernyőn, miközben én csak a sötétben vártam, hogy kezdődjön a produkció. A gondolataim csapongtak, képtelen voltam egy dologra koncentrálni, vagy éppen a semmire. Nem lehetett leállítani az agyamat, az adrenalin dolgozott, a fülemben dobogott a vér, és hallottam a saját szívdobogásomat. A film- és műsorajánlók alatt is mozdulatlanul vártam, és hagytam, hogy a gondolataim messzire repítsenek.

Ott voltam, egy évvel ezelőtt, a suliban. Gerivel és a haverokkal jöttünk ki az órákról, és együtt töltöttük a délutánokat, próbálva, hülyülve, átlagos tizenhat évesként. Sokszor késett. Mindig késett, én pedig annyiszor, de annyiszor mondtam neki, hogy ez lehet az egyetlen szakító okunk, és hogy egyszer emiatt megyünk majd szét. Nevettünk rajta, mert abszurd volt, és nem is gondoltam komolyan. Aztán egyszer többet késett, mint amit le bírtam nyelni. Poénnak tűnt. Egy jó vicc. Szétfagyva, megázva és idegesen ültem le a hülye laptopom elé a hülye gitárommal, és kezdtem improvizálni. Banális szerelmi vallomásnak indult, csak egy sértett lány buta reakciója volt. Nem úgy sült el. Erre senki sem számított.

A gondolataim továbbsiklottak, és hirtelen Körtével ültem a BPRP Recordsban, ahol bemutattuk a vezetőségnek a demókat. Láttak benne fantáziát (ami szakmai nyelven annyit tesz, hogy pénzt), és aláírtam velük a szerződést.

A fejemben ugráló képek megállás nélkül gyötörtek, nem engedték, hogy megragadjak egyet.

Sírás otthon a szobámban, az első negatív kritika, amitől belázasodtam, az első százezer elérése a YouTube-on. Fellépések hóban, fagyban, délután, éjszakába nyúlóan, több ezres tömeg előtt egy fesztiválon és harminc ember előtt egy művelődési házban. Kommentek a hajamra, a ruhámra, a fejemre, a dalaimra, a szövegeimre. Jó, rossz. Szeretünk, utálunk. Te vagy a legjobb, nincs nálad rosszabb. Megjelenések, platinalemez, Lili ugrál a nappaliban az új számomat hallgatva, ugyanennek a számnak a negatív csíkja sokasodik a videoklip alatt a YouTube-on. Forgatás hajnali műsorban, rádióinterjú egy stúdióban, hétköznapi bevásárlás egy plázában. Pisszegések a hátam mögött, állandó mosoly az arcon, a rajongók szeretete, az utálok gyűlölete. Klipforgatás után éjszakai gyrosozás a stábbal, egyedül tanulás otthon, osztálytársak nélkül. Amikor Norbi szólt telefonon, hogy megérkezett a rendelt Gibsonom, amit az első komolyabb bevételemből engedélyezett anyu. Új közösségi profilok, ismerősök nélkül, több ezer reakció és komment egy-egy publikusan feltöltött képre. Egyedül, sokan. Sokan, egyedül. Autópályák és utak végtelen sora, pörgő kilométeróra a műszerfalon. Néma utazás, zajos utazás. Köszönöm a koncertet, köszönöm, hogy ennyien eljöttetek! „Itt várok, fogalmam sincs, hol lehetsz, már megint elfelejtettél, ha hallod ezt a számot, remélem, eszedbe jut, hogy pont háromnegyed órát késél.”

És abban a pillanatban véget ért a tévénezőknek vetített kisfilm, amiben Márkkal a közös hetünket mutatták be, majd a kamera átváltott az élő színpadi képre, ahol egyetlen reflektor kapcsolódott fel, megvilágítva a zongorát, aminél ültem.

- Gyerünk, hagyd abba. Hagyd abba - suttoztam a kezemre meredve, amely remegve rángatózott a zongora billentyűi felett.

- A színpadon Nagy Márk és az új lemeze megjelenése előtt álló Bexi! - ordította a műsorvezető, én pedig megkaptam a jelet a fülesből, amit a színpadra lépés előtt szereltek rám, a hátamon lévő mikroporttal együtt.

- Gyerünk máááár - biztattam magam, majd kinyújtottam az ujjaimat és sziklaszilárdan tartottam a levegőben.

Az önuralmamnak hálát adva visszafojtott lélegzettel biccentettem egy aprót, kizárólag a saját megnyugtatóm érdekében, és leütöttem az első hangokat.

A közönség azonnal felismerte a világklasszis Gotye- számot, én pedig a kottát olvasva játszottam, holott tudtam fejből, mégis lekötötte a figyelmemet, így nem volt időm sem feldolgozni, sem megélni a pillanatot. Csak játszottam. Úgy, ahogy elvárták tőlem.

Nem láttam, mert háttal voltam, de a nézőtéri sikolyokból egyértelművé vált, hogy a Márkot megvilágító lámpa is felkapcsolódott, a következő pillanatban pedig meghallottam a hangját.

— „Now and then I think of when we were together.”

Óriási tapsvihar. Szép, halk, tiszta ének. Játszottam tovább.

— „Like when you said you felt o happy you could die.”

Fütyögés a hátam mögül, felerősödő taps. Márk folytatta.

— „Told myself that you were right főr me, Bút felt so lonely in your company, bút that was löve and it’s an ache I still remember” - énekelt, aztán, bár én háttal voltam, ezért nem láthattam, de tudtam, hogy a koreográfia szerint kitépte a mikrofont az állványról, és a zongora felé indult, a reflektor fénye pedig követte őt.

Ennél a résznél megtorpantam egy pillanatra, majd lehunyva a szemem némán elmormoltam egy fohászt, hogy ki tudja énekelni, aztán folytattam a dalt, Márk pedig kiengedte a hangját a refrénre. Ó, de még mennyire! Konkrétan kirázott a hideg, és önkéntelenül is elvigyoroztam a zongora mögött ülve.

- „Bút you didn’t have to cut me off!” - énekelt erőteljesen és kristálytisztán, velem pedig megmozdult a színpadi elem, mire a közönség hangos ovációban tört ki.

Márk a refrént énekelt, én pedig fordultam a zongorával együtt. Körte a színpad szélén állt, és ökölbe szorított kézzel drukolt, gondos takarásban a kamerák elől. Forgás közben csak egy pillanatra néztem a szemébe, mert nem akartam kizökkenni a játékból, de azt hiszem, abban a töredékmásodpercben mindent le tudtam olvasni az arcáról, ami rám vonatkozott. Büszkeséget láttam rajta. Büszke volt rám. Én pedig ettől annyira meghatódtam, hogy el kellett kapnom a fejem, nehogy elbőgjem magam. A színpadi elem tovább forgott, és miközben Márk mindent, de tényleg mindent beleadott a refrénbe, szép lassan elém tárult a közönség, a lámpák, a kamerák, a stúdió, és minden. Amikor szembekerültem a nézőtérrel, sokan felálltak, és fütyülve, sikoltozva tapsolták meg az érkezésemet (köztük a családom is).

Az elem táruló látvány feldolgozhatatlan volt. Tapsoló közönség a stúdió fényei alatt. Ujjaikkal szíveket formáló tinik a széksorok között, Aszadék az első székeken üvöltve-drukolva. Anyu zsebkendővel törölgette a könnyeit, apu meghatóttan tapsolt. Lili sikongatva integetett felém, Anti tölcsért formálva a kezéből folyamatosan kiabált. Kemál mindkét kezén feltartott hüvelykujjal mosolygott. Gyuri bácsi bóbiskolt a székén. A harmadik sorban

pedig ott volt Geri. Mosolyogva nézett, és őszinte drukkot láttam a szemében.

- „Now you're just somebody that I used to know” - énekelte Márk a refrén végén, ez pedig azt jelentette, hogy én következem.

Egy ilyen szituációban fontos, hogy keressünk egyetlen személyt, aki meg tud nyugtatni, akivel szemkontaktust tartva végig tudjuk vinni a produkciót. Velem sok kísérő érkezett, és a Kimbra-rész előtt azon kattogtam, hogy kibe kapaszkodjak a szólóm alatt. Bárkit választhattam volna a nézőtérről. Rápillantottam anyura, de frusztrált, hogy könnyezett. Elkaptam a tekintetem, és Antira néztem. Addigra már ő is sírt. Baromi jó. Az FBA-s srácok a lábukkal dübörögtek az első sorban, és a hangulatot fokozták. Félve Geri felé lestem, hátha ő lesz az, akinek énekelhetem a részemet, de képtelen voltam rajta tartani a tekintetem, mert túlságosan felzaklatott a jelenléte, és az, hogy először jött el megnézni, emiatt pedig féltem, hogy esetleg megremeg a hangom. Ki kellett zárnom őt, mert vele szemben soha nem bizonyítási vágyat éreztem, hanem megbánást és sajnálatot, ami erősen gyengít egy produkciót. Geri tehát kiesett a képből, az idő viszont szorított. Szinte tudat alatt született a döntés: ahogy belekezdtem az első sorba a zongoránál lévő mikrofonhoz hajolva, tekintetemet a felém lépkedő Márkéba fúrtam.

- „Now and then I think of all the times you screwed me over” — énekeltem, a hangom hallatán pedig újra tapsvihar söpört végig a stúdióban.

Márkkal tartva a szemkontaktust, megnyugodva, minden erőlködés nélkül folytattam a dalt, még csak meg sem remegett a hangom. Jó volt őt nézni, mert magabiztosságot adott, erőt és nem utolsósorban egy hülye kacsintást is, amire természetesen reagált a közönség.

Azt hiszem, ilyen kevés dolga még soha nem volt a TAPS feliratú táblát tartó asszisztensnek. A közönség megállás nélkül éljenzett, hol erősebben, hol gyengébben, de végig velünk voltak, támogattak az egész dal alatt. Márk mosolyogva lépett egy újabbat felém, én pedig folytattam az éneklést.

A kamera forgott egyet körülöttünk, majd újra átváltott a kép totálba, mert időközben Márk teljesen odaért hozzám, és a zongoránál megállva újra a szájához emelte a mikrofont, és belekezdett a refrénbe.

Fogalmam sem volt arról, hogy szólunk, milyenek lehetünk, de az, hogy szinte egymást sem hallottuk a közönségtől, mindenképpen jó jelnek számított, és csak reméltem, hogy mindezt a tévénézők is ugyanúgy átérzik. Óriási volt a hangulat a stúdióban, a produkciónak pedig még korántsem volt vége.

Az utolsó „Now you're just somebody that I used to know” kiéneklésével Márk felém nyújtotta a kezét, csuklóján a karkötőről a B betűs medál lógott, amire természetesen ráközelített a kamera, ahogyan azt előre elpróbáltuk. Ekkor Márk felé nyújtottam az M betűs medálos kezemet, ő felrántott a zongorától, és szorosan maga elé állított, fél kezével átfogva a derekamat. A zárásunk következett.

A szemébe nézve hezitáltam egy pillanatra, miközben a közönség tombolt, tekintve, hogy éneklés szempontjából véget ért a produkciónk. Vagyis ők azt hitték. Nekünk viszont még volt egy show-elemünk. Márk kérdően nézett rám, nem tudta, most mi legyen, mivel én totál lemerevedtem, közben pedig a fülesemben a vezérlőből megállás nélkül azt kiabálták, hogy „rajta, gyerkünk már!” Kétmillió néző. Új album. Élő műsor. A fenébe is! Legyen.

— Na, mire vársz? - kérdeztem halkán, fél szemöldökömet felvonva, mire Márk egy „rajtam ne múljon” biccentéssel megszorította a derekamat, és magához rántva megcsókolt.

Oké, tény, hogy tudtam róla, és a koreográfia meg a show része volt, de nem ilyen heves mozdulatra számítottam, úgyhogy összességében meglepett. Az meg főleg, hogy az „épphogy összeér a szánk” stílusú filmjelenet helyett nagyon is valóságos csókról volt szó, merthogy semmi színészkedés nem volt benne. A közönség fülsüketítő fütttyögésben és tapsviharban tört ki, mégis távolról hallottam őket, mert az adrenalin szintem olyan magasra volt, hogy alig érzékelttem valamit a külvilágból. Márkon kívül. Az egész testemet előntötte a forróság, Márk hosszasan és tényleg eléggé „mindent beleadok” stílusban csókolt meg, a keze a derekamról felkúszott a tarkómra, és a hajamba markolva szorított magához. Khm. Kissé beleborzongtam a dologba, a legnagyobb gond viszont az volt, hogy egy pillanattal később kialudtak a fények, mi pedig még mindig nem hagytuk abba. Az elmúlt hét összes „utállak-mégsem utállak” és „az agyamra mászna jó, nem is mész az agyamra” vitánk benne volt ebben a csókban, amely egyszerre volt túl sok és mégis túl kevés. Mindeközben pedig egy átkozott élő műsorban voltunk, ahol minden másodperc ki van számolva! A sötétben tapogatózva megtámasztottam Márk mellkasát, és miközben a közönség sikongatott, nagy nehezen eltoltam magamról. Jó, azért nem annyira gyorsan, sőt még egy csók közbeni mosoly, majd újabb csók is belefért, mire végre sikerült leszállnia rólam. Vagy nekem róla. Vagy nekünk egymásról. A sötétben megpróbáltam észhez térni, mert kissé beleszedültem ebbe az egészbe, és csak remélni mertem, hogy az adrenalin miatt.

- Úristen! - ordította a műsorvezető, mire újra felgyúltak a fények a stúdióban, mi pedig egymás mellett ácsorogtunk a színpadon, én lángvörös fejjel, Márk pedig laza mosollyal a fején. - Ez meg mi volt? - lépett oda hozzánk a műsorvezető tettetett sokkban, mert a meglepettsége szerepelt a műsormenetenben. — Tudjátok, hogy tizenkettes karika van az adáson, és élőben megyünk? Hm? - játszotta túl a szerepét, mi meg vigyorogva a zsűri felé fordultunk.

Akik viszont nem tudtak a műsor zárásáról, tekintve, hogy egyetlen próbán sem löttük el, úgyhogy legalább az ő arcukon őszinte volt a döbbenet.

- Hát, gyerekek - kezdte az egyes számú zsűritag. - Most erre mit mondjak? — nevette el magát, a nézőtér pedig újabb tapsviharban tört ki. A közönség szereti az olyan pillanatokat, amikor valakinek elakad a lélegzete.

Baromi jó kritikát kaptunk. Az egészet bekajálták. A dalt, az előadást, a koreográfiát, a végén a meglepetést... Maximálisra értékelték a produkciót, külön megdicsérve Márkot, aki a *Mr.* A után sokkal tisztábban énekelt, a zsűri állítása szerint nem véletlenül. Azt mondták, jó volt a motiváció. Zavartan mosolyogtam az értékelés alatt, aztán a műsorvezetőhöz fordultunk, aki még az adásterv szerint faggatott minket egy kicsit.

— Na, most komolyan. Mi volt ez az egész? — puhatolózott.

— Egy dal — feleltem titokzatosan.

— Egy nagyon jó dal - tette hozzá Márk bólogatva, a nézőtérről pedig nevetés hallatszott.

- Hát jó, ha nem magyaráztok meg semmit - biggyesztette le a száját a műsorvezető azt játszva, hogy most csalódott, aztán felém fordult: - Bexi, úgy hallok, jön a második nagylemezed.

— Igen, *Offline* címmel jelenik meg - promóztam gyorsan, mert ennyi felületet kaptam a műsortól a reklámra.

— Sok sikert hozzá. Jól gondolom, hogy néhány koncerteden lesz meglepetésvendég is? - pillantott Márk felé sejtelmesen.

— Az egészen biztos - nevettem el magam.

— Ha önöknek tetszett Nagy Márk és Bexi meghökkentő produkciója, akkor küldjék a Nagy Márk nevet a 16699-es számra — kiáltott fel hirtelen a műsorvezető a kamerába nézve, mi pedig egymás kezét fogva lesiettünk a színpadról a lépcsőn, ahol Körte várt ránk.

Előtte csak egy fél pillanatra néztem ki a közönségre, azon belül is a hozzám tartozó csapat felé. Mivel anyu tudott az egészből, csak lesütött szemmel tapsolt, jelezve, hogy nem tetszett neki, amit látott, de mivel tudja,

hogy ez egy show, végül is tetszett neki, amit látott, de anyaként nem tetszhetett neki, ezért aztán magában tépelődve tapsolgatott, és fogalma sem volt arról, hogy akkor most mi legyen a véleménye. Apu viszont kissé sokkos állapotban beszélt Gyuri bácsihoz hajolva, aki a közönség üvöltözésére a jelek szerint felébredt a bóbiskolásból.

A harmadik sorra szegeztem a tekintetemet, kalapáló szívvel pillantva Gerire, hogy vajon ezek után is áll-e a meghívása, vagy inkább ejtené a témát. Mosolyogva nézett rám, és megemelte a telefonját, mutatva, hogy éppen szavaz. Hatalmas kő esett le a szívemről, és vigyorogva léptem le a színpadról.

— Gyerek, ez fantasztikus volt - tárta ki a karját Körte, én pedig megkönnyebbülten a nyakába borultam. Egy hét örülete sűrűsödött három percbre, és fel sem tudtam fogni, hogy vége.

— Hogy nézett ki... Kívülről? - kérdeztem az első dolgot, ami eszembe jutott.

— Beszárás volt! - közölte a saját stílusában, és bátorítóan megpaskolgatta a fejemet, majd kissé eltolva magától Márkhoz fordult.

— Szép munka volt, Márk - nyújtotta a kezét.

— Kösz — fogott vele kezét Márk.

— És az éneklés sem volt rossz — tette hozzá Körte, mire mindkettőjükből kitört a röhögés. Lángoló arccal néztem rájuk. Fiúk. Ah!

A backstage-hez vezető sötét folyosón bevártam Márkot, és néma csendben lépkedtük át a kábeleket. Egyikünk sem szólt semmit, mert nem tudtuk, mit mondhatnánk a másiknak. Majd vissza kell néznem a felvételt, hogy lássam, a nézők mit láttak abban a csókban, addig csak abban bízhatok, hogy nem azt látták, ami valójában történt. A francba. Túl sok érzelem volt benne. Túl igazira sikeredett. Ennyire azért nem vagyunk jó színészek. Én legalábbis biztosan nem.

— Khm — köhintett Márk.

— Öhm. Minden oké? - fordultam a hang irányába.

— Persze.

— Amúgy... - kezdtem.

— Szerintem is - vágta rá.

Akármi is volt az, megbeszéltük. A magunk módján.

A backstage-ben a többi versenyző tapsolva fogadott minket, mi pedig zavartan leültünk a helyünkre, és az arcunkat takarva bujkáltunk a netes kamera elől, amely folyamatosan minket akart mutatni.

— Srácok, kiugrott a mutató, mindenki átjött az online adásra - szólt a

fülesembe egy asszisztens a vezérlőből, én pedig aprót bólintottam, jelezve, hogy megértettem. - Ne takarjátok el magatokat, integessetek.

A kamerába nézve zavartan intettem egyet, Márk pedig kihasználta a brutális nézőszámot, és szavazásra buzdította a nézőket, mialatt a műsor utolsó produkciója kezdődött a színpadon. Nem nagyképűségből mondom, de ezek után nem sok mindenkit érdekelt.

— Beszéljetek egymással — szólt a fülembé a hang. - Titokzatosan. Sugdolózzatok! — utasított.

— Mi? - döbbsentem meg.

— Néznek élőben, ne kérdezz, csináld.

Hát jó. Márkhoz hajolva eltakartam a számat a kaffiera elől, és a fülébe súgtam: - Most úgy kell csinálnunk, mintha beszélgetnénk. Mosolyogj.

— Ezt ki mondja? - kérdezte, szintén eltakarva a száját.

— A hang a fejemben — közöltem egyszerűen.

— Mi? - röhögött fel önkéntelenül, nekem meg leesett, hogy ez mennyire riasztóan hangozhatott, úgyhogy zavartan korrigáltam.

— A vezérlőből... A füles. Tudod.

— Ja, persze - bólogatott vigyorogva, megjátszva, hogy éppen úgy susogunk, mint két szerelmes tini. - Meddig kell ezt csinálni?

- Fogalmam sincs - mosolyogtam. - Hülyén érzem magam. ^

- Én is.

- Nevessetek össze! - szólt a hang a fülembé.

- Hahahha! - csaptam Márk vállára vidáman.

- Most ezt is mondták, hogy csináld, vagy megörlöttél? — kérdezte Márk kissé elbizonytalanodva.

- Nevezz már! - suttogtam a számat takarva.

- Mi? Hát jó! De min?

- Fogalmam sincs - vigyorogtam, és a kínos szituációban az erőltetett nevetés kezdett valódivá válni.

Annyira tehetetlenek voltunk, annyira hülyét csináltak belőlünk, hogy amikor egymás szemébe néztünk, őszinte nevetés tört ki belőlünk, nem kellett tovább megjátszanunk, és amikor a hang a fülemben azt mondta, hogy most már hagyjuk abba, a könnyeimet törölgetve néztem Márkra.

- Már nem kell nevetnünk - suttogtam nevetve.

- Akkor hagyd abba — nézett rám.

- De nem bírom - ismertem be, és a vállába fúrva a fejem, megállás nélkül rázkódtam a nevetéstől. „Énekelj parancsszóra. Csókold meg, ha hallod a jelzést. Zongorázz, miközben forog veled a színpadi elem. Nevezz.

Hagyd abba a nevetést. Legyél boldog. Legyél csalódott. Nézz a kettes kamerába. Mosolyogj. Integess...”

Most komolyan. Egész héten ilyen és ehhez hasonló, képtelenebbnél képtelenebb instrukciókkal láttak el minket, úgyhogy a végére feladtuk, és nem tudtuk tovább teljesíteni a Nagy Testvér parancsait, csak nevtünk. Minden feszültség, druk, izgalom és koncentráció kiszakadt belőlünk.

Ott voltunk a végén, nem tudtuk már komolyan venni sem magunkat, sem a történeteket. Túl voltunk rajta.

A *Pop/rock* duettdöntőjének utolsó produkciója is lement, amikor a színpadon a bankos srác, Varga Tamás befejezte a dalát, amiből én az égvilágon semmit nem hallottam. A műsorvezető bejelentette, hogy egy rövid reklám után jönnek az eredményhirdetéssel, mi pedig Márkkal kihasználtuk az alkalmat, hogy a backstage-be visszatérő bankos gyereket veszi a kamera, és kilógtunk.

Körte a folyosón ácsorgott, és két telefont tartott a kezében. Az egyiket beszélt, a másikon pedig a netet frissítette.

— Minden oké? — álltam meg előtte izgatottan.

— Várj egy kicsit - szólt a telefonba, és a vállához szorította, hogy lefojtsa a hangokat. - Gyerek, felrobbantottátok a netet.

— Mi? Az mit jelent? — kérdeztem.

Közben egy sminkes kirohant a backstage-ből, és a fejét kapkodva pillantott meg.

— Bexi, igazítanom kell a szemfestékeden, jön az eredményhirdetés - indult meg felém.

— Vezetitek a magyar Twitter-trendet, követhetetlen a Facebook-oldalatokon a kommentelés, megosztásáradat van a képetekre... Márk, fogjad, vonalban vagyok - nyomta a kezébe a két mobilból az egyiket Körte, a másikat pedig a füléhez emelve már beszélt is tovább.

A sminkes a falhoz állítva (jobb híján) egy ecsettel igazgatta a nevetéstől lesírt szemfestéket, Márk pedig Körte telefonját nyomkodva kapkodta a tekintetét egyik oldalról a másikra.

— Mit látsz?

— Fogalmam sincs. Semmit. És mindent. Túlpörgött az egész — húzogatta a kijelzőt. — A te oldaladra kiment ez — mutatta felém a telefont, én meg fél szemmel (szó szerint, mert közben sminkeltek) a mutatott oldalra meredtem.

„Láttátok a smárt? Nem semmi!” - szólt a poszt a falamon, amit az idióta FBA valamelyik idióta tagja írt ki a nevemben, hozzá pedig egy képet

osztott meg. A színpadon Márkkal állok, éppen, khm, elég bizalmas pillanatban. Oké, meg kell szoknom, hogy a csókunk igazán jól lett dokumentálva, és az az érzésem, hogy fogom még látni ezt a képet párszor...

— Jézusom, az ott ezer megosztás? - kaptam félre a fejemet. Ezáltal szépen végighúzódt a halántékomig a szemceruza, a sminkes pedig egy „cöh!” felkiáltással jelezte, hogy nem könnyíteni meg az életét.

— És folyamatosan nő a szám - biccentett Márk. — Hé, ezt nézd, mennyire jól nézek ki - mutatott egy újabb képet.

— Igen, ez tényleg elképesztő - motyogtam unottan.

— Gyerünk, gyerünk, mindenki a fényfal mögé! - kiabálta a folyosón a vezető producer, mivel a folyosón az összes ember fejenként legalább egy okostelefont nyomkodva netezett.

— Pillanat — kapkodott Márk.

— Mit csinálsz? — pattantam mellé, amikor véget ért a sminkem korrigálása.

— Lementem a képet és feltöltöttem a saját falamra, hogy szavazzanak rám. Még van pár perc - hadarta.

-Jó, én pedig megosztom magamnál - bólogattam vadul, és átvettem Márk kezéből Körte telefonját, amíg ő a saját készülékén pötyögött.

Az összes versenyző és a duett partnerek is a színpad mögé igyekeztek, az adásmenet szorított, késésben volt a műsor, így a beharangozott szombat esti film már eleve csúszással fog kezdődni. Kezdett a megszokottnál is jobban felpörögni az egész. Márk posztolta a képünket (a színpadon állva megcsókoljuk egymást, a kép alján az SMS-csík fut, „SMS: Nagy Márk — 16699” szöveggel, a bal felső sarokban pedig az „élő” felirattal. Én azonnal megosztottam a fotót a létező összes közösségi oldalamon, majd az egyik asszisztens elvette a kezemből a mobilt, mondván, hogy meg ne próbáljak ezzel kimenni a színpadra. A falon lévő televízió képernyőjén lement az ajánló, és visszakapcsoltak a műsorra, ahol a műsorvezető a színpadról kérte a nézőket, hogy szavazzanak a kedvenceikre, segítségül pedig megmutatták az este produkcióinak legjobb pillanatait.

- Gyerünk, mozgás - terelt be minket egy technikus a színpad mögötti, egyelőre csukott fényfal mögé, hogy addig várakozzunk ott, amíg nem halljuk a nevünket.

- Jó — suttoztam boldogan. — Mégis kimehetek a falon.

- Pszt! - szólt rám egyszerre mindenki.

Hát jó. Márk mellett állva türelmetlenül rágtam a szám szélét, és a beszűrődő zajokból hallgattam a produkciók vágott felvételeit. Amikor a

Gotye-szám részlete következett, a szívem hevesebben kezdett dobogni, és lehunytt szemmel, az állkapcsomat összeszorítva vártam, hogy visszahalljam a hangomat. „Now you’re just somebody that I used to know” - énekelte Márk, aztán semmi, csak a közönség örületesen sikongatása és tapsvihara. Na persze. Természetes, hogy a visszajátzásban a produkciónk legvégét vágták be a nézőknek... Ebből nem sok derült ki számomra hallás alapján, mármint, ami a dalunk technikai részét illeti.

- Húsz másodperc - közölte a mikrofonokat kiosztó technikus, és miközben a műsorvezető a színpadon ismét bement, hogy mit nyerhet az, aki szavaz az este folyamán, minket elkezdtek felkészíteni a bevonulásra.

Előttünk Hajnal Brigitta és duettpartnerre állt, mögöttünk pedig a bankos Varga Tamás és társa. Mi Márkkal másodikként belépve szerepeltünk az adásmenetben. Lélegzet-vissza- fojtva várakoztam, amíg a nézői nyeremények felsorolását hallgattuk, aztán a mellettem álló Márkra néztem. Idegesen ácsorgott, lehunytt szemmel koncentrálni. A színpadról beszűrődő fény cikázva futkosott az arcán.

- Hé - nyújtottam felé a kezemet, és ujjaimat megnyugtatóan rákulcsoltam az övére. - Minden oké lesz - suttoztam.

- Csak mondjanak elsőnek. Csak engem mondjanak elsőnek - dünnyögte.

- Úgy lesz - mosolyogtam rá a lehető legnyugodtabban, igyekezvén palástolni, hogy konkrétan hányingerem van az idegességtől.

Márk köhögve bólintott, aztán megköszörülte a torkát, és feszülten nézett maga elé.

A műsorvezető egy „érkezzenek a ma este fellépői” kiáltással bekonferálta Hajnal Brigittáékat, mire ők a kinyíló fényfalon át futólépésben kiesttek a színpadra.

A nyíló ajtóra pillantva eszembe jutott, hogy a gladiátorok állhattak hasonlóan a Colosseumban, hogy kilépve, élet-halál harcot folytatva, legjobb tudásuk szerint bizonyítsanak a nagyjérdeműnek. Két évezreddel később a tendencia mit sem változott. Csak remélhettem, hogy tigrisek nem lesznek.

— Nagy Márk és Bexi! - kiáltotta a műsorvezető.

— Gyerünk! - bólintott egy hatalmasat Márk, majd megragadta a kezemet, átléptünk a kinyílt fényfalon, és kimentünk a színpadra.

Óriási taps fogadott minket, és miközben megálltunk Hajnal Brigittáék mellett, egyfajta sort kialakítva, a műsorvezető behívta az est harmadik szereplőjét és duettpartnerét is. Kihasználva az alkalmat a nézőtérre

pillantottam, ahol minden hozzám tartozó személy a telefonján küldte az utolsó SMS-eket.

Márk hideg és nyirkos kezét fogva éreztem, hogy mennyire remeg, és óvatosan szorítottam rajta egyet, jelezve, hogy itt vagyok, nem lesz semmi gond. Az már más kérdés, hogy a gyomrom körülbelül golfabda nagyságúra zsugorodott össze, és elképzelni sem tudtam, hogy valaha még le fog menni egy falat étel a torkomon. A fények erősen világítottak, a kamerák piros lámpáiból tudtam, hogy mikor melyik vesz élőben, miközben a műsorvezető megkérte a zsűrit, hogy röviden foglalja össze a ma estét. Fogalmam sincs, hogy mit mondtak, gondolom, a szokásos „világszínvonalú produkciókat láthattunk” szöveg mellett az „énekesek kitették a lelküket a színpadra” sablont is ellőtték, amit én mint résztvevő nem tartottam helyénvalónak - az én lelkem nem került ki a színpadra, ellenben az ebédem nagyon is kikíváncszolt.

— Hajrá Bexiiii! - üvöltötte be Bogyó az első sorból, de ez még kissé korai volt, úgyhogy a nézőtérről hatalmas röhögés hangzott fel.

Nem tudom, hogy valaha visszahívnak-e bármilyen műsorba a csatornánál, ha kitudódik, hogy az FBA-s srácok hozzám tartoztak a duettdöntő alatt. Bár csak pár másodpercre voltam a Twitriren, láttam, hogy a népszerű képek között az ominózus „Nagy Márk- és Bexi-csók!” mellett helyett kapott a Fogd be Aszád trollkodása az első sorban. A zsűri összes értékelése alatt vállalatlan fejeket vágtak, kihasználva, hogy kikerülhetetlen az élő műsorban való szereplésük, tekintettel arra, hogy pont mögöttük ültek.

- Eljött a pillanat. A szavazást lezártuk - váltott drámai hangsúlyra a műsorvezető, ezzel egy időben pedig mindenki elhalkult, a hatás fokozására pedig bevágtak egy idegesítő, az óra ketyegéséhez hasonló hangeffektet. Olyan érzésem volt, hogy még pár tik-tak, és felrobbanunk.

A tévén keresztül ezt nem lehet érzékelni. Az ember ilyenkor még küld egy-két tweetet, frissít egy állapotot, kiszalad a mosdóba, vagy éppen hoz valami kaját magának. Az eredményhirdetés időhúzása szórakozás a nézőnek. És halál a versenyzőnek. Soha nem próbáltam még átérezni, hogy milyen negyven-ötven másodpercig a színpadon állni egy élő felvétel alatt, arra várva, hogy kezdődjön az eredményhirdetés. Állni, és nem csinálni semmit. Várákozni türelmesen. Idegölő pillanatok, nyújtva, nyújtva, és még mindig nyújtva. Márk jéghideg kezét szorongatva próbáltam semmire sem gondolni, de nem ment. A hülye tik-tak zene szaggatta az idegeimet. Tik-tak, reccs. Tik-tak, reccs. Azt hittem, hogy nem bírom megállni, és

odarohanok a műsorvezetőhöz, rá- üvöltve, hogy „szóalj már meg!” Ott állt, és a fülesére várt, hogy a vezérlőből utasítást kapjon.

- Megvan az eredmény - mondta halkan.

Sejtettem, hogy egyszer meglesz, kit érdekel? Ez haszontalan információ. Mit kezdjek vele? Egyik lábamról a másikra állva, a hülye hangeffektet hallgatva vártuk tovább, hogy mondják ki Márk nevét. Oldalra pillantottam, mert tudtam, hogy Körte a színpad szélén áll. Feltartott hüvelykujjal jelezte, hogy minden a legnagyobb rendben, majd a középső, mutató- és hüvelykujját összedörzsölgetve a „pénz” szimbólumát is felém mutatta. Összeraktam a két információt, és megértettem, hogy a „pénz” egyenlő a lemezkiadóval, az oké egyenlő az okéval, tehát a kiadó hívta, hogy minden oké. Aha! Szóval tetszett nekik a brutális nézettségű műsorban a meghökkentő szereplésem. Így indítsanak rám Lexit. Bah!

- És az est első továbbjutója, aki már biztos résztvevője a jövő heti mindent eldöntő finálénak, a *Pop/rock sztár leszek!* döntőjének... — kiáltotta a műsorvezető.

Oké. Biztos, hogy Márk és Brigitta mérkőzik meg a jövő héten, ez már csak az idegek harca, hogy kit mondanak előbb. A netes felmérések, a fórumok, a kommentek, a lájkok, az előzetes tippelgetések alapján kemény műsor várható a jövő héten, Márk és Brigitta is vért fog izzadni a showban...

- Varga Tamás! - kiáltotta a műsorvezető torkaszakadtából, a stúdióban pedig megfagyott a levegő.

Ez annyira hihetetlen volt, hogy konkrétan a bankos srác sem értette, továbbra is ott állt köztünk a sorban, és kérdően nézett körbe.

— Tamás, gratulálok, kérlek, hogy fáradj le a színpadról

— szólt rá a műsorvezető.

— Mi? Én? — kérdezett vissza.

A közönségből páran felnevettek, a többiek azonban még mindig értetlenül forgolódtak.

A bankos gyerek kábán elbotorkált a színpad oldala felé, én pedig óvatosan Márkra pillantottam. Kész volt. Kikészült. Nem értette, hogy mi történik. A másik irányba fordulva

Hajnal Brigittán ugyanezt láttam. Passz, fogalma nem volt, hogy hol van.

A legesélytelenebb elsőkénti továbbjutásával előállt az a szituáció, amire senki sem számított. Nem lesz a jövő héten Nagy Márk-Hajnal Brigitta-döntő. Mert az egyikük nem jut tovább. A francba!

Márk remegő kezét jobban megszorítva próbáltam őt visszavarázsolni a színpadra, de annyira leledtem, hogy esély sem volt arra, hogy felfogja, a

műsor megy tovább, és még mindig élőben vagyunk.

— Hát, ez meglepő volt — kommentálta a műsorvezető.

- Egy hely van még a döntőbe. Kérlek titeket, hogy álljatok közelebb egymáshoz - szólt a színpadon maradt négy emberhez, tehát Brigittához, a duettpartneréhez, Márkhoz és hozzám.

Mindenki lépett egy aprót a másik irányába (Márkot én rángattam magam után, mert a földbe gyökerezett a lába), így betöltöttük a bankos gyerek és a duett-társa okozta üres hézagot, miközben az őrjítő tik-tak hangeffekteket hallgatva vártuk, hogy kimondják végre az egyetlen továbbjutó nevét. Óvatosan a közönség soraira lestem, de nem kaptam segítséget, mindenki, aki velem volt, értetlenül széttárta a karját, és riadtan várakozott, általában még mobillal a kezükben, amiről egész este szavaztak. Ki lesz a másik döntős? Hogy történhetett ez meg? De most tényleg, ebből mi lesz?

- A döntőbe jutott tehát, és ezzel esélye van az idei *Pop/ rock sztár* végső összecsapásában Varga Tamás ellenfeleként a jövő heti fináléban megnyerni a műsort, a lemezszerződést, utazást, autót és havi egymillió forintot... — kiáltotta a műsorvezető, Márk pedig görcsösen rászorított a kezemre.

Viszonoztam a szorítást, elfehéredett ujjakkal fogtuk egymás kezét a színpadon, amikor is a műsorvezető a szájához emelte a mikrofont, én pedig magamban Márk nevét ismételve, visszatartott lélegzettel lehunytam a szemem.

Vége